

# МАСКАРАД



ИРИС  
БИБЛИОТЕКА



Сюзан  
Копола



# СЮЗАН КОПОЛА МАСКАРАД

Превод: Ваня Пенева

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Звън на мечове, тропот на копита, око за око, зъб за зъб — Арман дьо Лакроа не знае нищо друго в живота. Тласкан от жаждата за кърваво отмъщение, той води война, която не може да спечели. Тогава среща прекрасната лейди Федра, гонена от призраците на миналото, умело криеща чувствата си под невидима маска. Но това е така само докато не пада в обятията на необуздания чужденец и страстта не става господар на сърцата им.

# 1.

Желязната решетка пред прозореца хвърляше сянка върху лицето на лейди Федра Грантъм, която неспокойно ходеше напред-назад в килията си. От време на време тя прокараваше пръсти през буйната си червена грива и зелените ѝ очи, обградени от тъмни сенки, се местеха от решетката в масивната дъбова врата към прозореца високо над главата ѝ.

Разстоянието между мръсните голи стени сякаш намаляваше от ден на ден и килията заплашваше да се затвори над главата ѝ като капан. Тя съзнаваше, че силата на въображението ѝ играе номера: резултат от вечното наблюдение на черните бръмбари, които свободно излизаха навън през един процеп в стената. Те бяха свободни... а тя никога нямаше да си върне свободата.

Федра потрепери и потърка ръце. В килията беше студено. Наметна раменете си с изпокъсаното вълнено одеяло, за да скрие тънката батистена риза, и продължи да стъпва с боси крака върху дебелия дъски. Оскъдното облекло не я пазеше от вятъра, който свободно проникваше през счупените стъкла на прозореца, защитен с решетка.

Дали клоните на старите дървета в парка вече бяха хвърлили и последните си листа? Федра не знаеше. Беше загубила всяко чувство за време. Всичко, което можеше да види от света, беше парче октомврийско небе, бледа, хладна синева — цветът на очите му. Очите на мъжа, когото познаваше като Арман дьо Лакроа, маркиз дьо Верне.

Той е мой враг, напомни си гневно тя. Единствената личност на света, способна да я постави в такава ситуация. Мисълта за него ускоряваше дъха ѝ и тя стисна ръце в юмруци.

Нещо се раздвижи в нея, сякаш в корема и затрепкаха мънички крилца. Федра спря да ходи напред-назад и се облегна на тежката врата. Сложи ръце върху леката издупина на корема си, за да защити нероденото си дете, и се постара да се отпусне. Не биваше да се

вълнува. Трябваше да пази спокойствие — ако не заради себе си, то поне заради детето.

Това добро намерение бе веднага забравено, когато откъм вратата се чу жално скърцане. През тясната решетка се провря тънка ръка, от която капеше кръв. Федра с мъка потисна изплашения си вик и се отдръпна по-далеч от лепкавите червени пръсти, които търсеха нещо във въздуха.

Прозвуча пронизителен смях, от който по гърба ѝ пробягаха ледени тръпки.

— Толкова бързо ли ме забрави, скъпа? — заговори нежен глас. — Дойдох да ти кажа, че избягах.

Федра свали треперещата си ръка от устата. През решетката святкаха две сини очи. Под бъркотия от руси къдрици се виждаше лицето на младо момиче — лице, което някога е било красиво, но сега беше обезобразено и измършавяло до неузнаваемост от човешката жестокост.

— Ти ли си, Мари? — попита шепнешком тя. — Божичко, какво си направила с китките си?

Момичето се закиска като дете, което крие тайна.

— Нали ти казах, че руснаците нямат право да затворят една австрийска принцеса, още повече пък да я връзват с въжета. Моите кости са твърде крехки за грубите им окови. Дърпах се, дърпах се и се освободих. А като кажа на брат си...

Сините очи потъмняха.

— Брат ми — повтори глухо тя, сякаш търсеше в паметта си неясен спомен. По лицето ѝ пробяга тъмна сянка, обзе я мъчителна тъга. Но много скоро отново се появи детската усмивка.

— Знаеш ли, разказах за теб на брат си, император Франц-Йосиф. Казах му всичко, всичко...

В този миг откъм коридора прозвуча груб глас.

— Ето я! Тук е! Номер шестнайсет!

Младата жена се отдели от решетката с истеричен смях, следвана от бягащи стъпки. Федра скри лице в ръцете си. Чу се глух удар, последван от писъци, в които нямаше нищо човешко.

Какво правеха с бедното същество? От първия ден на затворничеството си Федра отказваше да поглежда през решетката към коридора, защото знаеше много добре какви страшни сцени се

разиграваха зад вратата. Ала когато писъците на младата жена внезапно секнаха, тя не успя да се сдържи. Трябваше да знае какво става. Хвърли се към решетката и се вкопчи в ръждивите жезла.

Младата жена, позната ѝ под името Мария Антоанета, лежеше на сламата, с която беше покрит подът, и се гърчеше, докато един едър надзирател връзваше ръцете ѝ на гърба.

— Спрете веднага! — изкрещя Федра. — Оставете я, не я връзвайте, идиот такъв! Не виждате ли, че бедничката има нужда от лекар?

— Млъквай или скоро ти ще имаш нужда от лекар! — Пазачът хвана Мари за краката и я повлече към килията ѝ, без да се притеснява, че русата ѝ глава се удря по пода. — Мършаво малко зверче! Казвах им аз, че ни трябва по-тесни белезници!

— Бедното момиче не е на себе си, по дяволите! — Федра заудря с юмруци по решетката, нарани ръцете си и очите ѝ се напълниха със сълзи на безсилна ярост. — Нямате ли поне малко милост?

— Нямате ли поне малко милост? Малко милост! Милост! — Думите ѝ бяха поети от други гласове, докато закънтяха като ехо и се извисиха в неразбираем крясък.

Без да иска, Федра погледна към другите затворници в килиите от двете страни на дългия коридор. Онова, което видя, приличаше на сцена от Дантевия „Ад“ — изкривени крайници, оковани във вериги, усти, от които излизаха звуци, оставащи нечути в този ад. Зяпаха я безброй празни очи — сенки на човешки същества, чиито души са били откраднати преди години.

„Вие, които престъпвате този праг, надежда всяка тука оставете.“ Стихът на поета отекна болезнено в главата ѝ. Как е могъл Данте, живял преди стотици години, да си представи толкова точно място като лондонската болница „Сейнт Мери от Витлеем“? Поетът бе изобразил представата си за ада. Адът и Бедлам бяха едно и също. От колко време беше тук, в същото безпомощно състояние като бедните същества от другата страна на вратата?

Откога беше луда, както твърдяха надзирателите ѝ?

— Някой ще ми помогне — пошепна тя и изтри сълзите си с юмрук. Джонатан? Не, той беше стар приятел, но твърде слаб и неспособен. Дано вече е намерил братовчед ѝ. Само Джили имаше

достатъчно смелост да предприеме нещо. Той щеше да намери начин да я спаси. Къде беше Джили?

Сигурно вече се е върнал в Лондон. Дано само ирландският му темперамент да не е взел връх и да не е предизвикал на двубой мъжа, известен в обществото като Арман дьо Лакроа. Красивото лице с орлов нос нахлу в спомените ѝ и тя се разтрепери. Тъмнокестенявата коса, пригладена назад, тънките устни, изкривени в жестока усмивка, докато шпагата му разсичаше въздуха. В ръцете на Арман шпагата беше смъртоносно оръжие, гъвкаво и жестоко.

Естествено Джили не беше толкова глупав да се бие с маркиза. Не, Джили има ум в главата си, опита се да се успокои Федра. Тъкмо когато се готвеше отново да се оттегли в задния край на килията си, някакво движение в коридора привлече вниманието ѝ и тя отново прилепи лице към решетката. По настланите със слама дъски се движеше абсурдна двойка, която изглеждаше съвсем не на мястото си между килиите с луди. Розовите сатенени панталони и жакет на младия светски лъв се набиваха в очите със същата натрапчивост като пурпурночервената копринена рокля на спътницата му. Двамата прекосиха залата и се насочиха право към нейната врата.

— Велики боже, пак ли — промърмори тя и отиде до леглото си. Седна и се хвана здраво за дюшека, като пламенно се помоли поне този път унижението да я отmine. Ала молитвата ѝ остана нечута. Ключът се превърта в ключалката и тя чу гласа на надзирателката Белда, която обикновено развеждаше посетителите и се умилкваше в очакване на бакшиш.

— А тук, милейди и милорд, е случаят, който ви обещах. Един от най-забележителните, които може да предложи Бедлам.

В рамката на вратата се появи брадатото лице на Белда. Тя се ухили злобно и влезе, понесла табла с ядене пред огромните си увиснали гърди — един от малкото белези, които издаваха принадлежността ѝ към женския пол.

— Влезте, влезте! — извика през рамо тя и остави таблата на ниското столче. — Няма от какво да се плашите.

Младият благородник влезе в килията, подуши отвратено с дългия си нос и насочи лорнета си към Федра. Придружителката му го хвана под ръка, прибра полите на роклята си и сведе глава, за да не удари високата си напудрена прическа в рамката на вратата.

— О, Дани — изхленчи младата дама и побледня въпреки дебелия пласт руж на лицето си. — Тази дори не е окована!

— Правилно забелязахте, мадам — ухили се Белда. — През повечето време е спокойна, макар че имаше и ужасни пристъпи. Да знаете само как бушуваше! Но откакто аз отговарям за нея, се държи добре. Права ли съм, съкровище?

Надзирателката заби дебелия си пръст в рамото ѝ.

— Кажете добро утро на милата лейди и джентълмена!

— Вървете по дяволите — изсъска Федра и още по-силно се вкопчи в твърдия дюшек.

— Лошо, лошо. — Белда я ощипа по брадичката толкова силно, че очите ѝ се напълниха със сълзи. — Загрижена съм за поведението ви, скъпа. Нали не искате пак да ви сложим в успокояващия стол на доктор Кроули?

*Естествено, че не искаме,* отговори безмълвно Федра и силно изви глава настрана. Този път нямаше да позволи на Белда да я накара да се преструва. Колко пъти беше изпълнявала пред посетителите ролята, която те очакваха да видят: гърчеше се, молеше за помощ, ругаеше ги, че са проявили безсърдечието да дойдат в лудницата и да зяпат пациентите. Но знаеше, че когато оставаше неподвижна и гледаше унищожително посетителите, както правеше сега, ефектът беше много по-голям. Наконтеният младеж, който стоеше насреща ѝ, беше лорд Артър Денби.

Лордът и дамичката му стояха до вратата и я зяпаха, сякаш беше някое от животните в кралската менажерия. На какво ли щяха да заприличат напудрените им глави, ако излееше отгоре им малко от затворническата чорба на Белда?

С ъгълчето на окоето си Федра забеляза коварната усмивка на надзирателката. Не, тя очевидно си търсеше претекст да я накаже, Федра стисна здраво зъби и скри ръце под скъсаното одеяло.

Лорд Артър Денби пусна лорнета си.

— Хм, мисля, че не си струваше да платим цял шилинг допълнително, за да я видим.

Придружителката му закима усърдно и направи гримаса зад отвореното изрисувано ветрило.

— Много повече ми хареса мършавият мъж на първия етаж.



— Който си показваше срамните части? Ах ти, Кармел, палавница такава! — Двамата се закискаха, но Белда ги прекъсна, като хвана Федра за косата и изтегли главата ѝ назад.

— Погледнете я по-добре. Това е лейди Федра Грантъм, от благородно потекло. Полудяла и се опитала да посегне на живота си. Скочила във водата.

Федра стисна здраво устни, за да не изкрещи. *„Това е лъжа. Бутнаха ме. Някой се опита да ме убие.“* Но подобни приказки водеха само до това, че я връзваха и запушваха устата ѝ, докато „пристъпът“ отмине.

— Федра Грантъм? — Денби пристъпи по-близо, за да я огледа.

— О, Дани, внимавай! — изхленчи Кармел. — Зелените ѝ очи гледат диво.

Лорд Артър се почеса под перуката.

— Момент, Кармел. Струва ми се, че съм виждал тази жена.

*„Естествено, че си ме виждал, глупако“,* помисли си Федра и погледна сърдито безжизненото му лице. Силната миризма на тоалетната му вода накара стомаха ѝ да се свие. *„В нощта, когато за първи път заподозрях Арман дьо Лакроа, че иска да ме унищожи, като се възползва от теб. Не помниш ли как заспа като пън в Златния салон? Всъщност май беше твърде пиян, за да си спомниш.“*

Денби сякаш бе прочел мислите ѝ, защото погледът му помрачня и той вдигна рамене, сякаш се отказваше от безрезултатното търсене в спомените си.

— Бедлам е пълен със самоубийци. Все още не откривам у нея нищо особено.

Белда пусна косата на Федра и извъртя очи към небето с лицемерна набожност.

— Тя е толкова лоша, че не само е посегнала на себе си, ами е поискала да убие и бедното си бебенце — заяви тя и притисна одеялото към корема на Федра, за да проличи леката му издуптина.

Федра се изтръгна от хватката ѝ и бледите ѝ бузи почервеняха от гняв. Белда се изкиска и едрите ѝ гърди се разтресоха.

— Да, тя очаква бебе — а мъжът на изисканата лейди е отдавна в гроба. Това означава, че детето не е от него, нали? Освен ако уважаемата не се е научила да го прави с труп.

Кармел разтърси напудрените си къдрици.

— Не, не!

— Вън оттук, стара вещице! Излезте от килията ми и отведете тези двама глупаци — заповяда Федра, скочи от нара си и стисна ръце в юмруци.

Белда се удари многозначително по слепоочието.

— Пак се върна в царството си и си играе на господарка.

Тримата я зяпнаха с интерес. Белда отново се изкиска. Смехът ѝ напомни на Федра за дядо ѝ, Сойер Уейлин.

„Твоят темперамент ще те доведе до гибел, момиче“ — казваше ѝ често старецът. — „Тези пламтящи червени коси ще прогорят кожата на главата ти и ще подпалят ума ти.“

„Не, дядо, този път не.“ Тя си представи живо стария мъж, който кимаше в знак на съгласие. Не можеше да повярва, че никога вече няма да го види. Федра падна на леглото си и затвори очи. Обгърна с ръце измършавялото си тяло и зачака гневът да отслабне. Кармел издаде разочарована въздишка, а Денби се прозина.

— Защо не им върнете парите? — предложи Федра.

Надзирателката вдигна ръка да я удари, но примирено я отпусна. Федра изпъна рамене и потисна тържествуващата си усмивка. Откакто беше тук, не беше постигала такова самообладание.

Лорд Артър се наведе към яденето на таблата. Когато вдигна капака, помещението се изпълни с гадната миризма на загоряла овесена каша и изисканият господин побърза да закрие носа си с дантелена кърпичка.

— Господи, какво е това? Варени плъхове?

— Разбира се, че не — побърза да отговори Белда и разбърка с лъжицата гъстата сива маса. — Това е много хранително ястие. Аз лично съм го приготвила.

Докато надзирателката беше с гръб към нея, Федра се възползва от случая да се обърне към Кармел. Изкушението беше твърде голямо. Извъртя очи и оголи зъби.

— Ще ти изтръгна сърцето и ще го изям — изсъска тя.

Обилно начервената уста на дамичката остана за миг отворена, преди да започне да крещи.

— Ох, ох, Дани, спаси ме! — Тя прихвана полите си и хукна към вратата. От перуката ѝ се надигна облак пудра.

— Кармел! Какво, по дяволите...! — изфуча лорд Артър и хукна след нея, като тресна вратата след себе си. Белда огледа недоверчиво Федра, но затворницата седеше с ръце в скута и зяпаше със скучаещ вид стената.

Ръмжейки, надзирателката захлупи купата с каша.

— Съветвам ви да престанете с тези тъпи номера. И изяжте яденето си, защото ще дойда и лично ще ви го натъпча в устата. Не искам вече да чувам, че страдате от глад.

Федра се направи, че не е чула нито дума. Погледът ѝ остана прикован в стената.

Белда заключи вратата и хвърли сърдит поглед през решетката.

— Няма да ме излъжете с покорството си. Помнете думите ми — много скоро ще се озовете в калта с куршум в сърцето.

След това мрачно предсказание надзирателката изчезна. Федра изчака, докато стъпките ѝ заглъхнаха, и се засмя. При мисълта за блеещата като уплашена овца Кармел смехът ѝ премина в кискане и скоро цялото ѝ тяло се раздруса от истеричен кикот. Смя се, докато от очите ѝ потекоха сълзи. Изведнъж спря и ухапа ръката си. Мили боже, помогни ми! И тя ли щеше да стане като Мари?

Дишайки дълбоко, тя се опита да се успокои. Не, тя нямаше да полудее. Даже ако никой не ѝ дойдеше на помощ, щеше да намери начин да спаси себе си и детето — въпреки Белда, въпреки безчувствените посетители. И въпреки Арман.

Едва бе избърсала сълзите си, когато ключът отново се превърта в ключалката. Пак ли Белда? Трябваше да се стегне, доколкото можеше. Но днес нямаше да търпи повече мъчения. Изправи се и тъкмо когато щеше да замахне към вратата, за да прогони старата вещица, чу познат дрезгав глас.

— Аз съм, Федра.

В килията влезе строен мъж, среден на ръст. Тъмните му очи страхливо потърсиха погледа ѝ, около чувствителната уста заигра меланхолична усмивка.

— Джонатан! — Федра се хвърли в прегръдката му, зарови лице на гърдите му, опря буза на скромната поплинена риза и се наслади на свежата миризма на есен, която се бе полепила по палтото му. Тънките му ръце се заровиха в косата ѝ.

— О, Федра, Федра, скъпа моя...

— Бъдете нащрек, сър — изръмжа Белда от вратата. — Сега ви прегръща, но при следващия удобен случай ще ви удуши.

— Махнете се оттук, жено. Оставете ни сами.

Федра беше изненадана от властния тон на Джонатан. Още повече се изненада, когато Белда се подчини и затвори вратата, мърморейки под носа си.

— Ама че глупак! Пада му се, ако му издере очите.

Федра вдигна глава и се вгледа жадно в загриженото лице на Джонатан. В сърцето ѝ пламна надежда.

— Направихте ли го? Успяхте ли да издействате освобождаването ми?

Тъмните очи на мъжа се напълниха със сълзи.

— О, скъпа, готов съм да направя всичко, което е по силите ми... Но не, все още не мога да ви отведа у дома.

Една сълза се отрони от окото му и капна на бузата ѝ. Федра скри разочарованието си, за да не го натъжи още повече. Помилва студената му буза, покрита с белези от едра шарка, и помоли тихо:

— Не се измъчвайте. — Освободи се внимателно от прегръдката му и го увери: — Сигурна съм, че скоро ще намерите начин да ми помогнете.

Скъпият, верният... неспособният Джонатан! Федра се отпусна с въздишка на леглото си. Къде беше Джили? Не усещаше ли, че тя има спешна нужда от него?

Не бе забелязала, че е изрекла въпроса гласно, когато Джонатан отговори:

— Толкова съжалявам, скъпа. Не открих нито следа от братовчед ви. Писах в Ирландия, по... — Джонатан безпомощно разпери ръце. — Сякаш е потънал в земята.

Сърцето на Федра спря да бие. Джили беше изчезнал? Не, невъзможно беше да му се е случило нещо лошо.

— А дядо ми? — попита колебливо тя.

— Сойер... чувства се малко по-добре. — Усмивката на Джонатан беше толкова изкуствена, че не можа да измами Федра.

*Значи дядо е на умиране*, каза си тъжно тя. Отношенията ѝ със стареца невинаги бяха гладки, понякога и двамата се разгорещяваха, но сега нямаше да го види, преди... Федра прогони мисълта за смъртта. И без това ѝ беше достатъчно тежко.

Искаше ѝ се да попита какво прави Арман, но реши да премълчи. Не биваше да се заблуждава, че той ще се върне. Маркиз дьо Верне ѝ бе показал достатъчно ясно какво възнамерява да направи.

Джонатан застана пред нея и посегна към ръцете ѝ.

— О, скъпа, толкова сте бледа! Нищо ли не сте яли?

Федра вдигна рамене. Безнадеждността на ситуацията ѝ заплашваше да я погълне.

— Важно ли е това?

— За мен е много важно. — Джонатан се обърна, хвърли поглед в купата и изкриви лице. — Знам, че яденето не е особено вкусно, но трябва да запазите силите си. — Когато Федра не отговори нищо, той стисна ръката ѝ. — Моля ви, скъпа, направете го за мен.

Тя отговори на ръкостискането му и го дари с несигурна усмивка.

— Добре, Джонатан, заради вас ще се опитам да не губя кураж. Мисля, че сте единственият човек, който е загрижен какво се случва с мен.

Тя съжали веднага за думите си, защото Джонатан устремно коленичи пред нея. Блясъкът в очите му смекчи острите черти на лицето. Той целуна дланта ѝ, сведе глава и прошепна с едва сдържана страст:

— Знаете, че съм готов да направя всичко, за да ви видя щастлива.

Федра се извърна настрана. Даже при тези необикновени обстоятелства беше неприятно изненадана от покорството на Джонатан. Предпазливо издърпа ръката си и помоли тихо:

— Измъкнете ме оттук. Това е единственото, което можете да направите за мен.

Той сведе глава, за да скрие колко беше наранен от трезвата ѝ молба. Федра се опита да намали остротата на думите си, като нежно приглади назад посивелите кичури коса от челото му. Джонатан се изправи тромаво.

— Знам на какво сте подложена тук — заговори вече овладяно той — но когато излезете на свобода, ще се погрижа да забравите всички мъчения. Трябва само да издържите още малко...

Джонатан се покашля многозначително и продължи:



— Имам идея. Питам се дали бащата на детето ви има достатъчно влияние, за да... Не искам да съм любопитен, но ако ми се доверите и ми кажете името му...

Федра избухна в луд смях.

— Наистина ли смятате, че трябва да се обърна към бащата на детето си?

— Моля ви, Федра, не се смейте! Съжалявам. Не исках да ви засегна. Моля ви, не се смейте по този начин. Плашите ме!

— Само защото не разбирате. Може би трябва да ви кажа името, за да разберете защо се смея.

Джонатан се извърна с бързо движение.

— Не е нужно. Съжалявам, че попитах. Името не играе роля. Този човек...

— Името му — прекъсна го Федра — е Арман, благородният маркиз дьо Верне.

С ожесточено задоволство проследи как цветът се отдръпна от лицето на Джонатан. И в същото време се почувства облекчена, че вече споделяше тази ужасна тайна с друг човек.

— Верне — проговори дрезгаво Джонатан. — Опасявах се, че е той... но не можех да повярвам. Изглеждаше толкова безчувствен, толкова студен...

— Точно така. Студен като снежна буря. — Но дори сега, докато изричаше тези думи, в паметта ѝ изникнаха две блестящи леденосини очи, като синята вътрешност на буйни пламъци. Видя тънки устни, които можеха да целуват нежно, голи рамене с бронзов загар, усети страст, достойна за бога на слънцето.

— А вие! — В гласа на Джонатан имаше обвинение. — Мислех, че го мразите.

Федра разтърси глава, за да прогони образа на Арман, който ѝ се натрапваше в този ад, невероятно жив и реалистичен.

— Наистина го мразя — изсъска тя, — отвращавам се от него с цялата си душа, с цялото си същество! — Подчертаваше всяка дума, като удряше с юмрук по леглото. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Колкото и да се стараяше, не можеше да ги спре. Затова престана да се бори с отчаянието, падна на възглавницата и захълца сърцераздирателно. Някога презираше подобни изблици на чувства —

докато не се влюби в Арман. Сега знаеше, че плачът облекчава. Изведнъж се почувства студена и празна.

Джонатан помилва непохватно рамото ѝ, каза няколко успокоителни думи и я помоли да яде и да си почине. Обеща ѝ, че всичко ще бъде добре, и си отиде. Федра спря да плаче и се сви в леглото. Имаше чувството, че е загубила и последните си остатъци от здрав човешки разум.

Внезапно изпита силна жажда. Взе купата с каша от столчето и вдигна капака. Само една мисъл я поддържаше: детето, което растеше в нея. Нищо друго нямаше значение. Проклет да е Арман и отмъстителността му. Дано жаждата за отмъщение да го убие. Тя и бебето ѝ щяха да се опазят от това чувство. Не омразата, а любовта я бе хвърлила в обятията на Арман. Любов, която сега щеше да дари на детето му.

С тази мисъл, извърнала поглед от сивата маса в купата, тя поднесе лъжицата към устата си. Успя да преглътне няколко хапки, когато усети гадене. Както винаги, яденето на Белда беше отвратително. Заради детето си се насили да изяде половината от кашата и остави лъжицата. Още малко, и щеше да повърне.

Федра се сви в леглото си и се уви със скъсаното одеяло, за да се стопли. Имаше огромна нужда от малко почивка. Ала едва бе затворила очи, когато я прониза непоносима болка.

Отвори уста да извика, но от гърлото ѝ не излезе нито звук. Нямаше време да разбере какво става, защото тялото ѝ се разтърси от нов пристъп на болка. Пристъпите я връхлитаха като вълни на езеро по време на буря и тя измъчено притисна ръце към корема си, за да се предпази от невидимия мъчител.

Болката ставаше все по-силна. Вече не идваше на пристъпи, а се разпростря по цялото тяло и Федра имаше чувството, че някой се рови във вътрешностите ѝ с нож. Крайниците ѝ се тресяха, тя се претърколи и падна тежко на дъските. При това неволно бутна купата с каша и съдържанието ѝ опръска стените. Макар да беше скована от болка, в съзнанието ѝ се появи ужасна мисъл: отрова! Някой я беше отровил. Изкреця като безумна и завика за помощ.

Сякаш беше минала цяла вечност, когато видя надвесените над нея фигури... беззъбата усмивка на Белда... сивото лице на лекаря... Ръце, които я вдигнаха от пода. Не, господи, не, не ме докосвайте!

Обгърна я черен мрак и тя се отпусна. Какво облекчение. Само ако можеше да го докосне. Но ръцете ѝ трепереха неудържимо. Мракът се спусна над нея, но бързо изчезна, прогонен от ярката светлина на болката. Колко ѝ беше студено! Но поне студът убиваше безмилостната болка. Щеше да измръзне, но това ѝ беше безразлично. Би било прекрасно да остави всичко зад себе си.

Накрая и студът престана да я мъчи. Клепачите ѝ натежаха, за първи път от седмици насам ѝ стана топло. Вече не беше есен, а крайт на пролетта. Затворените ѝ очи трепереха. Салонът за танци беше осветен от безброй лампи и горещината беше задушшаваща. Отново беше пролет и тя видя за първи път Арман дьо Лакроа...

## 2

Голямата горещина в салона за танци в къщата на лейди Потърфийлд удари сетивата на Федра като огромна вълна. През процепите на маската си тя огледа известните в цял Лондон кристални полилеи, които носеха точно петстотин свещи. За момент беше заслепена и танцовият салон изчезна зад яркоцветен воал.

Тя примигна, за да свикне със светлината. Море от бяло напудрени глави се обърна към арката, под която беше застанала младата жена. Дори най-разкошните маски не можеха да скрият дръзките погледи, които я преследваха. Шепотът на гостите заглуши свиренето на цигулките.

— Федра Грантъм! А аз си мислех, че още е в Бат! Представете си, дошла е на бал с маски без придружител! Но кой би дошъл с нея, скъпа? Може би съпругът ѝ?

Избухна смях, но бързо заглъхна и отстъпи място на лицемерно възмущение.

— Това е нечувано. Бедният ѝ мъж почина едва преди една година, а тя носи само черна панделка на полата.

Федра вдигна ръка да поправи маската си. Не се учудваше, че толкова бързо я бяха познали. Подръпна със самочувствие една от медноцветните си къдрици, красиво подчертани от златната бална одежда. Никога не пудреше косата си, не се подчиняваше на диктата на модата — нито на дядо си, който твърдеше, че мрази червени коси.

Докато вървеше бавно към салона, посрещната от враждебни погледи, тя се върна назад във времето. Отново беше на седемнайсет години и влизаше за първи път в тази бална зала. Тогава до нея беше съпругът ѝ, а чуждите лица бяха любопитни да се запознаят със съпругата на Евън Грантъм. Спомни си как се бе вкопчила в ръката на Евън, но той се отдръпна немилостиво. Макар че трепереше, тя изписа на устните си усмивка. Естествено, че искаше да направи добро впечатление. Евън трябваше да се гордее с нея. Ала мелодичният му

глас унищожи без остатък цялото самообладание, което бе успяла да събере.

— Лейди Потърфийлд, ще позволите ли да ви представя съпругата си? Федра, свежо цвете от далечния Донегал. Надявам се, ще извините външността ѝ. Не се сетих да ѝ обясня, че роклята ѝ е твърде износена за вечерни посещения. Смятах, че дори в Ирландия... О, благодаря ви. Направи реверанса си, Федра.

Тя усети ръката му на гърба си и за малко не загуби равновесие.

— Кажете нещо, скъпа, иначе лейди Потърфийлд ще си помисли, че не владееш английски. Повярвай ми, тук никой не говори галски. Все едно да говориш на хинди. — Евън се изсмя доволно на собствената си шега.

Очите на Федра се напълниха със сълзи и тя погледна представителния си съпруг, сякаш го виждаше за първи път. Жесток, дребнав, зъл, той никога нямаше да я обикне. И, което беше още по-лошо, в тази зала, пълна с враждебни, равнодушни непознати, тя осъзна, че и тя не го обичаше. Почувства се сама и безпомощна.

Сама... също като тази вечер, Федра прихвана полите си, сякаш можеше да прогони призраците на миналото. Вече не беше на седемнайсет, а на дваисет и шест, не съпруга, а вдовица. Евън вече не беше между живите. Тези хора, повърхностните му приятели, не бяха в състояние да я наранят, нито пък можеха да я принудят да се държи като тъгуваща вдовица, след като не изпитваше тъга. Тя вирна брадичка и влезе в салона с отмерени крачки. Пръстите ѝ стискаха до болка дръжката на ветрилото.

Едва бе минала няколко метра, когато в полезрението ѝ се появили силно набрани колосани поли под син копринен воал. Посипаните с бяла пудра къдрици на дамата бяха украсени с щраусови пера, маската подчертаваше дръжката трапчинка на брадичката и копринената черна бенка на яркочервената уста.

— Скъпа Федра, какво неочаквано удоволствие — поздрави мелодично младата дама.

— Добър вечер, Мюриел — отговори спокойно Федра.

Жената се стъписа за миг, смутена, че толкова бързо я бяха разкрили. Ала пронизителният глас на мис Мюриел. Потърфийлд беше поне толкова известен, колкото червените къдрици на Федра.



— Дори насън не бих помислила, че може да сте се върнали в Лондон, камо ли пък че ще имам възможността да ви поздравя като гостенка на бала си. Още повече толкова късно... както винаги.

Федра се усмихна студено.

— Изглеждате чудесно, Мюриел. Извинете, трябва да поздравя скъпата ви майка. — Тя се обърна към представителната дама, която беше натъпкала коркови тапи в хлътналите си бузи и стоеше сред кръг от оживено бърбрещи вдовици. Дамите бяха без маски и се държаха на разстояние от останалите присъстващи в залата.

Мюриел я улови за лакътя и я поведе в противоположната посока.

— Това не би било особено умно от ваша страна. Мама може да реагира остро. Нали знаете, че не понася балове с маски. Трябваше да вложи цялото си изкуство, докато я убедя да ми разреши тази вечер. А сега се появихте и вие! — Мюриел извъртя очи. — Честно казано, мама не е много въодушевена. Нали знаете, че е много старомодна в схващанията си за това какво може и какво не, особено по отношение на вдовиците... Нали самата тя е достойна вдовица. Продължава да носи траурни панделки, а папа го няма от цяла вечност.

Федра се опита да освободи ръката си.

— Не съм дошла, за да ме плашат и да хленча като...

— Но тя сигурно вече е измислила начин как да ви изпроводи навън без много шум! По-добре да избягвате мама, докато тя сама осъзнае колко е глупаво подобно решение. — Мюриел се усмихна превзето и бенката на устата ѝ затрепери. — Нали знаеш, че имам опит...

Федра се поколеба и отново хвърли поглед към лейди Потърфийлд. Бузите ѝ трепереха от възмущение. Това я накара да се съгласи с Мюриел, защото нямаше да допусне да я изведат навън, преди да е осъществила плана си. Беше дошла тук с точно определена цел. Надяваше се, че няма да ѝ трябва много време. Горещината в залата беше потискаща. Зад маската вече се бяха образували капчици пот.

— Права сте, скъпа — усмихна се тя и позволи на Мюриел да я преведе през навалищата от гости.

— Каква сбирщина! — въздъхна превзето младата домакиня. — Убедена съм, че балът ми ще има успех. Знаете ли колко усилия

положих! Парламентарните заседания започват толкова късно, че почти не можем да разчитаме на мъжко общество. В последно време господата са ужасни егоисти. Не говорят за нищо друго, освен за американската война и за онзи луд негодник, който пише ужасни памфлети. Ако зависеше от мен, онзи досаден Робин Гудфелоу отдавна щеше да е увиснал на бесилката, за да имаме спокойствие.

— Първо трябва да разберат къде се крие. — Федра се усмихна и побърза да скрие лице зад ветрилото си. Не биваше да показва, че знае повече, отколкото трябва.

Но Мюриел беше заета да ѝ изброява върховите постижения на своя бал.

— Толкова е горещо, че три млади жени вече припаднаха. Това е повече, отколкото на бала на лейди Хартфорд. Там припаднаха само две!

— Ако скоро не изляза на чист въздух, ще имате и четвърта жертва. — Федра започна трескаво да си вее с ветрилото. Главата ѝ бучеше мъчително. Стана още по-лошо, когато навалицата около тях се сгъсти, за да направи място на танцуващите двойки в средата на залата. Все пак Мюриел откри свободно място в близост до една от масивните бели колони, които носеха украсения с ангели таван, и заповяда на един от лакеите в официални ливреи да донесе на Федра чаша лимонада.

Младата дама отпи с благодарност от хладката течност и се загледа към танцуващите. Господата, пристегнати с кадифени маски, изглеждаха съвсем еднакви с дългите си бели перуки. Защо Мюриел трябваше непременно да организира бал с маски? Целта ѝ беше да намери един определен мъж, а това изглеждаше невъзможно. Тя нямаше никаква представа как изглеждаше благородният маркиз дьо Верне. Без съмнение се отличаваше с дълъг, тънък нос, за да го пъха в работите на другите хора. Мисълта за последното писмо на дядо ѝ заплаши окончателно да развали настроението ѝ.

„Престани да ме обсипваш с молби, моето момиче — писа ѝ Соьер Уейлин. — Категорично отказвам да изпратя каретата си да те прибере, докато новият ми приятел

маркиз дьо Верне ме съветва да не го правя. Арман е убеден, че Бат е най-доброто място за младите вдовици.“

В случай че маркизът наистина смята така, размишляваше Федра със здраво стиснати устни, той очевидно никога не е бил там. Бат беше по-подходящ за страдащи от подагра старци. Защо дядо ѝ се вслушваше в глупостите на някакъв непознат? Но зад гнева ѝ беше скрит страхът, че Соьер Уейлин ще я прогони, преди да е намерила начин да стане независима от него. Дядо ѝ не бе скрил недоволството си, че не е родила дете на Евън. Но това би било цяло чудо, като се имаше предвид колко рядко съпругът ѝ идваше в леглото ѝ.

Федра се постара да скрие огорчението си и отново се съсредоточи върху омразата срещу Арман дьо Лакроа. Трябваше да го намери и да му се накара здравата. Той щеше да запомни завинаги тази среща. За в бъдеще маркиз дьо Верне щеше да си помисли два пъти, преди да се осмели отново да се намеси в живота на лейди Федра Грантъм.

Тя огледа напрегнато препълнената зала, докато слушаше с половин ухо оживеното бърбене на приятелката си Мюриел.

— Чух, че лейди Лизи Дейвън била в благословено състояние. Да знаете, че вдовиците ще пресметнат съвсем точно кога трябва да се появи детето. А чухте ли за бедния Тони Акърли? Заловили го в бижутерски магазин да краде златен часовник и го отвели в Нюгейт като обикновен престъпник! Нечувано! Как е посмял онзи мръсен търговец да се държи така безсрамно с един джентълмен!

— Всичко това не ме интересува — отсече сърдито Федра. Макар да ѝ беше безкрайно неприятно, тя осъзна, че нямаше друг избор, освен да помоли Мюриел за помощ. — Моля да ми отговорите на един въпрос. Търся един джентълмен. Казаха ми, че ще присъства на бала ви, затова дойдох.

— О, скъпа! — усмихна се с превъзходство Мюриел. — За жена, която наскоро е овдовяла, вие сте твърде бърза. Надявам се, че не възнамерявате да се омъжите повторно?

— За млада неомъжена жена като вас намекът беше твърде дързък — отбеляза с усмивка Федра. — Но аз ще устоя на

изкушението да разкажа случката на бъдещия ви съпруг, ако ми помогнете да открия Арман дьо Лакроа, маркиз дьо Верне.

— Аха! — Очите на Мюриел засвяткаха развеселено. — Вие сте невероятно хитра. Ненапрасно ви наричаха лисичката. Трябваше да се сетя, че дори в далечния Бат ще разберете за нашия мистериозен маркиз.

— Мистериозен? — Федра вдигна вежди. — Защо пък мистериозен?

— Защото се появи сред нас внезапно и никой не знае нищо за него, скъпа.

Федра наостри уши.

— Невъзможно е френското посолство да не познава френските благородници.

— Кой ти пита френското посолство? Лорд Верне е сензационна новина на сезона. Но сега ви моля да ме извините. Трябва да успокоя майка си. Крайно време е да се погрижа за поканените гости.

— Но аз ви моля да ме представите на маркиза!

Мюриел изкриви устни в самодоволна усмивка.

— Още не е дошъл. Подобно на вас, маркизът обича драматичните изпълнения. — Тя прихвана полите си, готова да си отиде.

— Но как ще го позная?

Мюриел вдигна рамене.

— Всички ще познаят Арман дьо Лакроа, даже да е маскиран.

Федра кимна неохотно. Малкото думи на младата домакиня промениха цялата ѝ представа аз мъжа, с когото трябваше да се скара.

Мистериозен... никога не беше чувала тази дума във връзка с името му. Но дядо ѝ се доверяваше на много малко хора, освен това мразеше чужденците. Внезапното му приятелство с този французин беше повече от загадъчно. Негодникът сигурно беше невероятно чаровен и тя гореше от желание да го срещне. Но след дългото пътуване, продължило цял ден, не беше в настроение да чака дълго. След отказа на дядо ѝ да ѝ изпрати каретата си тя се принуди да пътува с пощенската кола, притисната между дебела селянка и вонящ на риба търговец. Издръжката ѝ на вдовица не беше особено щедра и цената на пътуването направи огромна дупка в жалките ѝ спестявания. Понесените несгоди засилиха гнева ѝ срещу непознатия маркиз.

Задухата в залата беше непоносима и Федра се почувства още по-зле. Макар че беше твърде рано за свалянето на маските, тя захвърли своята, защото дразнеше чувствителната кожа под очите ѝ.

Тя отказа няколко покани за танц, защото не искаше да изпусква от очи входа на залата. Оглеждаше внимателно всеки новодошъл, но не откри нито един, който да прилича на маркиза. Дяволите да я вземат Мюриел! Защо си правеше шеги с всичко? Никога нямаше да намери човека, когото търсеше. След поредния отказ да танцува Федра се запъти бавно към изхода. Беше решена да сложи край на чакането и открито да се осведоми за маркиза. В този момент спря като закована. В залата бе влязъл закъснял гост, който тъкмо сваляше черната си копринена наметка, подплатена с яркочервена материя. Когато я хвърли на слугата, светлината на многобройните свещи подчерта елегантния кремав жакет от сатен, ушит по най-новата мода. Под красивата дреха изпъкваха широки рамене. Напудрената коса беше строго сресана назад и сплетена на тила. Не носеше маскараден костюм; единствената маскарадна принадлежност беше сребърната маска, която скриваше само горната половина на лицето, Федра неволно се запита откъде се вземаше омагьосващата аура, която го обгръщаше.

Може би беше начинът, по който се движеше. Мъжът влезе в залата, оставяйки впечатление за самотност дори сред тази голяма навалица.

Някой почука с ветрило по рамото ѝ и Федра се стресна. Отвърна поглед от мъжа и срещна искрящите очи на Мюриел.

— Е, добре, скъпа, ще позволите ли сега да ви представя на маркиза? Уверявам ви, че за нищо на света не искам да пропусна този миг.

Федра кимна. Сърцето ѝ изведнъж заби ускорено и тя последва Мюриел, устремила поглед към човека, който сякаш не забелязваше никого около себе си. Изглежда много добре и вероятно е великодушен, макар и доста хладен, реши тя въз основа на онова, което виждаше. Устните му бяха замръзнали във високомерна усмивка, брадичката беше съвършено оформена, сякаш изсечена от гранит.

— Скъпи маркизе — заговори Мюриел и бутна Федра да излезе напред, — дойдохте последен.



— *Von soir, mademoiselle.* — Когато след поздрава към Мюриел се обърна към Федра, тя видя очите му да светят иззад маската — ледено синьо, което проникна до дъното на душата ѝ.

— Милорд, позволете да ви представя една добра приятелка — започна Мюриел, но маркизът я прекъсна веднага:

— Представяне на бал с маски, мадмоазел? — изсмя се подигравателно той. — Това е в противоречие с правилата. Не разкривайте преждевременно тайните на гостите си!

Мюриел се изкиска одобрително.

— Прав сте, сър, но се боя, че приятелката ми копнее твърде силно да се опознае с вас, за да чака свалянето на маските. Лейди Грантъм, позволете да ви представя Арман дьо Лакроа, маркиз дьо Верне. Милорд, лейди Федра Грантъм.

— *Enchante, madame.* — Гласът му беше тих и изкусителен. Федра не забеляза ни най-малък знак, че е познал името ѝ. Макар че именно той беше човекът, сметнал за нужно да я държи далече от Лондон.

Федра усети как се изчерви.

— Вярвам, че името ми не ви е непознато, мосю. — Какво ставаше с нея? Надменността изчезна от гласа ѝ, макар че по целия път от Бат до Лондон се беше упражнявала прилежно.

Маркизът премести една панделка на китката си, извади от джоба на жакета си емайлирана табакера и я отвори небрежно, Федра следеше всяко негово движение. Когато поднесе щипка емфие към добре оформените си ноздри, устните му леко се накъдриха.

— Грантъм? Хм, вече съм чувал това име, но къде? О, да. — Той щракна капачето на табакерата и я прибра в джоба си. При това огледа Федра с преценяващ поглед, който я накара да потрепери. — Вие сте... как се казваше на английски... наследството на лорд Евън Грантъм.

Думите му разпръснаха в миг магията, която я беше завладяла. Все едно ѝ беше ударил плесница. Лицето ѝ пламна. Защо ѝ отправяше това предизвикателство? Животът ѝ не се състоеше само от краткия брак с Евън Грантъм!

— Не, милорд — отговори тихо, но твърдо тя. — Аз гледам на тези неща по друг начин. Вие ме познавате по-добре като внучката на Соьер Уейлин, която беше на почивка в Бат.

— Наистина ли? — промълви небрежно той и насочи вниманието си към балната зала.

— Сигурна съм, че не ви е трудно да си спомните името му. Доколкото разбрах, дядо ми отдава голямо значение на вашия съвет, факт, който ме учудва.

— Винаги се радвам, когато мога да учудя една дама. — Той я удостои с благосклонно кимване: кралят освобождава селското момиче. — Моля да ме извините, мадам. Друга нова позната ми дава знак. — Отдалечи се и я остави треперееща от гняв.

Мюриел се кискаше неудържимо зад ветрилото си.

— Божичко, Федра, колко разочароващо! Очаквах по-впечатляващ спектакъл. Въпреки това намирам, че изглеждате чудесно. Маркизът се интересува повече от Софи Грендисън, въпреки издадените ѝ зъби.

— Още не съм свършила с него — изсъска Федра.

Как леко я бе подминал, сякаш беше никоя. Отдавна не се беше сблъсквала с такава арогантност — дори в най-лошите дни на брака си, когато Евън Грантъм излагаше необразованата си жена на подигравките на изисканите си приятели. Междувременно беше научила много. Или поне достатъчно, за да покаже на мосю маркиза, че не позволяваше да се отнасят с нея по този начин.

С три бързи крачки Федра застана на пътя на Верне.

— Тази вечер дойдох на бала само за да ви срещна, милорд — проговори ледено тя.

Той издуха несъществуваща прашинка от ръкава на жакета си.

— Колко ласкателно.

Федра забеляза как няколко глави се обърнаха към тях и си пожела да продължи разговора с маркиза в някое усамотено ъгълче, но в балната зала на лейди Потърфийлд нямаше такова. Затова понижи глас и изрече решително:

— Тъкмо се подреждат двойки за менуета.

— Правилно ли разбрах? Наистина ли току-що ме поканихте на танц?

— Точно това направих — отговори упорито тя. Господи, сигурно беше полудяла! Това беше извън границите на позволеното, дори за невъзпитаната Федра Грантъм. Е, поне изпита удовлетворението Арман дьо Лакроа да реагира.

— Как... — Тя усети съвсем ясно трепета в гласа му. — Колко примитивни са английските обичаи... нямах представа, милейди.

Федра отново улови любопитните погледи на околните. Къде щеше да се скрие, ако той ѝ откажеше? Отстъпи крачка назад и леко изкриви уста в усмивка. В този миг Арман проговори:

— Ah bien, как бих могъл да опазя френската си чест, ако не се подчиня на желанието на една красива млада дама? — И ѝ подаде ръката си. На средния пръст искреше масивен златен пръстен с кървавочервен рубин. Федра сложи ръка върху неговата, като се укоряваше за страха си. С учудване забеляза, че пръстите му бяха топли и силни. Когато ги докосна, я заля топлина, в сравнение с която горещината в балната зала беше безобидна. Той я поведе към средата на залата, където вече се бяха наредили останалите двойки. Федра изведнъж се почувства сама с този загадъчен чужденец, който с едно докосване беше накарал сърцето ѝ да забие по-силно.

Когато музикантите засвириха, тя си заповяда да се овладее. Възрастните дами, светските лъвове и глупавите девизи като Мюриел Потърфийлд сигурно се задоволяваха да обожават този мъж отдалеч и да припадат, щом се приближи. Но тя беше длъжна да открие какъв беше той в действителност и какво беше замислил срещу дядо ѝ. Той нямаше нищо общо със стария сноб, както беше предположила в началото. Защо тогава го беше посъветвал да я държи далече от Лондон?

Докато танцуваха, трябваше да разбере какво се крие зад сребърната маска. Ала погледът му беше така пронизващ и хипнотизиращ, че тя объркано сведе очи. Огледа токите на обувките, силните прасци в бели копринени чорапи, тесния панталон до коленете, който подчертаваше силните хълбоци...

— Е, как ги намирате? — стресна я мекият му глас.

— Какво, милорд?

— Питам за копчетата на жакета ми. Казах на шивача, че изобщо не подхождат.

— Копчетата? — повтори неразбиращо тя и бързо сложи край на щателния оглед. — Аз... о, не, милорд. Не намирам, че са неподходящи.

— Аз обаче съм убеден. Щом привлякоха вниманието на една дама и досега не съм получил нито един поглед от красивите ѝ очи,

значи шивачът ми е сбъркал.

Федра го погледна и се изчерви. Той се забавляваше с нея! Как да му отговори?

— Това вече е по-добре.

— Съжалявам, милорд. Не исках да бъда неучтива. — Извинението беше малко закъсняло, тъй като фигурите на танца ги разделиха.

Защо този човек никога не се усмихваше? Устните му бяха затворени, сякаш замръзнали, но поне очите му не гледаха студено, както в началото. Или светлината на свещите беше измамна?

Когато отново се срещнаха, тя се опита да обясни:

— Бях заета по-скоро със стъпките, отколкото да ви оглеждам. Отдавна не бях танцувала менует.

Още докато говореше, в съзнанието ѝ изникна неприятен спомен: препълнена зала, кракът на Евън, който я ритна по глезена и тя политна към танцуващите. „Извинявайте — бе извикал високо Евън, докато други я вдигаха от мраморния под, — но се боя, че жена ми се опитва да танцува всички танци в галоп, сякаш са ирландска жига.“ А след това както винаги смях... жесток смях.

Федра изведнъж усети силна ръка на талията си и друга, която стисна пръстите ѝ. Това я върна в действителността. За малко да се блъсне в предната двойка, но Арман незабелязано я върна на мястото ѝ.

— Ето, виждате ли — пошепна тя и отново се изчерви. — Опитвах се да ви предупредя. Както обичаше да казва мъжът ми, не страдам от излишък на грация.

— Когато липсва грация, това се дължи не на дамата, а на партньора.

Устните му се раздвижиха изненадващо близо до ухото ѝ и тя усети топлината на дъха му в тила си. Как можеше гласът му да е толкова дълбок и мъжествен и в същото време толкова мек и нежен? Тя се уплаши, че той ще усети тръпката, която разтърси тялото ѝ, и се зарадва, когато следващата фигура отново ги раздели.

Какво става с мен, запита се тя, докато се носеше по мраморния под. Не му се накара, както възнамеряваше, не му каза, че може да се справя добре и без неговата намеса. Не му зададе нито един въпрос. След минута Арман отново улови ръката ѝ и я привлече към себе си.

Външно следваше правилата на танца, ала пръстите му милваха дланта ѝ.

— Милорд — Федра трескаво се опитваше да се стегне, — боя се, че имам оплакване срещу вас.

Сякаш не я беше чул, той промълви със странна замисленост:

— Колко тъжна изглеждахте преди малко, милейди. Сякаш ви бе завладял неприятен спомен.

Федра усети как цветът се отдръпна от лицето ѝ и рязко издърпа ръката си. Що за човек беше той? Как така четеше мислите ѝ? Вече съжаляваше, че бе свалила маската. Маркизът имаше решаващо предимство пред нея.

— Дядо ми, милорд — заговори тя, за да го насочи най-сетне към темата, която я интересуваше. — Искам да знам защо сте проявили такова усърдие да го убедите, че трябва да си остана в Бат. Защо?

— След като се запознах с вас, почти съжалявам за съвета, който му дадох. — Погледът, който придружи тези думи, спря сърцето ѝ и не ѝ позволи да забележи, че бе избегнал прекия отговор.

— Само почти ли? — попита предизвикателно тя.

— Беше естествено да предположа, че ще предпочетете да живеете уединено, да останете сама с тъгата си. Както ми разказа дядо ви, вие сама сте пожелали да отидете в Бат, *n'est-ce pas?*

Федра не можеше да отрече. Наистина беше помолила дядо си да отиде в Бат. След злополуката с Евън искаше да остане известно време сама, но не за да се отдаде на тъгата си, а за да обмисли бъдещето си. Затова трябваше да се отдалечи от властния си дядо. Но нямаше намерение да остане там завинаги. Може би бе дошъл моментът да просвети маркиза за истинските си намерения.

— Не съм имала намерение да прекарам остатъка от живота си в Бат. Имах предостатъчно време да се възстановя след смъртта на съпруга си.

— Доколкото знам, вие сте вдовица едва отскоро. — Неразгадаемите сини очи се плъзнаха по роклята ѝ и за момент спряха върху деколтето, което разкриваше фината заобленост на гърдите ѝ.

Федра изпъна гръб, готова да приложи всички оръжия, които притежаваше. Нима щеше да я разкритикува, че не носи траурно облекло? И той като другите не разбираше какво мъчение бяха за нея

шестте години брак с Евън. Сълзите ѝ след смъртта на мъжа ѝ бяха сълзи на облекчение, не на тъга.

— Прав сте, отскоро съм вдовица. Ако зависеше от мен обаче, Евън трябваше отдавна да лежи в студения си гроб. — Тя впи очи в лицето му, за да види реакцията на горчивите си думи.

Очите му се разшириха леко, но веднага възвърнаха нормалното си изражение.

— Няма ли в сърцето ви поне малко тъга за смъртта му? Или поне съжаление?

— Не!

— Не ви разбирам. Съпругът ви е бил необикновено... — той се поколеба, сякаш търсеше правилната дума — ... необикновено ценен човек. Млад, представителен, интелигентен.

Устните на Федра затрепериха. Вече нямаше да търпи постоянните похвали за мъжа си. Колко очарователен, колко добре изглежда! Каква трагедия, че трябваше да умре толкова млад, при такава ужасна злополука! Сега, след като беше мъртъв, обществото беше склонно да го обгради с ореол, а нея да натика в ролята на злата вдовица, непроляла нито сълза за високо ценения си съпруг. Даже този студен, безчувствен маркиз беше взел страната на Евън. Не беше справедливо, че лорд Верне не знаеше истината за живота ѝ с Евън. Но ако беше също така нетърпим като другите и я смяташе за повърхностна и безсърдечна, защо трябваше да го разочарова?

Към края на танца Федра заговори отново:

— Сега, като го споменахте... мисля, че все пак съжалявам. Евън умря през есента и бях принудена да нося черно по време на коледните празници. Мразя черното. Мисля, че цветът изобщо не ми отива.

— Аз пък си мисля, че много ще ви отива. Защото създава невероятен фон за великолепната ви червена грива.

Федра беше сигурна, че той се забавлява с нея.

— Вече съм убедена, че всички французи са ласкатели. Всички в семейството ви ли са като вас? Признавам, че никога не съм чувала името Дьо Лакроа. Откъде идвате?

— От Франция, милейди, откъдето идват повечето французи.

— Отдавна ли живеете в Лондон?

— Боя се, че не е достатъчно дълго.

Федра сърдито прехапа устни. Този мъж беше майстор в отклоняването на директните въпроси.

— В момента е много опасно за вас да се забавлявате в Лондон. Нашите две страни са пред обявяване на война. Всеки ден очаквам вашият крал да се съюзи с американските колонисти, за да ги подкрепи в борбата им за независимост.

— Странни думи от устата на една млада дама. Предполагам, че сте чели брошурите на... как беше името на онзи безделник — Робин Гудфелову?

— Да, чувала съм за него, но не съм чела нищо. — Федра сведе очи към пода и се престори, че внимава в стъпките си. — Но в обществото се говори много за вероятната война между Англия и Франция. Какво е вашето мнение?

Арман вдигна рамене и стисна ръката ѝ, за да я завърти.

— Това не ме интересува. Аз не съм войник.

Но си дипломат, каза си ядно Федра. Всъщност не, маркизът не беше достатъчно компромисна личност за подобна професия. Вероятно беше дошъл в Лондон по работа. Но явно нямаше да ѝ каже защо.

Нито един ход, който правеше, не даде резултат. Маркизът отговаряше на въпросите ѝ с учтива досада, докато накрая тя закипя от разочарование. Досега се ласкаеше, че е в състояние да накара всекиго да се разговори, но никога преди това не беше срещала човек, толкова резервиран като маркиз Верне. Сдържаността му дразнеше както любопитството, така и подозрителността ѝ.

След като този мъж не проявяваше интерес нито към политиката, нито към сделките, какво го свързваше със Соьер Уейлин?

Тя опита още веднъж:

— Отдавна ли познавате дядо ми? Къде се запознахте?

Изведнъж пръстите, които стискаха ръката ѝ, се стегнаха. Маркизът се поколеба, макар и само секунда, и отговори кратко:

— В едно кафене на Флит Стрийт. Извинете, милейди, мисля, че нашият танц свърши.

За свое голямо разочарование Федра трябваше да се съгласи с него. Последните тонове заглъхнаха, а тя все така не знаеше нищо съществено за Арман дьо Лакроа. Когато направи реверанс, той се

наведе над ръката ѝ, поднесе връхчетата на пръстите ѝ към устата си и залепи устни върху тях.

Федра бе обзета от необяснимо чувство. Без да помисли какво правеше, тя посегна и дръпна панделката, която държеше маската на лицето му. Сребърната маска падна на пода.

Маркизът се изправи и за момент в очите му блесна гняв. Ала той изчезна веднага и отстъпи място на ледена студенина. Като видя за първи път цялото му лице, Федра престана да диша. Той изглеждаше много по-добре, отколкото беше предполагала. С високи скули и орлов нос, с изписани тъмни вежди, които подчертаваха ледените сини очи. Никога пред това не беше виждала толкова безстрастно изражение — сякаш продължаваше да носи маска.

— Съжалявам — пошепна тя. — Боя се, че допуснах любопитството да ме надвие.

Без да каже дума, той отново закрепил маската на лицето си. При това жакетът му се отвори и разкри сребърната дръжка на шпага, която се подаваше изпод светлосинята жилетка.

Защо не беше усетила фината ножница още в началото на танца им? Защо реши, че е най-обикновено бастунче? Федра нададе тих вик и погледът ѝ остана вперен в простата шпага без никакви украшения — гладко парче стомана, предназначено да убива, а не да служи като моден аксесоар.

— Какво ви смуцава, милейди? — Арман спокойно завързваше маската си.

— Аз... видях шпагата ви. Днес почти никой не носи оръжие на бал.

— Улиците на вашия прекрасен град крият безброй опасности за непредпазливите. Нося шпагата, за да се защитавам. — Той помълча малко и добави меко: — Освен това е много добро средство за сплашване на любопитните.

Предупреждение ли беше това? Федра вирна носле и го изгледа предизвикателно.

— Да, мога да си представя, че любопитството е неприятно за човек, който има какво да крие.

Преди да успее да се отдръпне, той улови брадичката ѝ с дългите си силни пръсти и тя беше принудена да погледне право в ледените сини очи, които я хипнотизираха през прорезите на маската.



— Вашият дядо ви описа като млада жена със забележителна жажда за знание. Наистина щеше да бъде по-добре, ако бяхте последвали съвета ми и си бяхте останали в Бат. Но след като сте вече тук, се надявам да сте достатъчно интелигентна и да разберете, че мразя хората, които се опитват да се месят в живота ми.

Федра отблъсна ръката му и направи крачка назад, за да не забележи той треперенето ѝ.

— Също както аз мразя хората, които си присвояват правото да определят живота ми. Е, мосю, съветвам ви да запазите мнението си за вдовиците за себе си и да стоите далече от дядо ми. В противен случай ще бъда принудена...

— Какво?

— Да намеря начин да се освободя от вас. — Думите ѝ прозвучаха по-силно, отколкото беше възнамерявала.

За първи път тази вечер по лицето на Арман дьо Лакроа пробяга усмивка.

— Колко забавно! — отговори провлечено той и добави с недвусмислена заплаха: Точно същото мислех в момента за вас!

### 3

Федра се взираше с отсъстващ вид в картите, които държеше в ръката си. През нощта почти не беше спала и дори свежият утринен въздух, който влизаше през отворените прозорци, не беше в състояние да я ободри. Библиотеката в Блекхийт Хол, дома на дядо ѝ, беше малко, тясно помещение, разположено в дъното на първия етаж. Соьер Уейлин имаше по една библиотека във всяка от къщите си, препълнена с глупави книги. Наредените по големина томове миришеха неприятно на кожа и прах. Макар че беше първият ден на юни и едва десет часът сутринта, навън беше ужасно задушно. Лятото се очертаваше много горещо.

Какво ли я очакваше занапред, ако продължаваше да сънува такива кошмари като миналата нощ? Щом затвори очи, се озова отново в балната зала на лейди Потърфийлд и се понесе в обятията на чужденеца със сребърна маска. Няколко пъти успя да я смъкне от лицето му и се появяваше ухилен мъртвешки череп. Но имаше и много по-лоши сънища. В тях Арман дьо Лакроа я обгръщаше в копринена мрежа с блестящите си сини очи. Той ѝ шепнеше изкусително, устата му търсеше нейната, устните му бяха горещи и влажни...

Федра беше щастлива, когато все пак успя да се събуди. Една дама никога не сънува такива неща — ужасно объркващи сънища, като се има предвид, че този мъж беше неин враг. Евън винаги казваше, че имала характер на уличица.

— Наистина ли смяташ да играеш с това вале? — Добродушен мъжки глас с ирландски акцент прекъсна мислите ѝ. — Съветвам те да пожертваш дамата си.

Федра потръпна и впери поглед в картите си, които държеше твърде ниско. Братовчед ѝ Джили опря лакти на махагоновата маса и безсрамно огледа картите ѝ. Тя ги скри веднага и погледна младия мъж с известно смущение. Дали някои от безсрамните мисли, които я вълнуваха, не се бяха изписали на лицето ѝ?

Патрик Джилхъли Фицхърст се усмихна развеселено и приглади назад кичура, паднал върху искрящите му зелени очи. Упоритите кестеняви коси бяха събрани в опашка на тила.

— Имаш добри карти — отбеляза той. — Защо не ги изиграеш?

— Точно това имам намерение да направя, Джили, но ти постоянно ме прекъсваш. — Тя подреди картите си наново и се опита да се съсредоточи върху играта. Ала чифт ледени сини очи отново се наместиха между нея и масата. Спомни си последните думи на маркиза: че ще намери начин да се освободи от нея, ако тя се опита да се намеси в живота му. И говореше съвсем сериозно. Е, тя беше първата, която изрече заплаха. Какво замисляше този тайнствен мъж, след като безобидните ѝ въпроси бяха предизвикали такава реакция? Федра имаше смътното усещане, че няма да има нито една спокойна нощ, докато не узнае истината за Арман дьо Лакроа.

— Федра!

Младата жена подскочи и едва не изпусна картите си.

— Много добре, Джили. — Без да помисли, хвърли едно вале. Братовчед ѝ изпуктя презрително и го прибра. Федра хвърли останалите си карти на масата.

— Ти спечели.

— Спечелих ли вече? — Джили смръщи чипия си нос. — Въпреки добрите ти карти имах чувството, че играя със старата си баба. Я погледни! — Федра проследи как Джили измъкна от жакета си вехт маншет и го изтърси. На масата паднаха няколко аса. — А ти не забеляза нищо! Мислех, че съм те научил да играеш.

— А аз си мислех, че си вече достатъчно възрастен и си престанал да прилагаш подобни детински трикове. — Федра стана и събра картите. Изведнъж спря и го погледна пронизващо. — Джили... нали не си прилагал тези номера на игралната маса, където се правят залози?

Смарагдовозелените очи се разшириха в преувеличена невинност.

— Кълна се в гроба на блаженопочивщата си майка...

— Джили!

Той въздъхна и се изправи, за да свали жакета си. Федра видя, че гърбът на старата му копринена жилетка беше закърпен, и се намръщи.

— Имам ли вид на човек, който би мамил на карти? Все пак съм джентълмен.

Федра се усмихна с обич.

— Моля за извинение, мистър Фицхърст.

— Аз също те моля за извинение. — Джили облече жакета си и добави: — Тази сутрин си толкова мрачна, че се опитах да те развеселя, като ти припомня недалечното минало, когато мамехме на карти. Спомняш ли си как планирахме да избягаме и да живеем от печалбите си? Даже си играехме на джебчии. Разбира се, щяхме да се занимаваме с тази непочтена дейност само докато съберем достатъчно пари, за да си купим пистолети.

— Да, спомням си. Какви лоши деца бяхме, как хитрувахме... — Тя се изкиска тихо и с известна меланхолия. О, да, добре помнеше онова време, ирландското, както винаги го наричаше. Когато с Джили тичаха боси по прашните пътища като две селски хлапета, крадяха ябълки от градините на съседите, катереха се по дърветата, като си представяха, че са крепостни стени, и галопираха по поляните на гърбовете на полудиви понита без седла. Беше цяло чудо, че останаха живи и здрави. Тогава Федра се чувстваше свободна като никога след това. Джили, племенникът на майка ѝ, беше всичко, което ѝ бе останало от онези дни. Английският ѝ дядо, вбесен от заминаването на единствения си син, намрази ирландската ѝ майка. Когато родителите ѝ починаха, Соьер Уейлин систематично се опитваше да прекъсне връзката на Федра с Ирландия. Но не успя да я раздели с Джили. Двамата се обичаха като брат и сестра.

Когато Джили заобиколи масата и дойде при нея, Федра се изправи. Ръцете му, закоравели от общуването с конете, обхванаха брадичката ѝ с учудваща мекота.

— Хайде, скъпа, кажи какво те мъчи. Ясно ми е, че не мислеше за играта. Какво става с теб?

Тя въздъхна тежко.

— По всичко личи, че съм си спечелила неприятел.

— О, я не говори глупости! Ти си любезна и отлично възпитана млада дама.

— Говоря сериозно, негоднико — отговори Федра, опитвайки се да потисне усмивката си. — Знаеш ли нещо за мъж на име Арман дьо Лакроа?

— Да не говориш за маркиз Верне? Доколкото знам, той е много по-богат от мен, освен това чувам, че половината дами в Лондон са готови да сложат рога на съпрузите си заради него.

— Това ли е всичко? Няма ли нещо по-интересно?

Джили подръпна износените си маншети.

— За съжаление не посещаваме едни и същи вечерни забавления, момиче.

— Мислех си, че не е по вкуса на дядо, но се оказа, че двамата са близки приятели.

Федра прекоси с бързи, нервни крачки малкото помещение, докато се опитваше да разкаже на Джили за срещата с маркиз дьо Верне: започна със съвета, който беше дал на Соьер Уейлин, и завърши с недвусмислената заплаха, изречена в края на срещата им.

— ... по същия начин можеше да ме заплаши, че ще ме убие, ако му задам още един въпрос за живота му — завърши гневно тя.

За нейно разочарование Джили не се впечатли особено от разказа ѝ.

— Учудващо — заключи той и изсвири през зъби. — Върна се едва вчера и вече се скара с някого. Пак е заговорила ирландската ти кръв, скъпа.

— Това не беше караница! Маркизът крие някаква тайна. Замислил е нещо и имам чувството, че е свързано с дядо и мен.

— И си решена да разбереш какво е.

Федра погледна гневно братовчед си, но той я укроти с усмивка.

— Признай, че си се ядосала от намесата на маркиза в живота ти и си поискала да му бъдеш представена, за да го предизвикаш. Ти имаш дяволски остър език и си способна даже светеца да превърнеш в убиец.

— Нищо такова не съм направила! Не очаквам да ме разбереш, защото не беше там. Не си танцувал с него.

— И не очаквам скоро да получа покана за танц — въздъхна развеселено Джили. — Според мен твоят маркиз е твърде високомерен, за да позволи някой да се намеси в живота му. Съветвам те да оставиш бедния човек на мира. Но по упорито вирнатото ти носле разбирам, че няма да последваш съвета ми.

— Разбира се, че няма да те послушам! Не понасям хората, които влизат неканени в семейството ми, а още по-малко понасям да ме

заплашват. — Федра отиде при Джили, който отново се беше настанил до масата. — Въпреки че тази сутрин не проявяваш особено добри чувства към мен, аз се радвам, че се отби да ме видиш.

— Аз ли съм се отбил? Ти ме измъкна от леглото посред нощ!

Федра се направи, че не е чула тази забележка, облегна се на рамото му и посочи документите, които лежаха пред него.

— Имам поръчение за теб.

Джали погледна през рамо и изведнъж скочи като ужилен. Небрежността му в миг се изпари, загорилото му лице побледня.

— Света Дево Мария! Ти си луда! Оставила си ги на масата, където всяка слабоумна прислужничка може да ги намери!

Федра събра листовете в папка.

— Уверявам те, че никой, освен мен не е влизал в тази стая. Написах ги на разсъмване. — Не можеше да каже на Джили, че беше станала да пише, когато в таванската ѝ стая стана непоносимо горещо и образът на маркиза я измъчи до смърт. Бързо плъзна поглед по редовете и се зарадва, че въпреки състоянието ѝ написаното беше съвсем ясно. Прочете по-внимателно последната страница и се изправи.

— Ама че работа! Забравила съм да се подпиша. — Посегна към перото, потопи го в мастилницата и написа най-отдолу „Робин Гудфелоу“, Подписът беше достатъчно мъжествен, за да заблуди всекиго — дори проницателния издател Джесъм. Тъкмо поръсваше подписа си с пясък, когато Джили надникна през рамото ѝ.

— Какво си сътворила този път?

— Прочети сам.

Джали седна на най-близкия стол и се зачете. През това време Федра си вееше хлад с празен лист хартия. Беше все така задушно и тя стана, за да отвори още един прозорец.

Имотът на Соьер Уейлин се намираще малко на север от Пикадили. Просторната паладианска вила беше разположена сред голям парк и приличаше на провинциално имение. В същото време винаги се усещаше близостта на милионния град. Федра се намръщи. Във въздуха тежеше миризма на въглища и вонята на Темза.

— Свети Йосифе!

При вика на Джили Федра се обърна отново към стаята. Братовчед ѝ очевидно не беше особено въодушевен от онова, което

беше написала.

— Не ти ли харесва статията? — попита невинно тя.

— Онова, което си написала за военните кораби, натоварени с изгнили хранителни продукти, както и за небрежността на краля и парламента, е много добро. — Джили зарови пръсти в тъмните си коси. — Затова пък клеветите срещу маркиз дьо Верне! Всеки може да ги изтълкува както ще — или е прост измамник, или френски шпионин!

— Само изказах няколко предположения за причините, поради които реагира с раздразнение, когато става въпрос за неговата личност.

— Нима не разбираш, Федра, това е клевета! Естествено, че разбираш. Джебсът няма да го отпечата.

— Джебсът печата всичко, стига да е убеден, че ще се продава — засмя се Федра. Лицето на Джили изразяваше неодобрение. Може би беше отишла твърде далеч? Дано поне постигнеш целта си — обществото и особено дядо ѝ да станат по-предпазливи спрямо тайнствения французин.

Джали хвърли листовите на масата.

— Изненадваш ме, Федра. Досега пишеше чудесни памфлети, засягаше важни теми и аз се гордеех с теб. Но това са обикновени клюки.

Федра вдигна рамене с подчертано равнодушие, макар че острата критика я бе засегнала чувствително. Съзнаваше, че предишните ѝ памфлети бяха много по-добри. Тайната ѝ кариера като Робин Гудфелов започна няколко месеца преди смъртта на Евън. Първите ѝ обвинения срещу краля и министрите му заради късогледата им политика по отношение на Америка и Ирландия вдигнаха голям шум. Тя защити със страстни думи американските колонисти и стремежа им към независимост и поиска справедливост за потиснатите ирландски католици, които алчните за богатство английски земевладелци лишаваша от най-необходимото. Писанията ѝ бяха напълно искрени, защото в тях беше отразено собственото ѝ отчаяние, както и копнежът ѝ да се освободи от брачните окови, които я правеха робиня.

— Съжалявам, че моите „обикновени клюки“ не са ти харесали, Джили — отговори високо тя. — Но благодарение на дядо и новия му приятел, маркиза, нямах голям избор. Не ми беше лесно да пиша по важните теми на деня, докато бях заточена в Бат. Знаеш, че когато

заминах след Коледа, имах намерение да остана там само няколко седмици, а не да се скрия от света до края на живота си.

— Не можеш да държиш Верне отговорен за това. Сега си независима. Можеш да идваш и да си отиваш, когато пожелаеш.

— Наистина ли мислиш така? Смяташ ли, че съм независима, когато дядо сложи ръка върху мизерното наследство на Евън? Едва събрах пари, за да си платя билета до Лондон. Когато разбере, че съм се върнала, скъпият ми дядо може да ме изхвърли на улицата!

Строгото изражение, което никак не подхождаше на ведрия и добродушен Джили, изчезна.

— Тогава най-сетне ще станем разбойници, както си мечтаехме като деца! Ще ми разкажеш ли как успя да се измъкнеш от лапите на старото влечуго?

— Върнах се късно вечерта, когато той беше излязъл. Но съм сигурна, че скъпата му икономка вече го е уведомила за завръщането ми. — Федра направи гримаса. Представата, че скоро ще се изправи срещу дядо си, я ужасяваше. Прекоси помещението и се зае да събира разпилените листове.

— Ако не желаеш да отнесеш това на издателя, ще те разбера. Лошата новина е, че парите ми трябва спешно.

— Разбира се, че ще го отнеса. Казал ли съм, че не желая? — Обичта, която струеше от думите на Джили, едва не я разплака. — Дори да се подиграваш със самия свети Патрик, аз ще те подкрепям до самия край. — Джили взе ръкописа от ръката ѝ и го прибра във вътрешния джоб на жакета си. Когато Федра го целуна с благодарност по ухото, той отбеляза замислено: — Единственото, за което се моля, е небето да те опази жива и здрава, ако някой ден дядо ти открие, че именно ти си Робин Гудфелоу, който се осмелява да хапе краля по опашката. — Джили се изсмя подигравателно. — Не мога да си представя какво ще стане. Но по-скоро ще заподозрат мен, отколкото теб. Мисля, че Джесъм вече ме подозира. Един ден твоят маркиз ще ме подгони с извадена шпага.

— Няма да го допусна — отговори сериозно Федра. — Ако някой ден те обвинят, че се Робин Гудфелоу, аз ще...

Прекъсна я пронизителен вик.

— Какво беше това, по дяволите?



— Аз... не знам — отговори шепнешком Федра, вдигнала глава към тавана. — Но мисля, че дойде от моята стая. — Тя събра полите си и изскочи от библиотеката. Джили я следваше по петите. Вземайки по две стъпала наведнъж, тя се изкачи по задната стълба и отвори с трясък вратата на таванската си стая.

Щом застана на прага, Федра чу потискано хълцане и равномерни удари, сякаш някой тупаше възглавница с маша.

— Имам чувството, че някой се опитва да изгони дявола от някого — пошепна в ухото ѝ Джили. — По-добре ме пусни да вляза пръв.

Федра поклати глава и стисна устни. Ритна вратата и решително влезе в стаята. Гледката, която се разкри пред очите ѝ, беше очаквана.

Стаята с нисък таван и бяло варосани стени беше препълнена с вежди мебели от елегантните покои на първия етаж. Между елегантен диван и празна етажерка за книги беше коленичило високо, мършаво момиче и хълцаше сърцераздирателно. Беше скрило лице в ръцете си, за да се отбранява срещу сипеците се удари. Слаба жена, облечена в черно, го налагаше по гърба с дебел бастун.

Федра се хвърли към жената, улови ръката ѝ и изтръгна бастуна.

— Какво означава това, мисис Сиърли? Как смееете да биете камериерката ми?

Хестър Сиърли поправи колосаното си боне и удостои Федра с поглед, от който струеше злобата на усойница, издебнала жертвата си.

— Когато научите истината, милейди, със сигурност ще пожелаете лично да набиете тази нещастница. Залових Луси да гори най-хубавите ви рокли. — Тя посочи обвинително купчина черни рокли пред камината. Момичето пропълзя на колене към Федра.

— О, милейди — изплака то, — опитах се да ѝ обясня...

Федра погледна втренчено подутата, зачервена буза на камериерката си. Лицето ѝ пламна от гняв, но тя се овладя и утешително сложи ръка на рамото на момичето.

— Успокой се, Луси. Аз ще уредя въпроса. Иди сега при Томпсън и го помоли да сложи мехлем на бузата ти.

Момичето въздъхна облекчено, поклони се и забърза да напусне стаята. При това едва не се сблъска с Джили, който стоеше на прага, Федра се обърна към мисис Сиърли. Открай време се отвърщаваше от икономката. Далечна роднина на Евън Грантъм, бедна и необразована,

по препоръка на починалия ѝ съпруг Хестър бе назначена като икономка, но същинската ѝ задача беше да шпионира за господаря си. След смъртта на Евън Федра се надяваше, че мисис Сиърли ще напусне, но тя остана. Щеше да ѝ бъде безкрайно трудно да се отърве от тази хитра и коварна личност.

— Този път отидохте твърде далеч, мисис Сиърли. Казах ви, че това помещение е моя лична сфера и не желая да ви виждам тук. Това първо. И второ, момичето е действало по моя заповед. Наредих на Луси да унищожи тези рокли, защото нямам нужда от тях.

Хестър Сиърли изкриви уста.

— Моля милейди за прошка. Как бих могла да зная... такава странна заповед. Защо е трябвало да изгори тези красиви копринени рокли? Ако ми бяхте казали, че вече не се нуждаете от тях, щях да...

— Вие сте само икономка. Не ви засяга какво правя с гардероба си.

— Не бива така, Фе! По отношение на роклите мадам е напълно права. — Федра беше забравила Джили, който търпеливо стоеше на прага. — Постъпила си като някоя разглезена аристократична красавица. Знаеш ли колко бедни жени щяха да им се зарадват? Щом не ги искаш, раздай ги, скъпа!

Федра прехапа устни. Джили знаеше по-добре от всеки друг защо братовчедка му презираше толкова силно тези черни рокли. Въпреки това трябваше да признае, че той има право. Беше прехосничество да изгори толкова хубави рокли. Беше видяла достатъчно бедност и трябваше сама да се сети, че е по-добре да ги раздаде. Ала преди да е успяла да отговори, Хестър се разфуча като котка и отклони вниманието ѝ. Безцветните очи на икономката засвяткаха яростно.

— Вие! Как сте посмели да пристъпите прага на тази къща! Ако скъпият ми лорд Евън беше още жив, щеше да ви прогони.

— Какво казахте, мадам Хестър? — ухили се Джили. — Наистина ли твърдите, че едва сега забелязахте присъствието ми? Разочаровате ме. Вашите любопитни очички очевидно имат нужда от очила.

— Не смей да спориш с мен, Джили! — Федра тропна с крак. — А вие, мисис Сиърли, се отнасяйте с уважение към братовчед ми. В противен случай ще се наложи да си съберете багажа.

— О, стига, Фе! — намеси се развеселено Джили. — Мадам Хестър има сериозни основания да е шокирана от появата ми. Млад джентълмен в стаята ти, при това католик и ирландец! Какъв срам!

— По последните две точки от обвинението си виновен — засмя се Федра. — Но като „разглежена аристократична красавица“ трябва да ви кажа, господине, че не сте никакъв джентълмен. Хайде, вървете си. Доколкото си спомням, имате да изпълните важно поръчение. — Тя кимна многозначително към джоба на жакета му и лицето на Джили се озари от усмивка.

— О, да, милейди, вие сте напълно права. Мадам Хестър, за мен беше удоволствие — както винаги. Щастлив съм, че подновихме познанството си. — Джили се поклони и напусна стаята. Федра отново съсредоточи вниманието си върху икономката, която най-сетне беше успяла да овладее гнева си.

— Съжалявам, че с грешката си разсърдих милейди — изрече с фалшиво покорство тя. — Извинете ме, но трябва да се върна към работата си.

— О, да, мога да си представя как горите от желание да уведомят скъпия ми дядо, че Джили е бил тук. — Федра знаеше много добре, че Соьер Уейлин мрази ирландския ѝ братовчед, както го беше мразил и съпругът и.

— О, не бих се осмелила да попреча на господаря по време на утринния му прием — отвърна Хестър. Макар че бе свела глава и тънките, осеяни със сини жилки клепащи бяха спуснати, тя не беше в състояние да скрие хитростта и злобата си.

— Тогава си вървете. Щом се оправи, Луси ще дойде да опакова тези рокли. Ако още веднъж ви заловя, че я биете или че душите в стаята ми, ще ви извия врата със собствените си ръце, кълна си, и даже дядо ми няма да ми попречи да го сторя!

Хестър не реагира на заплахата. Когато се запъти към вратата, тя избута с крак няколко черни рокли и под тях се появи копринена наметка. Стресната, икономката я вдигна и понечи да я изнесе от стаята. Федра застана на пътя ѝ.

— Защо взехте наметката?

Хестър се разтрепери, в погледа ѝ се появи плахост.

— Казах си, че щом сте решили да раздадете роклите си на бедните, мога да взема тази наметка за себе си. Аз съм само една бедна

икономка и нямам заможен дядо, който да ме...

— О, не, не ви позволявам да я вземете! Веднага ми я дайте! — Федра изтръгна наметката от мършавите ѝ ръце. — Да не мислите, че ще ви я оставя, за да я намеря един ден отново между нещата си? Не си въобразявайте, че не съм ви забелязала: вие сте тази, която непрекъснато окачва черните дрехи в гардероба ми!

— Не можех да знам, че не одобрявате действията ми, мадам — отвърна Хестър.

— Лъжкия! — За да не я удари, Федра стисна до болка тънкия плат. — Няма да търпя повече номерата ви, разбрахте ли ме? Хайде, вървете и разкажете всичко на дядо ми! И никога повече не се мяркайте пред очите ми!

— Много добре, милейди. — Мисис Сиърли се усмихна иронично и колосаните ѝ поли прошумяха на път към вратата.

Федра трепереше от гняв. Проклетата стара вещица! Нито за миг не се съмняваше, че икономката беше дошла да се рови в личните ѝ вещи.

Внезапно я обзе страх и тя изтича към малката витринка, поставена в един ъгъл. Това беше една от малкото вещи, които беше донесла от Ирландия. Изработена от потъмнената дървесина на блатен дъб и украсена с фантастични фигурки. В заключените чекмеджета бяха бележките ѝ, първите проекти на памфлетите, подписани с името Робин Гудфелову, и изданията на „Газет“, вестника, който ги публикуваше.

Федра се увери, че никой не беше пипал витринката, и си заповяда за в бъдеще да бъде по-предпазлива. Хестър Сиърли трябваше да стои далеч от стаята ѝ.

Погледът ѝ падна върху наметката, която все още стискаше в ръцете си. Беше готова да я хвърли, но вместо това приглади гънките и я притисна до гърдите си. Дрехата упражняваше върху нея все същата магия като в началото. Беше изработена от гълъбов кашмир, качулката беше украсена със ситни рюшчета. Федра се наметна и за пореден път установи, че наметката беше ушита за по-дребна фигура.

Очите ѝ се замъглиха. Припомни си кога бе видяла наметката за първи път и въздъхна. Беше оставена на същото високо кресло, тапицирано с индиговосиньо кадифе, което сега стоеше пред камината. Естествено тогава креслото беше ново, част от елегантното

обзавеждане на спалнята! Сега кадифето беше излиняло, но спомените ѝ бяха все така живи. Федра се отпусна на брокатения диван и се замисли за деня на сватбата си.

Изтощена от брачната церемония, тя се върна на Хановър Скуеър и влезе в помещенията, които Сойер Уейлин беше подготвил за нея и за Евън. Изтощена, но щастлива. Изпълнена с планове за бъдещето. Не се радваше, че започва брака си под покрива на тираничния си дядо, но беше убедена, че не след дълго Евън ще я отведе в имението си в Йоркшир. Отпрати камериерката си, зави се до брадичката и зачака съпруга си. Красивия, очарователен Евън Грантъм, който от днес беше неин законен съпруг. Сърцето ѝ биеше до пръсване, младото ѝ тяло тръпнеше от радостно очакване. Знаеше много добре какво я очаква. Макар да беше девица, един млад ратай ѝ бе разказал и показал много неща, за които една млада дама не биваше да знае. Щом разбраха за това, родителите ѝ взеха решение да я омъжат, Федра се усмихна на спомена. Майка ѝ беше възмутена от поведението ѝ и се опита да убеди и баща ѝ.

— Кълна се в честта си — пухтеше лейди Сиобан, — момичето е твърде зряло за възрастта си, Джордж. Ако почакаш още малко, ще попадне в лоши ръце.

Точно тогава Сойер Уейлин реши да сложи край на дългогодишната раздяла със сина си. Никой не знаеше защо. Макар че винаги беше отказвал да признае ирландската си снаха, той прояви голям интерес към бъдещата женитба на внучката си. Отначало Федра не искаше да има нищо общо с дядо си, който осъдително пренебрегваше горещо обичаната ѝ майка. Но лейди Сиобан се постара да я убеди в правотата на дядо ѝ: в Англия тя имаше много подобри изгледи да намери добра партия, отколкото в бедната Ирландия. Федра спря да възразява едва когато видя портрета на мъжа, който ѝ беше избрал Сойер Уейлин. Лорд Евън Грантъм беше невероятно красив, мечта за всяка жена.

Когато майка ѝ почина внезапно, годежът трябваше да се отложи с цяла година, Федра много искаше да остане при баща си, но Джордж Уейлин беше изцяло отдаден на мъката си и при първия удобен случай я изпрати в Англия. Младата жена, останала без майка и заточена в чуждата страна от баща си, пожелал да се уедини в Аби Лоу, бе посрещната хладно от Сойер Уейлин. Старецът не спести критиките си

по адрес на полуирландската си внучка. Затова пък лорд Евън изглеждаше дори по-красив, отколкото на портрета, и Федра се влюби до уши в бъдещия си съпруг. Беше готова да го дари с цялата страст на младостта си.

През първата им брачна нощ тя трябваше да се въздържа, да обуздава страстта си, защото Евън очевидно не копнееше за любовта ѝ. Спомни си как видя за първи път гълъбовата наметка и извика възхитено. Скочи от леглото и посегна към нея точно когато вратата на спалнята ѝ се отвори и влезе Евън.

— О, скъпи, какъв прекрасен сватбен подарък! Толкова съм ти благодарна!

Вместо да ѝ се усмихне с любов, Евън я удостои с гневен поглед, изпълнен с омраза. Изтръгна наметката от ръцете ѝ с такава сила, че тя едва не падна.

— Никога вече не я докосвай — изсъска той. Миришеше силно на уиски, Федра се отдръпна и го погледна неразбиращо.

— Аз... ужасно съжалявам. Мислех, че е за мен.

— За теб? — Смахът му прозвуча злобно. — Тази фина наметка не е предназначена за ирландска кобила като теб. — Когато размаха наметката насреща ѝ, Федра страхливо се отдръпна.

— На кого е? — осмели се да попита тя.

— Тази наметка беше на жената, която обичах — отговори глухо Евън. — А ти си само една малка ирландска уличница. — Прегърнал наметката като женско тяло, той се довлече до високото кресло пред камината, но не го улучи, а се стовари на пода до него.

Федра се опита да му помогне, но той я отблъсна грубо и я заплаши с юмрук.

— Не се доближавай до мен! Не те искам... и никога не съм те искал. — Зарови лице в наметката и изплака: — О, Ан, прекрасна моя Ан!

Федра безсилно отпусна ръце. Брадичката ѝ затрепери.

— Така ли се казва... метресата ти?

Евън вдигна глава и изрева разярено:

— Не! Тя щеше да ми стане жена! Истинска жена! — Разхълца се и скри лице в ръцете си. Трепереща, Федра се оттегли в собствената си спалня, но хълцането му стигаше до нея дори през тежката дъбова врата. След време тя се премести в таванската стаичка, която стана

нейно убежище — място, където проливаше горчиви сълзи за изгубената си любов, за мъжа, който никога нямаше да бъде неин.

Споменът за онази злокобна нощ изчезна също така внезапно, както се беше появил. Федра забеляза, че отново лее сълзи и мокри наметката, в която беше плакал някога съпругът ѝ. Никога не беше питала Евън какво е станало с горещо обичаната от него Ан, дали е починала или се е омъжила за друг. Начинът, по който той се отнасяше към наметката ѝ, беше казал всичко, което Федра искаше да знае. Отдавна беше наясно колко глупава е била да повярва в едно красиво мъжко лице. Колко пъти беше виждала Евън преди деня на сватбата? Два или три. Тя беше само играчка в ръцете на двама жестоки мъже: на честолюбивия ѝ дядо, който много държеше да омъжи внучката си за аристократ, и на Евън Грантъм, който се нуждаеше от парите на Уейлин, за да плати дълговете си. Никога вече няма да позволя да ме използват по този начин, закле се ядно Федра.

Тя избърса сълзите си и решително захвърли старата наметка. Достатъчно дълго беше търпяла Евън да я съхранява като скъп спомен. Сега той беше мъртъв и наметката трябваше да изчезне от очите ѝ. Федра се обърна към камината, готова да я хвърли в огъня и да изчака, докато се превърне на пепел. Но дори след толкова години гълъбовосивата наметка продължаваше да упражнява върху нея някаква магия. Най-добре да я опакова и да я подари на жена, която има нужда от нея.

Федра вдигна наметката от пода, слезе в преддверието и се запъти към крилото, което беше обитавала доскоро с Евън. Без постоянната суетня на търговците, бръснарите и слугите, които тичаха да изпълняват желанията на съпруга и, покритите със скъпи килими коридори изглеждаха странно спокойни.

Сойер Уейлин плащаше дълговете на зетя си, но ги обвързваше с определени условия. Най-неприятното за Евън беше, че новобрачните бяха длъжни да живеят в неговата къща, за да може дядото да упражнява контрол върху разточителния съпруг. Тъй като не смееше да се противопостави на упорития старец, Евън изливаше гнева и огорчението си върху Федра. Тази женитба беше тегоба и за него, не само за нея. Смъртта му беше спасение.

Федра мина покрай спалнята на Евън и се поколеба. Според обичая, който предписваше известно време да не се влиза в стаята на

умрелия, слугите я бяха заключили. Това не я притесняваше, защото не изпитваше желание да пристъпи прага ѝ. Тази стая будеше в сърцето ѝ само спомени за униженията, на които я беше подлагал Евън малкото пъти, когато я беше отвел в леглото си. Сливанията им бяха кратки и необуздани и Федра всеки път имаше чувството, че той искаше да я накаже, задето не е неговата Ан.

Собствената ѝ спалня беше свързана с тази на Евън и тя изпита болка от тишината, която цареше отгатък. Сякаш трябваше да живее редом с мавзолей.

Стисна под мишница наметката на Ан и реши да влезе през забранената врата. В същия миг замръзна на мястото си. От стаята се чува тихи стъпки и шумолене на коприна.

Сърцето ѝ заби като лудо. На слугините беше строго забранено да влизат в стаята на Евън. Кой се бе осмелил да престъпи заповедта? След погребението на Евън дядо ѝ лично заключи вратата. Тя събра смелост и посегна към бравата.

Вратата се отвори без проблеми и Федра се намръщи още повече. Икономката беше единственото лице в къщата, което имаше ключ. Скърцайки със зъби, Федра блъсна вратата и застана на прага. Ако Хестър Сиърли си въобразяваше, че всичко в тази къща ѝ е позволено, тя щеше да я постави на...

Федра спря, заслепена от ярката слънчева светлина. Очакваше да влезе в затъмнено помещение, но всички завеси бяха вдигнати. Мебелите бяха излъскани до блясък, от махагоновата тоалетна масичка до внушителното легло с балдахин, където...

Федра шумно пое въздух. Пред леглото стоеше гол мъж, който тъкмо обличаше панталона си. Тя неволно се възхити на силните му прасци, докато той опъваше фината материя върху стройните си хълбоци. Погледът ѝ смаяно се плъзна по тънката талия и широкия мускулест гръб. На тила висяха кичури кестенява коса.

— Какво става тук? Какво правите в стаята на мъжа ми? — попита с треперещ глас тя. Мъжът се обърна стреснато и Федра отново трябваше да поеме въздух. Ръцете ѝ се отпуснаха и наметката на Ан падна на пода.

— Вие! — извика тя, не вярвайки на очите си. Мъжът беше без маската, елегантния жакет и бяло напудрената перука, по тя не се усъмни нито за миг кой стоеше пред нея. Фино изрязаните скули,



гънката чувствена уста и леденосините очи ѝ бяха много добре познати. Полуголият мъж, който стоеше пред нея, беше Арман дьо Лакроа, почтеният маркиз дьо Верне.

## 4

Верне беше само на няколко сантиметра от Федра, която стоеше като вкопана на прага. Толкова близо, че тя трябваше само да вдигне ръка, за да докосне влажните му коси, падащи по голата гръд. Без да покаже притеснение от внезапната ѝ поява, Арман закопча и последното копче на панталона си. Федра с мъка откъсна поглед от дългите бронзови пръсти.

— *Bon jour*, лейди Грантъм — поздрави той и направи ироничен поклон. — Какво неочаквано удоволствие. Това сигурно е поредният английски обичай, с който трябва да се запозная?

Подигравката му накара Федра да се овладее.

— Дяволите да ви вземат! Какво търсите тук?

— Аз живея тук — гласеше сухият отговор.

— Откога?

— Откакто дядо ви великодушно ми предложи да напусна досегашната си квартира и да бъда негов гост. Това се случи преди две седмици.

— Преди две седмици? Значи когато се запознахме, вие сте знаели, че... — Федра преглътна мъчително. Нима беше спал само на няколко метра от нея, нима ги е разделяла само една стена, докато тя се е мятала в леглото си, преследвана от сънища, в които той я заплашваше. Тази мисъл я накара да се изчерви.

— Защо не ми казахте? — попита обвинително тя.

Тънките устни се опънаха, леденосините очи светнаха развеселено.

— Това беше един от малкото въпроси, които не ми зададохте, мадам.

Федра едва преглътна ругатнята, която напираше на устата ѝ. Не знаеше как да се справи с тази ситуация. Не можеше да го изхвърли от стаята на Евън. Може би трябваше да се въртне възмутено и да се оплаче на дядо си — тази реакция беше най-подходяща за една лейди.

Маркизът беше полугол, значи можеше да го обвини, че се е забавлявал с някое от слугинчетата.

Федра влезе в стаята и затвори вратата с трясък. Внезапното движение отприщи гнева ѝ срещу Арман дьо Лакроа. Протегна ръце, сякаш искаше да го отблъсне, но вместо това пръстите ѝ помилваха топлатата, гладка кожа на раменете му. Пронизващият поглед на сините очи я предупреди да се пази и тя се отдръпна, сякаш се беше опарила. Но вече беше много късно. Ръцете му се заключиха около нея и я обгърнаха. Сърцето ѝ заби ускорено и тя се забрави дотолкова, че му позволи да я притисне до себе си. Едва когато усети горещите му устни върху своите, осъзна какво я заплашва и започна да се отбранява. Изненада се, когато Арман веднага я пусна.

— Какво ви става? — изфуча разярено тя.

Мъжът вдигна рамене. Все едно какво беше блеснало в погледа му, сега го нямаше.

— *Milles pardons*, милейди. Очевидно не съм ви разбрал добре. Във Франция жената има само една причина да влезе в спалнята на мъж.

Значи целувката беше поредната му подигравка. Федра задигна тежко и вдигна ръка в опит да охлади парещите си бузи.

— Това е... това беше стаята на мъжа ми. Искях да видя какво правите.

— Обличах се.

Той я дразнеше и явно се наслаждаваше на превъзходството си. Федра се постара да отговори хладно и овладяно.

— Не можете да останете тук, особено сега, след като се върнах от Бат. Това помещение граничи с моята спалня.

— Нямам нищо против да заключвате свързващата врата — отговори меко той, но в гласа му имаше скрит намек, че тя може би не го желае.

Федра нервно вдигна ръка към лицето си.

— Точно това ще направя. Поне за времето на вашия кратък престой в тази къща.

Арман се усмихна многозначително и се запъти към леглото, където върху кадифената покривка беше просната ослепително бяла риза. Докато се обличаше, Федра неволно се запита защо този мъж не търсеше услугите на камериер. Така правеха всички благородници.

Или не можеше да си позволи личен камериер, или не искаше никого толкова близо до себе си.

Когато свърши с тоалета си, Арман я погледна изненадано, сякаш се учудваше, че тя е още тук.

— Да ви предложа ли стол, милейди? Съжалявам, но не съм свикнал да приемам дами.

Федра забеляза, че пак го беше зяпнала, и лицето ѝ се обагри в червенина.

— Не приличате на маркиз — изтърси тя, без да се замисли.

— Сигурна ли сте, че познавате достатъчно аристократи, за да сте в състояние да прецените?

Усмивката му беше по-скоро нежна, отколкото подигравателна, и Федра усети как се отпусна.

— Не, вие сте първият — отговори честно тя.

Съзнаваше, че се държи по недопустим начин — стоеше в стаята на чужд мъж, който на всичкото отгоре миналата вечер я бе заплашил. Но днес маркиз Верне не беше същият. Дали защото не носеше перука и маска? Тя огледа гъстата тъмнокестенява коса, която падаше по челото му, и разбра, че именно тя смекчава чертите му. Днес изобщо не изглеждаше арогантен, блясъкът в сините очи не беше така леден. Може би Джили беше прав. Може би маркизът съвсем не е толкова тайнствен, колкото го виждаше тя.

— Ако продължавате да стоите и да ме гледате — изрече заплашително Арман, — ще пожелая да ми вържете вратовръзката.

— Нима ще ми доверите нещо толкова важно? — учуди се Федра. — Ами ако я затегна малко повече?

Усмивката му угасна, ръката несъзнателно се вдигна към врата. Това движение привлече вниманието на Федра към малкия белег точно под гърлото. Прав и чист, сякаш раната е била съвсем гладка. Може би маркизът е бил ранен от шпага? Федра веднага си представи, че е участвал в дуели, но кой знае защо не можа да си представи как са го изнесли тежко ранен.

— За да запазя честта ви, ще се дооблека сам — промърмори той. — А сега ви моля да ме извините, милейди. Трябва да облека жакета си.

Промяната в поведението му ѝ показва, че е нежелана. Въпреки това, когато Арман изчезна в малката баня, която граничеше със

спалнята, тя не излезе от стаята му, а се огледа любопитно.

Всички лични вещи на Евън бяха изчезнали. Въпреки че мебелите си бяха същите, помещението изглеждаше някак празно. Арман ѝ бе казал, че живее тук от две седмици — но това не беше съвсем вярно. Той само спеше тук и беше оставил оскъдни свидетелства за присъствието си: чифт безупречни ботуши пред ниското столче и шпагата върху съседния стол.

Федра се приближи предпазливо към оръжието и в същото време хвърли поглед към тоалетната масичка, на която стояха само огледало за бръснене, табакера за емфие и красиво ковчеже за скъпоценности.

— Знам, че не ви е приятно да отговаряте на въпроси, но бих се учудила, ако възнамерявате да останете още дълго в града. Лятото в Лондон е непоносимо и повечето хора заминават в провинцията. Дядо ми е един от малкото, които отказват да напускат столицата.

Федра изрече тези думи в празното помещение, докато пръстите ѝ се плъзгаха по ковчезето и се опитваха да отворят ключалката. Разочарована, тя отпусна рамене, но в следващия момент се отдръпна като опарена. Ръката на Арман се бе появила сякаш от нищото, за да се склочи около китката ѝ. Как бе успял да се приближи, без да го чуе?

Той я обърна бавно към себе си и я погледна в лицето. О, не, не е перуката, установи с болка Федра. Копринените кестеняви кичури не бяха в състояние да смекчат израза на очите му. Погледът му я пронизваше като смразяващ лед.

— Винаги ли сте толкова любопитна, лейди Грантъм? — пошепна той. — Надявах се, че сте ме разбрали.

Федра усети как пулсът ѝ биеше лудо под пръстите му... дръпна ръка, за да се освободи, но хватката му се стегна. Засрамена, че я беше заловил да пипа ковчезето му, тя потърси спасение в искреното признание.

— Разбирам само, че не ви харесвам и не ви вярвам.

— Разбираемо е, че не ми вярвате, но що се отнася до харесването... — Арман вдигна скептично едната си вежда.

Най-сетне Федра успя да освободи китката си. Разтърка изтръпналото място, но не посмя да погледне Арман дъо Лакроа в очите, защото се боеше, че в арогантното му предположение има известна истина. Съзнаваше, че още от самото начало този мъж я привлича по необясним начин. Той беше докоснал една съвсем

първична струна в сърцето ѝ, от която Евън винаги я предупреждаваше да се пази. Не беше в състояние да говори, да се оправдае. Затова събра полите си и се запъти към вратата.

Чу стъпките му зад гърба си и едва успя да се справи с паническия порив за бягство. Той я задържа за ръката.

— Пуснете ме да си отида! — извика тя, ала Арман отговори спокойно:

— Забравихте наметката си.

Федра сведе поглед и едва сега разбра, че беше изпуснала наметката на Ан на пода. Маркизът се наведе да я вдигне. Федра посегна да си я вземе, но за нейна изненада той не ѝ позволи. Разпери я и между веждите му се вряза дълбока бръчка.

— Ваша ли е тази наметка? — попита дрезгаво той.

— Не — отговори Федра и се изсмя горчиво-иронично. — Принадлежала е на любовницата на мъжа ми.

В погледа на Арман блесна такава омраза, че Федра се отдръпна като опарена. Омразата на този мъж беше като стоманено острие.

— Вървете си — подкани я той и отвори вратата. Когато тя го погледна смаяно, той улови ръката ѝ и буквално я избута от стаята. При това бързо сведе глава, за да скрие вълнението и болката, които разкривяваха лицето му.

Ала когато заговори, гласът му си беше възвърнал обичайното ледено спокойствие.

— Права сте, милейди, лятото в града обещава да е горещо. Затова ви съветвам, даже настоявам да се върнете в Бат.

Преди Федра да е намерила думи за отговор, Арман затръшна вратата под носа ѝ и тя остана сама с чувствата си: объркване, гняв, страх, възхищение — дяволски обезпокоително възхищение. След като разкри истинския характер на Евън, тя се бе заклепа никога вече да не позволи на мъж да събуди в сърцето ѝ нежни чувства.

Особено на такъв опасен мъж, какъвто беше Арман дьо Лакроа. Макар да имаше сериозното намерение да остане в Лондон, тя разбра, че не беше особено умно да прекара цялото лято под един покрив с този мъж.

Беше крайно време да говори с дядо си, но първо трябваше да се прибере в стаята си. Едва след като се озова отново в уютното си

убежище на таванския етаж, тя си спомни нещо безкрайно учудващо: маркиз дьо Верне беше задържал гълъбовосивата наметка.

Дълго след като стъпките на Федра заглъхнаха, Арман дьо Лакроа стоя със сведена глава, притиснал до гърдите си тънката вълнена наметка. В сърцето му се бяха пробудили болезнени спомени за момичето, което някога я беше носило.

Думите на лейди Федра отекваха болезнено в съзнанието му: любовницата на мъжа ми!

Това ли беше всичко, което бе останало от Ан: грешната оценка и тази проклетата наметка? Арман изруга тихо и отново помилва плата. После вдигна глава и се погледна във въртящото огледало. Скованото, безизразно лице на маркиз дьо Варен беше изчезнало и на негово място се бе появило младо, но преждевременно остаряло лице със зачервени от страст бузи и очи, искрящи от гняв и ожесточение.

Мъжът се отдръпна уплашено. Така ли бе изглеждал и преди няколко мига, когато изгони Федра Грантъм от стаята си? За в бъдеще трябваше да бъде по-предпазлив, особено сега, след като любопитната млада дама се бе върнала от вдовишкото си усамотение в Бат.

Без да сваля поглед от лицето си в огледалото, Арман си заповяда да потисне опасните чувства, които бе събудила в сърцето му появата на наметката. Най-сетне успя да си възвърне леденото спокойствие на маркиз дьо Верне.

— Браво на теб... така е вече по-добре — промърмори той, отиде до тоалетната масичка и замислено праметна наметката на облегалката на стола. Не можеше да си позволи втора проява на непредпазливост — това щеше да застраши сериозно истинската цел на пребиваването му в Лондон, в дома на Сойер Уейлин.

Щом се беше разстроил толкова от наметката на Ан, значи трябваше да я скрие някъде. Жалко, че не мога да направя същото и с лейди Грантъм, каза си горчиво Арман и лицето му помрачня. Завръщането на Федра беше единственото, което можеше да попречи на плановете му. Още от самото начало някакво неопределимо чувство му подсказваше, че внучката на Сойер Уейлин е единствената пречка за осъществяването на плановете му. Точно затова се бе постарал да я остави по-дълго в Бат.

Не беше подготвен за появата на младата дама и за опитите ѝ да се намеси в живота му — освен това беше много изненадан от

интелигентността и целенасочеността на Федра. Признай си, каза си гневно той, тази жена влияе преди всичко върху сетивата ти и това те прави непредпазлив. Сред изкуствените красавици с бели перуки тя бе като ярък слънчев лъч в зимен ден... копринената златночервена коса, зелените очи като шлифовани смарагди, красотата на стройната фигура, деколтето на роклята, което разкриваше пищните млади гърди и перлената кожа, толкова мека и кадифена, че пръстите му трепереха...

Арман разтърси глава, за да прогони неканените мисли, да победи надигация се копнеж. Нямахше право да изпитва такива желаниа към никоя жена, най-малкото към вдовицата на Евън Грантъм.

Не беше дошъл в Лондон да си намери любовница, а за да изпълни сериозен и много опасен план. За да си го напомни, той се наведе и вдигна шпагата си. Студената дръжка и отлично закалената стомана успокоиха разбунтуваните му чувства. Той направи няколко упражнения с шпагата, за да се наслади на смъртоносното съскане на тънкото острие. Това укроти гнева му срещу Федра, но споменът за Ан остана. А в този спомен имаше нещо, което го тласкаше да мрази всеки, който носеше името Грантъм.

Недей така, Федра е невинна, каза му разумът. Тя изобщо не е била в Англия, когато Ан загина. Но имаше и нещо по-лошо — в изразителните очи на Федра бушуваше буря от чувства, макар че тя се стараеше да я скрие. Грациозното ѝ тяло издаваше всяко нейно вълнение. Ранимостта ѝ събуждаше в сърцето на Арман не просто физическо желание, а чувства, които твърде дълго се бе старал да потиска.

Мъжът спря насред движението и безсилно отпусна ръка. Не биваше да отрича очевидното: Федра беше следващата жертва на Евън Грантъм. Тя беше невинна също като Ан — но въпреки невинността си можеше да разруши грижливо обмислените му планове.

— Предупредих я да не се намесва в живота ми — произнесе той с дълбока въздишка. Но тя очевидно не желаше да се вслуша в предупреждението му. Какво можеше да направи?



Разумът съветваше Федра да не отива при дядо си, а да изчака той да я посети. Несъмнено старият все още беше зает с утринния си прием, ритуал, при който блюдолизците танцуваха около него и се възхищаваха на вкуса му, обсъждаха сделки и молеха за услуги, докато великият стар мъж се обличаше. Сойер Уейлин нямаше да се зарадва, ако внучка му се явеше ненавреме, точно когато той се забавляваше с ласкателите си. Още повече че тя възнамеряваше да му поиска обяснение за маркиз дьо Верне.

Но разумът никога не беше определял връзката между Федра и дядо ѝ. Откакто беше влязла в дома му, двамата бяха в постоянен конфликт. Присъствието на непознатия французин надали щеше да промени отношенията им. По-скоро маркизът щеше още да влоши положението.

В крайна сметка Федра реши да посети дядо си. Облече с помощта на Луси розова копринена рокля и се настани пред тоалетката си, за да може камериерката да срещне разкошната ѝ червена грива и да я завие на старомоден кок.

На тоалетката ѝ имаше всички онези неща, от които аристократичните млади дами не биха се лишили за нищо на света. Сойер Уейлин не се скъпеше, когато ставаше въпрос за тоалетите и принадлежностите ѝ. Но за нея сребърната четка за коса, парфюмираните пастили и огледалото в златна рамка не бяха нищо повече от суета. Все пак между предметите на масичката ѝ бяха и нейните лични богатства: вазичка с увехнали теменужки, издание на „Правата на човека“... и една порцеланова фигурка.

Докато Луси навиваше косите ѝ с машата, Федра въртеше фигурката между пръстите си — малка овчарка с розови бузки и нежни сини очи. Преди много време я бе намерила зад стария шкаф в таванската си стая. Очевидно не представляваше никаква ценност, но тя я хареса веднага. Скулпторът беше съумял да вдъхне живот на студения материал.

Федра беше толкова потънала в съзерцание, че не забеляза кога Луси бе довършила прическата ѝ. Тя въздъхна и остави фигурката на мястото ѝ. Хвърли последен поглед в огледалото и стана, готова за сблъсък с дядо си.

Фустите ѝ зашумоляха ритмично, когато се запъти с енергични крачки към първия етаж. Стълбището беше от полиран мрамор. Опирайки се на позлатения парапет, тя слезе в „дядовия кабинет на ужасите“, както го наричаше.

Високите стени на залата бяха от недялан камък, нарочно хладни и мрачни в стила на стар рицарски замък. На една стена бяха събрани всевъзможни средновековни оръжия, между тях щитове с хералдични цитати. Широки мечове, бойни брадви, ками и алебарди с коварно извити куки плашеха посетителите. Федра често си казваше, че мрачното преддверие е най-доброто място за личност като Хестър Сиърли. И сега икономката беше отвела в едно ъгълче двете деца на готвача. Федра спря на последната площадка и здраво стисна зъби. Дяволите да я вземат! Хестър отново беше в стихията си. Любимото ѝ занимание в свободното ѝ време беше да тиранизира Том и Джени. Малките бяха клекнали в сянката на бойните доспехи, които сигурно им изглеждаха като метални великани. Но най-шокиращото беше мадам Хестър, която злобно сочеше с пръст фигурата в железни доспехи, която държеше в желязната си ръкавица огромен боздуган.

— С това оръжие, милички, старият Лети е разбил главата на бащата на лорд Евън.

Джени изписка, вкопчи се в братчето си и зарови лице в пухкавата му ръчичка. Макар да се престори, че не го е страх, Том отвори широко очи и също се разтрепери.

Федра прекоси залата с големи крачки, за да сложи край на жестокия разказ, но закъсня. Историята на Хестър вече беше преминала кулминационната си точка. Икономката разпери ръце, за да покаже черните криле на хищна птица.

— Разбира се, подлият убиец бил заловен и обесен. Внимавайте, милинките ми, защото казват, че старият Лети излиза от гроба си в полунощ и прибира непослушните малки дечица.

— Млъкнете веднага, проклетнице! — изкрещя извън себе си Федра и се укори за закъснението си. Плачейки от страх, Том и Джени

се скриха зад гърба ѝ. Сигурно цяла седмица ще имат кошмари, каза си Федра и с мъка устоя на напора да удари икономката.

— Дяволите да ви вземат! Колко пъти съм ви казвала, че няма да търпя да плашите децата с истории за убийства и призраци!

Хестър се поклони превзето.

— Но моля ви, милейди, убийствата са част от историята на тази къща. Малките са омагьосани от нея. И ще им стане още по-интересно, ако ми позволите да им разкрия цялата истина. — Хестър се усмихна и продължи сладниково: — Това ужасно убийство стана само година преди да се омъжите за лорд Грантъм. Мистър Уейлин и лорд Карлтън, бащата на лорд Евън, тъкмо се занимаваха с уреждането на женитбата ви...

— Това не ме интересува.

— Слугите имаха свободен ден. Мистър Сојер и лорд Карлтън бяха сами в къщата... поне така казват.

Федра се обърна рязко и се запъти към покоите на дядо си, преди в къщата да стане второ убийство. Беше вече на вратата, когато Хестър извика подигравателно подире ѝ:

— Вървете, вървете, милейди, обзалагам се, че мистър Уейлин ви очаква с нетърпение.

Федра изскърца със зъби, но се направи, че не е чула вика на икономката. Не изчака някой от лакеите да я придружи, а си отвори сама и влезе в елегантните покои на дядо си, обзаведени по кралски в златни и кремави тонове, препълнени с украси в стил рококо. В преддверието имаше само няколко стола, които не изглеждаха особено удобни. Сојер Уейлин не обичаше гостите му да седят удобно, докато очакват появата му.

Повечето от господата, събрани в преддверието, предпочитаха да стоят прави. Откакто дядо ѝ получи място в парламента, утринните му приеми станаха още по-популярни. Федра устремно си проби път през масата от хора. По някое време бе избутана настрана от двама лакеи, които водеха помежду си млад мъж. Непознатият беше толкова мършав, че изобщо нямаше шанс срещу едрите слуги на дядо ѝ. Краката му стърчаха като пръчки изпод износените панталони.

— Престанете да се дърпате — изръмжа един от лакеите. — Мистър Уейлин не приема плъхове като вас.

— Но аз трябва да говоря с него — изхълца мъжът. — Трябва да получа заплатата си. Жена ми и детето ми са болни...

Федра не чу последните му думи, защото лакеите го изтикаха от стаята.

— Джон! — извика тя след лакея, за да разбере какво се бе случило, но веднага бе заобиколена от непроходима маса от бяло напудрени перуки. От всички страни я връхлетяха мъжки гласове:

— Моля ви, лейди Грантъм, само за момент. Чух, че дядо ви търси архитект, който работи в стила на Адам. Случайно познавам човек, който...

— Милейди, дядо ви обеща да осигури на сина ми място като митнически чиновник...

— Моля ви, тази сутрин мистър Уейлин не приема никого. Бихте ли казали една добра дума за мен?

— Джентълмени, моля ви. — Федра вдигна ръка да ги спре, но не посмя да обясни на бедния неосведомен младеж, който я бе помолил за застъпничество, че това е най-прекият път да си навлече гнева на дядо й.

Федра знаеше, че щом дядо й бе отказал на посетителите достъп до спалнята си, значи беше в ужасно настроение. Разбира се, имаше привилегировани, на които беше разрешено да влизат в светилището му по всяко време, за да кръжат около него и да го ухажват, докато нагласява перуката си. Федра си проби път с лакти между търговците и молителите и изпъна рамене в очакване на неизбежния сблъсък.

Промъкна се през задната врата на преддверието и я затвори пред разочарованите очи на молителите. Помещението, в което се озова, беше само стая за обличане, но беше също така голямо и разкошно, с позлатени столове, наредени като за театрално представление. За съжаление тази сутрин звездата на представлението не беше в добра кондиция, за да вдигнат завесата.

Сойер Уейлин се местеше нервно върху тапицирания италиански стол. Ръцете, които, за разлика от масивното тяло бяха мършави и кокалести, шареха по страничните облегалки с форма на озъбени лъвове, измъченият от подагра крак почиваше върху пухени възглавници. Столът му беше като трон на венециански дож, а с впечатляващите си скули, тежките клепачи и дебелия си врат дядо й лесно можеше да бъде сметнат за ориенталски деспот.

Старият Уейлин не обърна внимание на влизането ѝ. Вниманието му беше съсредоточено върху треперещия бръснар пред него, който размахваше пред лицето му огромна сива перука.

— Уверявам ви, сър, това е най-новата мода!

— Пфу! Не знаете ли, че не мога да понасям сиво? — Уейлин се удари по голата глава. — Затова ли избърснах и последните косми от темето си? За да ме измамите като малоумна старица? И искате да ви платя тридесет гвинеи!

— Цената е намалена специално за вас, а сивото много ще ви отива. Ето, дамата ще го потвърди.

След забележката на бръснаря и умолителния му поглед дядо ѝ най-сетне благоволити да забележи присъствието ѝ. Обърна се на трона си, доколкото позволяваше царствената му поза, и я погледна смръщено. Федра направи реверанс.

— Добро утро, дядо.

— Добро утро ли? Наистина ли е добро? — изгърмя Соьер Уейлин. — Непослушно дете. Ела тук и поemi отговорността за деянията си. Какво си въобразяваш, като... — След кратко мълчание дядо ѝ се обърна към бръснаря и нареди: — Не ме зяпайте така глупаво. Вървете си, негоднико!

— Но сър, вашата перука...

Уейлин я изтръгна от ръцете му.

— Вървете си и ми пратете сметката. Ще получите петнайсет гвинеи и нито пени повече.

— О, сър! — Охканията на бръснаря преминаха в пъшкане, когато старецът посегна към бастуна си, за да го стовари върху гърба му. Бедният човечец побърза да се спаси с бягство.

— По дяволите, заобиколен съм от крадци и разбойници! В Лондон вече няма нито един честен търговец. — Уейлин нахлупи перуката на главата си. — А сега е твой ред, момиче! Ела тук! — Той почука с бастуна на пода пред стола си. — Как си посмяла да се върнеш тайно от Бат и да напълниш къщата ми с ирландски паписти? Сиърли ми съобщи, че си приела онзи негодник, братовчед си. Няма да търпя подобни своеволия! Чужденци под покрива ми!

Федра кипеше от възмущение.

— Щом самият ти заговори за чужденци — какво ще кажеш за френския си приятел, който се е разположил в стаята на Евън?

Предполагам, че и той е католик като Джили.

— Да, но е французин, а аз вярвам на французите повече, отколкото на шотландците и ирландците. Освен това Арман не е беден.

— Обзалагам се, че не знаеш нищо за маркиза — продължи смело Федра и без да се съобрази с треперещата от гняв брадичка на дядо си, намести изкривената му перука.

Старецът я блъсна сърдито.

— Значи вече си се запознала с маркиза, така ли? — Той дръпна една червена къдрица-. — Приличаш на циганка. Защо никога не пудриш тази червена грива? Причиняваш болка на мъжките очи, особено в този час на деня.

— Сега не говорим за косите ми, а обсъждаме по-важни неща. — Федра се отдръпна по-далече от ръцете му.

— Така ли? И защо, по дяволите, не остана в Бат, докато реша да те прибера? За малко да унищожиш хубавия ми план.

Федра беше готова да обясни причините за завръщането си, но последните му думи я спряха. Какво пак беше измислил дядо ѝ? Ала преди да е успяла да го попита, старецът избълва поток проклетия, защото възглавниците, на които беше опрял болния си от подагра крак, се бяха разместили.

— Проклятие! Защо трябва да се мъча така?

Федра се наведе и сърчно оправи възглавниците, върху които беше положен превързаният крак на дядо ѝ.

— Престани да ги риташ, така само влошаваш положението си. — И неволно се запита дали дядо ѝ най-сетне се бе съгласил да повика лекар. Когато накрая успя да настани крака му що-годе удобно, Уейлин се отпусна назад и попи потта от челото си с голяма карирана кърпа.

— Ох, стана ми по-добре. — Той погледна Федра с нещо като нежност. — Ти, глупаво, упорито момиче! Трябва да знаеш, че ти мисля само доброто.

Увисналите му бузи се затресоха, устните се опънаха в усмивка и показаха две редици безупречни бели зъби, с които той много се гордееше.

Федра продължи да се занимава с възглавниците. Устните ѝ бяха здраво стиснати. В сърцето ѝ кълнеше недоверие. Внезапно ѝ стана ясно, че нещо не е наред. Беше очаквала, че дядо ѝ ще е бесен заради непозволеното ѝ завръщане от Бат, но сега имаше чувството, че той по-

скоро се радва на непослушанието ѝ. Както се беше отпуснал назад и я гледаше, приличаше на мързелив тлъст крокодил, който се пече на слънцето. Но тя беше виждала достатъчно често как нещастни глупаци изчезват в ненаситната му паст, за да му позволи да я заблуди.

— Какво имаше предвид, като каза, че едва не съм унищожила хубавия ти план? — попита подозрително тя.

— Имах предвид, че трябваше да те запозная с Арман, както аз бях решил.

— Какво си решил?

— Планът ми е да те омъжа за него, глупачке! Да не искаш да останеш вдовица до края на живота си?

Думите на дядо ѝ я улучиха като удар с бастун.

— Велики боже! — прошепна невярващо тя и стана. — Не е възможно да си въобразяваш, че аз и Арман дъо Лакроа...

— И защо не? Той е маркиз, момиче, има пари. Ако питаш мен, е по-добър от херцог.

— Но ти изобщо не го познаваш! Той е опасен, потаен и жесток.

— Е, и какво от това? — Уейлин очевидно се зарадва на описанието ѝ. — Много по-симпатичен е от онова мамино синче Грантъм.

Федра не пожела да напомни на дядо си, че именно той я бе омъжил за Евън Грантъм. Възхищението на Соьер Уейлин от титлите и аристокрацията граничеше със слабоумие. Манията му да се сближи с аристократичните семейства го бе накарала да омъжи внучка си за Евън Грантъм, макар да го презираше. Но този път стремежът му да влезе в аристократичните кръгове беше повече от опасен.

— Знаеш ли, дядо — промълви замислено Федра, — убедена съм, че ти би ме хвърлил в обятията на дявола, ако срещу това ще получиш благородническа титла.

— Естествено, че бих го направил — изръмжа старият.

— Боя се, че този дявол има други планове. Като съдя по малкото, което знам за него, бих казала, че е парвеню. Някои аспекти от поведението му са повече от странни. Тази сутрин например...

Дядо ѝ затропа с бастуна си по пода, брадичката му затрепери от гняв.

— По дяволите! Ти явно ме смяташ за стар глупак! Гонил съм негодници още преди ти да се родиш, даже преди баща ти да обуе

панталонки. Позволи ми да знам дали този маркиз е истински или не.

— Няма значение какъв е. Евън беше достатъчно лош. Няма да ти позволя ма де омъжиш втори път.

— Ще правиш, каквото ти кажа! — изрева старецът. — Не можеш да си позволиш да предявяваш претенции, момиче. И за това трябва да благодариш на глупавия си баща. — Лицето му прие мрачния, ожесточен израз, който добиваше винаги, когато заговореше за починалия си син. — Никога няма да разбере защо съм създал такъв неблагодарник. Не го биваше за нищо, само четеше дебели гръцки книги, а накрая умря млад и ми остави невъзпитана дъщеря с червени коси и езическо име. Но така е, като отиде в забравената от бога Ирландия и се ожени за една от тамошните уличници.

— Не смей да говориш така за майка ми! — изсъска вбесено Федра.

— Жалка папистка уличница — повтори старецът и се изсмя злобно. Когато смушка внучка си в ребрата с бастуна, Федра изплака и се отдръпна. — Глупавият ми син не можа дори да си намери жена с пари.

Разтърквайки удареното място, Федра го изгледа с цялото презрение, на което беше способна. В този момент от мразеше от дън душа.

— Майка ми беше дама от добро семейство, много по-добро от стария тромав мъж пред мен, който вони на джин.

Лицето на Уейлин се обагри в нездрава червенина. Той вдигна бастуна си и за момент Федра повярва, че ще я удари.

Старецът рязко свали крака си от възглавниците. Лицето му се разкриви от болка, но той се опря на бастуна и стана.

— Точно джинът и бирата направиха от теб това, което си, госпожичке — изпъшка той и шумно пое въздух. — Ако искаш да останеш в тази къща, трябва да се научиш да уважаващ господаря й.

— Нямам никакво желание да остана тук — отговори с треперещ глас Федра. — Ще взема първия кораб, който заминава за Ирландия.

— Ще се радвам да се отърва от теб, момиче. — Старецът я отстрани от пътя си с властно движение на ръката и заяви: — Върви при недодяланите си ирландски роднини и пукни там.

Федра изплака от безсилен гняв.



— Много добре знаеш, че след като мама почина, повечето от „недодяланите“ ми ирландски роднини ме презират заради английската ми кръв.

— Тогава си дръж езика зад зъбите, ако не искаш да те изхвърля. — Уейлин се обърна и я заплаши с бастуна. — И да не съм чул повече приказки за Арман. Ще се облечеш като дама и ще бъдеш мила с него. Ако го изпуснеш, ще те прогоня от дома си завинаги. Все ми е едно дали ще отидеш в Ирландия или в ада.

Той излезе от стаята с гневни крачки и затръшна вратата зад гърба си. Федра успя да види как мъжете с напудрени перуки в преддверието се пръснаха на всички страни като подплашени овце.

— Къде е проклетият бръснар? Да не си мисли, че сам ще пудря перуката си? — Ревът на дядо ѝ замлъкна зад затворената врата и тя остана сама в гардеробната.

— Дано те пудри, когато се задушиш — промърмори тя и изтри сълзите от бузите си. Трябваше да знае, че е безсмислено да се говори разумно със Сойер Уейлин. И двамата бяха своенравни и избухливи и тя бе разбрала много отдавна, че изпитваха някакво извратено удоволствие да се карат. Ала новият план на Уейлин беше прекалено коварен, за да се примири.

Маркизът не бива да ти избяга, бе я предупредил изрично той.

— Това е невероятно. Давам ти думата си, деденце — изсмя се гневно Федра. Как да преследва мъж, който беше хлъзгав като риба?

Очевидно старият е ослепял, заключи мрачно тя, щом е измислил такъв безумен план. Но тя трябваше да бъде нащрек. За невероятно кратко време маркизът бе успял да накара дядо ѝ да забрави предразсъдъците си по отношение на чужденците и бе спечелил вниманието и доверието на стария хитрец. А тя, най-близката му роднина, не го бе постигнала за цели шест години!

Федра се отпусна в стола на дядо си и опря пръсти в пулсиращите си слепоочия. Какво да прави сега? Да чака бездейно какво ще се случи? Да чака, докато се разбере кой е преценил правилно маркиза, тя или дядо ѝ? Но тя не беше особено търпелива, не и когато чакането включваше дълги, горещи нощи, в които беше отделена от опасния маркиз само с една зарезана врата.

Федра плъзна пръст по устата си и си спомни как за малко не бе отговорила на целувката на врага си. Не, нямаше за втори път да стане

жертва на мъж. Може би трябваше да избяга отново в Бат, както я бе посъветвал Арман? Но тя никога не беше бягала от мъж, нито от Евън и жестокостите му, нито от дядо си и коварството му. Някой трябваше да бъде изхвърлен от тази къща, но това не беше тя. Тя беше длъжна да остане и да разкрие тайната на Арман дьо Лакроа.

Първо трябваше да помоли Джили да ѝ помогне, като проследи маркиза. Само ако можеха да отворят ковчежето на тоалетната масичка, за да разберат какво е скрито вътре! Трябваше да разбере защо Арман бе реагирал така странно на наметката. Джили щеше да поразпита дискретно за французина... наистина дискретно, защото ако Арман узнаеше какво му се готвеше...

Споменът за ледените сини очи отново я завладя. Добре оформената уста, понякога топла и примамлива, но много по-често жестока и зла, я предупреждаваше да не се захваща с него. Федра се разтрепери.

Онова, което възнамеряваше да предприеме, беше опасно. Но много по-опасно беше да продължи опипом в мрака.

## 6

Федра наложи на лицето си любезна усмивка, за да се яви пред гостите, които се бяха събрали в зеления салон до трапезарията. Беше минала цяла седмица, откакто бе убедила Джили да събере сведения за маркиза, а ето че беше минал още един ден, без да получи вест от братовчед си.

Не ѝ се вярваше, че той ще дойде точно тази вечер, затова реши да се присъедини към гостите. Разочарованието гризеше сърцето ѝ. Загледа се през високите прозорци и проследи как зад кадифените завеси сенките на моравата бързо се удължаваха, докато беззвездната нощ потопа имението в мрак, в който ярко осветеният салон изглеждаше като една-единствена лампа.

— По дяволите, Уейлин, да не сме осъдени на гладуване? — Ръмжащото оплакване на един от гостите върна Федра в действителността и тя насочи вниманието си към предстоящото мъчение на вечерята. С нарастваща неловкост се обърна към сър Норис Байръм, един от верните приятели на починалия ѝ съпруг, особено на игралната маса. Дребният, набит барон, очевидно тормозен от въшките под перуката си, се почеса толкова силно със скъпоценната си четка, че за малко да свали разкошната си перука.

— Блекхийт Хаус не е ресторант, та да отваря в точно определено време, Байръм — отговори грубо дядо ѝ. Ала лицето му издаваше загриженост. Извади от джоба на отеснялата си жилетка на розови и оранжеви райета скъпия си джобен часовник и отвори капачето.

— Не би било зле да въведете точен час за вечеря — подразни го Байръм. — Аз категорично отказвам да чакам някакъв си маркиз, след като заради него трябва да стоя половината нощ гладен.

Дядо ѝ не обърна внимание на възраженията на Байръм, а и той беше единственият недоволен. Както развеселено отбеляза Федра, останалите гости горяха от нетърпение да се запознаят с Арман. Повечето бяха почтени, усърдно работещи търговци и се нуждаеха от

съня си, защото на следващия ден щяха да стават рано. Но тази вечер и те, и жените им бяха готови да опънат палатки в зеления салон и да чакат до разсъмване, само и само да видят маркиза. Повечето от присъстващите бяха познати на Соьер Уейлин от времето, когато още не беше продал пивоварната си и не бе получил място в парламента. Но между тях имаше и няколко обеднели благородници като сър Норис и лорд Артър Денби, които не се притесняваха да ядат на масата на един богат буржоа.

Всички, с изключение на Байръм бяха приковали погледи във вратата на салона, сякаш очакваха представление, каквото не се предлагаше даже в Ковънт Гардън. Тъкмо когато Федра беше готова да повярва, че маркизът ще разочарова всички, вратата се отвори и лакеят Джон възвести натъртено:

— Арман дьо Лакроа, маркиз дьо Верне!

Арман влезе в салона с обичайната си изискана небрежност. Опънатият панталон до коленете и жакетът бяха от коприна с цвят на слонова кост, обилно напудрените коси бяха вързани на тила. Приличаше на принц от сняг и лед.

В залата се възцари мълчание. Или само тя беше онемяла от погледа на студените сини очи, от отблъскващото изражение на равните, арогантни черти на лицето, сякаш изваяни от гранит?

Приятелите на дядо ѝ зяпаха неприкрито Арман, но тя също не беше в състояние да отвърне поглед от него, макар да се презираше за това. Следеше всяко негово движение — от скования поклон пред дядо ѝ до едва загатнатото кимане в посока към гостите. Стори ѝ се, че започва да разбира защо Арман упражнява толкова силно въздействие върху дядо ѝ. Той не се държеше пренебрежително, защото това би отблъснало Соьер Уейлин. Не, той беше неустойимо дистанциран и дори най-лекият знак на внимание от негова страна предизвикваше у „удостоените“ сладостни тръпки. Хората умираха от желание да събудят интереса на този човек, който изглеждаше недостижим.

Очевидно тромавият сър Норис беше единственият от гостите, който не се впечатли. Само промърмори нещо и вдигна малкия си пръст за поздрав. Арман не му обърна внимание, извади табакерата си и изписа скучаещ вид на лицето си. Байръм се изчерви.

Федра с мъка потисна смеха си и желанието да изръкопляска на великолепното представление. Ала усмивката ѝ изчезна веднага,

защото имаше чувството, че Арман очаква от нея точно това. Но защо беше това представление?

Сякаш беше чул мислите ѝ, Арман се обърна и я погледна. Срещата на погледите им я прониза като светкавица. Той поднесе щипка емфие към носа си, но тя с изненада забеляза, че не я пъкна в ноздрите. Той прибра табакерата в джоба си и отново впи поглед в лицето ѝ. В очите му имаше предизвикателство и веселие. На устните му заигра лека усмивка, сякаш искаше да се извини, че не е отговорил на желанието ѝ да я подиграе.

Федра първа извърна очи и се засрами, че той я беше заловил да го гледа със същото жадно любопитство като другите гости. От сутринта, когато беше нахлула в спалнята на Арман, двамата почти не се бяха виждали. Той ѝ върна наметката чрез новия си лакей Фронтенак. Едрият мършав мъж просто сложи в ръцете ѝ гълъбовосивата наметка, вирна нос и изрече нещо неразбрано от името на господаря си. Когато я остави, Федра неволно се запита дали пък реакцията на Арман, когато видя наметката, не е била само плод на въображението ѝ. Оттогава маркизът я избягваше — доброволно или не, тя не знаеше. Дали искаше да избегне въпросите ѝ или да подготви възможно най-добре тазвечерната си поява?

Федра имаше огромното желание да се отнася към него със същото равнодушие, с което той се отнасяше към нея, но дори сега, когато беше с гръб към него, тя усещаше присъствието му с всяка fibra на тялото си. Лицето му, което се отразяваше в дузината богато украсени огледала по стените на салона, танцуваше пред очите ѝ. Кой ли от тези образи беше истинският Арман дьо Лакроа?

— Федра? — Тихият глас на Джонатан Върнел прекъсна мрачните ѝ размишления. Младата жена се обърна към търговеца на вино, стар приятел на дядо ѝ, с недоброто чувство, че горкият от доста време се опитва да привлече вниманието ѝ.

В тъмните му очи светеше тъга.

— Извинете, мила моя, но направил ли съм нещо тази вечер, с което да ви нараня?

— Естествено, че не! — Федра се усмихна меланхолично при мисълта, че толкова деликатен човек като Джонатан би могъл да нарани някого. — Аз съм тази, която трябва да ви помоли за извинение

— добави тя. — Цялото ми внимание беше заето със закъснелите гости.

— Несъмнено сте много впечатлена от почетния гост на дядо си. — Джонатан се усмихна, но лицето му остана сериозно. Сиянието на шлифованите зелени лампи, които осветяваха помещението, направи хлътнолото му лице още по-тъжно. — Предполагам, че и вие като всички други дами сте поразена от великолепието на маркиза.

— Така е. Присъствието му в този салон е по-вълнуващо от най-вълнуващия лондонски панаир. — Федра се надяваше Арман да чуе саркастичната ѝ забележка. Но макар че той стоеше само на няколко крачки от нея, тя се усъмни, че би могъл да чуе и нещо друго, освен гръмкия глас на дядо ѝ.

— Вече се боя, че нещо ви е разгневilo — пошепна близо до ухото ѝ Джонатан. — Надявам се, че не е нещо около есетата ви?

Федра се огледа крадешком. Наблизо нямаше никой, освен жалкия лорд Артър Денби, който се беше отпуснал в едно от кожените кресла и вече се намираше в опияненото състояние, което дядо и наричаше „полустъклено“.

— Не, есетата се развиват превъзходно — довери му шепнешком тя. — Следващото издание на „Газет“ ще бъде утре във всички кафенета. И съдържанието ще извади от равновесие не само шепата почтени парламентаристи, а още много, много хора.

*Да не говорим за един известен нам маркиз*, добави злобно тя. Арман дьо Лакроа със сигурност нямаше да се зарадва, че е станал обект на критиките на Робин Гудфелоу и ще се озове в центъра на общественото внимание.

Джонатан улови ръката ѝ.

— Мила моя, само ако знаете колко ме безпокои тонът ви. Онова, което пишете, граничи с държавна измяна. Ако ви разкрият, и вие, и дядо ви ще бъдете унищожени. Ако някой ви издаде, ще приемат, че вашият дядо ви е подкрепял...

— Кой може да ме издаде? — попита сърдито Федра. — Даже издателят не знае кой е Робин Гудфелоу. Единствената личност, която се ползва с доверието ми, е братовчед ми Джили. Вие ли ще ме издадете?

Това беше изречено на шега, но Федра бе забравила, че Джонатан не се шегува никога и с нищо. Очите му потъмняха и той изрече

обвинително:

— Скъпа моя, как можете дори да си помислите такова нещо? Аз ви дължа живота си. Вярвате ли, че някога ще забравя на каква опасност се изложихте заради мен?

— Глупости! Каква опасност? Знаете, че дори само ирландската ми кръв е достатъчна да прогони всяка зараза — дори едрата шарка. — Федра извърна лице, за да скрие смущението си и чувството за вина. Преди пет години се беше грижила за него, докато боледуваше от едра шарка, и оттогава Джонатан ѝ беше предан приятел. Но в тогавашното ми поведение нямаше и капчица жертвоготовност, каза си горчиво тя. Беше толкова разочарована от брака с Евън, че изобщо не се вълнуваше дали ще умре или ще продължи да живее.

Тя издърпа ръката си. Благодарността на Джонатан винаги я притесняваше.

— Хайде, не ме гледайте така сериозно! — изрече тя подчертано другарски. — Предстои ни да вечеряме и да се забавляваме. Дядо е поръчал толкова много ядене, че бедният маркиз ще бъде принуден да...

Тя млъкна внезапно, защото бе забелязала камериерката си Луси да наднича през вратата. Като видя господарката си, Луси ѝ направи знак и моментално изчезна.

Федра се извини на Джонатан и се запъти бързо към вратата, като се стараеше да остане незабелязана. Ала гостите на дядо ѝ бяха прекалено заети с атрактивния маркиз, за да се заинтересуват, че внучката му напуска салона.

Тя намери Луси в преддверието. Момичето притеснено кършеше ръце.

— Какво става, Луси? — попита изненадано Федра.

— О, милейди, реших, че трябва да знаете! Вашият братовчед е тук и иска да ви види, но мисис Сиърли отказва да го пусне.

— Да върви по дяволите! — Федра гневно прехапа устни. Въпреки привлекателната сила на Арман тя не можеше да остане за дълго далеч от салона — много скоро щяха да забележат отсъствието ѝ. Но Джили не би дошъл тук посред нощ, ако не беше научил нещо важно. Сигурно беше узнал нещо за Верне.

Сърцето ѝ заби възбудено и тя нареди на Луси:

— Ако дядо пита за мен, кажи му, че съм скъсала волана на фустата си и съм отишла да го зашия в стаята си. Кажи му, че ще се върна веднага.

Тя изчака енергичното кимване на Луси като знак, че е разбрала, събра полите си и се втурна към входната врата.

Под слабата светлина на фенера Джили беше опрял рамо на вратата, докато мисис Сиърли се опитваше да затвори.

— Хайде, мадам Хестър, не бъдете зла! Нали сте едно сладко малко момиче? Идете в салона и кажете на братовчедка ми, че искам да я видя.

— Вън отгук, ирландски безделнико! — съскаше гневно икономката. Джили я изтика назад и тя трябваше да освободи вратата. — Изчезвайте, или ще повикам Джон и Питър да ви измъкнат за ушите.

— Мисис Сиърли! — Като чу острия глас на Федра, икономката млъкна рязко и се обърна. — Веднага пуснете братовчед ми да влезе.

Заповедта ѝ не беше необходима, защото Джили вече беше махнал ръцете на мисис Сиърли от палтото си и влезе покрай нея в преддверието.

— Но милейди, вие сте само една бедна вдовица и трябва да внимавате повече за репутацията си. Какво ще си помислят елегантните господа в салона, ако...

— Тяхното мнение ме интересува също толкова малко, колкото вашето — прекъсна я рязко Федра и ѝ махна да си върви. — Грижете се за собствените си дела.

Без да си дава труд да крие злобата си, икономката неохотно направи реверанс и изчезна в сянката на стълбата.

— Господи! — Джили попила овлажнилата яка на ризата си. — Старата се нахвърли върху мен като разгонена котка. А пък аз си мислех, че дядо ти може да си позволи иконом. — Той извъртя очи в посока към алебардите и мечовете, окачени по стените, чиито острия блестяха под светлината на свещите.

— Не ѝ обръщай внимание. — Федра го прегърна с обич. — Къде беше? Знаеш ли откога те чакам?

Джилли не обърна внимание на въпроса ѝ, а се огледа с възхищение, примесено с враждебност.



— Досега не бях виждал преддверието нощем! — Той понижи глас и попита тайнствено: — Можеш ли да си представиш, че старият Лети все още се крие по ъглите и причаква следващата си жертва? Дядо ти вероятно е накачил тези оръжия за в случай че призракът реши да излезе от гроба си.

Федра усети как косъмчетата на тила ѝ настръхнаха.

— Ще престанеш ли да ме нервиращ, Джили? — попита строго тя, хвана ръката на братовчед си и го въведе в приемната. Голямото празно помещение оставяше същото тържествено впечатление като залата. Федра бързо запали газената лампа със свещ от стената.

— Хайде, разказвай — заповяда тя. — Какво откри? Какво се говори за Верне в града?

Джали свали палтото си и скръсти ръце под гърдите. Зелените му очи святкаха развеселено.

— Аха, а пък аз си мислех, че съм ти липсвал и че се радваш да ме видиш. — Джили поклати глава с добре изиграна тъга. — Ако толкова държиш да научиш нещо за Верне, боя се, че ще те разочаровам.

Федра вдигна вежди.

— Нямаше те почти седмица. Не може да не си научил нищо. Кой е Арман дьо Лакроа?

— Този, за когото се представя. Маркиз дьо Верне.

— Ако изобщо съществува такова семейство и такава титла. Ходи ли във френското посолство?

— В посолството? — повтори подигравателно Джили. — Скъпа моя, ако искаш да узнаеш нещо тайно, няма какво да търсиш в посолството. Много по-добре е да подпиташ камериера или готвача.

— Добре, и какво ти каза камериерът на негово благородие?

— Че името Верне е много известно в Южно Франция. Че и семейството, и титлата са много стари и почтени като Нотр Дам. Родителите на сегашния маркиз починали още когато бил в пелени. Имал двама по-големи братя, които също починали, и тъй като и двамата нямали наследници, титлата преминала към Дьо Лакроа.

— Значи той наистина е маркиз дьо Верне — въздъхна Федра, опитвайки се да разбере дали беше разочарована или облекчена. — А какво узна за самия Арман?

— Почакай малко. — Джили замислено потърка брадичката си и вдигна очи към тавана. — Знам, че поръчва емфие у Требуше на Оксфорд стрийт. Предпочита френски шивачи и си поръчва нови дрехи, докато в Лондон...

— Джили! — Федра се стресна от остротата в гласа си. Братовчед ѝ зяпна смаяно. Тя му обърна гръб и се заигра със завесата пред камината, изработена лично от нея по времето, когато Робин Гудфелоу още не беше роден. — Моля те, престани да ме измъчваш — помоли тя доста по-тихо. — Въпросът е твърде важен, за да се шегуваме с него. Събра ли поне сведения за последните му квартири?

— Е, добре — въздъхна примирено Джили. — Всички, от хазайката до перачката, говореха само добро за него и бяха впечатлени от щедростта му. Дългоносият камериер е единственият му личен прислужник. Тъй като не ми е позволено да се движа свободно в тази къща — ти знаеш това, Фе, — трябваше да изчакам мосю Фронтенак да излезе на покупки, за да го заговоря. Всеки честен ирландски прислужник би отишъл в най-близката кръчма, но французите са други хора! Мосю Фронтенак мълчеше като изповедник.

Федра въздъхна разочаровано. След цяла седмица беше очаквала доста повече от тази оскъдна информация.

— Признай, че напразно си се вълнувала, Фе — засмя се Джили. — Твоят маркиз е малко по-сдържан от повечето мъже в наше време, това е всичко. Ти имаш силно развито въображение, там е бедата. И този път ти е изиграло номер.

Федра опъна уста в тънка линия: Нямаше полза от караници. Никой, даже Джили, не приемаше сериозно недоверието ѝ към маркиза.

— Предполагам, че си сторил всичко възможно, за да откриеш тайната му — изрече учтиво тя. — Несъмнено имаш право. Както обикновено, аз се проявявам като глупачка.

— Моля те, Федра, не ми се сърди. Ако желаеш, ще вървя след него като сянка...

— Не желая да отнемам повече от скъпоценното ти време. — Тя вдигна палтото му и го сложи на ръката му.

Джили въздъхна дълбоко, но не си тръгна. Остана на вратата и я погледна с големите умоляващи очи на пораснало момче, което иска да

го вземат от дъжда и да го доведат на топло. Същият поглед, който имаше като малко момче и на който Федра никога не можеше да устои.

— По дяволите, днес съм непоносима — прошепна извинително тя и го прегърна. — Прости ми, Джили. Много добре знаеш колко ми е трудно да призная, когато съм сгрешила. А сега е още по-ужасно, след всичко, което писах за Верне в „Газет“...

— Няма смисъл да се притесняваш, Фе. Предполагам, че Джесъм вече е отпечатал новия брой. Намери си друга, по-важна тема. В страната ни има достатъчно гнезда на оси, в които можеш да се разровиш. Онова, което си писала за Верне, скоро ще се забрави. О, господи, за малко да забравя защо дойдох!

Джали извади от джоба на жакета си стара, многократно кърпена кесия.

— Отвори ръце — заповяда той и Федра се подчини. Той развърза кесията и изсипа в шепите ѝ дузина гвинеи.

— Пари, скъпа братовчедке — обясни с усмивка той, — от твоя алчен издател, когото убедих с ирландското си красноречие. И знаеш ли как: просто му казах, че ако не даде аванс, ще му пръсна черепа.

— О, Джили, ти си съкровище! — Федра гледеше прехласнато златните монети. — Сега съм отново заможна жена — извика щастливо тя, — независима и богата!

— Не преувеличавай — засмя се Джили. — Стариият негодник ми обеща, че следващия път ще плати двойно.

— Двойно? Но това е прекрасно! Аз...

В този миг бравата щракна и едното крило на тежката дъбова врата се отвори бавно.

— Лейди Грантъм? — Студеният глас на Арман дьо Лакроа проряза внезапно настъпилата тишина като остър меч.

— Говорим за дявола и ето! — пошепна Джили в ухото на Федра, но тя бе забравила за присъствието му. Вниманието ѝ се съсредоточи върху високата, елегантна фигура със силни рамене, които заемаха цялата ширина на вратата. Френският маркиз се движеше с гъвкавостта на леопард.

— Моля да ме извините, милейди — продължи Арман. — Не исках да ви уплаша, но чух гласа ви и реших да вляза.

Значи беше чул гласа ѝ — и какво още? Федра се учуди как след този шок сърцето ѝ продължаваше да бие.

— Имах да свърша някои неща... частни неща. — Тя се опитваше да изглежда спокойна, но ръцете ѝ трепереха, докато бързо прибираше монетите в кесията. Съзнаваше, че изглежда виновна също като Гай Фоукс, когато го заловиха да вкарва бъчвичка с барут в сградата на парламента. За разлика от нея Джили беше наложил невинната усмивка на момче. От нервност Федра изпусна една монета, която се търкулна точно пред сребърната обувка на Арман. Той се наведе грациозно и я вдигна.

— Съжалявам, че ви попречих — промълви той. Сложи монетата в шепата ѝ и затвори треперещите пръсти. Ледените сини очи я пронизваха и сякаш ѝ казваха, че ще научи всяка тайна, която тя се опитва да скрие от него, дори ако трябва да приложи насилие. Погледът му се устреми към Джили, едната тъмна вежда се вдигна въпросително.

Федра нямаше избор. Трябваше да ги представи един на друг.

— Милорд, това е братовчед ми, Патрик Джилхъли Фицхърст.

— За мен е удоволствие, милорд. — Без да се притеснява от студения, преценяващ поглед на Арман, братовчед ѝ взе ръката на маркиза и я стисна здраво. В очите му светнаха дяволски искри, когато добави: — Вече съм чувал много за вас.

— Вярвам ви, мистър Фицхърст — отговори Арман.

— Моят... Моят братовчед ми помага... понякога... в моите инвестиции — обясни бързо Федра, презирайки се за слабостта си. Не беше длъжна да дава обяснения на Арман дьо Лакроа. — Вижте, Джили тъкмо си тръгваше.

— Няма ли да останете за вечеря, мистър Фицхърст?

— Не, милорд. — Джили наметна палтото си. — Боя се, че повечето от гостите на мистър Уейлин са от хората, които взеха твърде присърце „Едно скромно предложение“ на мистър Суифт. Те са твърдо убедени, че всички ирландски деца трябва да бъдат изядени, но не е само това. Нито за миг няма да се поколебаят да сложат на масата и мен, макар да съм жилав и горчив като жлъчка!

За изненада на Федра маркизът избухна в смях. За първи път го чуваше да се смее и се наслади на дълбокия, мелодичен звук. Въпреки това той съумя да запази сдържаността си — сякаш никога не си позволяваше да се отпусне напълно и да се позабавлява на воля. Незнайно защо, това я натъжи.

— Желая ти всичко хубаво, мила братовчедке. Милорд. — Джили се поклонил пред Арман и махнал весело на Федре, запътвайки се към вратата. — Не е нужно да викаме мадам Хестър. Сам ще намеря пътя навън.

Джали бе вече в коридора и Федре започваше да се отпуска, когато Арман извика подпре му:

— Само една думичка, преди да си отидете... става въпрос за вашите проучвания, мистър Фицхърст.

Джали спря и въпросително вдигна вежди. Маркизът пригладил дантелените си маншети и продължил със същия равен тон:

— Половин корона е достатъчна може би за перачката, но за да научите нещо от камериера за делата на господаря му, са необходими много повече пари.

Федре извика тихо и усети как руменината се отдръпна от бузите ѝ. Значи той знаеше! Велики боже, Верне знаеше, че Джили беше събирал сведения за него. В първия момент братовчед ѝ се стъписа, но много бързо се окопоти.

— Занапред ще го имам предвид, милорд. — Макар да удостоил Арман с безсрамна усмивка, той гледал покрай него в празното пространство, сякаш беше променил мнението си. Обърнал се към Федре и предложил: — Дали пък да не остана още малко?

— Не, за нищо на света не искам да те задържам — поклатил глава тя и му посочил вратата. — Моля ти се, Джили, върви си — пошепнал в ухото му тя. — Присъствието ти само ще усложни нещата. Аз ще се оправя с маркиза.

Джали не можа да устои на умолителния ѝ поглед, но въпреки това напуснал стаята с колебание, явно не му се искаше да я остави насаме с Арман. Когато вратата се затвори зад гърба му, Федре усети как цялата ѝ смелост изведнъж се изпари.

В помещението се възцари тишина, по-плътна от лондонската мъгла, Федре не смееше да погледне Арман.

— Не е ли... не е ли време да се върнем в трапезарията, милорд? Предполагам, че гостите са нетърпеливи да започнат да се хранят.

Тя направи крачка напред, но ръката на Арман ѝ препречи пътя. Другата му ръка се уви около талията ѝ.

— Мисля, че трябва да обсъдим някои неща, милейди.

Федра се отдръпна рязко. Докосването му приличаше на милувка... въпреки това тя усещаше с всичките си сетива напрежението помежду им.

— Е, добре, щом желаете, да поговорим за така наречените от вас... проучвания — проговори задъхано тя и прехапа устни. Не тя, а той трябваше да назове темата! Въпреки това добави упорито: — Защо излязохте след мен от салона?

— Дядо ви ме изпрати да ви потърся.

— Не бях забелязала, че в къщата липсват лакеи. — Федра се опита да мине покрай него, но той отново застана на пътя ѝ. Днес беше зашеметяващо красив, сатенът с цвят на слонова кост подчертаваше мъжественото му излъчване.

— Внимавайте, милейди — произнесе меко той. — Рядко правя усилие да предупредя някого повторно.

Федра инстинктивно вирна брадичка, готова да се престори, че не е разбрала намека му. Но щом погледна в очите, в които святкаха ледени кристали, ѝ стана ясно, че нямаше смисъл да отрича.

— И как... — запъна се тя, — как разбрахте, че аз... че Джили...?

Развеселена усмивка пробяга по лицето му и смекчи чертите му.

— Скъпа моя лейди Грантъм, вие и вашият братовчед не сте особено сръчни в преследването. Затова с готовност ще ви призная, че не знаех нито името на човека, който е събирал сведения за мен, нито го свързвах с вас — или поне не веднага, след като до ушите ми стигна, че някакъв забележителен ирландец задавал странни въпроси за моята скромна личност.

— О... — промърмори съкрушено Федра и отстъпи крачка назад. Все още не можеше да прецени дали той беше ядосан. Страхът ѝ нашепваше, че ако някой ден предизвика гнева на Арман, ще го разбере едва когато вече ще е много късно да избяга.

— Е, добре, тогава ще ви кажа, че аз помолих Джили да събере сведения за вас. — Тя вдигна рамене с подчертано равнодушие. — И какво ще направите сега? Ще извадите шпагата и ще ми отсечете главата?

Арман не отговори. Но усмивката му я държеше в напрежение. Тя отстъпваше крачка по крачка, той напредваше крачка по крачка,

докато накрая тя усети ръба на камината в гърба си и вече нямаше накъде да отстъпва.

— Предполагам, че очаквате от мен извинение — промълви тя. — Може би наистина ще се извиня. Сигурно ще се радвате да чуете, че Джили не е узнал нищо, което да звучи компрометиращо. Сега имам чувството, че беше глупаво да не ви повярвам.

Излъга ли се или наистина бе видяла в очите му искра на облекчение?

— Това означава ли, че вече ми вярвате? — попита с мека настойчивост той. — Доволна ли сте от онова, което ви е казал вашият братовчед? Ще престанете ли да задавате въпроси?

— Не ми се вярва — отговори задъхано Федра. Почти не осъзнаваше какво говори. Той взе лицето ѝ между ръцете си. Макар че я побиха тръпки, тя не се възпротиви. Сърцето ѝ биеше до пръсване. Притвори очи в очакване отново да усети целувката му. Арман внимателно приглади назад непокорните ѝ коси:

— Никакви въпроси повече — пошепна той. — О, Федра, иска ми се да ви вярвам, но се боя, че ви познавам твърде добре.

Той притисна устни към челото ѝ и изведнъж я пусна, Федра се разтрепери от разочарование и от още едно чувство, което не искаше да приеме. В прегръдката на Арман имаше нещо крайно обезпокояващо, окончателно. Сякаш искаше да се сбoguва с нея.

Лакеят Джон я очакваше зад стола начело на дългата маса, Федра облекчено се отпусна на мястото на домакинята и няколко пъти дълбоко пое въздух. Виеше ѝ се свят, макар че почти не беше пила вино. За всичко беше виновно нарастващото объркване, причинено от загадъчния мъж, който седеше от дясната ѝ страна.

Какво се беше случило между нея и Арман в малкия салон? Щом затвореше очи, тя усещаше ръцете му върху лицето си и меката целувка по челото, която я възпламеняваше повече от най-горещата прегръдка. За момент недоверието ѝ беше изчезнало. Погледът и се помрачи. Или беше обратното? Може би не тя, а Арман беше забравил за момент предпазливостта си?

Ако случаят беше такъв, той бе успял да си я възвърне много бързо. Докато нареждаше на прислужниците да започнат със сервирането, Федра скритом оглеждаше лицето на Арман. Отново беше наложил на чертите си обичайната ледена маска.

Тя отдели поглед от него и огледа пищната трапеза. Масата беше покрита със скъпи ленени покривки и наредена с кристални чаши, сребърни чинии, порцелан и канделабри от син яспис. Едва бе успяла да възпре дядо си, който много държеше да покаже на маркиза всички скъпи съдове, които притежаваше. За миг видя лицето на Соьер Уейлин между пламъчетата на две свещи. Той беше наложил най-самодоволната си усмивка, защото дамите тъкмо се възхищаваха на прекрасните — и много скъпи — украшения на масата, докато съпрузите им се интересуваха повече от димящата супа и сребърните плата с месо.

Крехък порцелан и блестящ кристал, лучена супа и агнешко с френски сос — колко лесно се задоволяваха гостите на дядо й! Федра се засрами от арогантността си. Старите приятели на дядо й бяха почтени хора, добре възпитани и интелигентни. Но разговорите им се въртяха повече около търговията, отколкото около най-новата пиеса на Шеридан или духовитата реч на лорд Чатъм пред камарата на лордовете.

Сър Норис Байръм духаше супата си с такава сила, че опръска бедния Джонатан, който седеше насреща му. Лорд Артър Денби отново беше достатъчно трезвен, за да седне на масата. Той сложи лорнета си и огледа седящите на масата с огромно учудване, сякаш никога не ги беше виждал. Отмина бързо Федра и спря за дълго върху лицето на Арман...

— Виж ти, виж ти! — провикна се зарадвано той. — С вас вече сме се срещали.

Арман го удостои с кратък, скучаещ поглед.

— Правилно. Преди половин час се запознахме в зеления салон.

Денби направо засия от самодоволна радост.

— Правилно! Никога не забравям лице, което съм видял веднъж.

— Той огледа повторно Арман и се обърна към съседа си.

Федра ровеше с вилицата в яденето си. Нямаше никакъв апетит, за да оцени по достойнство ястията, приготвени по всички правила на изкуството от новия френски готвач на дядо й — още един знак за влиянието на Арман. Докато останалите гости разговаряха оживено, тя прекара първия час в мълчание. Почти не забелязваше другите, защото гордият французин, който седеше до нея, беше обсебил цялото й внимание. Ала Арман беше посветил вниманието си на дамата от



другата си страна. Силното рамо и остро изсеченият профил сякаш образуваха бариера, която беше издигнал между себе си и Федра. Превъзбудената мисис Юлали Шелтън тъкмо бе оставила лъжицата си и беше готова да припадне, ако почетният гост продължаваше да я удостоява с вниманието си.

Не биваше да я слагам до него, ядоса се Федра. Крехката съпруга на търговец на платно беше плаха душица, която припаднаше при всеки удобен случай.

Но за изненада на Федра лицето на Арман се отпусна. Даже гласът му зазвуча топло, почти нежно, докато разпитваше мисис Шелтън за всекидневни неща и любезно се осведоми какво е мнението ѝ за порцелана „Уеджууд“.

— Аз... аз предпочитам съдовете на мистър Йосая, намирам ги по-впечатляващи — осмели се да възрази застаряващата дама.

— О, мадам, порцеланът е най-елегантен, когато шарката е проста. — Арман посочи простия ментовозелен ръб на чинията си за супа и се зае да описва процедурата на глазиране.

Федра поклати глава. Дали щеше да доживее деня, когато можеше да каже, че познава Арман дьо Лакроа? Сервираха второто ястие и за нейна изненада разговорът на двамата се отклони от порцелана и се насочи към нейната личност.

— Бедничката лейди Грантъм — пошепна съзаклятнически мисис Шелтън в ухото на Арман. — Толкова млада, а вече вдовица. Смъртта на съпруга ѝ дойде толкова внезапно. Знаете ли, той тъкмо потеглил за имението си на север, когато...

Федра се зарадва, че жената още повече понижи глас и тя престана да я чува.

— ... най-ужасната злополука, за която някога съм чувала — заключи мисис Шелтън.

— Напълно сте права — кимна Арман, който очевидно не беше в настроение да обсъжда смъртта на Евън Грантъм така подробно както порцелана.

Ала мисис Шелтън, окуражена от вниманието на забележителния французин и от две чаши червено вино, продължи:

— Семейство Грантъм трябваше да понесе множество удари от съдбата. Знаете ли, че лорд Евън е видял как убиват баща му в собствения им дом?

— Наистина ли? — попита със скучаещ вид Арман.

Мисис Шелтън въздъхна дълбоко.

— Бедният лорд Карлтън.

— Онова, което съм чувала за „бедния“ Карлтън... — намеси се в разговора Федра, но веднага млъкна. Не искаше да прозвучи злобно, като заяви, че бащата на Евън напълно е заслужил участта си. За Карлтън Грантъм се говореше, че бил ужасяващо капризен светски лъв, който насилвал домашните прислужници и биел кучетата си до смърт. Слава богу, Евън не беше наследил склонността на баща си към насилие. Ала думите му бяха не по-малко нараняващи...

Арман във всеки случай не показваше интерес към темата. Федра изобщо не се забавляваше от вечерята и изпита облекчение, когато установи, че слугите вече са готови да раздигнат масата. Ала облекчението ѝ не трая дълго, защото сър Норис Байръм се облегна назад и шумно се оригна. Той обходи с поглед сътрапезниците си и на свинското му лице изгря подигравателна усмивка — очевидно беше замислил нещо. Опасенията на Федра се потвърдиха: той бръкна в джоба си и извади неколкократно сгънат вестник.

— Погледнете какво има тук — заяви високо той и отново се оригна. — Издание на „Газет“ и в него пак има статия от проклетия Гудфелоу.

Федра, която тъкмо отпиваше вино от чашата си, едва не се задави. Арман се обърна загрижено към нея. Проклет да е Норис Байръм! Наистина притежаваше талант да внася напрежение.

Сойер Уейлин се изчерви до такава степен, че Федра се уплаши да не получи удар.

— Как посмяхте да внесете в къщата ми този парцал, сър? — изрева той.

Без да се притеснява от гнева на домакина, Байръм разгъна вестника и устреми към Арман поглед, изпълнен със злобно любопитство.

— Донесох го, защото знам, че един от гостите ви ще се заинтересува от него. Името на негово благородие е споменато неколкократно в статията на онзи Гудфелоу. — Байръм се надигна, за да подаде вестника на Арман през масата.

За секунда в очите на Арман блесна изненада, но жестът, с който протегна ръка да вземе вестника, беше напълно равнодушен. Федра е

мъка се удържа да не грабне вестника и да избяга. Не можеше да си обясни защо, но изведнъж реши, че Арман не бива да прочете какво беше написала за него. Все още у маркиза имаше много неща, които я смущаваха и събуждаха недоверието ѝ, но сега ѝ беше ясно, че намеците на Робин Гудфелоу са зловни и подли. За първи път се засрами от себе си.

Арман взе вестника и се зачете. Тогава Соьер Уейлин блъсна стола си и се изправи. С учудваща скорост заобиколи масата и изтръгна вестника от ръцете на госта си. Арман го погледна изненадано, но домакинът изпъшка тежко:

— Извинете ме, милорд, но аз съм член на парламента и лоялен слуга на крал Джордж. Не мога да допусна в дома си предателските писания на онзи проклетник Гудфелоу.

Арман вдигна рамене.

— Както желаете, сър. Сигурен съм, че написаното не представлява особен интерес за мен.

Уейлин разкъса вестника на малки парченца и ги хвърли в студената камина. Когато дядо ѝ отново се настани на мястото си, Федра въздъхна облекчено.

— Е, аз мога да разкажа на ваше благородие какво е написал онзи Гудфелоу — отбеляза подигравателно Байръм.

Уейлин удари с юмрук по масата и съдовете зазвъняха.

— Млъкнете, човече! Забранявам ви да произнасяте името на негодника в моя дом!

Дядо ѝ беше сериозно ядосан и Байръм реши да си затвори устата. В трапезарията се възцари неловко мълчание, прекъснато едва след поднасянето на десерта. Соьер Уейлин не се въздържа и заговори за писанията на Робин Гудфелоу. Според него „жалкият писач“ бил отговорен за всичко лошо в държавата — от лошото здраве на краля до разбунтуваните американски колонии.

Федра се опита да изяде десерта си, за да не избухне в истеричен смях.

— Не бива така, Соьер. — Джонатан прекъсна с тих глас тирадата на дядо ѝ. Приятелят на Федра изглеждаше толкова загрижен и уплашен, че тя съжали, дето му беше доверила смъртоносната си тайна. — „Газет“ публикува първата статия на Гудфелоу, когато революцията вече беше в ход. — Джонатан лека-полека се успокои и

гласът му зазвуча сериозно. — Сигурен съм, че в колониите изобщо не са чували за Робин Гудфелоу.

— Ами да, те си имат собствени подстрекатели — подкрепи го сериозно Норис Байръм.

Лицето на дядо ѝ помрачня.

— Проклета паплач! Революцията се прави от дрипльовци, които плачат за въжето. Крадци и убийци, това са те! Разрушават чужда собственост и хвърлят нашия чай в морето.

Федра вдигна очи към тавана. Дядо ѝ говореше за случилото се в Бостън, сякаш е било вчера, а оттогава бяха минали четири години! И с такава дива омраза, сякаш самият той беше търговец на чай и бяха унищожили товара му.

Според нея възгледите на дядо ѝ бяха остарели и смешни, но повечето от присъстващите господа го подкрепиха. Само Арман не се интересува от темата, дългите му пръсти внимателно опипваха крехката дръжка на чашата за вино.

— Неблагодарници. Никаква лоялност! След като нашата армия толкова години ги защитаваше от французите и диваците.

Федра слушаше забележките на гостите с нарастващо неудобство. Самата тя нямаше право да се изкаже; предпазливостта изискваше да си държи езика зад зъбите и да пази силите си за Робин Гудфелоу. Но когато един глупак заяви, че „ние имаме с тях строго установени и почтени търговски отношения“, ирландският ѝ темперамент не издържа.

— Почтени — повтори натъртено тя. — Вие очевидно имате специфична представа за почтеност. Ние продаваме стоките си в колониите на безумни цени и в същото време облагаме техните с данъци, което ги прави неконкурентоспособни. Това ли наричате почтено?

— Никой не те е питал за мнението ти, момиче — изсъска Уейлин.

Но след като веднъж беше почнала да говори, Федра нямаше намерение да спре.

— Вие говорите за колонистите, сякаш са невъзпитани хлапаци, които трябва да бъдат наказани. Но те имат същите права, каквито имате вие. Не са родени, за да се подчиняват на...

— Млъкни! — изрева Уейлин. — Глупави женски приказки! Ти нямаш ни най-малка представа за какво говориш.

Сър Норис се изкиска изненадано.

— Велики боже, откакто Евън си отиде от този свят, малката е станала нахална. Бедничкият сигурно се обръща в гроба.

— За това трябва да благодарим на баща ѝ — отговори злобно Сойер Уейлин. — Онзи глупак ѝ позволявал да четете книги, защото смятал, че трябва да се научи да мисли. А се знае, че мислещата жена е също толкова необходима, колкото говорещото куче.

Приятелите на дядо ѝ се изсмяха доволно и дори присъстващите дами се присъединиха към смеха или отпавиха презрителни погледи към Федра. Унижението предизвика сълзи в очите ѝ.

Изведнъж сред злобния смях се извиси учтивият глас на Арман.

— Един от най-радващите мигове, които съм преживявал — изрече спокойно той, — беше компанията на една прекрасна дама, чиято красота беше надмината само от интелигентността и чувството ѝ за хумор.

Докато говореше, той гледаше Федра в очите и тя не се усъмни нито за миг, че беше напълно искрен. Нямахше да бъде по-учудена, ако беше станал и я беше целунал пред всички. Нима маркизът наистина беше защитил правото на жените да имат ум и знания? Не го беше правил даже баща ѝ.

Забележката на Арман накара гостите да млъкнат.

— Вие, французите, имате странни предпочитания — отбеляза ухилено Байръм. — Предполагам, ще ни кажете, че трябва да пращаме дъщерите си в Оксфорд и да им дадем правото да избират.

Отговорът му предизвика нова вълна от смях. Арман изгледа Байръм с видимо презрение.

— Точно така. Всяка интелигентна жена би трябвало да има правото да избира. Какво лошо има да допуснете жените до изборите? Освен това всяка способна жена трябва да получи правото да заеме място в парламента.

Гостите нямаше да се учудят повече, ако маркизът беше поискал самоуправление за Ирландия. Даже Федра го зяпаше смаяно. Този човек беше по-радикален, отколкото беше предполагала. Очакваше дядо ѝ да реагира злобно и публично да сложи край на приятелството

си е маркиза, но в този момент Артър Денби скочи и отклони вниманието на гостите в друга посока.

Младият светски лъв размаха чашата си с вино и опръска снежнобялата ленена покривка.

— Естествено! Оксфорд! Точно така! — Треперещ от възбуда, той посочи Арман. — Сега си спомних къде сме се виждали. Бяхме заедно в Оксфорд. Помните ли ме? Аз съм Денби.

Докато се тупаше самодоволно по гърдите, другите гости се отвърнаха развеселено или с известна неловкост. Лорд Денби беше известен с пиянските си глупости.

В същото време лицето на Арман се вцепени и изведнъж стана празно. Федра, която постоянно следеше изражението му, веднага застана нащрек и не пропусна да отбележи, че пръстите му стиснаха до болка кристалната чаша.

— Съжалявам, мосю, но се лъжете. Аз съм следвал в Париж.

Артър Денби продължи, сякаш не го беше чул.

— Естествено, че ви помня. Името ви е... е...

Ръката на Арман потрепери и Федра повярва, че в следващия миг чашата ще се счупи. Затаила дъх, тя очакваше следващите думи на Денби.

— Джон или Джейсън или нещо подобно. Вие бяхте... — Денби щракна с пръсти и затърси правилните думи. Ала концентрацията му отслабна и той се вторачи в ръката си, която не му се подчиняваше. Федра изпита желание да го раздруса и да изтръгне спомена му със сила.

Сър Норис протегна ръка зад мисис Бинг и сграбчи Денби за края на жакета.

— Седнете, глупако, и се дръжете прилично! — Той го дръпна силно и го стовари обратно на стола му.

Арман пусна чашата и ръката падна тежко в скута му. Един слуга попи червеното вино от масата и случката бързо бе забравена. Забравена от другите, но не и от Федра. Нито пък от Арман — тя беше абсолютно сигурна в това.

Прислужниците раздигнаха масата и донесоха портвайн. Федра неохотно си припомни задълженията си на домакиня и даде знак на дамите да станат, за да оставят господата сами. Тъкмо беше отместила стола си, когато вратата на трапезарията се отвори с трясък. Преди да е

успяла да се обърне, в помещението нахлу млад мъж е див поглед. Няколко дами изпищяха и сър Артър Денби извика:

— Какво, по дяволите, означава това?

Федра втренчи поглед в непознатия и изведнъж го позна. Беше същият мършав млад мъж, който миналата седмица бе изхвърлен от дядо и по време на утринния прием. И днес изглеждаше гладен и дрипав, но беше още по-отчаян.

Преди лакеят да му пресече пътя, той прекоси помещението и застана пред дядо й.

— Този път, Уейлин, ще чуете какво имам да ви кажа.

Мъжът извади от джоба на окъсаното си палто пистолет, щракна спусъка и насочи оръжието право в главата на дядо й. Федра с мъка потисна писъка си.

Федра притисна ръка към устата си. Щракането на спусъка предизвика спазми в стомаха ѝ. Тя спря да диша и зачака изстрела. Минаха няколко безкрайни секунди. Единственият звук, нарушаващ тишината, беше тежкото дишане на мъжа, който бе насочил смъртоносното оръжие към дядо ѝ. Федра забеляза с ъгълчето на окото си как мисис Шелтън се свлече на килима. Останалите гости седяха по столовете си като вцепенени. Само дядо ѝ и маркизът изглеждаха напълно спокойни.

Сойер Уейлин огледа презрително мъжа, който го заплашваше с пистолет.

— Веднъж вече ви казах, Уилкинс, че не приемам работници в дома си.

— Аз искам само онова, което ми се пада по право — отговори Уилкинс и приближи пистолета до лицето на Уейлин.

Федра не можа да издържи и направи крачка към дядо си, макар да не знаеше какво точно щеше да извърши. Тогава Арман улови ръката ѝ.

— Не мърдайте, малка глупачке — изрече тихо той. — Не виждате ли как трепери ръката му?

Тя погледна по-внимателно и разбра, че Арман имаше право. Ръката на Уилкинс трепереше, сякаш имаше треска. Пистолетът можеше да гръмне всеки момент.

Без да бърза, дядо ѝ посегна към чашата с вино.

— Аз не ви дължа нищо — отсече той.

— Напротив, дължите ми цяла заплата! Дяволите да ви вземат! — изкрещя Уилкинс.

— Заплатата ви отиде за покриване на сметката в кръчмата. Такава беше уговорката.

— Не на мен! Аз не съм ви роб, който да продавате и купувате.

Уейлин изпи виното си. Защо се държи по този начин? — запита се с болка Федра. Не вижда ли, че работникът е полудял от отчаяние?



Сърцето ѝ биеше до пръсване. Изведнъж тя забеляза, че Арман се промъкваше безшумно към Уилкинс.

Мъжът избърса очите си с ръкав.

— Вярно е, направих грешка. Но оттогава не съм изпил нито капка. Моля ви, умолявам ви, дайте ми поне половината от заплата. Днес... днес умря детето ми и сигурно ще загубя и жена си. Умираме от глад, а вие... вие...

Дивият, отчаян поглед се плъзна по масата с остатъци от пицната вечеря.

Дядо ѝ вдигна масивните си рамене и махна на лакея.

— Джон, съберете остатъците и ги дайте на този... просяк.

Уилкинс нададе вик, който я разтърси до дън душа. Тя погледна в лицето му и видя как нещо в него се счупи. Вече беше готов на всичко.

— Не! — изпищя тя, но викът ѝ заглъхна във внезапния шум. Не можа да си обясни как Арман изведнъж се озова толкова близо. Сабята му се стрелна напред и удари десницата на Уилкинс, която стискаше пистолета. В помещението отекна изстрел, от дулото излезе синкав пламък.

След като хапещият дим се разнесе, Федра изхълца облекчено. Дядо ѝ седеше в стола си невредим.

Едрият лакей Джон я бутна настрана, сграбчи Уилкинс и го хвърли на пода. В общия хаос от преобърнати столове и пищящи дами през навалицата си проправи път сър Норис, за да се намеси. Макар да се отбраняваше с ожесточението на безумец, Уилкинс бързо бе надвит.

Когато от носа му рухна кръв, той рухна на килима. Сър Норис замахна с юмрук, за да удари още веднъж загубилия съзнание агентатор, но Арман хвана ръката му.

— Достатъчно — заповяда остро той.

Лицето на Байръм потъмня и Федра повярва, че той ще се обърне срещу маркиза, но Байръм очевидно размисли, защото освободи ръката си от хватката и обърна гръб на Арман. Маркизът дишаше малко по-бързо от обикновено, но по лицето му нямаше следи от вълнение. Без да бърза, той прибра сабята обратно в ножницата.

След като опасността отмина, коленете на Федра затрепериха и отказаха да ѝ се подчиняват. Трябваше да напрегне цялата сила на волята си, за да стигне до дядо си.

В изблик на чувства, който изненада не само дядо й, но и нея самата, тя го прегърна и захълца задавено:

— О, дядо! Наистина ли не си ранен?

— Нищо ми няма, момиче, не ставай смешна! — изръмжа раздражено Сойер Уейлин и я отблъсна. Реакцията му я улучи като плесница. Веднага престана да трепери и страхът се превърна в гняв.

— Аз ли да не ставам смешна? Та ти буквално поиска от този безумец да те застреля. Как можа да се държиш така с него!

Уейлин се изправи и погледна към черната дупка в тапета над главата си. После се обърна към Уилкинс, който лежеше на пода.

— Не вярвах, че този жалък глупак е заредил пистолета. — В гласа му имаше едновременно презрение и възхищение. — Хайде, махнете го оттук!

Джон и другите лакеи се опитаха да му обяснят, че са сторили всичко възможно да попречат на Уилкинс да нахлуе в трапезарията, но Уейлин ги прекъсна раздражено:

— Сега не е време да се обвинявате взаимно. Вържете негодника и повикайте полицаите да го отведат в Нюгейт. Утре сутринта ще повдигна обвинение.

Джон метна Уилкинс на рамото си. Крайниците на мъжа висяха безчувствени, лицето му беше омазано с кръв. Макар че се бе опитал да убие дядо й, Федра не можа да потисне съчувствието, което изпитваше към нещастника.

— Не е ли по-добре да повикаме лекар?

Уейлин я измери с гневен поглед.

— Какво разсипничество, момиче. Защо му е лекар, като го чака палачът?

Кимайки в знак на съгласие, гостите проследиха как Джон изнесе Уилкинс навън. В общата бъркотия само Федра забеляза как Арман напусна трапезарията почти веднага след Джон. Но не й остава време да се замисли над изчезването му.

Трябваше да посвети цялото си внимание на мисис Шелтън. Тя се бе възстановила от припадъка си и отново седеше на стола си, хленчейки тихо, докато мисис Бинг й вееше с ветрилото. Федра отиде да й налее чаша червено вино, когато се намеси дядо й.

— По-добре да пийнеш нещо по-силно, момичето ми. — Той заповяда да донесат гарафа бренди и добави, обърнат към

заобиколилите го господата: — Ние, мъжете, не се вълнуваме от подобни дреболии, но дамите трябва да пийнат по глътчица.

Смехът на господата разпръсна напрежението от ужасната случка. Някои от гостите отново заеха местата си, докато останалите се събраха на малки групи, за да обсъдят произшествието. Повечето от господата описваха гръмогласно какво щели да направят на мястото на маркиза.

Федра изкриви презрително уста. Жалки глупаци! Знаеха само да приказват, но никой не си помисли да зададе най-важния въпрос. Неспособна да мълчи повече, тя се обърна към дядо си:

— Кой всъщност е този Уилкинс, дядо? Защо искаше да те убие? Уейлин отпи голяма глътка бренди и въздъхна доволно.

— Дърводелец е — отговори той с презрително пъхтене. — Дадох му работа в една от къщите в източната част. Сега виждам, че е било грешка. Такива са всички негодници, с които си имам работа, когато купувам трупове.

Повечето гости кимнаха сериозно. Даже Артър Денби бе разбрал какво искаше да каже дядо й. Само Федра се почувства объркана.

— Как така купуваш трупове? Не те разбирам — промълви тя, местейки поглед от един към друг с надеждата да получи обяснение.

— Така се казва, когато се наемат работници направо от кръчмата, мадам — отговори й с мек глас Арман.

Федра се обърна рязко. Изобщо не бе разбрала кога се е върнал в салона. Застанал на прага, той тъкмо закопчаваше маншетите си.

— Собственикът на кръчмата продава труда на своя клиент, за да покрие дълговете му. Това означава, че цялата заплата отива в ръцете на кръчмаря, докато не се погасят дълговете.

Федра погледна умолително дядо си.

— Уилкинс каза, че семейството му гладува! Не можеш да го оставиш съвсем без пари!

— Какво ме е грижа от какво ще живее семейството му, момиче? Аз ли съм виновен, че е задлъжнял до гуша?

— Прав сте, долните слоеве се състоят от слабоволни бедни дяволи — каза Арман. — Оставят цялата си заплата в кръчмата, макар че никой не ги принуждава да пият. Кръчмарите им предлагат по едно питие и те нямат сили да им устоят.

Ироничният тон на Арман изобщо не направи впечатление на дядо й.

— Точно така, те са слабоволни. Някога имах пивоварна, произвеждах и джин, но никога не съм се напивал.

— Аз съм си обещал да пия само по четири чаши — обади се Артър Денби и изхълца.

Тази комична забележка сложи край на разговора за бедния Уилкинс. Гостите сигурно щяха да го забравят скоро, но Федра не беше в състояние да мисли за нищо друго. Сигурно щеше да прекара цяла нощ със спомена за диво святкащите очи на нещастния работник. Много добре знаеше какво го очакваше. Дядо й щеше да поиска най-строгото наказание за опита му да го убие. Тя не можеше да направи нищо, за да му помогне. Но сигурно би могла да стори нещо за бедната му жена. Още утре трябваше да я намери.

Имаше още нещо, което беше длъжна да направи, нещо, за което Сойер Уейлин никога нямаше да се сети. Тя събра цялата си смелост и се огледа за Арман дьо Лакроа. Като го видя, отиде при него и го отведе в едно тихо ъгълче.

— Милорд — започна тя, — боя се, че дядо ми ще забрави да ви благодари. Тази вечер вие спасихте живота му.

Арман вдигна вежди и лицето му се затвори, Федра колебливо сложи ръка върху неговата.

— Искам да ви благодаря вместо него. Винаги ще ви бъда благодарна за...

— Не искам благодарността ви — прекъсна я рязко той, но бързо се овладя и продължи по-меко: — Не си струва да говорим за това, милейди. Няма за какво да ми благодарите.

Взе ръката й, поднесе я към устните си и сложи кратка, но страстна целувка върху меката кожа. После рязко се обърна, за да избегне срещата на погледите им.

Вероятно Арман е от хората, които се чувстват неловко, когато някой им е задължен, или мрази да му благодарят, разсъждаваше Федра. Някак си не можеше да си представи, че има нещо, което би извадило самоуверения маркиз от равновесие.

Не, това беше по-скоро... На челото й се появи дълбока бръчка. Може би маркизът съжаляваше, че е спасил живота на дядо й.

Федра се надяваше, че неприятната случка ще накара гостите да се разотидат по-рано от обикновено, но остана, излъгана. Оказа се, че никой не искаше да си развали вечерта. Не и заради някакво смешно събитие като опит за убийство или пребиването на един гладуващ работник, който вече беше зад решетките.

След като разбра, че няма скоро да се отърве от досадните си гости, Федра реши да поднесе кафето в зеления салон вместо в музикалната стая. Нямаше никакво настроение да им свири на спинет. Въздъхна облекчено, когато дядо и нареди да поставят масите за игра. Така беше много по-лесно да изпълнява ролята си на домакиня. Тъй като нямаше намерение да играе, тя се оттегли под високите прозорци на салона. Навън луната смело се опитваше да пробие облаците. Гледката от прозорците не беше особено вълнуваща: само просторна зелена морава. Бълок, градинарят на дядо ѝ, се опитваше да подражава на Капабилити Браун, но не беше в състояние да постигне изискаността на стила му.

Федра въздъхна и неспокойно затропа с пръсти по стъклото. Сър Норис Байръм ѝ изшътка недоволно и тя веднага отпусна ръце. Вечерта я беше изнервила много повече, отколкото очакваше. Как копнееше да се върне в тихата си таванска стаичка, да се сгуши под завивките и да се отдаде на мислите си... които се въртяха само около един мъж.

Арман играеше карти с един от по-младите гости. Тази вечер той беше направил нещо, което я изпълваше с учудване и надминаваше дори спасяването на живота на дядо ѝ.

Арман се бе осмелил да я защити. Не честта ѝ — това не би събудило в сърцето ѝ благодарност, защото винаги се намираха достатъчно глупаци, които се правеха на благородни рицари. Не, Арман бе защитил ума ѝ, правото ѝ да има собствено мнение за неща, които не се отнасяха до деколтето на роклята ѝ или кройката на полата. Той си бе позволил да заяви, че всяка жена има право да мисли със собствената си глава, че не бива да се срамува от интелигентността си, която беше принудена да крие под псевдонима Робин Гудфелоу. Всеки мъже подобни възгледи би събудил интереса ѝ, но фактът, че този мъж беше тъкмо впечатляващият Арман дьо Лакроа, я направи непоносимо любопитна.

В главата ѝ отекна предупредителният глас на Джили: „Ще гониш представата, която си създаде в сърцето си, докато се изгубиш напълно, скъпа Фе.“

— Може би вече съм безнадеждно изгубена, Джили — прошепна на себе си тя и едва сега забеляза, че се бе приближила до масата, на която играеше маркизът. Разтвори ветрилото си и се престори, че се интересува от играта.

Арман не бе загубил нищо от спокойствието и овладяността си. Широкият му гръб беше отпуснат, единият му крак стоеше под ъгъл, другият беше небрежно протегнат. Изведнъж Федра усети, че той бе забелязал приближаването ѝ. И двамата бяха тихи води, които веднага усещаха всяко вълнение на другия.

Федра разтърси глава, за да прогони тази глупава мисъл, и се опита да се съсредоточи върху играта. В средата на масата бяха наредени няколко купчинки монети. Тя огледа партньора на Арман и му се усмихна: Чарлз, най-големият син на мисис Бинг. Очевидно младият мъж беше дълбоко впечатлен от интереса на Арман към него и се стараеше да му се понрави, като залагаше големи суми.

Федра не знаеше точно защо, но ѝ стана неприятно, че Арман би могъл да извлече материална изгода от неопитността на младежа. Както и преди готова да мисли най-лошото за него, тя се уплаши, че френският маркиз можеше да се окаже най-обикновен измамник на карти.

Скоро обаче установи, че той беше средно добър играч и много-много не се замисляше какви карти хвърля. Това я изпълни с облекчение. Чарлз Бинг печелеше непрекъснато и когато купчинката злато пред него отново порасна, извика тържествуващо:

— Май късметът ви е напуснал, милорд!

Арман изобщо не се развълнува от загубите си.

— Човек не бива да очаква, че Фортуна ще е винаги благосклонна към него — отвърна небрежно той. — Един ден със сигурност ще се сблъскате с този тъжен факт, млади приятелю.

— Знаете ли, имам няколко лели, стари моми, които непрекъснато ми четат проповеди — засмя се Чарлз. — Ако и вие смятате да ме поучавате, никога вече няма да играя с вас. — Той смеси картите и като хвърли скритом поглед към Федра, добави: — Ще

заиграете по-добре, ако се съсредоточите върху картите си и престанете да зяпате лейди Федра.

Нима Арман наистина я гледаше? Федра не можеше да повярва. Ала когато се обърна към него, видя в очите му блясък, който я накара да се изчерви.

— Прав сте, млади момко — проговори с отсъстващ вид той. — Вече ми е ясно, че никога няма да спечеля, ако продължавам по този начин. Лейди Федра представлява сериозна опасност за концентрацията ми.

Зад небрежно произнесените думи се криеше недвусмислен намек. Наистина ли я възприемаше като опасност?

Тя направи дяволит реверанс и се опита да се засмее, но с учудване установи, че гласът ѝ трепереше. Арман я дари с една от беглите си усмивки и внезапно ѝ стана ясно, че не ѝ беше приятно той да я възприема като заплаха. Тя искаше нещо съвсем друго: искаше той да... о, по дяволите, каза си тя, смаяна от чувствата си... искаше той да ѝ вярва.

Беше толкова потънала в мислите си, че забеляза лакея Джон едва когато той внимателно я подръпна за ръкава. Широкото му чело издаваше загриженост.

— Отнася се за Денби, милейди — обясни тихо той. — Иска...

— Още вино, нали? — прекъсна го Федра и посочи бутилката с мадейра, която Джон носеше на сребърна табла. Денби не биваше да пие мадейра в това състояние, но в момента той изобщо не я интересуваше. — Дайте му да пие, щом иска. Мисля, че е там... — Тя посочи дивана, където го бе видяла за последен път, но той беше празен. Само измачканите възглавници свидетелстваха, че беше лежал там.

— Точно там е работата, милейди — обясни Джон. — Негово благородие се качи горе. Вероятно си е въобразил, че си е вкъщи, и се опитва да намери спалнята си.

— Аха. Уведомихте ли дядо ми?

— Да, но той ми отговори, че младият глупак може да спи, където си иска.

Федра извъртя очи. Дядо ѝ беше съвършеният домакин!

Денби със сигурност щеше да се настани в нейната спалня.

— Благодаря, Джон — рече с въздишка тя. — Аз ще се погрижа. Джон кимна облекчено.

— Ако имате нужда от помощта ми, милейди...

— Не, знам, че сте необходим тук. — Тя посегна към шнура на звънеца, за да повика друг слуга. Най-добре Хестър Сиърли — икономката със сигурност щеше да се зарадва да уреди това вместо нея. Ала внезапно си припомни какво бе казал Денби на масата — че познава Арман от Оксфорд, — и замръзна на мястото си.

Какво абсурдно твърдение! Но дали наистина беше абсурдно? Тя пусна копринения шнур. Отново я обзе възбуда. Нямаше особено желание да застане лице в лице с пияния Денби, но не биваше да изпуска този може би единствен случай да го разпита. Най-добре да отиде при него и да се опита да изтръгне от устата му няколко що-годе разумни отговора. Може би наистина имаше спомени за Арман...

Федра се изчерви виновно. Само до преди минута изпитваше пламенно желание Арман да ѝ вярва. Но с какво щеше да му навреди, ако разменеше няколко думи с Денби? Лорд Артър не представляваше сериозна заплаха — във всеки случай Арман беше посрещнал смешните му твърдения съвсем спокойно. Ако в думите на Денби имаше нещо вярно, Арман сигурно щеше да... Федра се разтрепери. Маркизът очевидно умееше да си служи със сабята.

Несъмнено този човек беше способен на всичко. Тя грабна решително една свещ и излезе от салона.

Маркизът се местеше неспокойно в креслото си и гледаше картите в ръката си, без да ги вижда. Чарлз Бинг не беше достатъчно добър наблюдател, за да забележи обзелата го възбуда — макар че притежаваше достатъчно интелигентност, за да забележи начина, по който гледаше Федра.

Сигурно съм изглеждал смешен, каза си Арман и се намръщи още повече. Но му беше дяволски трудно да остане спокоен и да не поглъща Федра с жаден поглед. Никога преди това не беше усещал така силно близостта на една жена: този свеж и много женствен аромат на топла кожа, замайващия звук на гласа ѝ, откритите зелени очи, които отразяваха и най-съкровените ѝ мисли.

Той я бе заловил да го наблюдава — този път обаче дружелюбно, вече не с недоверчивия поглед отпреди. Беше открил върху финото ѝ лице следи от собствената си самота, но и всепоглъщащ копнеж, който



му отне дъха и го изпълни с дълбоко съжаление... съжаление, че не е в състояние да потисне спомена за случилото се с Ан и да забрави истинската цел на пребиваването си в Лондон, за да прекара поне една прекрасна нощ с Федра в обятията си.

Изпита облекчение, когато лакеят Джон привлече вниманието на домакинята и след кратък разговор с него тя напусна салона. За първи път тази вечер вътрешното му напрежение отслабна. Сега, когато Федра вече не го наблюдаваше, той можеше да посвети вниманието си на другите гости. Между тях имаше няколко, които трябваше да държи под око, защото бяха много по-важни за целите му от лейди Грантъм. Арман плъзна поглед към тапицирания със златен брокат диван, изтегли една карта и изведнъж застина.

Последния път, когато бе погледнал в тази посока, на възглавниците се беше излегнал лорд Артър Денби. А сега го нямаше. Защо не беше чул да викат каретата му? Или пияният глупак се мотаеше някъде из къщата?

Лицето на Арман остана както винаги равнодушно. Нищо не издаваше обзелия го страх. Докато привидно оглеждаше картите си, той се проклинаше за несръчността си. Как бе изпуснал Денби? Трябваше да се убеди, че старият му приятел е потеглил към къщи, вместо да споделя с някого спомените си от Оксфорд. В никакъв случай не биваше да събуди отново недоверието на Федра.

Изведнъж Арман си спомни колко бързо Федра бе излязла от салона. Закъде бързаше толкова?

Без да иска, той изпусна шумно въздуха от дробовете си.

— Лошо ли ви е, ми лорд? — попита с невинно изражение Чарлз.

— Нищо ми няма. Просто в този салон е прекалено топло — отговори овладяно Арман, докато наум си повтаряше името на Федра и проклинаше упоритостта, с която младата дама пренебрегваше предупрежденията му. В същото време се възхищаваше от смелостта ѝ. Сърцето му беше изпълнено с гняв и загриженост, но още повече със съжаление от мисълта колко хубаво можеше да се получи между тях.

Арман остави картите си на масата и стана.

Федра тичаше по широкото стълбище към първия етаж. Щом стигна горе, тя спря и се замисли в каква посока да тръгне. В Блекхийт имаше безброй празни спални, поради което фактът, че дядо ѝ бе настанил Арман точно в стаята на Евън, изглеждаше още по-абсурден.

От Денби нямаше и следа. Федра се запъти към „картинната галерия“ на дядо си и забеляза, че миене Сиърли тъкмо правеше нощната си обиколка, при която проверяваше дали прозорците са затворени. Моментално се скри в сянката, за да остане незабелязана от икономката. Нямаше никакво намерение да попита любопитната стара вещица дали е видяла лорд Денби.

Когато се увери, че мисис Сиърли се е отдалечила достатъчно, тя продължи търсенето. Надникна във всички спални, но напразно. Вратата към златния салон зееше отворена и това я учуди — беше сигурна, че Хестър никога не би я пропуснала с орловия си поглед.

Приближи се на пръсти и влезе в салона.

— Лорд Денби — повика тихо тя.

Обгърна я тишина, в която би могла да чуе дори движението на пращинките във въздуха. Белите завеси на леглото се полюляваха безшумно от течението и тънката материя хвърляше призрачни сенки.

Федра потрепери и понечи да се обърне. Ала тъкмо в момента, когато беше готова да затвори вратата, забеляза нещо като вързоп дрехи на килима пред прозореца.

— Лорд Денби? — повтори колебливо тя. Упрекна се за страха си и се насили да пристъпи по-близо. Вдигна свещта, за да освети по-добре пода.

Онова, което бе взела за вързоп дрехи, беше наистина Артър Денби. Лежеше с разперени ръце и неестествено извъртяна глава, абсолютно неподвижен, и Федра неволно си помисли, че е...

Мъртъв? Тя пристъпи още по-близо. Устата му беше отворена, очите здраво стиснати, а лицето му беше восъчнобледо. Разтреперана, тя се наведе над него и протегна ръка да го попипа.

Не беше мъртъв... а мъртвешки пиан. Трябваше да се сети. От устата му полъхна на кисело и младата жена се извърна отвратно. Нещастник! Дали беше възможно да го събуди?

Тя огледа тъмната стая и откри на масичката за миене кана с вода. Обърна се отново към спящия и кимна решително. Трябваше поне да опита.

Федра остави свещника на тоалетната масичка и взе каната. Очевидно Соьер Уейлин беше предположил, че някои гости ще пожелаят да преспят в дома му, защото каната беше пълна с вода, а до нея бяха оставени кърпи.

Федра разклати бялата порцеланова кана и погледна замислено Денби. Поколеба се известно време, защото в главата ѝ отново отекна гласът на Арман и тя се запита дали продължава да не му вярва и дали все още иска да се рови в миналото му. Е, нали не му беше обещала, че ще престане да се интересува от него?

Припомни си нежната целувка, която бе получила по челото, и тъжния израз в очите му. Може би тя играеше ролята на Пандора. Може би любопитството я тласкаше да върши зло. Но ако Арман пазеше смъртоносна тайна, тя имаше пълното право да я разгадае.

Федра бавно пренесе каната през стаята и спря пред Денби. Огледа го отново и се запита дали не беше по-добре да намокри една кърпа и да избърше лицето му. Но в крайна сметка реши да излее водата отгоре му на тънка струя. Ала търпението ѝ свърши бързо и тя изсипа цялата кана върху лицето му.

Денби се закашля и се замята като риба, извадена от водата. Отвори очи, примигна няколко пъти и се опря на лакът.

— По дяволите! — изръмжа той, обърна се на другата страна и затананика: — Лодкарю, лодкарю, лодката има дупка...

Главата му клюмна настрана. Ей сега щеше отново да заспи.

— Не позволявам да заспivate! — изкрещя гневно Федра и го сграбчи за яката. Дръпна го силно и след като го положи по гръб, извика: — Събудете се, милорд!

Миглите му потрепнаха, но когато най-сетне отвори очи, той я погледна неразбиращо.

— Време ли е вече... ще ходим ли на бала с маски?

— Нима да ходим на никакъв бал. Искам да се събудите, за да си поговорим.

— Значи да изтрезнея? Ами добре. — Той погледна към прозореца и поклати глава. — О, навън е тъмно! Време е да си лягам.

За ужас на Федра Денби започна да разкопчава панталона си. Показа учудваща сръчност в разсъбличането, като се имаше предвид пияното му състояние.

— Престанете! — извика Федра и хвана ръката му, за да му попречи. Той я погледна и на лицето му изгря глупава усмивка.

— Ти ли си, Кармел, любов моя?

Денби я привлече към себе си, целуна тила ѝ и зарови ръце в косата ѝ. Отвратена, Федра се опита да се освободи. Точно в този

момент ръцете му намериха деколтето ѝ и смъкнаха роклята от едното рамо.

— Проклятие! — изсъска Федра и го блъсна с такава сила, че главата му се удари в пода. Но той беше в такова състояние, че изобщо не усети удара. Усмихна ѝ се блажено и отново задряма.

Федра стана и се опита да вдигне роклята на рамото си, ала не успя. Погледна към Денби и с мъка устоя на желанието да го изрита. Каквато и да беше тайната на Арман, тази нощ нямаше да я узнае. По-добре да изчака до утре. Посегна към свещника с намерението да се прибере в стаята си и да повика Луси, за да поправят роклята.

Когато заобиколи леглото, тя забеляза, че вратата беше затворена. Странно, не помнеше да я е затворила. Сложи ръка на бравата и я натисна, но вратата не се отвори.

Федра остави свещта и опита отново, този път с двете ръце. Когато вратата не се поддаде, тя я натисна с цялото си тяло, дори я изрита с крак — но не постигна нищо.

Нищо... Вратата беше заключена. Федра прехапа устни. Някой нарочно я беше заключил с Артър Денби. Сега трябваше да удря с юмруци по вратата и да вика, докато някой от слугите я чуе.

Тъкмо щеше да започне да чука, когато осъзна в какво положение беше изпаднала и замръзна на мястото си. Когато ѝ отвореха вратата, щеше да се наложи да даде някои обяснения. И как само изглеждаше: с разпуснати коси, със скъсана рокля... а Денби беше с разкопчан панталон... Гостите щяха да се питат кой кого е нападнал, но едно беше сигурно: дядо ѝ щеше да повярва във версията, която я представяше в най-лоша светлина.

Федра отпусна ръка. Какво трябваше да направи? Прокле се за непредпазливостта си и си зададе логичния въпрос кой може да е извършил тази подлост. Когато влезе, в ключалката нямаше ключ. Следователно вратата не се беше заключила сама. Някоя злонамерена личност... Федра се разтрепери с цялото си тяло.

Някой ѝ мислеше злото. Тя сложи ухо на вратата и чу шум от приближаващи се стъпки и гласове. Затаи дъх, макар да не се осмели да се надява, че ще се появи Луси или някой от слугите, на които имаше доверие.

Сърцето ѝ спря окончателно, когато чу гръмкия глас на дядо си.

— Ще видите, че колекцията ми е най-добрата в Лондон, приятели. Повечето картини са в галерията, но има и няколко по стаите.

Някой му отговори нещо и Федра повярва, че бе чула гласа на сър Норис Байръм. Но не беше нужно да гадае на кого беше следващият.

— Много добре, мосю. Имам силно желание да видя вашия Тициан. Къде казахте, че се намира? В Златния салон, нали?

Федра застина неподвижна. В ума ѝ проблесна прозрение.

Арман! Естествено, той е бил! Беше подценила изобретателността му. Явно беше намерил начин да се отърве от Чарлз Бинг и я беше последвал. Какво по-лесно от това да я заключи в стаята с Денби.

Това не беше игра, а добре обмислен план, който целеше да я унищожи. Арман се бе възползвал от удобния случай, който му бе предоставила самата тя с безразсъдството си. Ако я намереха тук с Денби, не само щяха да я изобличат — доброто ѝ име щеше да бъде унищожено завинаги. Жестокият ѝ дядо щеше още тази нощ да я изхвърли на улицата.

Отчаяна от приближаващите се гласове, Федра затърси място, където би могла да се скрие. Не, от това нямаше полза. Ако Арман нарочно беше пожелал да види Тициан, за да я завари в стаята с Денби, той нямаше да се успокои, преди да я намери. Нямаше никакво значение дали ще я измъкнат от леглото или иззад завесата. Така щеше да изглежда още по-виновна.

Оставаше само една възможност за бягство, Федра се огледа отчаяно и изтича до прозореца. Духна свещта и без да изчака очите ѝ да свикнат с тъмнината, отвори широко едното крило. Луната, която тъкмо се скриваше зад облаците, ѝ позволи да види, че скокът от първия етаж може да е смъртоносен. В каменния зид се виждаха няколко издатини, за които можеше да се закачи. Бръшлянът, с който беше обрасла стената, нямаше да издържи тежестта ѝ.

За момент куражът я напусна. Но когато чу мъжки глас точно пред вратата, тя пое дълбоко въздух и се качи на перваза. По-добре да рискува и да си счупи врата, отколкото да я заварят в такава недостойна ситуация. Без да се колебае, тя събу обувките си и ги хвърли навън.

Събра полите си, уви ги около бедрата си и внимателно се спусна с краката напред. Земята беше опасно далеч.

Не можеше вечно да виси така. Ръцете ѝ бяха мокри от пот и се хлъзгаха. Когато чу, че вратата се отвори, тя изпрати безмълвна молитва към небето и се пусна. Опита се да се хване за бръшляна и да намери опора за стъпалата, но копринените чорапи се хлъзгаха много повече от кадифените обувки. Бръшлянът се изплъзна от пръстите ѝ, издра дланите и раменете ѝ. Когато най-сетне достигна земята, тя се удари болезнено в дървената рамка на един приземен прозорец. Това забави малко скоростта на падането, но не го спря и Федра седна тежко на дупето си.

Няколко мига остана неподвижна, дишайки мъчително. След това допълзя до най-близкия храст и се скри зад клоните. Добре, че къщата хвърляше тъмна сянка.

Минаха няколко безкрайно дълги минути, преди на прозореца да се появи едър, елегантен мъжки силует. Напудрените коси се белееха под светлината на свещите, но лицето му беше в сянка. Приличаше на блед призрак, загледан в нощта. Нея ли търсеше? Федра беше готова да се обзаложи, че търсеше нея, и изпита злобна радост, че бе успяла да осуети плана му.

Тя остана във влажната трева, докато Арман се махна от прозореца. Светлината угасна и крилото на къщата отново потъна в обичайния мрак.

Федра въздъхна облекчено. Почти не усещаше драскотините и натъртените места по тялото си. Болката беше в сърцето ѝ. Е, сега поне знаеше що за човек е Арман дьо Лакроа. Нали ѝ беше казал, че ще намери начин да се отърве от нея, ако не престане да му задава въпроси?

Той я бе замаял с чара си, с привидното възхищение и хитростта си. Беше се проявил като нежен и изпълнен с разбиране приятел точно когато тя най-малко го очакваше. Очевидно беше разбрал, че тя копнееше за човек, който поне малко...

Федра стисна здраво устни. Арман беше хитър като невестулка: веднага бе оценил изгодите на ситуацията и се беше възползвал от сгодния случай да разруши репутацията ѝ и да я изхвърли от единствения дом, който имаше. Но Федра беше още по-учудена от

реакцията си, отколкото от онова, което Арман ѝ беше сторил. Защо имаше чувството, че някой е измамил доверието ѝ?

През цялото време беше предполагала, че Арман е безогледен. Маркизът беше изключително умен мъж. Умен, безогледен, жесток. Велики боже! А тя вече се чувстваше виновна, че е проявила любопитство и желание да научи нещо повече за мъжа, на когото дължеше благодарност. Е, сега вече не му дължеше нищо! След като той ѝ показа с какви оръжия беше готов да си послужи, тя щеше да му отговори със същото. И тя знаеше как да изчака подходящия момент, за да нанесе ответен удар. Отново стисна зъби, докато изпита болка. Тя можеше да бъде също толкова корава и жестока като Арман дьо Лакроа.

Ала когато затърси обувките си в мрака, тя усети нещо горещо да се стича по бузите ѝ и с учудване установи, че плаче.

## 8

Утринното сияние проникваше през брокатените завеси и безмилостната светлина, придружена от шумното цвъркане на авлигите, прониза тишината в спалнята на Федра. Застанала зад господарката си, Луси внимателно разресваше с четка и гребен непокорните ѝ червени къдрици.

Федра почти не забелязваше сияйното утро и усилията на камериерката си, а се взираше с невиждащ поглед в трикрилото огледало, поставено на тоалетката. Зелените ѝ очи искряха и изглеждаха огромни на бледото овално лице, заобиколено от яркочервени кичури.

На колко години трябва да стана, за да изгубя това изражение на наранено дете? — питаше се нещастно тя. Внезапно затвори огледалото с трясък и малката порцеланова овчарка едва не падна на пода. Федра я постави на сигурно място и рязко нареди на момичето:

— Изпрати някой да каже на конярите, че искам да изляза на разходка.

— Да, милейди — отговори Луси и направи реверанс, Федра забеляза, че камериерката и оглеждаше с учудване драскотините и червените белези по ръцете и раменете ѝ. Но Луси не каза нищо, само ѝ подаде шапката и маншона и излезе, за да изпълни заповедта.

Когато вратата се затвори зад момичето, Федра стана бавно от стола си. При това простена от болка, защото едната половина на тялото ѝ беше здраво натъртена. Обзета от депресия, тя се опита да се пребори с нея с единственото оръжие, което имаше на разположение — гнева, жаждата за отмъщение. Изгледа с омраза вратата към стаята на Арман и изпита силно желание да отиде при него и да му заяви, че е наясно с гнусния му план да я унищожи.

Очевидно той се намираше в твърде опасна ситуация, за да прибъгва до такива гадни номера. Само като си помислеше, че почти беше повярвала в почтеността му! Беше готова да приеме, че той не само е различен от представата, която си беше създала за него, ами и



няма нищо общо с Евън и всички останали дребнави, ограничени мъже, с които ѝ се налагаше да общува. Да, той със сигурност беше различен. Неговата жестокост беше по-страшна, защото я криеше зад красиви думи и неискрено възхищение. За малко да му повярва, но този път нямаше да стане жертва на копнежа си за близост.

Федра се опита да овладее разочарованието си. В никакъв случай не биваше да лее повече сълзи, както бе станало снощи, когато се разрева като глупачка и намокри възглавницата си. Престори се на неразположена и не се върна в салона при гостите, защото не искаше Арман да види зачервените ѝ очи и да разбере колко тежко я бе засегнала подлостта му.

Не биваше да показва слабите си места на врага. Да, той беше неин враг — и то много опасен. Още една причина да не нахлуе в спалнята му и да изкрещи истината в лицето му. При следващата им среща трябваше да се покаже равнодушна, студена и пресметлива като него. Само така можеше да продължи битката.

Федра се запита как ли се чувства Арман след провала на — плана си. Надяваше се да е преживял ужасна нощ, питайки се къде ли се е скрила тя и какво ѝ е разказал Артър Денби. Но не ѝ се вярваше. По-скоро си представяше как той вдига рамене с безразличие и чака следващия удобен случай — какъвто тя нямаше да му предложи.

Някой почука на вратата ѝ. Вероятно беше Джейн, която искаше да вземе таблата със закуската. Федра я покани да влезе, ала в рамката на вратата се появиха не розовите бузки на Джейн, а любопитните миши очи на Хестър Сиърли. Икономката престъпи прага като сив призрак.

— Какво искате? — попита остро Федра и направи няколко крачки към нея, за да ѝ попречи да влезе.

— Едно момче донесе това писмо за милейди и реших, че ще искате да го прочетете веднага.

— Колко сте умна — промърмори Федра и посегна към писмото. Очите на икономката светнаха предизвикателно.

— Но какво е станало с ръцете ви? Да не ви е одрала котка?

Без да отговори, младата жена затръшна вратата пред злобната физиономия на Хестър Сиърли. Старата вещица сигурно щеше да се зарадва, ако узнаеше какво е преживяла миналата нощ, но и да се

ядоса, че не си е счупила врата. Така към историите ѝ за стария Лети щеше да се прибави и една за Федра Грантъм.

Ала Федра бързо забрави икономката и впи поглед в сгънатия пергамент. Името ѝ беше изписано с неравния почерк на Джили и украсено с куп мастилени петна. Тя обърна писмото, за да счупи печата, но червеният восък се отдели съвсем лесно. Очевидно Хестър Сиърли го беше прочела преди нея.

— Проклето да е любопитството ѝ — промърмори Федра и разгъна пергамента. При мисълта, че Хестър е узнала нещо за Робин Гудфелоу, едва не ѝ прилоша. Ала след като пробяга с поглед по редовете, тя се успокои. Статиите ѝ не се споменаваха. Трябваше да предупреди Джили да не ѝ пише повече, особено когато имаше да ѝ каже нещо важно. Това писмо беше посветено изцяло на Арман. Ето какво беше написал Джили по обичайния си безгрижен, откровен начин:

Мила Фе,

Когато четеш това писмо, аз вече ще съм на път към Франция. След като се запознах с твоя маркиз, повярвах, че опасенията ти са повече от въображение. Смятам да предприема още някои разследвания и да се опитам да накарам семейството на Верне да прекара поне един ден в компанията на един очарователен ирландец. Не се притеснявай за скромните ми финансови възможности, мила братовчедке. Снощи спечелих състезание по продължителен смях. Съперник ми беше един мрачен шотландец на име Дермот Макрийди, който имаше страхотни зъби. Победих го с цели пет минути. Надявам се да се върна до четиринадесет дни. Сърдечни поздравии на мадам Хестър.

С обич, Джили

Въпреки лековития тон на писмото очите на Федра се напълниха със сълзи. Дватамата с Джили си приличаха като близнаци. И той беше импулсивен като нея — дори не се посъветва с единствения си близък човек, преди да се качи на кораба за Франция!

Може би така беше по-добре. Но тъкмо сега тя се чувстваше изоставена, липсваше ѝ единственият ѝ приятел. Четиринадесет дни... колко неща можеха да се случат през това време. Особено ако Арман твърдо беше решил да я отстрани от пътя си...

Федра скри писмото в най-долното чекмедже на скрина си. Сложи шапката си, взе маншона и решително вирна брадичка.

Никога не беше слизала по стълбите на собствения си дом в такова състояние на духа. Ръцете ѝ в маншона трепереха и тя не беше сигурна, че ако срещне Арман, ще успее да запази самообладание. Когато слезе на партера, тя установи, че вълнението ѝ е било напразно, Джон я уведоми, че дядо ѝ, и маркизът са излезли.

— Благодаря, Джон — отговори облекчено тя и напрегнатите ѝ рамене се отпуснаха. Почти съжали за отсъствието на Арман, защото си беше приготвила няколко сухи, сладникави поздравителни думи.

В този момент Федра забеляза някакъв човек да се мотае безцелно в преддверието и забрави за маркиза. Дрехите на мъжа бяха смачкани, очевидно беше спал с тях. Виж ти: Арман бе излязъл, но лорд Артър Денби все още беше тук.

Негово благородие крачеше гордо към входната врата, сякаш идваше от аудиенция при краля.

— Лорд Денби! — повика го Федра и забърза след него.

Младият мъж сложи лорнета си и се обърна към нея.

— Добро утро, лорд Денби. Надявам се, че сте си починали добре.

— О, разбира се. Много учтиво от ваша страна да се осведомите за почивката ми. — Той приглади краищата на разрошената си сива перука и я дари с отсъстваща усмивка. Като се имаше предвид какво беше изпил, изглеждаше сравнително добре — с изключение на черните кръгове под очите. Но дори и трезвен, лорд Артър Денби приличаше досущ на глупава овца. Федра имаше намерение да заговори отново за маркиз дьо Верне, но Денби я изпревари:

— Извинете ме, красавице, но нямам честта да зная името ви.

— Но аз... аз съм лейди Федра Грантъм.

Денби направи тронав поклон.

— Възхитен съм да се запозная с вас, милейди.

— Вече се запознахме. Миналата нощ — изсъска тя и прехапа устни, за да не добави: „Жалък глупак!“

— О, знаете ли, аз не помня имена. Но никога не забравям лице, което веднъж съм видял.

— Така казахте и снощи. Беше много приятно, когато ни забавлявахте с анекдотите си от Оксфорд. — Тя подчерта последната дума с надеждата да събуди спомените му.

— Наистина ли? О, явно съм бил много пиян. — Денби се извърна настрана. Федра скри двете си ръце в маншона и сплете пръсти. Търпение, заповяда си тя, само с търпение ще научиш нещо от този глупак.

— Споменахте, че познавате Арман дьо Лакроа.

— Кого?

— Маркиз дьо Верне. — Федра се усмихна и показа зъбите си. — Казахте, че сте били заедно в Оксфорд. Заявихте, че името му е... — Тя млькна и зачака напрегнато.

— Не си спомням в Оксфорд да са следвали французи. Всъщност не знам точно, може и да е имало. Никога не съм бил там.

— Как така никога не сте били там?

— Следвах в Кеймбридж. Е, желая ви добър ден, лейди Грантли. Много ви благодаря за гостоприемството. Надявам се много скоро да се видим отново.

Той взе ръката ѝ и залепи върху нея влажна целувка.

Федра побесня. Единственото ѝ оръжие в борбата срещу маркиза се беше оказало негодно. Докато лакеят изпровождаше Денби, тя крачеше напред-назад, ругаейки с най-груби думи неговата и собствената си глупост. Денби беше безнадежден случай, все едно пиян или трезвен. Нищо нямаше да научи от него.

Скоро след това Луси се върна със съобщение, което още повече я вбеси. Ридли, старият кочияш на дядо ѝ, отказал да пригответи каретата за излизане, ако дамата предварително не му каже къде отива.

— Откъде да знам къде отивам! — изсъска Федра и вдигна очи към сивия свод на залата. Не можеше да остане цял ден затворена в тази къща и да чака завръщането на Арман със смес от страх и копнеж. Той сигурно вече беше съставил нов план за отстраняването ѝ.

— Искам да се махна от тази проклета къща, това е всичко — повтори на глас тя, макар да знаеше, че Ридли няма да се задоволи с този отговор. Кочияшът беше длъжен да се отчита на Соьер Уейлин за всяко излизане.

Къде да отиде? Имаше само един разумен отговор.

— Кажи на стария, че желая да отида на Оксфорд Стрийт.

Дядо ѝ никога нямаше да успее да я направи гражданка. Това си мислеше Федра, докато каретата трополеше по неравния калдъръм. Само една малка част от Лондон беше завладяла сърцето и фантазията ѝ — Оксфорд стрийт. Изпълнена с файтони, носилки, мръсотия и шум, с безкрайна редица магазини с изкусителни стоки зад решетките на витрините.

Трополенето на обкованите с желязо колела и тревожните камбанки на пощальоните звучаха в комбинация с най-новата музика и най-подстрекателските стихове в британската столица. Крещяха млекарки, улични търговци предлагаха стоката си...

— Пресни яйца, пет за цент!... Горещи агнешки шишчета, горещи! Стриди, купете си пресни стриди!

Федра спусна прозорчето, за да се порадва на суматохата и шума. Веднъж Джили ѝ бе казал развеселено: В историята пише, че докато Рим горял, Нерон свирел на арфа. А ти щеше да идеш на покупки.

Федра трябваше да признае, че в това твърдение имаше нещо вярно. В най-лошите моменти от брака си с Евън тя бягаше на Оксфорд стрийт, за да се зареди с нова енергия. Не за да купува, а за да се загуби в суетнята и да забрави отчаянието си в многоцветната суматоха.

Това винаги ѝ помагаше и тя се надяваше, че улицата и този път ще ѝ подейства по обичайния начин. Надяваше се в шума и хаоса да забрави объркването и мъката, който беше внесъл в живота ѝ Арман дьо Лакроа.

Младият лакей Питър спусна стълбичката и Федра слезе на улицата. Отпуснал камшика, Ридли ръмжеше недоволено. Повечето изискани дами избягваха да ходят пеша по улицата, каретите им спираха точно пред магазина, където искаха да влязат. Те се бояха от мръсотията по тротоарите и от джебчиите, които дебнеха плячка и никога не се отказваха от скъпите дамски кърпички.

Федра удостои Ридли с кратка усмивка и му нареди да я чака на следващия ъгъл. Скри ръцете си в маншона и тръгна по улицата, следвана от камериерката си.

— Какво търси милейди? — попита с треперещ глас Луси.

Търся нещо, което да отклони вниманието ми, търся начин да не се поддавам на очарованието на онзи безскрупулен французин — искаше да отговори Федра, но запази тези мисли за себе си. Момичето не можеше да я разбере. Луси се плашеше от разходките по улицата. За да я успокои, Федра винаги назоваваше сериозна причина за идването си на Оксфорд стрийт. И сега отговори с усмивка:

— О, ще се опитам да намеря подарък за една скъпа приятелка, която скоро ще се омъжи. — И се засмя на себе си, когато си представи колко щеше да се учуди Мюриъл на такъв знак на внимание.

Доволна от обяснението, Луси тръгна след господарката си. Федра знаеше, че нито тук, нито където и да било другаде щеше да намери онова, което търсеше. Искеше огледало, с което да проникне в тъмните кътчета от студеното сърце на Арман дьо Лакроа.

Изведнъж се озова пред бижутериен магазин. На витрината святкаха сапфири. Искряха като син огън и в същото време блещукаха като късчета лед — точно като очите на Арман. Федра се отдръпна като опарена. Съзнаваше, че трябва да бъде студена и пресметлива като него, но инстинктът ѝ подсказваше, че това никога няма да стане.

— Желаете ли да влезем в магазина, милейди? — попита с очакване Луси.

— Не. — Федра продължи разходката си. Малко по-нататък спря пред дюкянчето на един перукер и огледа смръщено ситно накъдрените и напудрени перуки. Без перука и пудра Арман изглеждаше много по-добре. Споменът за вълнистата тъмнокестенява коса и мускулестото тяло под сатена и дантелите я завладя с нова сила. Той беше човек на объркваните противоречия. Когато отхвърлеше атрибутите на изискания аристократ, се превръщаше в съвсем друга личност.

Докато вървеше, Федра прехвърляше в ума си всички особености, които беше забелязала у Арман. Необяснимата му връзка с дядо ѝ, небрежността, с която приемаше разточителното му гостоприемство, проблясването на болезнени спомени в очите му, когато видя сивата пелерина, начинът, по който беше реагирал на забележката на Денби за Оксфорд, отказът му да приеме благодарността ѝ, че бе спасил живота на Соьер Уейлин, агресията му при въпроси, които засягаха миналото му, и най-вече желанието му да я унищожи...

Федра разтърка слепоочията си. Нямахме смисъл. Беше дошла на Оксфорд стрийт, за да избяга от властното присъствие на Арман, но всичко наоколо ѝ напомняше за него. Внезапно се запита защо бе дошла тук. Защо никога преди това не беше забелязвала колко мръсна е Оксфорд стрийт? Изложените на витрините стоки бяха натрапчиви, а хората, които се тълпяха пред тях, бяха шумни и вулгарни. А шумът, който винаги ѝ беше харесвал, сега гърмеше в ушите ѝ и главата ѝ заплашваше да се пръсне.

Отново я обзе напрежение. В този момент някой я подръпна по ръкава. Напълно бе забравила Луси.

— Искате ли да влезем в този магазин, милейди? — попита настойчиво момичето. — Тук със сигурност ще намерите нещо хубаво за приятелката си.

Младата дама се обърна към магазина, препоръчан от Луси, и видя на витрината порцелан и сребърен сервиз за чай.

— Не ми се вярва... — Федра беше готова да откаже, когато откри нещо, полускрито зад кана за чай, и пристъпи по близо към витрината. Оказа се двойка порцеланови свещници. Изкусната украса ѝ напомни за овчарката, която беше намерила в таванската стаичка. Естествено майсторът, който я бе изработил, беше направил и други фигури, това беше нормално. Това беше достатъчно да събуди интереса ѝ и тя влезе в магазина, следвана от Луси.

Вътре нямаше никой, тя беше единствената клиентка. Май отдавна не са влизали хора, каза си с неволна усмивка Федра, оглеждайки покритите с прах лавици. По тях бяха натрупани най-различни неща: накити, табакери, ветрила, шноли и всевъзможни дреболии.

Собственикът, който излезе от задната стаичка, за да я посрещне, приличаше на стоката си. Дребен като джудже — стигаше ѝ едва до рамото. Усмивката и черните коси бяха като нарисувани и Федра го сравни с дървено войниче за игра.

— Добър ден, милейди — пропя мъжът. — Боже, какъв прекрасен ден. Абсолютно подходящ за разходката ви.

Федра предположи, че щеше да я поздрави също така въодушевено и ако навън валеше проливен дъжд.

— С какво мога да помогна на милейди?

— Исках да попитам... — започна тя, но дребният мъж я прекъсна задъхано:

— Желаете ли емайлирана кутийка за пясък, за да посипвате писмата си? Възхитителна е.

— Не, не вярвам. Искам да видя...

— Тогава египетски планински кристал за баба ви? Или ново ветрило. Имам богат избор на...

— Не! — прекъсна го рязко Федра. — Искам да видя свещниците на витрината.

Собственикът на магазина се надигна на пръсти и изпъчи гърди.

— О, свещниците! Милейди има изключително добър вкус.

Той извади двата свещника от витрината, издуха праха от тях и гордо ги постави на масичката.

— Скъпоценна вещ. Много рядка. — Лицето му засия.

Федра предпазливо вдигна единия свещник. Момиче от син и бял яспис, облечено в свободно падаща гръцка одежда, държеше цветно стъбло, в края на което се закрепваше свещта.

Федра не притежаваше специални познания за порцелана, но имаше око за детайла. Стилът на свещника напомняше изумително на нейната овчарка.

— Знам, че звучи глупаво — заговори колебливо тя, — но мисля, че притежавам статуетка от същия майстор.

— Наистина ли, милейди? — попита учудено мъжът. — Каква случайност. Порцеланът Летингтън е голяма рядкост.

Летингтън. Името събуди в паметта ѝ неясен спомен.

— Моята фигура е овчарка — обясни тя и се опита да я опише. Мъжът се намръщи и лицето му загуби израза на изкуствена учтивост.

— Ами... вижте, това е популярен мотив на порцелановите манифактури, но предполагам, че вие притежавате фигура, която някога принадлежеше към една много известна двойка. Овчар и овчарка бяха поръчани за император Франц Йосиф Австрийски и сестра му, френската кралица Мария Антоанета. Забележете: поръчани, но не доставени.

Федра остави свещника и попита учудено:

— Какво означава това? Защо не са били доставени?

— Вие очевидно не знаете историята на Летингтъновия порцелан. Манифактурата трябваше да затвори и когато продадоха



продуктите ѝ, за да покрият дълговете, аз успях да се сдобия с няколко хубави нещица. Но овчарят и овчарката бяха изчезнали. — Той я погледна изпитателно и добави: — Ако милейди се съгласи някой път да донесе фигурката, аз ще проверя дали наистина е Летингтънов порцелан.

— Това означава ли, че е много скъпа? — попита замислено Федра. — Чувала съм за порцелана Уеджууд, но никога за Летингтън.

— Знам, че семейство Летингтън е било в приятелски отношения с Джосая Уеджууд. И двете семейства произхождат от Стафордшайър, там са получили образованието си. Фирмата на Летингтън беше семейна, ако си спомням добре, водеха я майката и двамата ѝ сина Джеймс и Джейсън. Имаха и сестра, казваше се Джулиана. Ако не се лъжа, мисис Летингтън много държеше на буквата Дж. — Собственикът се изкиска доволно и добави: — Именно мис Джулиана правеше проектите за фигурите.

Това отново събуди интереса на Федра и тя се вгледа по-внимателно в свещниците. Младата дама очевидно се е отличавала с изискан вкус. Дядо ѝ сигурно щеше много да се учуди. Той беше твърдо убеден, че жените могат само да бродират кърпички.

— Какво изящество — прошепна възхитено тя. — Учудвам се, че Летингтънови е трябвало да затворят манифактурата.

— Причината беше семейна трагедия. Но тя не е за вашите уши. — Федра се опита да го убеди, че няма нищо лошо, ако ѝ разкаже за случилото се, и той кимна мрачно. — Големият син беше обесен по обвинение в убийство. Говори се, че сестра му посегнала на живота си — удавила се в Темза. Младият син и майката продадоха всичко и се скриха в Шотландия.

Федра кимна равнодушно. Семейната история на Летингтънови не се оказа чак толкова страшна. Тя се замисли над чутото и бързо стигна до извода, че нейната овчарка в никакъв случай не е известната фигурка, проектирана от Джулиана Летингтън за император Йосиф. На всичкото отгоре тя я бе намерила захвърлена в таванската стаичка, а дядо ѝ в никакъв случай не би изоставил там рядка и скъпа вещ. Той не разбираше от изкуство, но имаше сигурен усет към скъпото и ценното.

Федра обърна гръб на свещниците и благодари на дребния мъж, че ѝ беше отделил толкова време. Когато разбра, че тя щеше да си

отиде, без да купи нищо, собственикът се умърлуши. Въпреки това я придружи до вратата, като говореше задъхано:

— Ако милейди не желае да купи свещниците, мога да ѝ покажа много други неща... възхитителни... редки...

Федра му отговори направо, че в момента няма пари за порцелан, и следвана от Луси, излезе от тъмния магазин под ярката слънчева светлина. Камериерката ѝ беше объркана от поведението на господарката си, която уж търсеше сватбен подарък за приятелката си.

За да успокои момичето, Федра влезе в следващия магазин и купи конци за бродерия. Нареди на Луси да ги занесе в каретата и за известно време остана сама. Беше забелязала отсреща книжарница и искаше да си купи изданието на „Газет“, за да го прибере при другите в заключеното чекмедже на писалището си.

Щом се убеди, че Луси се е отдалечила достатъчно, тя прихвана полите си и се опита да пресече улицата. Кракът ѝ за малко не попадна под колелата на една каруца, един тичащ пощальон я блъсна и едва не я събори на паважа. Той изобщо не спря, а продължи да тича, размахвайки белия си жезъл, сякаш трябваше да проправи път за каретата на някоя херцогиня.

Федра се блъсна в минаващ господин и отхвъркна назад. Две силни ръце я задържаха в последния момент. Тя тръсна глава, за да се овладее, и пошепна:

— Благодаря, Извинете ме, моля. — И се опита да се освободи, защото имаше чувството, че спасителят ѝ се опитва да извлече изгода от ситуацията и не бърза да я пусне. Ала когато погледна в гладкото, остро изсечено лице и в ледените сини очи, сърцето ѝ заби като лудо. Почувства как цветът изчезна от лицето ѝ и ако силните ръце на Арман дьо Лакроа не я държаха, сигурно щеше да се свлече на паважа.

— Лейди Грантъм — проговори Арман с обичайната си сдържана усмивка. С каква интимност произнесе името ѝ! Сякаш се познаваха много отдавна. Тя се освободи от ръцете му и бузите ѝ пламнаха.

Нали си беше обещала, че ще се държи с него студено и овладяно? Къде остана твърдото ѝ намерение да му даде урок? Прокле се за слабостта си и в сърцето ѝ пламна гняв. Защо беше дошъл тук, защо я беше издебнал неподготвена? Никога не биваше да забравя, че маркизът действаше по свои правила.

— Лорд Верне. Учудвам се да ви срещна тук — произнесе дрезгаво тя. Искаше гласът ѝ да прозвучи сладко, но в думите ѝ имаше обвинение. — Срещаме се в най-необичайно време. Може да си помисля, че сте ме последвали. — За малко да прибави „отново“.

— Аз също съм учуден, но не неприятно. — Той се усмихна снизходително. — Радвам се, че сте се възстановили от снощното си неразположение. Сама ли сте тук?

Мекият глас на Арман правеше и най-безобидните въпроси заплашителни. Федра отстъпи крачка назад и хвърли поглед към витрината на магазина, от който маркизът беше излязъл. На проста черна табела беше написано: погребална агенция.

— Не — отговори гневно тя и сплете ръце в маншона си. — На ъгъла ме чака карета с камериерката ми, кочияша и един лакей.

— Радвам се да го чуя. Тази улица не е място за разходка на дами. Не бива да излизате без придружител.

— Уверена съм, че тук съм също толкова сигурна, колкото в някои помещения от дома на дядо ми. — Федра се ядоса още повече, когато видя, че намекът ѝ предизвика само леко вдигане на веждата. Красивото лице на Арман остана неподвижно. Студенокръвен негодник! За да предизвика по-силна реакция, тя продължи: — Оксфорд стрийт вече не е това, което е била по времето, когато дядо е бил момче. Разказвал ми е, че тази част на града е била само една мрачна дупка, пълна с главорези. Но според мен днешните негодници са по-страшни от някогашните, защото действат по изискано. И във Франция ли е така?

— Във Франция също има предостатъчно негодници, мадам.

— Но сигурно ще се съгласите, че някои от тях са майстори в занаята си?

— Такива се срещат във всяка страна. — Очите му светнаха развеселено и Федра се възмути от дън душа. — Затова бъдете по-предпазлива, скъпа. Позволявате ли да ви придружа до каретата ви?

Той улови ръката ѝ и изведнъж лицето му помрачня. Федра се опита да се освободи, но той я задържа за китката и огледа със смръщени вежди дланите ѝ.

— Господи! Какво сте направили?

От докосването на пръстите му кожата ѝ настръхна. Заболя я, че изразяваше лицемерно съчувствие, след като именно той беше виновен

за нараняванията ѝ.

— Малка злополука — отговори тя, опитвайки се да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Но ви уверявам, че няма да допусна подобно нещо да се случи втори път.

Изтръгна се от ръката му и скри ръцете си в маншона. Проклет да е! Вече не можеше да понася присъствието му. Ако продължаваше да я гледа с тази подигравка в очите, щеше да забие юмрук в лицето му. Изобщо не го беше грижа за изранените ѝ ръце. Много повече щеше да се зарадва, ако си беше счупила врата.

— Моля да ме извините, но ще откажа предложението ви да ме придружите — изрече тя с принудена усмивка. — Няма да се върна при каретата си. Имам намерение да вляза в книжарницата.

— Тогава ще вляза с вас. И аз имах намерение да купя нещо. — Той мушна ръката си под нейната учтиво, но енергично, и тя разбра, че нямаше да се отърве от него. Не можеше да рискува да направи сцена на улицата.

Кимна мълчаливо и закрачи сковано до него. Усещаше с всяка фибра котешки гъвкавите движения на мускулестото му тяло под изискания френски жакет и потръпваше.

Когато влязоха в книжарницата, Федра се опита да се отдалечи от Арман, за да купи новия брой на „Газет“. Вътре нямаше много книги. Срецаха се и стари, и нови заглавия, Голдсмит и Джонсън стояха редом с томовете на Филдинг и Смолет. Федра веднага забеляза изданието на „Газет“, но Арман не се отдалечаваше от нея и тя не посмя да го купи. Започна да разглежда книгите.

— И вие като братовчед си имате предпочитание към Суифт. — Отначало Федра не разбра забележката на Арман, но после забеляза, че беше взела първия том от „Пътешествията на Гъливер“.

— Прав сте — отговори замислено тя. — Това е една от малкото книги, които мама ми е купила. Боя се, че ще я помня винаги. Четях я, за да се...

— ... отдавате на фантазии. За да пътувате мислено до екзотични места, каквито са царството на лилипутите и Бробдингат.

Федра го зяпна смаяно и за момент забрави гнева си. Откъде можеше да знае какво е било детството ѝ? Думите му бяха прозвучали така, сякаш беше споделял мечтите ѝ, сякаш е бил неин спътник, когато е пътувала с Лемуел Гъливер. Но това беше абсурдно! Не

можеше да си представи, че студеният, жестоко логичен Арман дьо Лакроа е имал същите мечти.

Той посочи книгата в ръката ѝ.

— Защо ви е да купувате тази книга, след като вече я притежавате?

— Но аз не я притежавам. — Федра стисна до болка тънкото томче. — Мъжът ми я изгори... заедно с всичките ми книги. — Защо му разказваше това? Нейният живот не го интересуваше. Никой, освен нея не можеше да разбере какво означаваше загубата на детските ѝ книги. Беше плакала за тях като за стари приятели.

Много добре помнеше деня, когато се върна от езда и седна да пие чай с Джонатан. Отново я обзе ужасът, който беше изпитала тогава: етажерката с книги в таванската ѝ стаичка беше празна, а Евън ѝ показа пепелта в камината с жестока усмивка. Обясни ѝ, че трябвало да я накаже, защото „се правела на много умна“. Този ден отчаянието ѝ беше бездънно. Оттогава намрази мъжа си.

— Федра? — Гласът на Арман дойде някъде много отдалеч. Тя примигва и бавно се върна в действителността. Арман я наблюдаваше загрижено, докато книжарят я следеше с недоверчив поглед, сякаш очакваше да открадне книгата, която неволно беше притиснала до гърдите си.

— Искате ли да ви я опаковам, милейди? — попита книжарят.

За негово разочарование тя поклати глава. Арман понечи да протестира, но тя го спря.

— Не мисля, че мога да си я позволя. Дядо ми не търпи в дома си ирландски автори. Също като Евън. Не бих понесла да видя още една изгорена книга. — Изсмя се цинично и добави: — Въглищата са много по-евтини. — Остави книгата на масичката и изрече тихо: — Мисля, че днес хленчих достатъчно.

— Добре тогава. Аз ще купя, каквото бях решил, и ще си вървим. Боя се, че ще се наложи да разсъдя дядо ви, но онзи грубиян сър Норис събуди любопитството ми.

Федра изчака Арман да си купи екземпляр от „Газет“. Снощи беше изпитала желание да изтръгне вестника от ръката му, но днес мислеше другояче. Когато той започна да прелиства страниците, сърцето ѝ заби възбудено. Забеляза много добре, когато стигна до

страниците, посветени на него. Той стисна здраво вестника и лицето му, което доскоро излъчваше топлина, помрачня и се вледени.

— Май есето на мистър Гудфелоу не ви забавлява особено — осмели се да каже тя.

— Права сте. Смятах, че се занимава с важни неща, за които си струва да се пише, но както изглежда, и той като вас се интересува само от миналото ми.

Федра се отдръпна като опарена и избегна недоверчивия му поглед. Невъзможно беше той да е заподозрян истината. Тя вдигна пръсти към устата си и изрече колкото можеше по-небрежно:

— Според мен любопитството на мистър Гудфелоу може да причини много повече вреди, отколкото моето.

— Права сте, но аз няма да му позволя да продължи с тези глупости.

— И как ще му попречите? — попита предизвикателно Федра, — ядосана от металния блясък в присвитите му очи. — Даже членове на парламента, които бяха нападнати от него много по-грубо, не смеят да протестираат. Особено след аферата с Джон Уилкс.

Когато Арман я погледна въпросително, тя обясни:

— Уилкс е журналист, който си позволи да критикува краля. Когато го затвориха, избухнаха бунтове в негова подкрепа.

— Според мен има по-успешни средства от затвора, които могат да спрат перото на журналиста — отговори студено Арман.

Федра дръпна толкова силно шнура на маншона си, че го скъса.

— По дяволите — промърмори тя. — Никой... никой няма и най-малка представа кой е Робин Гудфелоу.

— Аз ще го намеря. — Увереността в гласа на Арман не остави и най-малко съмнение, че щеше да го направи. Сигурно щеше да се обърне към издателя. Джили твърдеше, че Джесъм е упорит и умее да пази тайна, но Федра се опасяваше, че Арман ще намери начин да узнае онова, което искаше. Макар да не знаеше нищо за нея, той щеше да каже името на Джили. Арман вече знаеше, че Джили е събирал сведения за него, и щеше да заключи, че братовчед й има нещо общо с Робин Гудфелоу. Или че той самият е Робин Гудфелоу. И тогава... за това не смееше дори да помисли.

Федра потрепери и усети, че на челото й беше избила студена пот. Опита се да изглежда съвсем естествено и позволи на Арман да я

хване под ръка и да я отведе до каретата ѝ. Ала сърцето ѝ биеше до пръсване. Арман беше още по-голяма заплаха от предишната вечер, когато я бе заключил в спалнята с Артър.

Трябваше незабавно да намери начин да го отстрани. Но в момента беше обзета от паника. Какво да прави? Какво можеше да направи?

По-късно не можеше да каже кога в ума ѝ бе проблеснала спасителната идея. Ако в този момент беше способна да разсъждава трезво, щеше веднага да признае, че това е безумие. Само мисълта за такава постъпка предизвика ново изпотяване. Не можеше да го направи. Какво щеше да се случи, ако нещата се обърнат? Ако Арман узнае какво е сторила?

Макар че хрумването я докара почти до лудост, тя реши да го превърне в действителност. Когато видя Луси, тя намери претекст да я отпрати.

— Моля те, Луси, би ли седнала в каретата да ме почакаш? Както виждаш, не съм сама, а с маркиз дьо Верне. Той ще ме придружи до съседния магазин. Кажи на Ридли да ме чака пред златарския магазин.

Надяваше се гласът ѝ да звучи кокетно като на Мюриъл Потърфийлд, а не да трепери от паника. Ала Арман не ѝ обръщаше внимание. Изглеждаше вгълбен в себе си, твърде зает със собствените си мрачни мисли, за да забележи нервността ѝ. Въпреки това не отказа да я придружи до златарския магазин и галантно ѝ отвори вратата. Как и беше хрумнал този жесток план? Не е жесток, опита се да се успокои тя и изпъна рамене. След онова, което ѝ беше сторил миналата нощ, той го заслужаваше. Той беше сериозна заплаха за нея и за Джили.

Собственикът на магазина тръгна към тях, като се кланяше почитателно. Сериозен, опитен търговец с високо чело, който оставяше впечатлението, че е свикнал с капризите на клиентелата си. Не показва с нищо, че е недоволен от намерението на Федра да разгледа всичко, което предлагаше — огърлици, пръстени, гривни, часовници. Тя оглеждаше скъпоценностите една по една, докато нервно триеше овлажнените си ръце и мачкаше пръсти. Отдавна беше минало времето, когато погаждаше подобни номера на Джили. Нямаше представа дали все още притежаваше някогашната сръчност — но непременно щеше да я изпробва.

Закашля се и изпусна маншона си. Когато Голдсмит се наведе да го вдигне, скри в шепата си един от златните пръстени с печат. Това беше по-лесната част. Коленете ѝ трепереха. Тя отиде при Арман, който се взираше равнодушно в прекрасен дамски часовник с брилянти, и с бързо, безшумно движение пусна пръстена в джоба на жакета му.

Той я погледна изненадано и сърцето и спря да бие. Дали беше усетил нещо? Може би падането на пръстена в джоба му?

— О, господи, аз... — заекна смутено тя. — Мисля, че забравих... — Щеше да каже „маншона си“, но навреме забеляза, че го стискаше в другата ръка. — Кърпичката ми... Мама ми я е избродирала. Сигурно съм я изгубила в книжарницата. Толкова съм невнимателна! Не бих понесла да я изгубя завинаги.

Историята беше смешна и тя беше сигурна, че Арман веднага ще прозре играта. Но очевидно беше говорила убедително, а и в очите ѝ имаше сълзи.

Лицето на Арман омекна, той вдигна ръка и нежно докосна бузата ѝ.

— Не се тревожете, веднага ще се върна в книжарницата и ще попитам дали не са я намерили.

Федра сведе глава, неспособна да го гледа в очите.

— Ще го направите ли за мен? — пошепна несигурно тя. — Ще ви бъда вечно благодарна.

Когато Арман излезе от магазина, Федра беше готова да го повика обратно. Но станалото не можеше да се върне.

Ами сега? Може би трябваше да стои и да чака, докато Арман пусне в ход нов план за унищожаването ѝ? Нямахше време за морални скрупули. Заповяда си да спре да трепери и отиде при Голдсмит.

— О, сър, господинът, който излезе от магазина ви...

— Съпругът ви? — попита учтиво собственикът.

— Не, за бога! Никога не съм го виждала. Мисля, че ме преследва.

Голдсмит се покашля възмутено.

— Негодник! В днешно време има много като него, които заговарят невинни дами на улицата. Ще позволите ли да ви посъветвам никога вече да не излизате без камериерката си и да...



— Вие не разбирате, сър. — Нервността ѝ се засилваше. Трябваше веднага да му каже, каквото беше намислила, и да избяга, преди Арман да се е върнал. — Опитите да ме заговори са били само претекст. Използва ме, за да открадне. Видях как скри в джоба си златен пръстен. Толкова се уплаших, че не ви предупредих навреме.

Голдсмит я погледна със съмнение.

— Сигурна ли сте, милейди? Господинът изглеждаше като джентълмен. Добре облечен и...

Когато Федра повтори обвинението си, търговецът започна да проверява стоката си. Тя зачака със затаен дъх. Защо му трябваше толкова време да преброи пръстените и да установи, че един липсва?

Голдсмит поклати глава.

— Тези негодници стават все по-дръзки. Колко елегантно беше облечен! Още едно потвърждение на старата мъдрост, че външността лъже!

— Докато вие се чудите, крадецът ще изчезне! — Федра усети колко остро прозвучаха думите ѝ и добави по-меко: — Искам да кажа, че трябва да повикате полицията. Сигурно не е стигнал далеч.

— Права сте, милейди. Ще бъдете ли така добра да свидетелствате...

— Не! Не бих понесла отново да се изправя лице в лице с негодника. — Тя попита потното си чело и добави: — Ще намерите доказателството в джоба на жакета му. А аз трябва да стигна до каретата си, преди да съм припаднала.

Федра не преувеличаваше. Излезе с трепереци крака от магазина и с радост прие помощта на Питър, за да се качи в каретата. Точно когато щеше да нареди на Ридли да потегли обратно към Хийт, в главата ѝ проблесна страшна мисъл.

— Кажете на Ридли да направи завой и да се върне обратно по Оксфорд стрийт — заповяда задъхано тя на Питър.

Лакеят я изгледа учудено, но кимна покорно.

— Веднага, милейди.

Ридли щеше да си помисли, че господарката му е загубила ума си, но в момента това не я притесняваше ни най-малко. Федра се облегна назад и затвори очи. Сигурно беше бледа като смъртник, защото Луси съчувствено ѝ подаде шишенцето с ароматни соли.

— Не ги искам — изсъска Федра. — Трябва ми само малко чист въздух.

Тя отвори прозорчето и погледна навън към улицата. Каретата напредваше бавно, защото пред книжарницата се бе събрала навалица. В средата стърчеше едрата фигура на Арман. Федра забеляза и плешивата глава на Голдсмит и видя как той жестикулираше възмутено. Арман гневно откопча палтото си и бръкна в джоба на жакета. Федра видя съвсем точно как високомерието му отстъпи място на изумление, когато извади пръстена.

Присъстващите се нахвърлиха върху него и го задържаха, за да не може да се движи. При мисълта за онова, което можеше да се случи, Федра едва не изпищя. Ала Арман беше твърде слисан, за да се отбранява, когато го арестуваха, Федра се отдръпна от прозорчето, когато конвойт премина покрай каретата. Точно в този момент Арман вдигна глава. Може би беше познал каретата на дядо й, а може би бе заговорил непогрешимият му инстинкт. За миг погледите им се срещнаха и в очите му блесна прозрение. В следващия миг лицето му се вкамени. Само леденият син поглед й даде да разбере, че си беше спечелила смъртен враг.

## 9

По време на дългото пътуване по неравните улички, които излизаха от града, Федра имаше достатъчно време да размисли. Затвори очи, но ужасеното лице на Арман не излизаше от ума ѝ. Бе прочела в очите му, че се чувства предаден.

Какво му дава право да се чувства предаден? — питаше се горчиво тя. Сам си е виновен. Появи се най-неочаквано в дома на дядо ѝ, обгърнат в тайнственост, и на всичкото отгоре си позволи да заплашва нея и Джили.

Не, тя нямаше причини да се чувства виновна. И отново в съзнанието ѝ изникна картината на отвеждането му от полицаите. Неволно си спомни дърводелеца Уилкинс, как Джон го метна на рамото си и го изнесе от елегантния салон на дядо ѝ.

Но нямаше смисъл да се опитва да прави връзка между двамата мъже. Освен че и двамата щяха да прекарат нощта в Нюгейт. Никаква друга прилика нямаше. Кражбата не беше толкова тежко престъпление като опита за убийство. Най-голямата разлика беше в богатството и титлата на Арман — те щяха да го защитят. Вероятно делото щеше да вдигне доста шум, но точно това беше целта ѝ. Федра очакваше да се разрази скандал, който да прогони маркиза от живота ѝ. Ако го признаеха за крадец, със сигурност нямаше да стъпи повече в дома на дядо и. Сойер Уейлин надали щеше да покаже повече толерантност към крадеца, отколкото беше показал към нещастника, опитал се да го убие.

Едва сега Федра откри няколко слаби места в своя план. Какво щеше да се случи, ако Арман разкажеше на дядо ѝ за нечестната ѝ игра? Естествено тя щеше да отрича упорито, но дядо ѝ надали щеше да ѝ повярва.

Ами ако Арман просто се върнеше в Хийт, за да си отмъсти? Ако наистина се стигнеше до отмъщение, то щеше да бъде жестоко, коварно и добре планирано, тя можеше да бъде сигурна в това.

Единствената успокояваща мисъл беше, че щеше да мине известно време, докато Арман излезе на свобода. Съдилищата работеха бавно, дори когато обвиняемият беше благородник. Докато той излезе, Джили отдавна ще се е върнал, опита се да се успокои Федра. Дотогава тя щеше да е намерила начин да се държи с него, както заслужаваше.

Сега обаче трябваше да се подготви за предстоящата среща с дядо си. Много скоро той щеше да седне на масата срещу нея и сърдито да пита къде, по дяволите, се бави гостът му. Тя трябваше да изглежда напълно невинна и да се преструва, че не знае абсолютно нищо...

Бяха минали по-голямата част от пътя, и тъкмо завиваха по улицата към Хет, когато мислите на Федра отново се отклониха към Уилкинс. Случилото се с Арман не бе успяло да прогони мисълта за нещастния дърводелец и болната му жена.

Точно сега не беше време да се занимава с тези хора. Първоначалното ѝ намерение беше да помоли Джили да разузнае къде живее мисис Уилкинс, но Джили бе заминал. Може би трябваше да възложи тази задача на някой от по-младите слуги, макар че със сигурност щеше да си навлече гнева на дядо си. Лакеят Питър, откровен млад момък, май беше най-подходящ.

Федра имаше късмет: когато разказа на Луси за намерението си, момичето я увери, че Питър със сигурност ще се справи и няма да каже нищо на дядо ѝ. Освен това той познавал семейство Уилкинс.

Федра почука по покрива на каретата и извика на Ридли да спре. Когато вече си мислеше, че старият кочияш е пренебрегнал заповедта, каретата се заклати и спря.

Питър веднага ѝ отвори вратичката. Вече бяха оставили зад себе си предградията и пред тях се простираше редица възвишения. По ливадите мирно пасяха крави.

— Питър — заговори направо Федра, — Луси ми каза, че се познавате с Уилкинс.

Момъкът погледна обвинително Луси и отговори:

— Няколко пъти съм разговарял с него, докато работеше в оборите, но аз не съм го пуснал в залата снощи, лейди Грантъм, кълна ви се...

— Не се кълнете, Питър — прекъсна го меко Федра. — В нищо не ви обвинявам. Искрах само да узная дали сте осведомен къде е

жилището му и как е жена му.

— Елиза Уилкинс? Да, знам къде живее, но...

— Много добре. Покажете пътя на Ридли. Искам веднага да я посетя.

Питър я погледна смаяно.

— Моля ви, милейди, не е редно да посещавате тази част на Лондон.

— Въпреки това ще го направя. Хайде, Питър, качете се на капрата и показвайте пътя на Ридли. — Тонът ѝ не търпеше възражение. Питър се отдалечи с поклон и тя го чу да мърмори:

— Ще кажа на Ридли, милейди, но се съмнявам, че ще ме послуша.

Питър бе предположил правилно. Ридли поклати глава и се нареди да продължи по пътя към Хийт. Федра скочи от каретата и започна да се разправя с упорития стар кочияш. Спечели битката, но само след като го заплаши, че ще тръгне пеша.

Ридли се подчини с недоволно ръмжене. Заяви ѝ, че дядо ѝ ще узнае много скоро къде е ходила внучката му и че ако я пребият или дори убият в Канти Роу, вината няма да е негова. Федра му се усмихна сладко и отново се настани в каретата. Чувстваше се като победителка, макар да знаеше, че дядо ѝ ще реагира много остро.

Ридли подкара конете бавно с надеждата, че господарката му все пак ще размисли. След около час най-сетне достигнаха Канти Роу и Федра започна да разбира защо двамата мъже се бяха съпротивлявали толкова упорито.

Колелата се търкаляха през дупки, пълни с кал и отпадъци, миришеше задушаващо на гнило, сякаш в тесните улици никога не влизаше въздух. Между къщите висяха гъсти кълба дим и покриваха фасадите с пласт сажди, който никога нямаше да се изтрие. Сградите се облягаха една на друга като пияни, надяващи се на милостиня.

Федра видя десетки дрипави деца. Гладните им очи святкаха диво — като на изгладнели плъхове. Някои от тях тичаха дълго след каретата и тя нервно скри ръце в маншона си. Нямаше да се учуди, ако се нахвърлеха върху пътниците като зверчета.

Когато едно мършаво хлапе хвърли камък по каретата и тя се раздруса, Луси изпищя. Ридли изплющя с камшика и момчетата се изпокриха в тъмните входове.

Ридли категорично отказа да позволи на Федра да слезе. Тъй като не искаше отново да се скара с него, тя изпрати Питър да намери мисис Уилкинс. Той изчезна във входа на една от малкото прилични къщи. След като почака няколко минути, Федра забеляза, че първоначалното страшно впечатление от Канти Роу лека-полека се разсейваше. Не биваше да изпраца Питър. Мисис Уилкинс беше болна и вероятно не можеше да му отвори.

Тъкмо когато беше решила да влезе в къщата, Питър се появи отново и надникна през прозорчето.

— Всичко е наред, милейди. Мисля, че не ви заплашва опасност и можете да влезете.

Ридли понечи да протестира, но Федра бързо скочи на улицата. Беше твърдо решена да пренебрегне възраженията на Луси и на стария кочияш.

Последва Питър във входа на къщата и изкачи няколко дървени стъпала. Посрещна я кисела миризма на урина и повръщано и тя притисна към носа си парфюмирана кърпичка. Вече се съмняваше в разумността на постъпката си и започна да обвинява Питър, че я бе довел тук. В края на коридора видя момчето, което беше хвърлило камъка. То я зяпаше с подути, зачервени очи и често-често отпиваше от бутилката с джин, която криеше в пазвата си.

Не ѝ остана време да се ужаси от пияното дете, защото Питър я въведе в голяма стая. Лакеят затвори вратата и застана на пост пред нея. Федра присви очи, за да различи нещо в полумрака. Ужасът отстъпи място на безкрайно учудване. Не беше очаквала такава гледка.

Помещението беше също така вехто като цялата къща, но веднага си личеше, че някой полага огромни усилия да го поддържа чисто. Подът беше покрит с вехт килим, идеално чист. По оскъдната мебелировка — легло, маса, стол — нямаше нито една прашинка. На перваза на прозореца беше поставена саксия с цветя и яркочервените макове се наслаждаваха на слънчевата светлина, която падаше през единственото мътно стъкло. Цветята бяха единственото цветно петно в този мрачен свят.

Близа Уилкинс посрещна Федра с приветлива усмивка. Многократно кърпената рокля висеше на мършавото ѝ тяло. Лицето ѝ изглеждаше почти въздушно. Косата, която някога сигурно е била руса, падаше на безцветни кичури по раменете ѝ. Кожата ѝ беше толкова

бледа, че изглеждаше прозрачна. Въпреки това си личеше, че е била красива жена. Кафявите очи бяха запазили мекостта си, изнурените рамене бяха гордо изпънати. Някога е била много хубава, помисли си с болка Федра.

Тя отстъпи крачка назад, защото внезапно бе осъзнала, че като внучка на Соьер Уейлин не беше добре дошла в този дом.

— Мисис Уилкинс — заговори смутено тя, — дойдох да... искам да ви кажа... аз...

— Знам коя сте, лейди Грантъм — отговори Близа Уилкинс. В гласа ѝ нямаше ожесточение, нито враждебност. Покани гостенката си да седне, но не я погледна. Федра погледна недоверчиво единствения скромнен стол в стаята.

— Не, благодаря. — Тя беше седяла достатъчно, а жената срещу нея изглеждаше толкова болна и немощна. Федра неволно се запита какво я поддържаше права и какво подхранваше търпението ѝ.

— Толкова съжалявам... — опита отново тя, но пак не завърши изречението. Какво трябваше да каже? Че съжалява за нещастиято, което се е стоварило над този дом? Господи, Уилкинс бе казал, че наскоро са загубили детето си! А сега бащата беше в затвора и Близа беше на път да загуби и съпруга си. Погледът ѝ отново обходи оскъдната мебелировка и спря в изпълнените с болка тъмни очи на Близа Уилкинс.

Федра пое дълбоко дъх и най-сетне намери подходящите думи.

— Научих за нещастиято, което ви е постигнало, и съжалявам, че дядо ми допринесе за увеличаването му. Не мога да направя много, но бих искала да ви помогна — ако ми позволите.

Вероятно Близа бе усетила искреността в гласа ѝ, защото за първи път я погледна открито.

— Благодаря ви, но джентълменът беше много добър.

— Какъв джентълмен? — попита смаяно Федра.

— Ами, той е бил ваш гост снощи, когато съпругът ми се е опитал... — Гласът на Близа пресекна. — Френският джентълмен ме посети тази сутрин — добави след малко тя.

Френският джентълмен. Тези думи улучиха Федра като мълния.

— Нима говорите за Арман дьо Лакроа? — извика невярващо тя.

— Радвам се, че ми казахте името му — усмихна се Близа Уилкинс и очите ѝ засияха.

— Опишете ми го, защото не мога да повярвам, че е бил той!

Съпругата на Уилкинс погледна изненадано гостенката си и ѝ описа подробно Арман дьо Лакроа, какъвто Федра го бе видяла на Оксфорд Стрийт. Само изразът на лицето му беше друг.

— Той имаше най-милите сини очи, които някога съм виждала — заключи замислено Близа. — Но те бяха изпълнени с тъга. Надявам се да намери, каквото търси.

Федра я гледаше втренчено.

— Защо мислите, че търси нещо?

— Не знам. — Близа поклати глава. — Остави у мен впечатлението, че е загубил нещо много ценно и че не е наясно със себе си. — Тя се засмя кратко. — Бог ми е свидетел, че познавам много мъже като него. Моят Том... — Гласът ѝ отново пресекна.

Федра не можеше да повярва в чутото. Опита се да си представи как студеният, високомерен Арман е дошъл в Канти Роу, за да посети мисис Уилкинс. Изведнъж се оказа, че не е толкова трудно: трябваше само да си спомни мекото докосване на пръстите му върху изранените ѝ ръце тази сутрин. Федра си спомни, че снощи, след като изнесоха Уилкинс, Арман беше изчезнал за малко. Дали тогава беше узнал къде живее агентаторът?

Но в поведението му нямаше смисъл. Каква причина имаше леденостуденият Арман да помага на тези бедняци? Федра се обърна нетърпеливо към жената на Уилкинс. Искаше да узнае всичко, което той бе казал или направил. За щастие Елиза говореше с удоволствие за маркиза.

— Защо е дошъл тук? — повтори с мека усмивка тя. — Отначало и аз се учудих. Каза ми само, че много добре знаел какво било да си зависим от милостта на богатите и жестоките.

Арман? Федра зяпна смаяно. Не можеше да си представи, че силният, винаги сдържан французин е бил някога зависим от милостта на чужди хора. Въпреки това тя изслуша Елиза до края.

— Беше много великодушен... даде ми пари, но не е само това... Даже ми обеща... — Лицето на Елиза помръкна. — Обеща ми да се погрижи за добро погребение на детето ми, вместо да го хвърлят в общата гробница за бедните. И че мъжът ми... — Елиза отново засия, в очите ѝ светна надежда. — Закле се, че ще се застъпи да не осъдят моя Том на смърт, а само да го депортират.



— Само да го депортират? — извика възмутено Федра. — Но това означава да не го видите никога вече! Искам да кажа...

Струваше ѝ се грешно да събуди в сърцето на Елиза напразни надежди. Бедната жена сигурно никога вече нямаше да види мъжа си и да се радва на близостта му.

— Аз ще го последвам, все едно къде ще го изпратят. Аз го обичам, нали разбирате — увери я просто Елиза. Само това имаше значение за нея. Може би то е достатъчно, каза си Федра и погледна слабичката, крехка жена пред себе си с известна завист.

Кимна ѝ и се запъти към вратата.

— Радвам се да чуя, че вече са ви помогнали — каза тя на сбогуване. — Не желая повече да смущавам почивката ви.

Елиза Уилкинс стисна протегнатата ръка и погледна Федра с кротките си кафяви очи.

— Не си отивайте потисната. Уверявам ви, че не ви държа отговорна за случилото се. Вие в нищо не сте виновна.

Федра излезе. Не можеше да позволи на топлия поглед на жената да проникне в сърцето ѝ. Естествено, че не се чувстваше виновна за постъпката на дядо си. Чувството за вина, което Елиза беше прочела в очите ѝ, имаше съвсем друга причина.

Бедната жена беше изпълнена с надежда, вярваше, че Арман ще използва влиянието си, за да спаси нещастния Том Уилкинс от Нюгейт и от бесилката. Само Федра знаеше, че благодарение на нейните усилия в този момент самият маркиз седеше в Нюгейт, зад решетките.

— Къде, по дяволите, е Арман дьо Лакроа? — попита вече за трети път дядо ѝ. Той крачеше напред-назад в зеления салон, поклащаше масивното си тяло и често-често поглеждаше часовника. — Тези французи не разбират ползата от точните часове за хранене.

Федра и Джонатан Бърнъл бяха единствената му компания тази вечер и Федра беше благодарна, че само Джонатан бе поканен за вечеря, защото не беше в състояние да забавлява никого.

Тя седеше като на тръни в креслото в стила „Кралица Ан“ и автоматично посегна към машата, когато се сети, че в камината не беше запален огън. През лятото камината причинява само тъга, каза си Федра. Защо в Хийт още не бяха научили за арестуването на Арман? В Лондон сигурно не говореха за нищо друго, а дядо ѝ и Джонатан бяха прекарвали целия следобед в своя лондонски клуб.

— Скъпа моя Федра. — Гласът на Джонатан отекна в мислите ѝ като изплющяване на камшик. Федра можеше само да се надява, че дядо ѝ не е забелязал как тя се стресна и колко напрегната беше.

— Добре ли сте? — попита загрижено Джонатан. — Изглеждате толкова бледа.

Федра се усмихна принудено и поклати глава. Джонатан беше най-прекрасният човек на земята, но защо вината питаше за здравето ѝ? Тъкмо щеше да го успокои, когато дядо ѝ отговори вместо нея.

— Естествено, че момичето изглежда бледо. Нали затова я изпратих в Бат да пие ужасната вода там. — Той пренесе върху нея огромното си възмущение от закъснението на маркиза. — Защо отказваш да се гримираш като другите жени, защо не напудриш тази морковени къдрици? Не е чудно, че маркизът не желае да вечеря с нас. Изглеждаш толкова зле, че всеки мъж би избягал.

Федра беше чувала тези упреци много пъти и не се опита да се защити. Джонатан, който никога не се сърдеше, погледна гневно Соьер Уейлин.

— Ако маркизът открие у Федра дори един недостатък, значи е сляп!

Очевидно искаше да ѝ направи комплимент, но го формулира доста несръчно и отново доказа, че не владееше формите за общуване в изисканото общество. Федра не му благодари дори с усмивка. Чувстваше се толкова зле, че не желаше дори възхищението на стария си приятел.

Уейлин продължи да ѝ се кара, сякаш не беше чул забележката на Джонатан.

— Нищо чудно да си пипнала нещо, например едра шарка или треска. Представи си, Джонатан, взела най-добрите ми коне и заповядала да я отведат в Канти Роуд, за да посети къщата на убиеца ми!

Джонатан пребледня.

— Канти Роу! О, мила Федра!

Ала никой не му обърна внимание. Дядо ѝ размаха пръст пред лицето на Федра.

— Нима си мислеше, че Ридли няма да ми докладва подробно за всичко, момиче?

— Не беше къща, а само една стая — отговори Федра и отново си припомни бедната обстановка. — А що се отнася до твоя убиец, ти се радваш на живота, както и преди, дядо.

— Но заслугата за това не е на Уилкинс.

Джонатан местеше поглед между Федра и дядо й.

— Но Федра, защо отидохте там?

— Искях да помогна на мисис Уилкинс.

— Не мога да повярвам! — Соьер Уейлин възмутено изду бузи. — Глупаво дете. Знаех си аз, че си се впечатлила от съзливата история на Уилкинс. Значи си отишла да поправиш грешката на дядо си, така ли? Аз съм чудовище, защото очаквам от здрави мъже и жени да си вършат работата и да си плащат дълговете, без да подават ръка за милостиня. Никога в живота си не съм искал благодеяния и няма да търпя внучката ми да раздава милостиня зад гърба ми.

— Не бих нарекла мисис Уилкинс здрава жена, дядо. Бедният човек не е преувеличил. След смъртта на детето си тя е много болна.

— Много великодушно от ваша страна, да помогнете на жената — намеси се Джонатан. — Но защо не дойдохте първо при мен? Щях да пусна в ход връзките си и да я настаним в болница.

— И вие сте луд като нея! — Дядо й размаха бастуна си срещу Джонатан. — Наистина ли ще дадете парите, които сте спечелили с тежък труд, за онези жалки глупаци? Болница, пфу! Мързеливите бедняци нямат място в болниците! — Уейлин размаха ръце и продължи тирадата си. — Хайде, какво чакате, изпратете ме в Бедлам! Предполагам, че аз съм лудият, защото очевидно съм единственият, който не е готов да изпразва джобовете си за неблагодарни негодници. — На челото му се вдълба бръчка. — Повярвайте, ако знаех за детето... — промърмори той, вдигна рамене и отново погледна нетърпеливо към вратата.

Какво ли ще каже, ако узнае кой в действителност е помогнал на жената, запита се Федра. Сигурно ще промени коренно мнението си за маркиза, точно както беше станало с нея. Човекът, който тази сутрин бе посетил мисис Уилкинс, не можеше да е коравосърдечен негодник. Федра все още не можеше да повярва. Това беше повече от жест на благородство, повече от шепа монети за бедните. Без да се притеснява от мизерния квартал, той бе посетил Елиза Уилкинс и бе обещал да се погрижи за достойно погребение на детето й.

Защо се учудваше толкова на поведението му? Отново си спомни обяснението на Елиза Уилкинс: „Той ми каза, че знае какво означава да си зависим от милостта на богатите и жестоките.“ От хора като дядо ѝ и като самия Арман дьо Лакроа — така поне беше мислила досега. Но вече не беше съвсем сигурна. Какво беше преживял Арман, за да придава значение на такива неща?

Защо той не ѝ се довери, вместо да я заплашва? Но може би за него тя беше само една втора Мюриъл Потърфийлд, самодоволна лейди от изисканото общество. Може би предполагаше, че тя нямаща го разбере. Но сега нямаше смисъл да си блъска главата върху поведението му. Сега беше късно, твърде късно.

Сякаш нервите ѝ не бяха достатъчно опънати, ами и дядо ѝ отново се разпростря върху любимата си тема.

— Казвам ви — изрече тържествено той, — Лондон е гнездо на негодници. Днес минах по цялата Хийт стрийт и какво видях? Крадец на покрива на носилка направи дупка в покривалото и смъкна перуката от главата на мъжа, който седеше вътре. Посред бял ден! Тази перука струва дващест фартинга! Ако хванат крадеца, трябва да го обесят.

Федра се опитваше да не го слуша, но последните думи я стреснаха.

— Наистина ли ще го обесят за дващест фартинга? — попита невярващо тя. — Не е възможно!

— Естествено, че е възможно. — Дядо ѝ се настани удобно на стола си и на лицето му изгря доволна усмивка. — Който е откраднал вещи на стойност повече от пет шилинга, увисва на въжето — такъв е законът. Мързеливи негодници ограбват честно трудещи се мъже! Къде отиваме!

Пет шилинга! Федра загърна раменете си с копринения шал и нервно задърпа ресните. Пръстенът, който бе пуснала в джоба на Арман, струваше много повече. Не, благородниците не ги бесят, опита се да се успокои тя. Защо досега не знаеше, че човек може да увисне на въжето за толкова дребно провинение? Ами ако се лъжеше? Ако бесеха и благородниците? Внезапно си спомни какво беше казала Мюриъл за Тони Акърли, който бил отведен в Нюгейт. „Само си представи! Заради някакъв дребен собственик на магазин!“ Естествено, Тони не беше лорд. Но много англичани се държаха враждебно с чужденците,

особено с французите. Ами ако титлата на Арман не беше валидна в Англия?

Джонатан даде израз на мислите ѝ.

— Винаги съм смятал, че този закон е безполезен — каза той с тежка въздишка. — Бесилките на Тайбърн са твърде далече, за да подействат.

Уейлин го изгледа пренебрежително.

— За щастие имаме треска. Знам, че повечето престъпници стават нейна жертва.

— Треска? — повтори с ужас Федра.

— Да, момиче. Как мислиш, какво е Нюгейт? Може би уютна селска къща? Там върлува треска и почти никой, дето я е пипнал, не оцелява. — Масивното му тяло се разтърси от доволно кискане. — Казаха ми, че старият съдия Харботъл толкова се страхувал от треската, че веднъж се появим там с букетче, притиснато към носа. Винаги сядал толкова далече от обвиняемия, че едва чувал признанията му.

Дядо ѝ очевидно се забавляваше, но при мисълта, че Арман може да се зарази от треска, Федра изпита ужас. Велики боже, тя не искаше да го убие! Искаше само... Федра скри лице в ръцете си. Нямахше да издържи нито минута повече.

— Дядо, маркизът... — започна с треперещ глас тя.

Уейлин наостри уши.

— Какво каза за маркиза, момиче?

Федра сведе поглед към пода, защото се чувстваше ужасно виновна.

— Аз... мисля, че той няма да се появи.

— Защо мислите така, милейди? — Тихият глас дойде откъм отворената врата на салона и тялото ѝ се разтърси от силна тръпка.

Федра извика и се обърна. В рамката на вратата стоеше Арман дьо Лакроа. Елегантно облечен, сякаш идваше от театър. Само дето не беше напудрил косите си. Тъмните кичури бяха прибрани в строга плитка.

— Арман! — Федра изпита такова облекчение, че беше готова да го прегърне. Ала изразът на лицето му я спря. Очите му изпущаха светкавици, които пареха. Често се беше питала как ли ще изглежда

недостъпният маркиз, като се разгневи, и сега имаше възможност да го преживее. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

— Учудвате ме — изскърца гласът му. — Човек би могъл да помисли, че се радвате да ме видите, милейди.

Той влезе в салона и Федра усети как куражът я напуска. Не можеше да седи и да чака следващата му стъпка. Без да помисли за реакцията на дядо си и на Джонатан, тя прихвана полите си и изскочи от стаята.

Трепереща от панически страх, тя се добра слепешком до единственото място, където се чувстваше сигурна — таванската си стаичка. Но не беше достатъчно бърза. Опита се да затвори вратата, но Арман я изпревари. Влезе в стаята след нея и тресна вратата.

Последните лъчи на залязващото слънце хвърляха сенки върху гордото му лице. Те подчертаваха извивката на високите скули и хлътнолите бузи. Очите му искряха като стоманени острия.

Федра се огледа отчаяно. Нямаше къде да избяга. Защо дядо ѝ и Джонатан не идваха да ѝ помогнат?

Арман закричи към нея с бавни, отмерени стъпки. Тя се опря на стената и вдигна ръце да се защити.

— Ако направите още една крачка към мен, ще пищя.

Арман спря на сантиметри от нея. Не беше нужно да я докосва, тя усещаше гнева му съвсем ясно, сякаш я заливаха невидими вълни.

— Какво има, Федра? Толкова сте бледа. Защо се изненадахте толкова от завръщането ми? — Развеселеният тон в гласа му изчезна и трудно потискан гняв опъна линията на брадичката му. — Вие сте една малка глупачка. Наистина ли си мислехте, че ще ме задържат, след като узнаха кой съм и след като платих онзи проклет пръстен?

Федра се притисна до стената. Не беше способна да погледне в обвиняващите му очи.

— Отговорете, Федра! Наистина ли смятахте, че ще хвърлят в затвора Арман Делакроа, почтения маркиз дьо Верне? — Той произнесе името си с жестока самоирония. Циничният му смях я прониза болезнено.

Най-сетне Федра успя да заговори.

— Не знам. Аз исках само...

— Да ме видите на бесилката? — Той направи още една крачка към нея и телата им се докоснаха. — Тук не бесят аристократи, скъпа,

ните ги хвърлят в затвора за бедняци. С малък подкуп щях да си взема апартамент, достоен за кралска особа — все едно какво престъпление съм извършил. Дори да бях прекършил крехкото ви, коварно вратле.

— Защо тогава не го направите? — изкрещя панически тя. — Вече заплашихте да ме унищожите, нали? Хайде, завършете онова, което започнахте миналата нощ!

В погледа на Арман все още пламтеше гняв, но тя видя и леко колебание.

— Какво съм направил снощи? — попита бавно той.

Федра вдигна глава. Не можеше да повярва, че той се осмеляваше да се прави на невинен.

— Престанете — изплака отчаяно тя. — Не съм глупачка. Знам, че вие ме заключихте в стаята с Денби. Престанете да отричате.

Минаха няколко дълги мига, в които той я гледаше втренчено. Тя видя как гневът в очите му бавно угасна и отстъпи място на неразгадаемия израз, който толкова мразеше. Тогава гневът я заля като могъща вълна и отприщи отдавна потисканите чувства. От очите ѝ рiekнаха сълзи.

— Проклет да сте! Казах да престанете да отричате! — Тя заудря с юмруци по гърдите му, отново и отново. Лицето на Арман пламна, но той остана неподвижен като стена, без да се отбранява, Накрая Федра безсилно отпусна ръката си. — Искях да ви видя в ада — пошепна тя и политна да падне. Той я улови и я отведе до дивана, Федра се освободи от ръцете му, падна на копринените възглавници и се отдаде на сълзите си.

Беше толкова потънала в мъката си, че забрави всичко около себе си. Мина цяла вечност, преди да престане да плаче. Най-последна седна и се опита да диша равномерно, макар че от време на време изхълцваше тихо. Беше уверена, че Арман отдавна си е отишъл.

Но той не беше. Седеше в другия край на дивана и ѝ подаде кърпичката си. Гневът напълно беше изчезнал от лицето му.

След кратко колебание Федра взе кърпичката и изтри зачервените си очи.

— А сега, милейди — проговори меко Арман, сякаш си разменяха любезности по време на следобедния чай, — след като се успокоихте, ще позволите да запитам какво точно се е случило снощи.

Представете си, че не знам нищо, и ми обяснете какво е станало с вас и Денби.

— Вие ме заключихте с него в Златния салон. — Федра погледна Арман с подути очи. Мразеше го, че толкова бързо си бе възвърнал самообладанието, докато тя не беше в състояние да се успокои. Гласът ѝ звучеше тънко, почти като на дете! — След това проявихте лицемерен интерес към картините на дядо ми, за да се качите на втория етаж. Надявахте се да ме заварят в стаята с Денби. Много добре знаете какво щеше да направи дядо, ако ме завари там. — Тя изхълца тихо. — Съвършеният план, за да ме отстраните и да унищожите любопитството ми.

— Златния салон? Но когато влязохме там, Денби спеше дълбоко, а от вас нямаше и следа... — Арман млъкна внезапно и насочи поглед към изранените ѝ ръце. — Божичко! Прозорецът беше отворен. Малка глупачка! Можехте да си счупите врата. — Лицето му отново се зачерви, но този път причината беше друга. Погледна я с гняв и очевидно беше готов да я раздруса, но сега Федра не се чувстваше заплашена.

— Мислех, че така сте го планирали — обясни тя, защото вече не беше сигурна. Дори най-добрият артист не би могъл да покаже такава искрена изненада, каквато бе показал Арман. Въпреки това тя продължи: — Предполагам, че щяхте да сте доволен и ако бях умряла, след като не можете да се отървете от мен по друг начин.

— Затова ли ми пуснахте пръстена в джоба? За да си отмъстите?

— За да се защитя! Да не мислите, че ще седя и ще чакам следващия ви удар?

За нейна изненада той се усмихна, разкаяно и в същото време загадъчно. Сложи ръка върху нейната и поклати глава.

— Федра, Федра... — това беше всичко, което каза.

Тя издърпа ръката си.

— Не ме докосвайте! И не смейте да произнасяте името ми.

Но той не оттегли ръката си.

— Погледнете ме, Федра — помоли той.

Когато тя отказа, той улови брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— След като досега сме изпитвали един към друг само недоверие и подозрения, за вас ще е трудно да ми повярвате. Но аз не



съм ви заключил с Артър Денби.

Федра стисна здраво устни. Ала не успя да изрази недоверие, защото устните ѝ трепереха.

— Значи е било случайност, че се появихте точно навреме?

— Да, случайност. Дядо ви поиска да ми покаже картините си.

Федра се разколеба, но продължи да настоява на своето.

— Но аз ви чух как предложихте да видите Тициан в Златния салон.

— Обичам Тициан — отговори меко Арман. — Имаме едни и същи предпочитания... и слабост към необуздани червенокоси жени. — Той се отпусна назад, облегна глава на една копринена възглавница и издиша шумно. — Вие сте истинска буря, Федра Грантъм, и имате злощастна склонност към прибързани изводи. Днес ме изпратихте в ада.

Федра го наблюдаваше скептично. Още не беше сигурна дали да му повярва.

— Вие... нямаше от какво да се опасявате. Арестуваха ви, но...

— Тя сведе глава и добави съвсем тихо: — Сам ми казахте, че не ви е заплашвала опасност.

— Да, не ме заплашваше опасност... с изключение на старите призраци. За миг повярвах... — Той млъкна рязко и очите му потъмняха. Преглътна и продължи задавено: — Някога имах приятел, който прекара дълго време в затвора. — За първи път ѝ разказваше нещо от миналото си и Федра остана с чувството, че е опитомила диво животно.

— Какво стана с него, почина ли? — попита тихо тя.

— Да. — Арман закри очите си.

— В Нюгейт ли? — продължи настойчиво тя.

Изведнъж сините очи я погледнаха бдително.

— Не. Във Франция, в Бастилията.

Той се обърна настрана, опря се на лакът и сложи глава в дланта си. Усмихна ѝ се многозначително и Федра разбра, че щеше да промени темата.

— Предполагам, че не бива да ви питам какво сте правили с Артър Денби в Златния салон.

— Не сме си разменяли нежности, ако това искате да кажете. — Тя се изчерви, учудена от думите си. Изведнъж осъзна колко чувствена

беше позата на Арман, как доверчиво тя седеше до него на леглото. Почувства се неловко.

— Нито за миг не съм помислил, че сте последвали Денби, за да си... как го казахте... да си размените нежности — каза той и се надигна. Мускулите му се опънаха под жакета и Федра потрепери. — Той е глупак. Надявам се, че не сте повярвали в глупостите му. — Арман се приближи към нея и плъзна пръст по брадичката ѝ. Треперенето ѝ се засили. — Бих искал да забравим недоверието помежду си.

— Ако не бяхте толкова тайнствен... — прошепна безсилно тя. Съзнаваше, че трябва да се отдръпне от докосването му. Най-простото беше да забрави всичко, станало помежду им. Само да можеше...

Той целуна очите ѝ.

— Ако не бяхте толкова любопитна. Ако можехте да ми повярвате. Ако можехте да разберете, че не съм искал да ви нараня...

Последните думи бяха произнесени така, че тя се запита кого всъщност е искал да нарани, ако не нея. Тъкмо щеше да го попита, когато устните му се впиха в нейните. Целувката я изпълни с топлина. Ала един тих глас я предупреди, че може би това беше поредният номер на Арман дьо Лакроа. Когато нищо друго не постигне успех, остава само прелъстяването. Въпреки сдържаната целувка тя усети възбудата му.

Почти несъзнателно Федра помилва косата му, зарови пръсти в копринените къдрици. Притисна се към него и не се възпротиви, когато езикът му се плъзна напред и изпълни устата ѝ, горещ и влажен. Леката топлина се превърна в изгарящ огън. Той я притисна към леглото, без да отделя устни от нейните.

— Лейди Федра!

Гласът на Луси прозвуча толкова близо, че Федра го усети като поток студена вода. Все още замаяна от ласките, тя видя как Арман се стресна и скочи. Луси щеше да влезе всеки момент и да ги завари заедно! Федра стана от дивана, приглади роклята си и изтича до вратата. Облегна се с цялата си тежест на дървото точно когато бравата се завъртя.

— Милейди?

— Какво има, Луси? — попита Федра и се постара да успокои дишането си, макар че възбудата ѝ не отслабваше. — Какво искаш?

— Дядо ви иска да знае защо не сте долу. Много е ядосан.

— Кажи му, че идвам веднага.

Тя изчака момичето да се отдалечи, пое дълбоко дъх и погледна към Арман, който се беше изправил и наместваше жакета си. Имаше погледа на мечтател, който внезапно е бил събуден.

Тя погледна към разхвърляното легло и не можа да повярва, че двамата толкова бързо бяха стигнали дотам. Всичко стана внезапно — но пламъкът угасна също толкова бързо, колкото беше лумнал.

За първи път, откакто се познаваха, Арман изглеждаше несигурен. Усмихна ѝ се и проговори смутено:

— Не знам дали да се ядосам на момичето или да му благодаря. За малко да застраша доброто ви име.

Той закрачи бързо към вратата и Федра се уплаши. Нима щеше да я остави, без да каже нищо повече? Той може би щеше да забрави случилото се, но тя никога. Улови ръката му и го потегли към себе си.

— Арман, аз...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Боя се, че и двамата се държахме лекомислено, скъпа моя. В действителност обаче нищо не се е променило. Както и преди, не можем да си вярваме. Връзка, която почива върху чувството за самота, което изпитваме и двамата, би направила живота ни още по-сложен. — Последните думи бяха произнесени с нарастващо колебание.

Чувство за самота. Това ли беше всичко, което ги свързваше?

— Бих искал просто да забравя. — Внезапният му плам я учуди, но той изчезна също толкова бързо, колкото се беше появил. — Но няма да мога — заключи глухо той.

Какво искаше да забрави? Тя беше готова да го попита, но забеляза как погледът му се помрачи.

— Най-добре е да се държим на разстояние един от друг както досега.

— Така мисля и аз — отговори кратко тя, за да му покаже колко я бяха наранили думите му. Той поднесе ръката ѝ към устните си и двамата щяха да се разделят като чужди, ако в този миг погледите им не се бяха срещнали. Маските паднаха и тя откри в очите му онова, което вече пареше дълбоко в душата ѝ. Той беше взел решение да стои далече от нея, но не можеше да забрави случилото се между тях — онова, което и двамата знаеха от първия миг.

## 10

Златните кадифени завеси в музикалния салон бяха спуснати и скриваха нощта навън, но не можеха да заглушат далечното тътнене на гръмотевиците. Пръстите на Федра колебливо се плъзгаха по клавишите на спинета. Искаше ѝ се бурята да се разрази по-скоро. Потискащата тишина зад завесите отразяваше напрежението в сърцето ѝ.

Свиреше „Beggar’s Opera“ от Гай, която познаваше добре и свиренето не изискваше да се съсредоточи — защото в момента не беше в състояние да внимава. Погледът ѝ се местеше между клавишите и мъжа, който стоеше пред нея, извърнат настрана. Очевидно усетил погледа ѝ, той се обърна рязко.

За момент сърцето на Федра спря да бие. Тя се обърка и пропусна няколко ноти. Арман настояваше, че нищо между тях не се е променило, но не беше прав.

По време на дългата, уморителна вечеря, на която и двамата не хапнаха почти нищо, погледите им се срещаха отново и отново. Това бяха скрити погледи, сякаш и двамата искаха да се уверят в общата си тайна — онзи сладък, прекалено кратък момент на страст, Федра съзнаваше, че именно тази тайна не позволяваше на Арман да свали надменната маска от лицето си, както беше направил в стаята ѝ.

Той отричаше желанието, което ги беше тласнало един към друг, и бе заявил, че никога вече няма да я докосне. Това не променя нищо, каза си с усмивка Федра, вдиша глава от клавишите и погледна право в очите на Арман. Те говореха вместо устата му.

Тя се изчерви, плъзна пръсти по клавишите и привърши изпълнението си. Беше съкратила пиесата, но никой, дори Арман, не го забеляза. Дядо ѝ вече беше задрямал на стола си. А тя бе забравила присъствието му. Както и Джонатан.

Приятелят ѝ заръкопляска учтиво, при което Соьер Уейлин се събуди, примигна и се облиза.

— Какво става? О, да. Възхитително, скъпа, възхитително!

Федра отдавна наблюдаваше дядо си. Тази вечер беше необичайно мек, проклетото му своенравие беше изчезнало. Изобщо не я обвини за необмисленото и поведение в зеления салон, а докато вечеряха, направо сияеше, Федра не можеше да си обясни с какво бе заслужила вниманието му.

— Изсвирете ни още нещо — помоли ласкателно Джонатан, но дядо ѝ се намеси сърдито.

— Хайде, стига толкова! Друг път. — Той стана от стола си и се протегна. — Не мога да разбера защо се чувствам толкова разбит. Сигурно е виновно портото, което донесохте, Джонатан. Много е тежко.

— Избрах най-лекото от онези, които ми предлагаше Скрогинс — отговори Джонатан. — Този негодник! Досега купувах от него само защото лорд Денби горещо го препоръчва.

— Денби! — повтори подигравателно дядо ѝ. — Много добре знаете, че на него не може да се вярва. Младият глупак пие всичко, което му се изпречи пред очите.

Федра скритом наблюдаваше Арман. Много искаше да разбере дали споменаването на Денби ще предизвика някаква реакция. Но той спокойно събираше нотите на пулта.

— Даже Денби щеше да откаже това порто — продължи Джонатан. — Очевидно Скрогинс се е опитал да му вдъхне малко сили, като го е напоил с витриол.

Уейлин се изкиска доволно.

— Ако продължи да го пие, Денби ще стане трезвеник! Една чашка така ще опари стомаха му, че няма да смее да повтори.

Джонатан често говореше за номерата на търговците и за умението си да ги разкрива. Изобличаването на измамници беше една от страстите му. Но тази вечер не можа да се разпростре върху любимата си тема, защото дядо ѝ нареди на Джон да сложи масата за карти.

Федра посрещна нареждането му с недоволство. Едва бе издържала вечерята и дългото свирене. А сега ѝ предстояха няколко часа игра на карти срещу Арман.

Джонатан се приготви да заеме мястото си, но Уейлин му кимна заповеднически.

— Да оставим младите хора да поиграят. — Сложи дебелата си ръка на рамото му и продължи: — Ние, старите, ще идем да опитаме от моето отлично канарско вино и аз ще ви покажа какво е измислил архитектът ми за преустройството на тази стая. — Той посочи с презрителен жест разкошната обстановка. — Това римско палацо вече излиза от мода.

Велики боже, помисли си Федра, в последно време дядо ѝ намираше всичко демоде — все едно дали познаваше това понятие. Тя си представи как се е почувствал Джонатан, че са го причислили към старците, и се усмихна. Той хвърли към нея изпълнен с копнеж поглед, но послушно последва Соьер Уейлин към другия край на стаята.

Музикалният салон беше дълго помещение, почти двойно по-голямо от балната зала. Дядо ѝ и Джонатан взеха по един сребърен свещник и се разположиха от другия край на голямата мраморна камина. Двамата с Арман останаха почти сами.

Федра седна на масата за карти, избягвайки да погледне Арман. Знаеше, че и той се чувстваше неловко. Гласът ѝ прозвуча неестествено високо, когато попита:

— На какво искате да играем? Пикет или хиляда седемстотин и четири?

— Изборът е ваш, милейди — отвърна меко той и седна насреща ѝ.

Наистина ли имам избор? — запита се Федра и си спомни как той беше избегнал докосването ѝ.

— Е, добре, пикет — реши тя.

Вятърът се удряше в прозорците и рамките скърцаха жално, Федра се загърна с топъл шал и скри скъпоценните дантели на ръкавите си. Арман се усмихна.

— По всичко изглежда, че си имам работа с опитен играч, Федра смеси картите с привични движения и се опита отговорът ѝ да прозвучи непринудено.

— Предупреждавам ви, че съм по-добър противник от Чарлз Бинг.

Тя раздаде картите и бързо подреди своите, без да ги поглежда. Арман също подреди картите си и зачака.

Навън отново отекна гръм, този път по-близо. Федра се размърда неспокойно на стола си и се покашля. Най-сетне Арман я погледна над

картите си. Под мекото сияние на свещите сините му очи изглеждаха необичайно кротки. Федра се опита да разбере дали той искаше да отгатне какви бяха картите ѝ или беше заплепен от блясъка на червените ѝ къдрици, разпръснати по раменете.

Смутена, тя приглади косата си назад.

— Аз давам, значи вие трябва да започнете играта.

— Без залог ли ще играем? — попита той.

— Боя се, че не мога да си позволя да играя на високи залози като вас.

— Знам, затова ще имам предимство във всяка игра.

Арман я погледна в очите и тя отново изпита несигурност. Май не говореха за картите.

— Аз мога да ви предложа съвсем малко неща, от които да извлечете изгода — отговори неопределено тя.

— Парите нямат значение за мен. Единственият залог, на който държа, е много по-скъп. Може би... — Той се поколеба. — Може би той е това, което най-силно желаете на този свят.

— Какво желая толкова силно? — Федра се засмя несигурно. — Никога не съм била наясно какво искам.

— Може би желаете да напусна дома на дядо ви.

Да, някога го желаете, но сега... Въпреки това не възрази.

— А вие? — попита на свой ред тя. — Ако предполагате, че това е моят залог, какво бихте пожелали, ако спечелите?

Арман мълча дълго. Когато я погледна, в очите му светеше неприкрито желание.

— Една нощ с вас — произнесе дрезгаво той.

Картите паднаха от треперещите ѝ ръце. Думите му я бяха улучили като светкавица.

Лицето на Арман помрачня, сякаш съжаляваше за отговора си. Събра картите в средата на масата и изрече мрачно:

— Очевидно залозите са твърде високи за всеки от нас.

Ръката на Федра се стрелна напред и задържа картите ѝ.

— Съгласна съм — почти извика тя. — Приемам залога ви.

Чакайки реакцията му, тя не смееше дори да диша. Очакваше той да издърпа ръката си и да оттегли залога си. Лицето му остана безизразно. Чертите му бяха неподвижни, сякаш издялани от мрамор. Ала мускулите на челюстта издаваха, че се бори със себе си. Най-сетне

бавно отпусна ръката си и посегна отново към картите. Сърцето ѝ биеше като безумно. Тя също взе картите си и ги вдигна така, че почти скриха лицето ѝ. Бузите ѝ пламтяха.

Велики боже, какво правеше тя? Искаше да се съсредоточи върху картите, но те се размиваха пред очите ѝ. Най-сетне навън заваля проливен дъжд и заудря в прозорците. Федра забеляза бегло как Джонатан се сбогува и му махна приятелски. Шумът от падащите на масата карти заглушаваше всичко друго — дъжда, тътена на гръмотевиците, хъркането на дядо ѝ, който се беше разположил удобно на тапицираната пейка.

Арман бързо възвърна самообладанието си, но нейните ръце трепереха. Той играеше много внимателно, но загуби. След известно време Федра забеляза, че нарочно губеше.

Защо тогава беше предложил да играят със залог? А желанието в очите му беше толкова ясно, че тя не се усъмни нито за миг. Дали се държеше така само от галантност или имаше други, по-дълбоки причини? Тя прехапа устни, за да спре треперенето им. Дали, ако загубеше, щеше наистина да си отиде и да не се върне никога вече?

Федра извади от купчинката едно асо. Беше почти сигурна, че ще спечели и следващата игра. Хвърли предпазлив поглед към Арман и видя, че той беше втренчил поглед в картите си и надали щеше да забележи номера и. Със сръчността, научена от Джили, тя пусна картата в ръкава си.

Отново взе карта и беше готова да прокълне съдбата, защото и тя беше асо. Защо ѝ вървеше толкова много? Бързо скри картата при другата.

Най-сетне успя да събере подходящите карти и когато Арман откри своите, тържествуващо му показва победната си ръка. Лицето му не се промени. Ала когато тя понечи да смеси картите отново, ръката му се стрелна напред и стисна китката ѝ. Не ѝ остана време да протестира. Пръстите му се плъзнаха в ръката и извадиха двете аса.

Федра сведе глава. Безмилостният поглед на Арман проникна до най-тъмното ъгълче на сърцето ѝ. Лицето ѝ пламна от срам и тя не посмя да го погледне в очите.

— Вие ме измавихте, милейди — произнесе меко той. — Значи победителят съм аз.



Думите бяха произнесени без укор и без тържество. В тях звучеше само безгранична тъга.

Когато Федра се качи в стаята си, бурята вече беше отслабнала. Луси ѝ помогна да облече нощницата и изчетка косата ѝ. Федра побърза да се пъхне под завивките, но не се наслади на мекотата на коприната. Беше толкова напрегната, че не смееше дори да отпусне глава на възглавницата.

Щом Луси си отиде, Федра веднага отметна завивката. Скочи от леглото и намери опипом кремъка, за да запали една свещ. Сигурно нямаше да гори дълго, но все пак достатъчно, докато тя... Погледна свързващата врата към стаята на Арман и сърцето и затрепка като крилца на птичка, доброволно влязла в капана на ловеца.

Какво правеше Арман? Как ли се чувстваше сега, докато я очакваше от другата страна на вратата? Той бе станал от масата за карти с усмивка и бе излязъл, сякаш всичко беше само на игра.

Но смехът му звучеше кухо, а копнежът в очите му едва не разби сърцето ѝ. Тя знаеше, че той няма да настоява тя да изпълни обещанието си. Следователно можеше да се върне в леглото си, да се завие презглава и спокойно да заспи.

Погледът ѝ се плъзна към огледалото на тоалетната масичка. Лицето ѝ беше бледо и под слабата светлина на свещта изглеждаше почти неземно. Тя подреди набързо разбърканите си кичури, за да скрие тъмните зърна на гърдите си, които се виждаха под почти прозрачната нощница. След това се запъти като сомнамбул към свързващата врата.

Когато вдигна резето, ръцете ѝ бяха влажни. Вратата се отвори със скърцане. Федра влезе в стаята на Арман, протегнала напред ръката, в която стискаше догарящата свещ. Когато осъзна, че вече нямаше връщане назад, тялото ѝ се разтърси от силна тръпка.

— Ар... Арман? — повика тихо тя.

— Тук съм. — Гласът му звучеше едновременно близък и далечен. Когато помещението изведнъж се освети от светкавица, Федра едва не извика. Това ѝ помогна да види къде беше Арман. Той стоеше само на няколко крачки от нея, сякаш беше чакал до вратата. Носеше тесен панталон до коленете и бяла риза, разкопчана до талията. Погледна я и бавно протегна ръка към нея.

Федра се приближи с колебливи крачки. В слабата светлина на свещта помещението изглеждаше размито. Това ѝ напомни, че след бала у лейди Потърфийлд многократно беше сънувала Арман. Мъчителен сън, в който тя сваляше маската от лицето му и виждаше смъртта. Какво ли я очакваше сега? Какво изразяваше лицето му, едва различимо в мрака?

Тя изпита желание да духне свещта, преди да види на лицето му нещо, което можеше да превърне съня в кошмар. Арман взе свещта от ръката ѝ и за момент лицето му се освети изцяло. Тъмната коса беше влажна и падаше на едри вълни. По бузите му също имаше капчици вода, сякаш беше излизал под дъжда. Силната буря се беше събрала в очите му, непостижимият, високомерен маркиз беше изчезнал безследно. Пред нея стоеше раним мъж с истински и необуздени чувства — като нейните.

Той я прегърна и Федра изпита чувството, че ѝ е за първи път. Никой не я беше прегръщал така нежно. Пулсът в слепоочията ѝ се ускори.

— Би трябвало да те отпратя, но се нуждая от теб — изрече дрезгаво той. — Господи, Федра, нямаш представа откога те искам...

Гласът му звучеше чуждо. Около устата му се бяха вдълбали тънки бръчици. Федра не знаеше защо е тъжен и не искаше да знае. Нито един мъж досега не беше казвал, че се нуждае от нея, и това трогна сърцето ѝ.

Тя щеше да му помогне да забрави мъката. Надигна се на пръсти и обсипа лицето му с леки, пърхащи целувки. Арман простена и зарови лице в косата ѝ. Свещта догоря и изгасна. Двамата останаха дълго прегърнати в мрака, сякаш не се намираха в спалнята, а трябваше да си помагат срещу бушуващата буря.

Арман я вдигна на ръце и я отнесе на леглото. Федра се вкопчи за него като удавница. Не го пусна даже когато той я положи нежно на леглото и легна до нея.

— Федра — прошепна той. Гласът му отново прозвуча дрезгаво и чуждо. — Тази нощ си повече дух, отколкото плът. Не мога да повярвам, че наистина си тук, при мен.

— Тук съм — увери го тя. Никога не се беше чувствала толкова жива, колкото тази нощ. Тя вдигна лице и му поднесе устните си за

целувка. Езикът му докосна нейния и в слабините и лумна пламък. Целувката се задълбочи и огънят се разгоря още по-силно.

Арман развърза нощницата ѝ и дишането му се ускори. Свали тънката материя от раменете ѝ и я разголи. Федра потръпна от студения полъх и се засмя тихо. Дори в мрака осъзнаваше голотата си. Евън никога не си правеше труда да я съблича.

Тя знаеше, че Арман не можеше да види лицето ѝ, но беше сигурна, че разбира чувствата ѝ. Той махна завивката и я положи на възглавниците. След това стана, за да се съблече. Точно когато свали панталона, спалнята отново бе осветена от светкавици и Федра можа да види твърдите хълбоци, широкия гръден кош и силните рамене. Той застана пред нея като бронзов бог от езическите предания, роден от бурята, за да превърне в действителност най-смелите мечти на самотното ѝ легло.

Арман легна до нея, прегърна я нежно и започна да милва с устни шията, раменете и гърдите ѝ.

— Федра... прекрасна си... — шепнеше задъхано той.

Учудването ѝ нарастваше. В изкусителния тон на гласа му имаше нещо объркващо, нещо, което ѝ се струваше познато.

Ала тя го забрави бързо, защото се загуби в огъня на целувките му. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, за да се насладят на всеки сантиметър от меката плът, Федра напразно се опита да задържи своите ръце. Малкото пъти, когато идваше в леглото ѝ, Евън ѝ забраняваше да го милва. Твърдеше, че пръстите ѝ били груби и несръчни.

Но сега, когато Арман я притисна към себе си, ръцете ѝ се вдигнаха от само себе си. Пръстите ѝ се заровиха в меките косъмчета на гърдите му и усетиха движенията на мускулите под горещата кожа. Тя чакаше със страх реакцията му, но когато той не я отблъсна, смелостта ѝ нарасна и ръцете ѝ се плъзнаха търсещо по тялото му, за да открият тайната на мъжествеността му.

Когато пръстите ѝ се сключиха около кадифеномеката кожа на пениса, от гърдите му се изтръгна тиха въздишка. Федра се нарече дръзка и безсрамна, но не спря. Нещо ѝ подсказваше, че той няма да я отблъсне с отвращение като Евън. И наистина, Арман простена и нежно я целуна зад ухото. Тялото му се разтърси от силни тръпки. Милувките му ставаха все по-интензивни.

Най-сетне той я притисна нежно по гръб и легна отгоре ѝ.

— Не мога да чакам повече, мила — пошепна умолително той, сякаш се извиняваше. Но Федра също гореше от нетърпение да му се отдаде.

За нейна изненада той проникна в утробата ѝ толкова предпазливо, че тя изпита желание да го притисне с все сила до тялото си. Бавните му движения я направиха толкова щастлива, че тя пожела да забави върха, удовлетворението, което никога не беше изпитвала.

Арман се наведе и впи устни в нейните.

— Хайде, Федра, не си отказвай блаженството — пошепна дрезгаво той. — Отдай се...

Ускори ритъма на хълбоците си и я доведе почти до ръба на, екстаза. Федра затвори очи и чу някъде много отдалеч дрезгавия му вик, усети вибрациите на тялото му, преди собствената ѝ експлозия да я залее като могъща вълна. Усещането за блаженство беше толкова интензивно, че не можеше да трае дълго. Ала когато то отшумя, тя усети в тялото си сладката тежест на отпускането.

Без да каже дума, Арман я прегърна със силните си ръце и я привлече към себе си. Притисна устни към косата ѝ и задиша равномерно, за да се успокои. Евън никога не правеше така...

Когато и двамата задигнаха по-спокойно, Федра се настани удобно на рамото му и затвори очи. Не можеше да забрави Евън, но в момента той нямаше никакво значение за нея. Беше ѝ все едно какво беше направил или казал мъжът ѝ — някога, преди много време. Докато Арман я милваше нежно, сянката на Евън Грантъм се стопи в мрака и изчезна от живота ѝ. Беше ѝ толкова добре и уютно в обятията на Арман... никога не беше изпитвала такава пълно задоволство. От гърлото ѝ се изтръгна тиха въздишка.

Арман я целуна по челото и попита с усмивка:

— Защо въздъхнахте така, милейди, от задоволство ли или от съжаление? Може би съжалявате, че загубихте играта?

Федра енергично поклати глава. Да съжалява? Как му бе хрумнало? Тя не намираше думи да му обясни какво беше направил за нея. Даде ѝ онова, което Евън ѝ бе открил — вярата ѝ в себе си като жена, достойна за желание, жена, която може да дава и приема любов.

— Никога няма да изпитам съжаление, че дойдох при теб. Все едно какво ме очаква занапред.

— Не говори, Федра. С подобни безгрижни обещания само предизвикваш съдбата. — Арман се наведе над нея и устните му завладяха нейните. Федра се разтопи в прегръдката му. Искаше само да чуе от устата му, че мракът и топлината на притиснатите им тела ще заличат всички съмнения. Затвори очи и отново се отдаде на нежността и страстта му.

Беше минало много време, когато Федра забеляза, че бурята е отслабнала и навън само вали. Сгуши се в Арман и двамата се вслушаха в равномерните удари на дъждовните капки по прозорците. Федра затвори очи и много скоро задряма. Тази нощ нямаше да мисли за нищо друго, само за любовното изкуство на своя любим.

Тя не заспа дълбоко, а остана в състояние на полусън, което беше много по-приятно. Сложи ръка върху влажните от пот гърди на Арман, които се вдигаха и спускаха в равномерен ритъм. Тялото му излъчваше топлина. Дори сега, когато беше заспал, пулсът му беше много бърз. Като си спомни, че при първата им среща го беше нарекла студен и недостижим, Федра едва не се засмя с глас. Е, нали беше французин. Французите бяха известни като най-добрите любовници. Още от самото начало беше усетила желанието в нежното обръщение „ма шер“...

Гласът му... В паметта ѝ се надигна неясен спомен, но умората я надви и тя заспа в прегръдката на Арман, преди споменът да добие поясни очертания.

Свежата утрин се издигна зад прозорците и обля стаята в перленосиво и бледорозово. Нощната буря беше измила цялата мръсотия от улиците, яркосиньото небе обещаваеше слънчев ден.

Федра обаче възприе първите слънчеви лъчи като натрапници, крило ѝ крадяха сънищата.

Какви сладки сънища... за тъмнокос любовник със студен син поглед и кадифена кожа. Мъж от лед и огън.

Тя сложи ръка на очите си, за да спре ярката слънчева светлина и да види още веднъж образа на своя герой, влязъл в леглото ѝ заедно с бурята. Когато най-сетне отвори очи, откри в леглото нещо, което прикова вниманието ѝ.

Очите ѝ се разшириха от учудване. Беше съвсем гола и бледата ѝ кожа беше в ярък контраст със загарялата от слънцето, мускулеста ръка, която я прегръщаше. Погледът ѝ се плъзна към силно рамо,

широк гръб и накрая спря върху лицето на мъжа, който спеше до нея по гръб, заровил глава във възглавницата.

Значи не е било сън. Федра се събуди изведнъж. При мисълта за случилото се през нощта бузите ѝ се оцветиха в тъмнорвено. Значи наистина се беше любила с Арман дьо Лакроа. Но онова, което снощи, под мантията на мрака, изглеждаше правилно и естествено, днес, под ярката слънчева светлина, беше някак застрашително и дори неловко.

Тя се опита да се освободи от прегръдката на Арман и посегна към завивката. Движенията ѝ веднага го събудиха. Той се обърна рязко и посегна към белега на гърлото си. Когато отвори очи, Федра видя в зениците му страх и се уплаши. Протегна ръка и съчувствено помилва меката кожа на рамото му.

— Арман?

Леденосините очи бавно възприеха образа ѝ.

— Федра. — В гласа му прозвуча облекчение. Усмихна ѝ се, изтегна се по гръб, привлече я върху себе си и потърси устните ѝ. Макар да не беше подготвена за страстната прегръдка, Федра не го отблъсна. И тя копнееше за непринудеността на нощта. Колко просто беше всичко помежду им. Тогава беше уверена, че мястото ѝ е в неговите обятия, никъде другаде. И сега беше прекрасно, но отново я обзе онова странно чувство, което беше изпитала малко преди да заспи. Откъде се бе взел този неясен спомен? Дали от начина, по който той произнасяше името ѝ?

Когато Арман я целуна, Федра се опита да забрави неловкостта си. Устата му беше топла и изкушаваща, а в погледа му светеше безкрайна нежност. Сякаш слънцето беше изгряло в очите му. Той зарови пръсти в косата ѝ и пошепна:

— Добро утро, скъпа.

Федра замръзна на мястото си. Това беше. Гласът му.

Тя се извърна настрана и седна в леглото.

— Какво... какво каза? — Надяваше се, не, молеше се той да заговори отново с гъвкавия си френски акцент. Объркан от реакцията ѝ, Арман отговори:

— Пожелах ти добро утро. Навън е прекрасно, нали?

— Аз... да, прав си — заекна тя, макар че ѝ се искаше да изкрещи. Утрото изобщо не беше добро, защото то ѝ бе донесло прозрението, че френският ѝ любовник говореше с акцент, който

идваше по-скоро от планините на Стафордшайър, отколкото от някоя област на Франция. Може да се наричаше Арман дьо Лакроа, но мъжът, с когото се беше любила цяла нощ, беше англичанин.

Колко време беше чакала Арман да направи грешка и да разкрие истинската си самоличност! Но защо трябваше да стане точно сега, след първата им любовна нощ? Тя вдигна завивката до брадичката си и неловкостта ѝ нарасна. Не можеше да остане в едно легло с мъж, който ѝ беше почти непознат.

— Студено ли ти е, мила? — попита Арман. Все още не беше забелязал, че се издава с всяка дума. Интимността на ситуацията го бе направила непредпазлив. Поиска да я прегърне, но тя се отдръпна.

— Недей! — помоли тихо тя. — Аз... не биваше да те будя... съжалявам...

— Не съжалявай. Никога през живота си не съм бил събуден толкова приятно.

— Но аз... аз не биваше...

— Ела и ме целуни — прекъсна я той и зарови ръка в къдриците ѝ.

Федра го отблъсна и се дръпна към другия край на леглото, като крепеше завивката пред гърдите си.

— Слугите скоро ще се събудят. Не искам да ме видят в стаята ти. Как ще обясня присъствието си?

В момента ѝ беше много трудно да си обясни как така беше забравила съмненията и недоверието си и се беше отдала безрезервно на Арман дьо Лакроа... или който и да беше той.

Арман седна в леглото. Топлият блясък в очите му угасна.

— Да, предполагам, че няма как да го обясниш — произнесе бавно той.

Федра се изчерви, но не посмя да срещне сериозния му поглед.

— Къде ми е нощницата?

Арман посегна към пода от своята страна на леглото и вдигна нощницата ѝ. Федра веднага я грабна. Дали след всичко, което се беше случило между тях тази нощ, той щеше да се изсмее, ако го помолеше да се обърне на другата страна, докато тя излизаше от стаята му?

Преди да го е помолила, Арман стана. Докато обличаше панталона и ризата си, тя се обърна с гръб към него.

Арман заобиколи леглото и разтвори пред нея червения си халат. Федра се поколеба за миг, после бързо го облече. Беше ѝ много голям и висеше около крехкото ѝ тяло. Жестът на Арман беше почти толкова интимен, колкото любовната им игра през нощта.

— Благодаря — промълви тя.

— Това не е най-новата дамска мода, но мисля, че изглеждаш добре. — Арман се засмя нежно и вдигна яката на халата. При докосването му я побиха сладостни тръпки, но тя се укори за слабостта. Как можеше да се разтапя от докосването му, след като дори не знаеше с кого е прекарала нощта?

Федра се обърна бързо с гръб към Арман и преобърна свещта на тоалетната масичка. Нервно уви халата около тялото си и попипа косата си.

— Сигурно изглеждам ужасно.

Лицето му за миг стана сериозно.

— Изглеждаш като малко момиченце, заловено да върши нещо неприлично.

Забележката му беше дяволски точна.

— Аз... никога не съм имала любовник — опита се да обясни Федра. Не знаеше защо го каза, но реши, че той трябва да го знае. И добави, подчертавайки чуждите думи: — Боя се, мосю маркиз, че ми липсва опит в тези неща.

Думите ѝ постигнаха желаното въздействие. Арман побледня, но с лекота възвърна френския си акцент, когато ѝ отговори:

— Не съм и очаквал друго, малката ми. — Направи крачка към нея и тя прочете по лицето му желанието отново да я грабне в прегръдката си. Ала тя се отдръпна и решително поклати глава.

Протегнатите му ръце бавно се отпуснаха.

— Ето че се появи и съжалението... въпреки всичките ти уверения и обещания. — В гласа му звучаха горчивина и обвинения. — Точно от това се опасявах. Но не очаквах, че ще се случи толкова бързо.

— А какво очакваше от мен? — изкрещя в отговор тя. — Боя се, че не съм достатъчно опитна, за да се чувствам щастлива, че съм прекарала нощта с мъж, който дори не ми е казал истинското си име.

— Ето къде бил коренът на злото. Господи, наистина не трая дълго. — Той я привлече към себе си и я принуди да вдигне глава.



Помилва чувствителната кожа под очите ѝ и продължи: — Изглеждаш така, сякаш цяла нощ си лежала будна. Нима си се надявала, че ще говоря насън? Жените, с които съм бил досега, идваха в леглото ми по най-различни причини, но трябва да призная, че нито една...

Арман не можа да продължи, защото Федра замахна и му зашлеви силна плесница. Никой нямаше право да я обижда по този начин. Когато се отдръпна дланта ѝ пареше. За момент се слиса от онова, което беше направила — но още по-слисан беше Арман, който несъзнателно разтриваше мястото, където се бяха отпечатали пръстите ѝ.

Тя се изтръгна от прегръдката му и се запъти към вратата. Той я настигна само с няколко крачки, хвана я за раменете и я обърна към себе си, за да погледне в лицето ѝ.

— Пусни ме! — изкрещя Федра и се замята в силните му ръце.

— Не, Федра, моля те. — Той се опита да я спре, без да прибегне до насилие. — Съзнавам, че съм заслужил гнева ти, презрението ти... но не мога да те пусна да си отидеш така. Моля те, остани.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, които се затъркаляха по бузите. Арман я прегърна и сложи главата ѝ на гърдите си.

— Не плачи, мила. Не исках да те обидя — проговори дрезгаво той.

Федра вдигна мокрото си лице към него и се облегна на гърдите му.

— Прости ми, Федра. — Той притисна лице в косите ѝ. — Нямам право да се сърдя на съмненията ти. Не си длъжна да ми вярваш. Само небето знае, че не съм направил нищо, за да разсея съмненията ти.

— Защо просто не ми кажеш кой си в действителност. — Тя изхълца тихо. — И какво търсиш в Хийт.

Арман повдигна лицето ѝ и изтри сълзите ѝ. В погледа му се четеше безкрайна тъга, каквато Федра никога не беше виждала в човешки очи. Сякаш от дълго време носеше в себе си някаква болка и се беше отказал от всяка надежда за щастие. Той я пусна нежно и взе от тоалетната масичка копринена кърпичка. Подаде ѝ я и колебливо се обърна към ковчежето, което Федра напразно се бе опитала да отвори.

Тя избърса сълзите си, за да може да го вижда по-добре. В ковчежето сякаш бяха скрити всичките му тайни, мъчителни мисли.

Федра спря да диша. Забеляза, че той се бореше със себе си дали да ѝ разкрие тайната си.

Най-сетне Арман проговори задавено:

— Аз... не мога. Не мога дори да те помоля да ми вярваш.

Тя разбра, че вътрешната борба беше приключила. Битката беше изгубена. Арман затвори грижливо капака на ковчежето и го заключи. Наложил на лицето си обичайното недостъпно изражение и застана до прозореца.

— Залогът е изплатен — проговори хладно той. — Ти ми подари една нощ и аз ще напусна дома на дядо ти още днес.

Думите му я изпълниха с ужас.

— Ти... искаш да ме напуснеш? Но защо? Аз изгубих играта.

— И двамата я изгубихме, скъпа моя. Още преди да започнем да играем.

— Да не би да го правиш само от учтивост, за да опазиш доброто ми име? — попита сърдито тя. — Животът ме е научил да се грижа сама за себе си. Вече не съм малко момиче.

Арман избухна в тих, горчив смях.

— Ти ще си останеш винаги малко момиче. Това те прави достойна за любовта на другите. Мисля, че ти си най-чувствителната жена, която някога съм срещал. Запази това свое качество.

Тя понечи да му възрази, но се отказа. До преди малко той нямаше никакво намерение да напусне Хийт, тя беше сигурна в това. Отново си припомни блестящите му очи и огнената целувка, когато за пръв път я притисна до себе си, и разбра, че предположението ѝ беше правилно — тя и само тя беше виновна за решението му да си отиде.

Какво да прави сега? Дали да захвърли здравия човешки разум и да стъпче гордостта си, за да го помоли да остане? Не, Арман беше прав. По-добре да не остават задълго под един покрив. Това ѝ бе станало ясно още в първия миг, когато го видя.

Федра се вкопчи здраво в гордостта, която и беше останала, и се постара да завърши разговора с достойнство.

— Кога ще си тръгнеш? — попита тихо тя.

— Колкото се може по-скоро. След закуска.

Толкова скоро? Тя понечи да протестира, но гордостта затвори устата ѝ. Кимна му и остави смачканата кърпичка на масата. Той

прекоси стаята и застана пред нея. Дали щеше да я прегърне за последен път?

Но той не го направи. Само се поклони церемониално, улови ръката ѝ и я целуна бегло.

— Желая ви щастие, милейди.

Федра с мъка потисна истеричния си смях. Ситуацията беше повече от абсурдна. Арман, само по панталон и риза, с разрошена коса, и тя, увита в халата му, с разголени рамене, се държаха като бегли познати след час, прекаран в празни разговори. Но тя нямаше друг изход, освен да сложи край на този фарс.

— И на вас желая щастие, милорд.

Арман не пусна ръката ѝ. Огледа я от главата до босите крака, сякаш искаше да запечата в ума си всеки детайл.

— Ти ще напуснеш само дома на дядо ми, нали? — попита с треперещ глас Федра. — Няма да напуснеш Лондон.

Арман въздъхна дълбоко.

— За съжаление не мога да напусна Лондон, преди да съм свършил онова, за което съм тук. Но докато не изпълня задачата си, не желая да те виждам.

Федра не разбра нищо от това тайнствено заявление, но едно беше ясно: това беше окончателното им сбогуване. Пръстите ѝ несъзнателно стиснаха неговите. Имаше чувството, че между тях се отваря огромна пропаст и само Арман знае какво има на дъното ѝ. Това не беше почтено.

— А когато изпълниш задачата си? Какво ще стане тогава?

За секунди тя видя на лицето му собствения си страх и отчаяние. В следващия миг Арман отдръпна ръката си и направи крачка назад. В погледа му блесна студенина.

— Когато изпълня задачата си — отвърна той с убеждение, което я прониза като с нож, — ти няма да искаш да ме видиш никога вече.

Дори часове по-късно Федра продължаваше да размишлява над думите на Арман. Оттегли се в таванската си стаичка и седна зад писалището си. Замахна с перото и опръска с мастило листа, който беше изписала. Опита се да изтрие петната и мрачното предсказание на Арман отекна в ушите ѝ: когато изпълня задачата си, ти няма да искаш да ме видиш никога вече.

Какво беше замислил? Говореше така, сякаш му предстоеше да извърши тежко престъпление — измама или кражба. А може би беше планирал да убие някого? Федра потрепери от студ въпреки топлото утринно слънце, което влизаше през прозореца на покрива. Опита се да си внуши, че предположенията ѝ са абсурдни, но не успя. От човек като Арман можеше да се очаква всичко. Дори след като беше познала нежността му, тя виждаше в очите му и много студенина. А когато излезе от стаята му, той отново беше скрил лицето си зад маската, която ѝ беше толкова омразна.

Федра стисна до болка гъшето перо. По дяволите Арман с проклетите му тайни! Гърлото ѝ пареше от неизплакани сълзи. По дяволите, защо беше такава ревла! Тя блъсна стола си и стана така рязко, че го преобърна.

Остави всичко, както си беше, и отиде до прозореца. Двете крила бяха здраво затворени. Нищо чудно, че в стаята беше толкова задушно. Федра блъсна капациите, за да отвори прозореца, но не успя. Едва след многократни усилия, когато челото ѝ се окъпа в пот, капациите се поддадоха.

Тя се облегна на дървената рамка и се загледа сърдито към бледосиньото небе и слънчевите лъчи, които бавно, но сигурно изсушаваха мокрия чакъл по алеите. Ако беше птица, щеше да отлети моментално от Хийт и завинаги да остави зад себе си тези сиви стени, които не ѝ обещаваха нищо друго, освен нещастие.

Не можеше, да каже защо точно в този момент изпитваше толкова силен копнеж да се махне от дома на дядо си. Може би

виновен беше споменът за нощта, която никога нямаше да се повтори. За две сини очи, изпълнени с копнеж и отчаяние, които трогнаха сърцето ѝ и в същото време я плашиха. А може би и заради нежеланието да присъства на заминаването на Арман.

— Радвам се, че той ще напусне къщата. Да, радвам се! — изсъска гневно тя.

Ала сърцето я укори за лъжата. Тя примигна към искрящото небе, изпъстрено с кълбести облачета. Не, нямаше да пролива сълзи заради Арман. Дори ако той копнееше за нея и се нуждаеше от нея, това нямаше да промени нищо. Нищо не можеше да промени факта, че Арман беше забъркан в нещо крайно опасно и страшно. А тя нямаше да извърши грешката да се намеси и да се влюби в мъж, в чийто живот нямаше място за нея.

Тя се имаше свой живот и щеше да го изживее, както беше решила. Крайно време беше да се погрижи за своите потребности. Като взе това решение, Федра изпъна крехките си рамене и си заповяда да не мисли повече за Арман, поне не днес. Обърна гръб на прозореца, постави стола на мястото му и отново седна зад писалището. Взе перото, потопа го в мастилницата и се съсредоточи, за да завърши статията си.

„... как е възможно една нация, която сама се нарича просветена, да се крие като страхливо дете зад прастария вик «Не искаме паписти»? Католиците бяха лишени от правото си да избират и да заемат държавни длъжности само защото и кралят, и парламентът са фанатично набожни.“

Федра добави още няколко фрази и подписа със замах: „Робин Гудфелоу“. Много добра статия. Макар да я беше написала набързо, посланието беше недвусмислено. Независимост! Независимост от английското правителство за католиците, които представляваха потиснатото мнозинство в Ирландия. Независимост за един честен народ, преследван заради религията си. Народ, към който принадлежеше и братовчед ѝ Джили. При тази мисъл по лицето ѝ пробяга лека усмивка. Не можеше да си представи човек, по-малко подходящ за светец от Джили. Но въпреки безгрижието си той имаше и своята сериозна страна, която се проявяваше най-често, когато преследваха сънародниците му. Тази статия щеше да хареса на Джили много повече, отколкото предишната за Арман.

Да, и той щеше да ѝ прости, че пътуването му до Франция е било напразно, Федра изпита угризения на съвестта, като си помисли колко време и пари щеше да загуби братовчед ѝ в чуждата страна, за да открие нещо, което тя вече знаеше. Арман не беше маркиз дьо Верне. Но това не беше толкова важно, защото днес тя щеше да види Арман за последен път.

Федра поръси хартията с пясък и зачака мастилото да изсъхне. Не биваше да мисли повече за заминаването на Арман. По-добре да мисли за значителната сума, която Джесъм беше обещал за следващата статия. Имаше и една трудност: Джили беше на път и нямаше кой да отнесе писмото на издателя. Може би трябваше да помоли Джонатан да изиграе ролята на куриер? Но тя не искаше да извлича изгода от привързаността на стария си приятел, още повече че той не беше добре с нервите. Не биваше да го натоварва излишно. Трябваше да изчака връщането на Джили... но кога щеше да бъде то?

Ударите на бронзовия часовник прекъснаха мислите ѝ. Единайсет часът! Часовникът беше единственият скъп предмет, останал в библиотеката, след като Евън изгори книгите ѝ. Федра предположи, че Арман вече прибира багажа си и подготвя отпътуването си.

Тя сгъна листа и го заключи в тайното чекмедже на писалището си. Изведнъж усети, че ѝ е невъзможно да остане в къщата, когато Арман си отива. Дядо ѝ със сигурност беше бесен и щеше да я обвини, че не се е държала достатъчно внимателно с госта и го е прогонила с нахалството си. При мисълта, че беше прекалила с вниманието си, Федра прехапа устни. Но очевидно Арман не се нуждаеше от такъв вид внимание.

Не, сега не можеше да понесе гнева на Соьер Уейлин. Не можеше и да се сбогува с Арман, сякаш двамата бяха имали само бегло познанство. Единствената ѝ надежда да не загуби самообладание беше да излезе, да се скрие някъде и да изчака, докато Арман си замине.

От страх да не го срещне по коридорите Федра дори не слезе в стаята си, за да си сложи шапката. Изтича по задната стълба и когато прекоси кухнята, улови любопитния поглед на Хестър Сиърли. Ала не обърна внимание на икономката и бързо затвори вратата зад гърба си. Отиде в розовата градина зад къщата и тръгна бавно по една тясна алея.

Едва беше стигнала до живия плет, когато я повика тих глас:  
— Федра?

Младата жена се обърна, затаила дъх, но разочаровано установи, че мъжът, който се надигна от каменната пейка, оправяйки разрошената си от вятъра коса, не беше Арман. Джонатан Върнел се запъти бавно към нея, докато тя с изненада се питаше, какво, за бога, търси той толкова рано в Хийт. Тази сутрин не беше в настроение да понася сериозната усмивка на Джонатан и почти съжали, че не се е престорила на глуха и не е продължила пътя си. Но веднага се засрами от тази мисъл. Не биваше да избягва стария си приятел, който винаги се стремеше да ѝ помага. Затова скри раздражението си и го поздрави с усмивка.

— Какво правите тук, Джонатан? Как само ме изненадахте! Какво ви води насам в този ранен час?

Той я погледна учудено и усмивката му отстъпи място на огорчение.

— Не помните ли? Аз прекарах нощта в Хийт. Заради бурята. Мислех, че съм ви казал.

— О! — Федра се изчерви смутено. Изобщо не си спомняше, че снощи се беше сбегувала с Джонатан. Вероятно беше помислила, че е дошла каретата му, за да го откара в града. Беше толкова задълбочена в играта с Арман, че не можеше да мисли за нищо друго.

За да не нарани чувствата на Джонатан, тя изрече бързо:

— Да, естествено. Искях да кажа, че съм изненадана да ви намеря сам в градината. Защо не закусвате с дядо ми?

— Сутрин не ям много. — Той я погледна с очакване. — Къде отивате, мила моя? Ще се радвам да ви придружа.

Федра изслуша предложението му със засилваща се неловкост. В момента не се нуждаеше от никого, дори от Джонатан. Но как да отхвърли предложението му, без да го нарани? В този миг ѝ хрумна спасителната идея.

— Честно казано, не съм излязла на разходка, скъпи приятелю. Вече е твърде топло и задушно. — Тя попипа деколтето на старата си домашна рокля, надявайки се, че думите ѝ са прозвучали убедително. — Смятах да се окъпя в езерото.

— Какво? Пак ли ще плувате? — Джонатан я погледна почти с ужас, сякаш тя беше изразила намерение да скочи от лондонския мост

в смъртоносните води на Темза.

— Нали знаете, че плувам от детските си години — засмя се Федра. — Братовчед ми ме научи. Ако искам, мога да преплувам и Ламанша.

— Аз... знам, че плувате добре, но... — Джонатан млъкна и бледите му бузи се зачервиха от смущение.

Федра предположи, че си е спомнил деня, когато я намери гола в езерото. Случката бе объркала бедния целомъдрен Джонатан много повече от нея. Без да я погледне в очите, той продължи: — Винаги съм бил много загрижен за вас... заради водовъртежите... заради натрапниците...

— О, но нали съм в имението на дядо си! Какво може да ми се случи? А що се отнася до водовъртежите — в изкуствено езеро никога няма водовъртежи. — Тя помълча малко и добави замислено: — Ако се удавя, вината ще е само моя. Всъщност смъртта ми няма да е голяма загуба за никого.

— Никога вече не произнасяйте тези думи! — Неочакваната пламенност в гласа на Джонатан стресна Федра. Той взе ръцете ѝ и очите му засвяткаха трескаво. — Не можете да си представите какво ще означава за мен, ако ви загубя. Сигурно ще умра още на следващия ден.

— Но аз само се пошегувах! Сега разбирам, че шегата ми е била глупава. Съжалявам. — След като се окопоти от изненадата си, Федра се опита да издърпа ръцете си от неговите, но хватката му беше смайващо яка. — Моля ви, Джонатан, причинявате ми болка.

В първия миг той сякаш не я чу, после примигна слисано и найсетне я пусна. Странният блясък в очите му, който толкова я бе обърнал, бавно угасна и Джонатан отново се върна в реалността.

— Аз... много съжалявам, Федра. Не исках да ви причиня болка. Знаете, че това е последното, което би ми хрумнало. Вие просто не забелязвате колко съм загрижен за вас. Толкова ми се иска да има някой, който да ви пази...

Федра се усмихна измъчено и кимна. Потърка ръката си, където се бяха отпечатали пръстите му, и се замисли. Джонатан често ѝ правеше такива признания и тя се трогваше от безусловната му привързаност. Но защо този път думите му я обезпокоиха? Тя разтърси



глава и отдаде безпокойството си на неприятните емоции, които беше преживяла тази сутрин.

— Божичко! — извика тя с принудена лекота, за да сложи край на разговора. — Какво сме се размекнали? Денят е прекрасен. Много държа да поплувам в езерото, затова трябва да вървя. Моля да ме извините, Джонатан.

Без да му даде възможност да отговори, Федра зави зад живия плет. Начинът, по който се бе отървала от Джонатан, ѝ беше неприятен. Знаеше, че я е проследил с изпълнен с копнеж поглед. Напомняше ѝ за вярно куче, на което не са позволили да последва господарката си.

— Прости ми, верни приятелю — пошепна тя. Докато той я гледаше, трябваше да върви към езерото. Всъщност не беше имала намерение да плува, но сега, когато слънцето беше високо в небето, идеята ѝ се стори много добра. Отдавна не беше ходила да плува.

След таванската ѝ стаичка езерото беше онова място в Хийт, където най-много обичаше да се крие. Място, което излъчваше благотворна самота. Дядо ѝ сприятелите му предпочитаха удобствата и прегледността на градината зад кухнята и рядко се отбиваха в парка, макар че господарят на дома беше дал много пари за парковите съоръжения. Езерото беше на голямо разстояние от изрядно поддържаната морава, а настланите с чакъл пътеки, които някога бяха вдигнали много шум, сега бяха обичайни за всяко голямо имение. Бълок, архитектът на Соьер Уейлин, беше подрязал старите дъбове и бе променил леглото на потока, който течеше през имението. На преден план се виждаше красива горичка от цъфтящи дървета и храсти, която напълно отговаряше на представата на архитекта за подобрене на природата.

Федра премина през грижливо подредените дървета и храсти и бързо стигна до езерото. Никой нямаше да предположи, че симетричната форма на бистрата водна повърхност е произлязла от божията ръка. Животните, внесени от чужбина, за да направят сцената перфектна, отдавна бяха изчезнали. Федра не беше казала на дядо си, но беше убедена, че няколко пъти беше усетила аромат на печено от къщите на дребните селяни наоколо.

Докато развързваше шала си, тя оглеждаше творението на Бълок със сдържано презрение. Предполагаше, че езерото на дядо ѝ не е побезвкусно от имитираните гръцки храмове, които украсяваха други

имения. Поне дядо ѝ не беше стигнал дотам да ангажира аскет, който да обикаля имението му. Освен това езерото имаше много смислена функция — поне за нея.

Федра развърза роклята си и я свали през главата. Освободи се бързо и от фустите и чорапите си. Тук не изпитваше срама, който я бе обзел в спалнята на Арман. Тук беше в своята стихия. Спомни си детството в Ирландия, когато двамата с Джили плуваха в естествено езеро, пълно с тръстика и остри камъни. Тогава се чувстваше добре в невинната си голота — нещо типично за повечето ирландци. Минаха години, преди да започне да се държи като сухите англичанки.

Федра застана на брега на езерото. Въпреки топлото слънце водата беше доста студена. Някога я бяха научили, че има само една възможност да преодолееш себе си. Тя пое дълбоко въздух, скочи с краката напред във водата и се потопи. В началото ѝ беше неприятно, но хладната вода бързо я съживи. Тя излезе на повърхността и заплува със силни тласъци, докато се стопли.

Направи кратка почивка, поразходи се из езерото и накрая се изтегна по гръб във водата. Това беше най-приятната част от плуването.

Този път обаче не можа да ѝ се наслади както обикновено. Абсолютната тишина на мястото започна да я потиска. Тя продължи да се носи по гръб във водата, но мислите ѝ отново се върнаха към Арман.

В живота ѝ нямаше място за мъж. С колко мъка беше преодоляла потисничеството от страна на Евън. Арман дьо Лакроа беше само временно развлечение. Връзката с него само я отклоняваше от същинската ѝ цел — да спечели достатъчно пари, за да стане независима от дядо си и плановите му. По-добре да помисли как да изпрати статията си на Джесъм. Не можеше да си позволи да чака връщането на Джили и беше готова да поеме риска да отиде лично при издателя. Лондончани бяха капризни и Робин Гудфелоу щеше да бъде забравен много скоро, ако не избухнеше някой нов скандал.

Лек вятър се плъзна по повърхността на езерото и предизвика вълни. Кожата на Федра настръхна, тя се разтрепери и заплува към брега.

Тя легна в тревата с надеждата, че слънцето ще я изсуши, преди да облече отново дрехите си. Трябваше да признае, че се чувства

самотна. Защо беше отговорила с такава сила на нежностите на Арман, защо веднага беше отишла в леглото с него? Понякога се разкъсваше от копнеж — а Арман беше съвършеният мъж.

Прекалено съвършен, каза си горчиво тя. Освен способностите си на любовник и добрия си външен вид, той умееше да бъде нежен и учтив. А тя копнееше не само за леглото, а искаше някой да я обича. Арман очевидно разбираше чувствата ѝ. Освен това той не искаше тя да се държи като глупава хлапачка, той уважаваше ума ѝ и ѝ се възхищаваше... поне докато не задаваше твърде много въпроси. Федра се зарадва, че си спомни за това, защото беше готова да се поддаде на съжалението и болката си.

— Върви по дяволите, Арман дьо Лакроа — промърмори тя, този път без особено убеждение. Завъртя се настрана и се загледа към зелените листа, между които се прокрадваха слънчеви лъчи. Сигурно е вече следобед, помисли си тя. Арман трябва да е заминал.

Изведнъж изпита омраза към сенките на листата, които посягаха към нея като ръце и крадяха слънчевата светлина от душата ѝ. Седна в тревата, обхвана голите си колене и се почувства празна и отчаяна.

За първи път се запита дали наистина беше толкова важно да знае какъв човек е Арман. Какво значение имаха името или тайните му? Неволно си припомни Близа Уилкинс, готовността ѝ да рискува живота и сигурността си, за да последва съпруга си, все едно къде щяха да го пратят. „Защото го обичам“ — бе казала Близа с обичайния си тих глас. Тогава Федра не я разбра, но сега беше друго.

Ако някога види отново Арман...

Пращане на клон прекъсна мислите ѝ. Тя се огледа бдително, но в горичката вече беше тихо. Само отделни листа се носеха плавно към земята. Въпреки това тя изпита чувството, че някой я наблюдава.

Федра посегна към дрехите си подчертано бавно и спокойно. Облече ризата и фустата и тъкмо затягаше корсажа си, когато шумът се чу отново. Последваха го стъпки. Някой беше наблизо.

Федра се обърна рязко, притиснала роклята към гърдите си, готова да изпищи за помощ. От храсталака излезе едра мъжка фигура и устата ѝ оформи едно слабо „О!“

Позна Арман, облечен в прост кафяв жакет и пясъчносиви панталони до коленете. Носеше високи ботуши с гамаши. Тъмните

коси бяха стегнати в строга плитка на тила. Сърцето ѝ заби с такава сила, че ѝ беше невъзможно да се раздвижи.

— Аз... мислех, че вече си заминал.

Той заби върха на единия ботуш в земята и не посмя да я погледне в очите. Никога не беше приличал по-малко на изискан маркиз, отколкото сега. Въртейки шапката в ръцете си, той проговори с тих глас:

— Как бих могъл да си тръгна, след като се разделихме по този начин? Без да се сбогуваме истински.

А тя си мислеше, че са си казали всичко. На бузите ѝ избиха червени петна. Той се кълнеше, че не иска да я нарани, а отлагаше раздялата.

Арман застана на брега и се загледа с невиждащ поглед към водата. Федра неволно сравни Арман с езеро — и то беше мистериозно и неуловимо като него. Тя му обърна гръб и продължи да се облича.

— Откога ме наблюдаваш? — попита гневно тя.

— Твърде дълго за душевния ми мир — отговори веднага той.

— По дяволите! — Един от шнуровите на корсажа ѝ се бе завързал на възел. Федра го дръпна с все сила и тънката коприна се скъса. Тя я захвърли и изсъска през сълзи: — И ти върви по дяволите! Защо се върна? Защо просто не си отидеш?

Той я погледна с дълбока болка.

— Не мога — произнесе дрезгаво той. — Мисля, че се влюбих в теб.

Думите бяха произнесени така просто и естествено, че тя не се усъмни нито за миг в искреността му. Признанието в любов беше дошло от най-съкровената му същност.

Изведнъж си спомни нещо, което ѝ беше казал първата вечер, когато се запознаха. И се чу да казва с треперещ, почти истеричен смях:

— Колко забавно. И аз си помислих същото за теб.

Федра не разбра какво бе станало, но изведнъж се озова в обятията на Арман. Двамата се прегърнаха така пламенно, че за малко да паднат в езерото.

— Федра — прошепна той и зарови лице в косата ѝ. — Аз съм глупак и егоист. Опитах се да се оттегля... но само се опитах. Кълна ти се, ще намеря начин... никога да не намериш причини да ме мразиш.

— Тихо, любими. — Федра зарови пръсти в косата му. — Всичко ще бъде добре.

Това беше прибързано и лекомислено обещание, тъй като тя изобщо не знаеше какво ще бъде добре. Но сега това не беше важно. Единственото, което имаше значение, беше, че той нямаше да изчезне от живота ѝ. В момента не можеше да си представи нещо по-лошо от това.

Устните му опариха нейните и двамата се отпуснаха в тревата. Арман задърпа трескаво дрехите ѝ. От съвършения любовник не беше останала и следа. Едва не разкъса фустите ѝ, докато се опитваше да я съблече. Нейните ръце също не стояха бездейни. Най-сетне останаха голи и телата им се съединиха, кожа до кожа, в диво отчаяние. И двамата съзнаваха, че всеки може внезапно да изгуби другия, и искаха да се насладят на скъпоценните минути, докато още могат. Желанието се засилваше всяка секунда и експлодира в зашеметяващ оргазъм, който ги остави изтощени до крайност, Федра задържа Арман още дълго в себе си, сякаш искаше да прогони завинаги сенките на недоверието.

— О, Федра, Федра — шепнеше той, — как съм могъл да живея без теб? Чувствам се като мъж, оставил зад себе си вечната зима и намерил яркото слънце. Ти си моето слънце.

Обърна се настрана и я привлече към себе си. Тя вдигна към него обляното си в сълзи лице.

— Никога не съм била ярко слънце. — Засмя се и добави: — Макар че дядо ми непрекъснато мърмори за цвета на косата ми.

— Той е глупак! — Думите бяха изречени с такова възмущение, че Федра се стресна. Арман си позволяваше да говори за дядо ѝ и необичайна острота. — Твоята коса е прекрасна, скъпа моя. Ако беше живяла по времето на Тициан, той щеше да полудее от желание да те рисува...

Федра сложи пръст на топлите му устни. Любовта, за която се бяха осмелили да говорят, беше още съвсем млада, а тя знаеше с абсолютна сигурност, че на този свят имаше две неща, които можеха да застрашат крехката им връзка.

— Искам да уточним нещо — отговори сериозно тя — и да постигнем споразумение. — В несигурното им бъдеще имаше само едно обещание, което можеха да си дадат взаимно. Арман вдигна

подозрително едната си вежда, но тя не му обърна внимание и продължи: — Аз ти обещавам, че повече няма да задавам въпроси, на които не можеш да отговориш. А ти трябва да ми обещаеш... — Усети, че Арман я слуша напрегнато, и се усмихна. — Искам да ми обещаеш, че никога вече няма да ме наричаш *ma belle* или *ma chere* и няма да играеш пред мен ролята на френски маркиз. Поне когато сме сами, както сега.

За момент тя се уплаши, че той ще се откаже от толкова много честност, но напрежението му бързо отслабна.

— Е, добре, моя прекрасна Федра, обещавам ти.

Той се засмя и я привлече към себе си, за да подпечата обещанието с дълга, пламенна целувка... обещание, което никога нямаше да бъде изпълнено.

Федра се върна в къщата. Преди час я беше напуснала в съвсем различно настроение. Сега, докато се качваше по задната стълба, си тананикаше неприлични ирландски песнички — песнички, които беше научила от Джили и каквито не биваше да пее една лейди. При тази мисъл тя се засмя с глас, защото никога не беше приличала по-малко на лейди, отколкото в този момент. Всеки, който я видеше, щеше веднага да отгатне какво е правила в меката трева край езерото.

Страстта на Арман я беше белязала. Тя сияеше, кожата ѝ пламтеше, устните ѝ бяха подути и напукани от целувките му, с разпуснатата си коса приличаше на дива циганка. Слава богу, че не срещна нито един слуга, защото не беше в състояние да скрие чувствата си.

Арман бе казал, че я обича. Това неочаквано признание в любов я слиса. Не очакваше, че някога ще чуе тези думи от мъжки уста, камо ли пък от недостижимия маркиз дьо Верне. О, той не е никакъв маркиз, опита се да се успокои тя. Самоличността му нямаше нищо общо с тяхната любов. Беше ѝ достатъчно да знае, че той я обича и че тя отговаря на любовта му. Любовта беше по-силна от всичко друго.

Това състояние беше много по-добро от начина, по който живееше преди появата на Арман. Тя се наслаждаваше на бурните си чувства и на възбудата, която я обземаше. Събуждането сигурно щеше да дойде и да я улучи по-болезнено от всичко преди. Но не днес.

Арман я обичаше заради самата нея. Нея, Федра, а не „жената, която остави лорд Евън“. Завъртя се и влезе с подскоци в стаята си,

сякаш все още беше босото малко момиче от Донегал. В замаяността си не бе забелязала, че вратата е отворена. Едва не се сблъска с Хестър Сиърли.

Федра замръзна на мястото си. По гърба ѝ полазиха тръпки. Инстинктът веднага ѝ подсказа опасност.

— Какво правите тук?

Макар че беше поне с половин глава по-висока от икономката, Федра се почувства дребна и нищожна. Острите очи на Хестър не пропуснаха нито една подробност от мръсните ѝ дрехи и пламтящото лице. Обилно гримираното лице потъмня.

— Проверявам дали момичетата са си свършили работата, както трябва. Понякога го вършат като с призрочна ръка, разбирате ли.

— Или с магия. — Федра се усмихна сладко. Днес дори мадам Хестър нямаше да успее да ѝ развали настроението. Вирна брадичка и се запъти към гардероба.

— Съжалявам, че ви преча — изрече подигравателно Хестър. — Нямах представа, че милейди ще пожелае да се преоблече в този час на деня.

Федра отвори гардероба си и започна да си избира рокля.

— Не мога да не се преоблека, защото се подхлъзнах на мократа трева и паднах. — Веднага се ядоса на себе си. Не беше нужно да дава обяснения на никого, най-малко на Хестър Сиърли.

Икономката се наведе и събра тревичките, нападали от фустите ѝ. Смачка ги в шепата си и отново заговори:

— Тъкмо заповядах на момичетата да подредят стаята на маркиза. Смятате ли, че и той ще иска да се преоблече?

Нямаше съмнение в намека ѝ. Федра пребледня.

— Защо не попитате самия него? — изсъска гневно тя. Извади от гардероба копринена рокля с прасковен цвят, отиде в стаичката за преобличане и затвори вратата с трясък.

Съблече се, без да повика Луси. Подозренията на Хестър ѝ бяха напълно достатъчни. Докато обличаше роклята, злобното лице на икономката не излизаше от ума ѝ. Склонността ѝ да шпионира отдавна я дразнеше, но изведнъж стана заплаха за Арман. Хестър можеше да претърсва стаята ѝ, колкото си ще, нейните тайни бяха грижливо заключени. Но дали Арман можеше да каже същото и за своите? Тя си припомни малката ракла, поставена на видно място на тоалетната му

масичка. Хестър можеше спокойно да я отвори с фуркет. Трябваше да го предупреди.

Федра неволно се усмихна. След като упорито се беше опитвала да го разобличи, сега се опитваше да го предпази от разкриване. Ако любовта не беше сляпа, тя поне принуждаваше хората да гледат на живота от различна страна.

Когато се върна в спалнята си, тя продължаваше да мисли за Арман и на лицето ѝ грееше усмивка. Сиърли все още беше там. Тъкмо пригладжаше покривката с цвят на слонова кост, макар че домашните прислужнички отдавна бяха оправили леглото. Грубите ѝ пръсти подръпваха броката и лицето ѝ изразяваше странна тъга. За какво ли си мислеше?

— Вече можете да си вървите, мисис Сиърли — проговори властно Федра. Не изчака да види дали икономката ще се подчини на заповедта, а седна на позлатеното столче пред тоалетната си масичка. Отвори огледалото и се зае да четка разбърканите червени къдрици.

Федра не познаваше суетността, но докато се гледаше в огледалото, започна да разбира защо Арман я наричаше прекрасна. Никога преди това не беше виждала този ясен блясък в очите си, кожата ѝ никога не е била толкова мека и прозрачна. Розовата ѝ уста тръпнеше. Тя криеше най-сладката тайна, която можеше да има една жена. Тя...

Внезапно Федра изпусна четката и нададе уплашен вик. До лицето се бе появило друго. Като по магия зад нея се оформи сбръчкано призрачно лице, чиито черти бяха разкривени от омраза. Едва след няколко секунди ѝ стана ясно, че това беше Хестър Сиърли, която правеше нещо зад нея. Тя притисна ръка към гърдите си, за да успокои лудо биещото си сърце.

Вдигна четката и за да не издаде пред икономката колко се беше уплашила, я изгледа гневно.

— Какво още правите тук, мисис Сиърли?

Очите на жената пареха като разгорени въглища, а в зениците им Федра откри искри на ревност, които я уплашиха още повече. Без да знае защо, тя се разтрепери цялата. Никога досега не беше изпитвала страх от Хестър Сиърли, но в този момент беше много уплашена.

Жената зад нея сведе клепачи, покрити със сини жилки, и очите ѝ отново добиха обичайния си любопитен израз. Хестър беше само



една любопитна икономка. Това не беше причина да се плаши от нея, а само да бъде бдителна. Федра въздъхна облекчено.

— Права сте, милейди, нямам повече работа тук — отговори Хестър, но не си тръгна. Разбута нещата на тоалетната масичка и се осмели дори да пипа ветрилата на Федра и ръкавиците ѝ от гласе. Младата жена се почувства ужасно неловко. Все пак страхът ѝ беше изчезнал.

Когато Хестър вдигна порцелановата овчарка, търпението ѝ се изчерпа и тя заповяда:

— Веднага я оставете на мястото ѝ.

Тромавите пръсти на мисис Сиърли обхванаха крехката фигура така здраво, че всеки миг можеха да я счупят.

— Откъде имате тази фигурка?

— Това не ви засяга. — Федра понечи да вземе овчарката от ръката ѝ, но Хестър се дръпна настрана. Това я вбеси.

— Мис Летингтън направи тази овчарка за лорд Евън. Как се е появила след толкова дълго време, и то сред вашите вещи?

Летингтън? Федра потрепери. Това беше името, което вчера бе споменал собственикът на магазина за порцелан. Колко странно, че го бе чула отново от устата на Хестър. Макар че първият ѝ импулс беше да я удари и да я изхвърли навън, любопитството надделя.

— Мис Летингтън? Говорите за мис Джулиана Летингтън?

— Точно така, за нея говоря. Тази фигурка беше предназначена за австрийския император, но мис Джулиана реши да я подари на господаря ми, на лорд Евън. Само че той не можа да я получи. До смъртта си вярваше, че някой я е откраднал.

Макар че гневът заплашваше да я надвие, Федра усещаше засилващи се тръпки. Възможно ли беше любимата ѝ овчарка наистина да е принадлежала към прославената Летингтънова двойка? Или Хестър пак разправяше небивалици?

Когато най-сетне успя да изтръгне фигурката от ръцете на икономката, тя обясни небрежно:

— Намерих я на тавана, затова я смятам за своя собственост. Ако е толкова ценна, колкото твърдите, защо Джулиана Летингтън е искала да я подари тъкмо на моя мъж?

За голяма изненада на Федра Хестър избухна в смях. Не можеше да си спомни някога да я е виждала да се смее и почти се уплаши.

Смехът на Хестър беше пронизителен и неприятен, като грачене на гарван.

— Не разбирам защо въпросът ми ви развесели толкова.

— Наистина ли не разбирате? — Хестър изтри сълзите в очите си с черната си ръкавица. Федра се учуди, че един замъглен от смях поглед можеше да бъде толкова злобен.

— Просто съм учудена, това е всичко. От една страна, вие не понасяте да виждате наметката, а от друга, пазите тази порцеланова фигурка като зеницата на окото си.

Пелерината? Фигурката? За какво, по дяволите, говореше икономката? Федра беше убедена, че тя не е на себе си.

— Господ да ми е на помощ, но вие наистина не знаете нищо, нали? — Хестър протегна врат като усойница, която си търси жертва.

Федра наистина не знаеше, но когато премести поглед от злобното лице на Хестър към овчарката, вече не беше сигурна, че иска да узнае.

— Сивата наметка, скъпа лейди Грантъм — обясни сладниково Хестър. — Нали я помните? Онази, дето...

— Много добре знам на кого е принадлежала. Какво ще ми кажете за тази личност? — Не ѝ беше особено приятно да ѝ напомнят за Ан, изчезналата любима на Евън, нито искаше да говори с Хестър за миналите си унижения.

— Е, добре — продължи провлечено Хестър, жадна да се наслади на всеки миг от разкритието си, — дамата, на която принадлежеше наметката, бе същата, която направи фигурката. — Тя посочи с костеливия си пръст овчарката, която Федра не изпускаше от ръката си. — Мис Джулиана Летингтън беше изчезналата любима на лорд Евън.

Джулиана Летингтън и Ан са едно и също лице? Велики боже, нищо чудно, че Хестър се превиваше от смях. Каква ирония на съдбата? Тъкмо тя ли трябваше да намери порцелановата овчарка и да се привърже толкова към нея? А тя беше само един спомен от изчезналата любима на съпруга ѝ.

Федра предпазливо завъртя в ръка златокосата овчарка. Години наред беше изпитвала страх, болка и ревност, докато мислеше за Ан. Но сега чувствата и внезапно се промениха. Вече не завиждаше на призрака, който беше обсебил мислите на Евън.

— Значи Ан е била дъщеря на производител на порцелан — заговори с твърд глас тя. — Вече не се учудвам, че Евън не се е оженил за нея. — Заможното и гордо семейство Грантъм никога не би допуснало синът да се ожени за момиче от по-долно съсловие. Те не харесаха и Федра, въпреки богатството на дядо ѝ, който го бе използвал като примамка, и въпреки произхода на майка ѝ, която беше лейди Сиобан.

— Беше истинска трагедия — продължи Хестър с дълбока въздишка, без да изпуска Федра от поглед. — Лорд Евън обичаше Джулиана Летингтън повече от всичко на света.

Може би Хестър си въобразяваше, че злобните ѝ забележки ще я засегнат. Федра я прониза с гневен поглед.

— Какво знаете вие за тези неща? Тогава не сте били на служба.

— Лорд Евън не се отнасяше към мен с презрението, което проявяват някои хора в тази къща. Често ми се доверяваше и...

— Много се съмнявам. Познавах добре мъжа си и знам, че не прекарваше времето си със слугите. — Федра остави овчарката на мястото ѝ и отново започна да четка косата си. Ала Хестър сложи ръка на рамото ѝ и ноктите ѝ се впиха в тънката материя на роклята. Това я уплаши и тя изпусна четката.

— Вие не познавахте нито него, нито мен — изсъска жената. — Когато лорд Евън беше жив, аз не бях проста икономка. В моите вени тече същата кръв като на семейство Грантъм. Да, мадам, семейство Сиърли са аристократи, но за съжаление са преживели лоши времена.

Федра се освободи от яката хватка. Искрящите ѝ зелени очи срещнаха злобния поглед на Хестър в огледалото.

— По-добре си вървете — процеди през здраво стиснати зъби тя.

— Той обичаше нея, не вас. — Хестър изрече тези думи, сякаш размахваше нож. — Той обичаше своята прекрасна Джулиана, която беше също така нежна и крехка като тази фигурка. Никога не престана да я обича, дори когато брат ѝ уби лорд Карлтън, бащата на моя нещастен лорд Евън.

Федра се обърна рязко, готова да изхвърли икономката навън, но изведнъж замръзна на мястото си и само примигна, сякаш заслепена от стотина свещи, от светлина, която изведнъж и разкри какво точно се беше случило.

Летингтън... старият Лети... ето какво било!

— Значи старият Лети, който е убил Карлтън Грантъм, е бил братът на Ан?

Хестър я гледаше с презрителното търпение, с което изисканите хора се отнасят към селските глупаци.

— Правилно. Това беше Джеймс Летингтън. Отдавна искам да ви разкажа тази история, но вие сте твърде високомерна, за да ме изслушате. Или може би се страхувате?

— Просто не проявявам интерес към една стара история, която няма нищо общо с мен.

Тя се обърна отново с гръб към Хестър и посегна към четката. Ръката ѝ трепереше и това я ядоса. Може би Хестър беше права и тя се страхуваше като малките деца, които икономката обичаше да плаши с призраци. Но в нейното собствено минало имаше предостатъчно сенки, които я посещаваха, и тя беше свикнала с тях. Не искаше да се обременява и със сенките на други хора.

Гласът на Хестър се понижи заплашително и Федра не намери начин да я спре. Икономката продължаваше да я гледа втренчено в огледалото и в погледа на черните очи имаше нещо магическо, което я хипнотизираше. Сякаш в огледалото се беше появил зъл дух, от който не можеше да се отърве.

— Това стана през пролетта, преди много години... — започна Хестър. — Прекрасният лорд Евън се обясни в любов на мис Джулиана Летингтън. Тя беше красиво момиче, всичко в нея беше златно и розово, и беше толкова дребна, че едва му стигаше до раменете. Той престана да яде и да пие, през цялото време мислеше за нея и ѝ обеща, че въпреки различията в положението им ще я направи своя жена.

Това обаче не се хареса нито на семейство Грантъм, нито на Летингтънови. О, да, майка ѝ и братята ѝ Джеймс и Джейсън, двама млади негодници, бяха също така горди. Но никой не можеше да спре лорд Евън, когато искаше да получи онова, което желаше сърцето му. В крайна сметка го спряха баща му, лорд Карлтън и... вие.

Федра буквално изплю последната дума. Федра пусна четката в скута си и се вкопчи с такава сила в ръба на масата, че пръстите ѝ побеляха.

— Тогава се появи дядо ви и започна да обещава на алчния лорд Карлтън какво ли не: щял да му подари цяло състояние, да изплати

дълговете му. Грантъмови винаги имаха дългове. А пък и вие сте дъщеря на ирландска лейди.

Последните думи бяха произнесени като обида.

— Сделката беше сключена без знанието на лорд Евън. Той нямаше сили да се противопостави на баща си — Карлтън Грантъм беше самият дявол, но за своята любима Ан беше готов да се опълчи срещу целия свят. Лорд Карлтън си въобразяваше, че ще намери начин да обезщети Джулиана или да я заплаши. И естествено го намери. Една нощ двамата си бяха уговорили среща. Момичето бе обещало да му донесе порцелановата фигурка като знак за любовта си. Но мис Джулиана не дойде на срещата. Изчезна завинаги от лицето на земята. Лорд Евън едва не полудя от мъка, а брат ѝ Джеймс побесня и уби лорд Карлтън.

— Мога да си представя — изрече съчувствено Федра. — Ако Евън наистина е обичал момичето, трябвало е да направи същото.

Хестър сви устни и се опита да пренебрегне укора към любимия си Евън.

— Мистър Уейлин и лорд Карлтън тъкмо обсъждаха подробностите на брачния договор. Лорд Карлтън не забелязал, че Джеймс Летингтън го е последвал. Слугите били в почивка и за стария Лети било много лесно да проникне безшумно в преддверието и да си избере оръжие.

На лицето ѝ изгря зловеща усмивка.

— Взел боздугана от стената и зачакал.

— Останалото го знам — прекъсна я остро Федра. — Убил лорд Карлтън и го обесили. По-добре ми кажете какво е станало с другите от семейството. Намерили ли са Джулиана?

— Не, само гълъбовосивата ѝ наметка. На брега на реката. Предполага се, че се е удавила.

Федра се намръщи подозрително. Имаше чувството, че Хестър пропуска някои подробности от историята, макар че очевидно ѝ доставяше удоволствие да я разказва. Струваше ѝ се прекалено просто проблемът на лорд Карлтън да се е разрешил чрез доброволната смърт на Джулиана Летингтън. Може би именно той я бе тласнал към смъртта? А ако Джулиана наистина беше потърсила смъртта, как порцелановата овчарка се беше озовала в таванската стая?

— Какво е станало с майката и с брата на Джулиана?

Хестър вдигна рамене. Джейсън Летингтън, който не беше извършил жестоко убийство, не я интересуваше. Предпочиташе да опише страшните подробности на убийството.

— Оръжието е доста тежко. С него можеш да пръснеш черепа на един мъж с един-единствен удар...

— Млъкнете най-сетне, Сиърли! — заповяда с твърд глас Федра. Икономката я погледна с дива омраза.

— О, да, сега, след като чухте всичко, можете да ме уволните. Вие сте лейди с копринена рокля и спите в сатенено легло.

Федра скочи от столчето и демонстративно отвори вратата. Сигурно беше полудяла да слуша толкова дълго историите на Хестър.

— Няма защо да се правите на важна — ухили се злобно Хестър. — И вие сте само една бедна роднина като мен. Само че аз се трепя, за да заслужи малката си заплата, която едва ми стига да оцелея. О, да не забравя, дядо ви е достатъчно великодушен, за да ми позволи да продавам чай, с което печеля нещо допълнително. Аз нямам вашите предимства, с които бих могла да печеля много повече.

Лицето на Федра се оцвети в тъмнорвено.

— Веднага излезте от стаята ми!

— Първо се хвърлихте на шията на пияницата Денби, а сега се обесихте на врата на маркиза! И това, въпреки че бедният ми лорд Евън е под земята по-малко от година. Да знаете, че никога няма да станете маркиза. Маркиз дьо Верне ви обича също толкова малко, колкото лорд Евън. Той само ви използва...

— Казах веднага да излезете от стаята ми! — Федра направи крачка към икономката, без да знае какво щеше да направи. Ала Хестър я изпревари и след безсрамен реверанс избяга навън.

— Разбира се, милейди, както желаете.

Когато вратата се затвори зад гърба ѝ, Федра падна на леглото си е треперещи колене. Зарови лице в ръцете си и се прокле за глупостта си. Беше позволила на Сиърли да я нарани, и то в момент, когато се чувстваше годна да се брани срещу цялото зло на света.

Тази жена е вещица, каза си гневно Федра. Тъкмо когато небето над нея се бе развиделило, Хестър беше пуснала нови мрачни облаци. „Маркиз дьо Верне не ви обича... само ще ви използва, за да...“

Не! Федра удари с юмрук брокатената завивка. Нямахше да позволи на Хестър да я трови.

Седна отново пред огледалото и посегна към четката. Ала погледът ѝ падна върху златокосата овчарка, оставена на масичката. Докосването на Хестър ѝ бе отнело радостта от фигурката. Изведнъж очите на овчарката станаха тъжни, а красиво извитата уста се превърна в кървавочервена резка.

Очите на Федре се напълниха със сълзи. Тя взе фигурката и я скри в най-долното чекмедже на тоалетната си масичка.

Споменът за сблъсъка с Хестър остана в съзнанието на Федра като паяжина, която упорито отказваше да се махне. Даже след няколко дни, докато се клатушкаше към Лондон във вехта наемна карета, тя размишляваше за онова, което ѝ бе казала икономката.

Може би вината беше на вечерната мъгла, която обгръщаше каретата и превръщаше иначе познатите лондонски улици в кошмарна сцена, или на ситния дъждец, който ръмеше от сутринта. А може би беше рискът да пътува сама, за да изпълни намерение, което би представлявало огромно предизвикателство, за любопитната икономка.

Федра опипа плика, в който беше сложила статията си. Надяваше се скоро да я предаде в ръцете на Джесъм. В къщата знаеха, че е на чай у Джонатан Върнел и възрастната му братовчедка, която водеше домакинството. Планът ѝ беше да предаде плика и веднага да продължи към дома на Джонатан в Чийпсайд, преди да се разбере, че я няма. Знаеше, че верният ѝ приятел с готовност ще я прикрие, но не искаше да му създава трудности.

Във всеки случай не биваше да остава дълго при Джесъм. Тя спусна плътния воал пред лицето си с надеждата, че фината черна коприна щеше да скрие чертите ѝ. Възнамеряваше да му подаде статията през прозорчето, без да слиза, за да остане на сигурно разстояние.

Федра се приведе напред, за да хвърли поглед навън през мръсното прозорче на каретата и да разбере колко още им оставаше до Флийт Стрийт. Но мъглата скриваше всички очертания и навън беше по-тъмно, отколкото беше обичайно за този час. Малкото други карети, които бяха на път тази вечер, трополяха от двете им страни и изчезваха като сенки в сивите изпарения. Даже тропотът на конете се чуваше приглушено.

По тротоарите пред къщите вече бяха запалили всички газени лампи. Така предписваше законът. Смяташе се, че светлината ще държи далече уличните разбойници, които правеха лондонските улици



несигурни. Но тази вечер през сивата мъгла се виждаха само неясни светли петна. Светлината не стигаше дори до средата на улицата, по която се движеше каретата, и Федра се чувстваше като в открито море, отрязана от уютния бряг.

Тя потрепери и се сви на седалката. Защо не помоли Арман да я придружи? Защото все още не можеше да му се довери напълно и да му разкрие кой беше в действителност Робин Гудфелоу. Беше сигурна, че той не се е разгневил на статията, която беше написала за него. От деня, когато купи „Газет“ в книжарницата на Оксфорд стрийт, не беше споменавал Робин Гудфелоу. Защо това не можеше да му се довери както на Джили и Джонатан?

Може би защото нещо дълбоко в нея ѝ нашепваше, че Хестър е права: че Арман не я обича, а само я използва за тайнствения си план.

Не! За малко да извика, толкова категорично отхвърляше това предположение.

Изведнъж каретата спря и Федра едва не изхвърча от седалката. Взря се в полумрака и откри най-обикновена лондонска къща от червени тухли. Изглеждаше мрачна и негостоприемна. Кочияшът скочи и отвори вратичката.

— Пристигнахме, милейди. Това е адресът, който ми дадохте.

— Но аз няма да слизам — възпротиви се Федра. Мъглата нахлу във вътрешността на каретата и тя се закашля. — Моля, почукайте на вратата и повикайте мистър Джесъм да дойде при мен.

Кочияшът измърмори нещо, сякаш се боеше, че дамата може да избяга с каретата и коня му, докато той чука по чуждите врати, но в крайна сметка се съгласи да изпълни молбата ѝ. Федра трябваше да му обещае допълнителен бакшиш, макар да не можеше да си го позволи.

Когато кочияшът се запъти към мрачната къща, тя провери дали воалът закриваше лицето и червените ѝ коси. Ръцете в светложълти ръкавици от гласе бяха влажни. Как да се държи с Джесъм, който вероятно беше свикнал с Джили и можеше да реагира враждебно?

Минутите минаваха и когато Федра беше готова да повярва, че е сбъркала адреса, кочияшът се върна, придружен от дребен мъж със синьо палто и напудрена сива перука.

Федра моментално забрави всички мерки на предпазливост и спусна прозорчето, за да види своя издател. Феърли Джесъм беше на средна възраст, съвсем обикновен човек със строга уста. Погледът му

издаваше изтощение и досада. Гласът му прозвуча толкова остро, че Федра се отдръпна от прозореца.

— Какви са тия глупости? Какво искате от мен? Защо ме извадихте от къщи в този час?

Тя му протегна плика и обясни с преправен глас.

— Това е от Робин Гудфелоу.

Джесъм смаяно вдигна вежди, взе плика от ръката на Федра и отвори вратичката на каретата. Когато се наведе към нея, тя се отдръпна в тъмната вътрешност. Мъжът присви очи, опитвайки се да проникне през тънката коприна на воала.

— Значи сега си имам работа с жена? — изръмжа той. — Какво стана с ирландеца?

Федра потръпна от ужас. Не беше дошла с намерението да разговаря с него.

Джесъм промърмори някакво проклятие под носа си.

— Е, добре, предайте на мистър Гудфелоу, че съм доста загрижен от тайнствеността му. Искам да знам кои са хората, които пишат за мен.

Федра протегна ръка и произнесе със стиснати зъби:

— Моля, искам да получа обещания аванс.

— Не бързайте толкова, мадам. Първо трябва да видя какво държа в ръцете си. Ами ако сте ми донесли любовни писма?

Федра възмутено поклати глава и изчака, докато Джесъм отвори плика и прочете първите страници под слабата светлина на фенера, който държеше кочияшът.

— Независимост за католиците? — изръмжа след малко издателят. — Това ще предизвика голяма бъркотия. Не съм сигурен, че трябва да го напечатам.

Федра го погледна уплашено, но успя да се овладее.

— Моля да получа обещания хонорар.

Джесъм я погледна втренчено, извади от джоба си вехта кесия и изсипа в шепата си златни монети. Когато Федра посегна да ги вземе, той дръпна ръката си и заяви:

— Искам да знаете, че се надига буря. Гудфелоу трябва да е наясно. Министрите на краля заявиха, че няма да търпят повече подстрекателства. Решили са да дадат пример за строгостта на закона.

— Глупости! — изсъска Федра с нормалния си глас. — Аз... ние също знаем за тези заявления. Но след аферата с Джон Уилкс кралят се страхува да преследва журналисти, защото по този начин създава герои и мъченици.

— Не бъдете толкова сигурна — отвърна подигравателно Джесъм. — Аз ще ви кажа само едно: ако ме приберат зад решетките за разпространение на подстрекателски писания, няма да отида сам в затвора. Кажете това на Гудфелоу.

Джесъм изсипа монетите в шепата ѝ, затвори вратичката и извика на кочияша да тръгва. Конете препуснаха в мъглата, преди Федра да е имала време да отговори на Джесъм.

Докато каретата трополеше по неравната улица, Федра кипеше от гняв. Ядосана беше най-вече на себе си, че не бе успяла да проведе разговора според очакванията си. Дори не бе преброила парите, за да се увери, че Джесъм е платил уговорената сума.

Монетите лежаха забравени в скута ѝ. Какво искаше да каже Джесъм със заплахата, че няма да застане сам пред съда? Той не познаваше никого, когото да обвини, освен... Федра се вцепени. Освен Джили.

Макар че се разтрепери от страх, тя се укори, че се е държала като глупачка и е допуснала Джесъм да я сплаши. Никой нямаше намерение да хвърли издателя ѝ зад решетките. Колко пъти вече се беше подигравала безнаказано с крал Джордж и министрите му. Джесъм напразно биеше тревога.

Ами ако Джесъм е прав и нещата се обърнат? — запита се със страх тя. Ами ако търпението на краля се изчерпи? Тя погледна през прозорчето и сред сивата мъгла изникна зловещата сграда на затвора Нюгейт. Не, повече нямаше да рискува. Не и ако залагаше на карта живота на Джили, доброто име на дядо си и собствената си сигурност.

От днес нататък Робин Гудфелоу щеше да пише само по безопасни теми, Федра въздъхна и стисна монетите в шепа. Това беше най-умното решение. Дано само не беше взето твърде късно.

Федра не можа да преодолее себе си и не изгори оригиналите на статиите си. Нареди ги грижливо един върху друг, върза ги с черна панделка и ги заключи в чекмеджето на писалището си. Това беше всичко, което направи за Робин Гудфелоу. Испита облекчение, когато не се чу нищо за арест на Джесъм, и продължи да се наслаждава не всеки скъпоценен миг с Арман, без да мисли за бъдещето.

Дойде август и жегата в Лондон беше непоносима. Който можеше да си го позволи, заминаваше на море. Онези, които оставаха в града, се криеха в сенките и страдаха мълчаливо. Когато един следобед излезе на езда с Арман по ливадите зад зелената морава на Хийт, Федра не срещна никого, само стадо наскоро остригани овце.

Зарадвана от тази самота, тя пусна коня си в галоп. Периферията на шапката не можеше да опази лицето ѝ. Скопеният ѝ червен кон напразно се опита да надмине Немезис, расовия бял жребец на Арман.

След кратък натиск с коленете конят се втурна напред и разпръсна уплашените овце. След минути Федра намали темпото, за да не изтощи животното. Пъшкайки, конят прекоси ливадата. От хълбоците му капеше пот.

Най-сетне Арман забеляза, че я е оставил далеч зад себе си, и спря да я изчака под стар, разклонен дъб. По загорялото му от слънцето лице блестяха капчици пот. Той разкопча ленената си риза и изложи гърдите си на лекия вятър.

Когато Федра спря до него, в погледа му се четеше дяволитост. Наведе се към коня си и пошепна съзаклятнически в ухото му:

— Честно, Немезис, ако знаех, щях да спася бедното животно от тези мъчения.

— Ти не ми каза, че ще яздиш, сякаш те гони банда главорези! — извика обвинително Федра. — И изобщо, що за име е това? Немезис! Не подхожда на кон.

— Когато му дадох това име, го считах за най-подходящото, но сега не съм толкова сигурен. — Арман я погледна с отсъстващ вид, но

скоро се върна в реалността и скочи от гърба на коня. — Ако искаме да се върнем в Хийт до вечерта — поясни той, — трябва да дадем почивка на твоя кон.

Федра не възрази, когато той я вдигна от седлото. Недалеч от дъба Арман намери поток, от който беше останала само вадичка, и напои конете. Федра се настани с доволна въздишка на брега, прибра полите на светлосиния костюм за езда, загреба с шепи вода, напи се и наплиска лицето си. При това хвърляше скрити погледи към Арман, който също се плискаше с хладната вода. Отново забеляза белега на гърлото му и потръпна. Веднъж той ѝ бе казал, че го е наранил приятел. Дали е бил затворникът, когото беше споменал? Стига! — заповяда си енергично Федра. Нали беше обещала да не задава повече въпроси.

Тя седна на пети и разкопча жакетчето си.

— Май ще се наложи да вървя пеша — въздъхна тя. — Не биваше да пришпорвам бедния Фурлонг в тази горещина.

Арман върза двата коня под малко ябълково дърво, където имаше достатъчно сянка и свежа трева. Докато милваше шията на Фурлонг, той проговори замислено:

— Ти си добра ездачка. Жалко е, че яздиш този старец.

— Аз обичам този старец — възрази тя, но веднага добави с копнеж: — Понякога ми се иска буйна млада кобила, но дядо не разбира нищо от коне. С Евън имахме ужасни караници за скъпите ловни коне, които непрекъснато купуваше. Трябваше буквално да проси от дядо ми...

Тя свали шапката си и се изтегна на тревата.

— Последният ловен кон, купен от дядо, беше прекрасен. Имаше най-прекрасната кестенява грива и беше невероятно бърз. Жалко е, че Евън яздеше Брут точно в деня, когато...

Тя млъкна рязко. Край на празните приказки! Не искаше да говори с Арман за починалия си съпруг, камо ли да му разкаже за злополуката, причинила смъртта му. Вдигна глава и забеляза, че очите на любимия ѝ бяха сериозни.

— Сигурно ме смяташ за безсърдечна егоистка — продължи тихо тя, — понеже тъгувам за добрия кон, но не съм проляла нито една сълза за съпруга си, който си счупи врата.

— Не съм казал такова нещо. В никакъв случай не бих те нарекъл безсърдечна.

Въпреки мекия му отговор Федра се почувства длъжна да се защити.

— Злополуката е станала изцяло по вина на Евън. Винаги яздеше невнимателно, гонеше конете като луд, дори по непознат терен. Онази сутрин е бил сам. Много пъти съм го виждала да прескача каменни зидове, без да намали скоростта, без да помисли какво го чака оттатък. Излетял от коня и паднал право върху плуга, оставен от някакъв селянин...

Тя затвори очи. Сцената беше жива в съзнанието ѝ.

— За щастие умрял веднага. Казаха ми, че не е страдал. Участиа на Брут била много по-ужасна. Двата му предни крака били счупени, коремът му бил разпран от плуга... намерили ги едва след няколко часа. Много странна ситуация...

— Защо я наричаш странна?

Въпросът на Арман я изненада. Той бе мълчал толкова дълго, че тя вече се питаше дали я слуша. Отвори очи и срещна бдителния му поглед.

— Не знам точно — отговори искрено тя и седна. — По ирония на съдбата точно този ден Евън е излязъл на езда сам. Той мразеше да е сам. Нерядко излизаше дори с мен, само и само да не остане сам.

— Ти си била много нещастна с него, нали?

— Беше истински ад — отговори честно тя и опита да се засмее.

— Тогава се радвам, че си е счупил врата.

Федра потрепери. Често си беше казвала тези думи, но изречени от друг, те звучаха страшно. Още повече че Арман ги бе изрекъл с необичайна острота.

Не биваше да споменава починалия си съпруг. Споменът за него помрачи прекрасния летен ден, който прекарваше с Арман. А тя не знаеше колко още такива дни им оставаха.

— Е, лошото свърши — въздъхна тя. — Сега съм свободна жена.

— Но ще се омъжиш отново. — В гласа на Арман звучеше напрежение. — Забелязах, че приятелят на дядо ти много те харесва. Човек като мистър Върнел може да предложи сигурно бъдеще на една жена.

Защо беше този намек? Може би Арман искаше да ѝ даде да разбере, че двамата нямаха общо бъдеще? Тя отдавна подозираше това, а погледът в тъжните тъмни очи ѝ показва, че е отгатнала правилно. Извърна се настрана, защото сега не искаше да мисли за бъдещето.

— Решила съм никога вече да не се обвързвам в брак. Искам да бъда независима жена.

— Съжалявам, че възприемаш брака само като окови — каза тихо Арман. — Според мен смисълът на брачния съюз е съвсем друг. Вярно е, че ти си преживяла с Евън само лоши неща. Ако обстоятелствата бяха други, аз с радост бих се опитал да те убедя...

Той млъкна рязко, стана и се отдалечи, докато Федра зарея поглед по поляните.

— Какво знаеш ти за брака? — попита след малко тя. — Никога не си бил женен... или?

Арман потръпна от болезнения спомен.

— Не съм имал това щастие. Но мама и татко имаха прекрасен брак. В този несъвършен свят двамата бяха постигнали съвършена хармония.

— Родителите ти са починали, когато си бил още малко дете — изрече нежно тя.

За момент той я погледна слисано, после вдигна ръка, за да признае грешката си.

— Пак ме улучи! Много ви благодаря за напомнянето, мадам.

— Не исках да прозвучи надменно. — Федра смръщи носле. — Искам само да кажа, че пред другите хора трябва да бъдеш много по-предпазлив, отколкото пред мен.

— Ти настоя да се откажа от ролята на маркиза, скъпа моя.

— Но само пред мен. Не съм поискала да се разкриеш пред другите. Само небето знае какво ще направи дядо ми, ако те разкрие. А в Лондон има твърде много хора, които с удоволствие ще клюкарстват. Да не говорим за Хестър...

— И друг път си ме предупреждавала да се пазя от нея. Повярвай, Федра, аз мога да се грижа за себе си. — Коравото му лице се смекчи и изрази копнеж. — Заради теб се изложих на опасност — за първи път в живота си. Понякога си мисля, че съм готов да продам душата си, за да мога да ти разкажа цялата си история и да чуя как изричаш истинското ми име.

— Цената ще е твърде висока — промълви тя. Отдавна се беше отказала от желанието си да чуе признанието му. Защото се страхуваше, че разкриването на тайната ще има фатални последствия за нея и за връзката им. Бързо се изправи и започна да чисти тревичките от полата си.

— Е, сър, след като се проявихте като негодник и ме накарахте да препускам в жегата, смятам, че е редно да ми отстъпите своя кон, ако бедният Фурлонг още не си е отпочинал.

— Ако смятате, че можете да яздите Немезис, милейди...

— Как смеете! Аз съм се родила на гърба на кон. Научих се да яздя, преди да прохода — отговори надменно тя. — Ние, ирландците, сме известни по цял свят като превъзходни ездачи.

— Доколкото знам, сте и добри конекрадци.

Всеки път, когато Арман говореше по този начин, Федра не изпитваше съмнения за произхода му. Загреба шепа вода и го опръска. Той изтри лицето си напълно спокойно. Само дяволските искри в тъмните очи издадоха желанието да ѝ отмъсти.

— Да не говорим за любовта на ирландските дами към водата и плуването — добави с усмивка той.

Федра веднага разбра намека и хукна да бяга през поляните. Арман я последва и бързо я настигна с дългите си крака. Нямаше никакъв шанс да му се изплъзне.

Той я сграбчи грубо за талията и я свали в тревата, Федра се претърколи настрана, но се спъна в полите си и избухна в смях. Арман я притисна с тежестта си към земята и се наведе към нея, за да я целуне. Целувката продължи дълго и остави и двамата без дъх. Когато се отдели от нея, Арман нави една червена къдрица на пръста си и се наслади на огнения ѝ блясък.

— Магьосница — пошепна той. — Би трябвало да се казваш Цирцея, защото изкушаваш мъжа да забрави цялото си минало и да мисли само за топлите ти обятия.

Федра се усмихна, но сърцето ѝ потръпна от страх. Ако искаше да е магьосница, то беше само за да предпази Арман от опасностите, които го заплашваха. Вярно е, че тъкмо тайната му го бе довела в живота ѝ, но сигурно същата тази тайна щеше да ги раздели. Дълбоко в сърцето си тя знаеше, че идилията им няма да продължи дълго. Отчаяна, тя се вкопчи в Арман и впи устни в неговите, без да обръща



внимание на изгарящото августовско слънце. Това беше техният сезон, нейният и на Арман, времето на огъня. Есенният хлад и ледените ветрове на зимата щяха да настъпят много скоро.

Когато Федра и Арман се върнаха в Хийт, слънцето вече залязваше. Между двамата цареше тихо, хармонично задоволство, изпълнено със спомена за любовната игра. Когато видяха вратата на обора, Федра се опита да приглади непокорните си къдрици и ги натика под шапката. Когато се намръщи, усети как кожата ѝ се опъна: явно лицето ѝ беше изгоряло от слънцето.

За разлика от нея Арман изглеждаше чист и спретнат както на сутринта. Бялата риза беше закопчана догоре, косата грижливо сресана. Федра го погледна сърдито. Защо страстното им сливане в топлата трева не беше оставило видими следи по лицето и дрехите му?

Федра вдигна ръка над очите си и примигна няколко пъти, за да свикне със светлината. Но не беше нужно да се напряга, за да познае самотния ездач. Небрежният начин, по който яздеше, и черните къдрици ѝ бяха много добре познати.

— Но това е... това е Джили! — извика възбудено тя. — Братовчед ми! Помниш ли...

— Естествено, че го помня — отвърна сухо Арман. — Макар че от запознанството ни мина доста време.

— Той беше във Франция — отговори непринудено Федра и лицето ѝ изведнъж пламна. Едва изрекла тези думи, тя разбра, че бе направила грешка. Арман я погледна, сякаш го беше ударила с юмрук в лицето. Но веднага се овладя и наложи на лицето си леденото изражение, характерно за началото на връзката им.

— Във Франция — повтори той. — Да, разбирам...

— Не, Арман, нищо не разбираш! Моля те, не е това, което си мислиш. Джили замина много преди ние с теб...

Ала Арман вече бе пришпорил Немезис и жребецът реагира веднага. Конят препусна в галоп към оборите и остави Федра сред облак прах.

Тя стисна здраво зъби и бавно последва любимия си. В сърцето ѝ се настани потискащо предчувствие. Лятната ѝ идилия отиваше към края си.

Когато Федра стигна до обора, Арман вече беше слязъл от коня. Той метна юздите на Немезис в ръцете на чакащия ратай и на минаване хвърли унищожителен поглед към Федра, после рязко ѝ обърна гръб и се запъти към къщата.

— Арман, чакай! — извика отчаяно тя. — Ще ти обясня всичко. — Смъкна се от седлото още преди фургона да е спрял, върхът на обувката ѝ се закачи в шлейфа на костюма за езда и тя падна на колене и ръце. Без да обърне внимание на издрасканите си длани, Федра скочи и се втурна след маркиза, който тъкмо беше изчезнал под арката, водеща към къщата.

В този момент жилеста мъжка ръка я хвана доста грубо през кръста и я задържа.

— Спри, Фе. — Мелодичният глас на Джили прозвуча съвсем близо до ухото ѝ. — Закъде си се разбързала толкова, та дори нямаш време да поздравяваш братовчед си?

Федра напразно се опита да се освободи.

— Моля те, Джили, наистина се радвам, че най-сетне се върна, но моля те, пусни ме сега! Ще се върна само след минута.

— След минута, казва тя, след като ме отпрати за цял месец. Не, мисля, че трябва веднага да си поговорим, скъпа братовчедке.

Федра усети в гласа на Джили остроата, каквато никога преди това не беше чувала. Когато той я обърна към себе си, тя изведнъж забрави намерението си да изтича след Арман, Лицето на Джили беше обезобразено от побой. Едната половина беше обсипана с червени издутини, долната устна беше подута и напукана, окото беше посиняло и толкова подуто, че се бе затворило. Другото обаче погледна Федра сериозно и без обичайния дяволит блясък.

Федра сведе поглед към ръцете, които я държаха. Кокалчетата бяха обелени.

— Какво е станало, за бога...? — изпъшка тя. Джили я пусна и тя полипа подутата му брадичка. Той потръпна от болка.

— По дяволите, Джили, пак си се бил! Кой беше този път?

— Няма значение. Много по-важно е какво си писала, докато ме е нямало.

Федра го погледна неразбиращо.

— Какво съм писала? Не те разбирам.

Джали се приготви да ѝ отговори, но забеляза ратайчето, което се занимаваше с Фурлонг, и поклати глава. Хвана Федра за ръка, преведе я през обора и влезе в близката плевня. Очевидно се боеше да не ги подслушват. Заговори едва след като се убеди, че бяха съвсем сами.

— Тъкмо бях слязъл от борда и се опитвах да се оправя с алчните митничари. Следващото, което си спомням, бяха шест мазолести ръце, които ме сграбчиха. Работници от пристанището. „Говориш като ирландец“ — заявиха ми те не особено приятелски. „Вярно е, скъпи приятели“ — отвърнах им.

Федра изкриви лице в гримаса. Много живо си представяше как Джили е подчертал ирландското си произношение.

— Тогава най-едрият каза: „Значи ти си един от онези ирландски паписти, на които Робин Гудфелоу обещава изборително право, за да изгонят от парламента почтените английски протестанти. Тогава техният католически крал ще убие нашия добър крал Джордж и ще изправи всички ни пред инквизицията.“

— Но аз никога не съм писала такива глупости! — извика отчаяно Федра. — Писах само, че на английското управление в Ирландия трябва да се сложи край и че ирландските католици трябва да получат изборително право и да се върнат в парламента.

— Само? — повтори подигравателно Джили и удари с длан дървената стена. — Ти си напълно полудяла, скъпа!

— И друг път съм писала за Ирландия и ти никога не си казвал, че съм луда.

— Досега си писала само за англичани, които експлоатират бедните ирландци. Това е нещо съвсем различно. — Джили застана пред нея и помилва разрешените ѝ къдрици. — Но щом се захванеш с католицизма, излагаш всички ни на смъртна опасност. В Лондон има предостатъчно хора, които помнят как шотландците се опитаха да изхвърлят от страната глупавите хановерски крале и да сложат на

престола своя претендент. Нима си забравила красивия католически принц Чарли?

— О, Джили, въстанието на якобитите беше толкова отдавна!

— Англичаните имат дяволски добра памет. Познавам немалко хора, които всеки ден си спомнят как Кървавата Мери хвърляла протестантите в огъня на Смитфийлд. Ти не разбираш сънародниците си, Фе. Те се боят от католиците повече, отколкото от дявола.

— Вече не съм съвсем сигурна кои са моите сънародници — отговори горчиво тя.

Джили спря да ходи напред-назад и въздъхна тежко.

— Знам, че си написала тази статия, водена от най-добри чувства, но онова, което искаш, никога няма да се получи. Днес на доковете изгориха стотици броеве на „Газет“ и ако питаш мен, бяха готови да сторят същото и с Робин Гудфелоу, и с всеки ирландец, който им се изпречеше на пътя.

Федра се отпусна безсилно на купа сено. Значи горяха статията й? Все едно че горяха самата нея. Досега написаното от нея беше получавало само одобрение. Почувства се предадена. Винаги беше вярвала, че обикновените честни хора със здрав човешки разум, които купуваха вестника, презират несправедливостта също като нея. А сега се оказва, че те не са нищо друго, освен жалки и подли глупци, които не разбираха нищо и само си търсеха претекст да се сбият и да предизвикат бъркотия. Колко жестоко и колко непочтено беше, че общественото мнение изведнъж се обърна срещу нея. А най-лошото беше, че Джили трябваше да понесе последствията от неразумното й писание. Очите й се напълниха със сълзи, сърцето й натежа от чувство за вина.

— Значи аз съм виновна, че са те пребили. Само бог знае колко още невинни хора ще пострадат... Аз... дори не помислих...

Джили зарови с върха на ботуша си в посипания със слама под.

— Млъкни — изрече рязко той. — Плачът не помага.

— Но аз трябва да се опитам да поправам злото, което съм сторила — възрази тя със задавен от сълзи глас.

— Не виждам какво би могла да направиш.

Федра вдигна глава и избърса мокрите си очи.

— Ще напиша нова статия и ще им кажа...

— Какво ще им кажеш? Че не си искала да кажеш това, че няма нищо лошо да се отнемат изконни човешки права заради религията? Не! — Джили гледаше покрай нея и погледът му сякаш беше обърнат навътре. — Може би постъпих зле, като те укорих — продължи неочаквано меко той. — Ти си написала статията със сърцето си и си казала истината.

— Да, но те можеха да те убият! Каква би била утехата ми, че съм права?

Джали се усмихна малко накриво.

— Е, не бих казал, че и те се отърваха лесно. Не гледай на нещата едностранчиво, братовчедке. Казах на оня дългуч нещо за майка му, но си мисля, че не това беше решаващо, а кръстния знак, с който го благослових.

— О, Джили! — извика Федра и се засмя през плач. Той седна до нея на купата сено и я прегърна.

— Не се притеснявай, скъпа. Просто едно сбиване. Те бяха само трима и единият беше доста слабичък. Преживявал съм и по-лоши неща.

Федра загрижено поклати глава и отказа да се ободри от думите му.

— Така ми се иска да направя нещо...

— Нищо не можеш да направиш. По-добре изчакай приказките да утихнат. Не пиши нищо.

— Вече реших, че Робин Гудфелоу ще умре. Особено след като се срещнах с Джесъм. Защо никога не си ми казвал колко е ужасен?

— Джесъм е човек на сделките, упорит и практичен, точно човекът, който ни трябва. — Лицето на Джили помрачня. — Не биваше да ходиш при него. Той не знае коя си, нали?

— Естествено, че не. Не съм чак толкова глупава. Преоблякох се. Смятам, че до есента ще забравят кой е бил Робин Гудфелоу.

Джали потърка тила си.

— Божичко, колко е горещо! Човек започва да си мисли за разни неща. — Той погледна скритом братовчедка си и изрече предпазливо: — И на теб горещината не ти понася...

Федра се почувства неловко под изпитателния му поглед. Изтри сълзите от очите си и нервно задърпа копчетата на жакетчето си.

— Аз... аз съм съвсем добре.

— Така ли? Учудвам се на спокойствието ти. Смятах, че ще ме засипеш с въпроси какво съм открил във Франция.

Федра стана и приглади полата си с неспокойни движения.

— Естествено, че съм любопитна, дори много. Защо не влезем вкъщи? Ще се погрижа за окото ти и ще ти предложа чаша студена бира.

Тя беше готова да излезе от плевнята, но Джили я хвана за лакътя и я задържа.

— Защо тичаше след маркиза, когато пристигнах? Останах с чувството, че от това зависи животът ти. Защо непременно трябваше да го настигнеш? А той изглеждаше така, сякаш е заловил човека, разровил гроба на майка му.

— Наистина ли изглеждаше така? — попита задавено Федра. Той се ядоса, защото предположи, че съм те изпратила във Франция да събереш сведения за него.

— Точно така беше.

— Не! — избухна ядно тя и добави доста по-тихо: — Искам да кажа, това беше преди... преди...

— Какво?

Федра не посмя да погледне братовчед си в очите. Добре, че бузите ѝ бяха почервенели от слънцето и можеше да скрие изчервяването си.

— Подозренията ти са били оправдани, Фе — заговори Джили, след като тя продължи да мълчи. — Той не е никакъв маркиз. За съжаление нямам доказателства. Истинският Арман дьо Лакроа се е разделил с изисканите си роднини и е заминал за Канада. Нашият маркиз обаче няма нищо общо с това семейство.

— Това не означава нищо — отговори почти сърдито тя. — В нашето семейство няма нито един човек с червена коса, но това не означава, че аз съм мошеничка!

— Истинският Дьо Лакроа отдавна е минал четиридесетте.

— Може би Арман е от хората, които дълго се запазват младолики. — Джили я гледаше все по-стъписано и Федра се почувства неловко.

— Значи вече го наричаш Арман?

Федра задърпа ръкавите си, сякаш в момента нямаше нищо по-важно.

— Виж, вероятно си го преценил правилно — рече тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи равнодушно. — Но какво значение има това? Може да се е престорил на маркиз заради някакъв облог. Сигурно е шега. Когато го опознаеш...

— Шега! — Джили я сграбчи за яката и я принуди да го погледне. — Света Дево Мария, да не би да си влюбена в него?

Федра блъсна ръката му.

— Да, и какво от това?

— Какво от това? — повтори ужасено Джили. — Сега ме чуи добре, моето момиче. Никой не поема такъв риск заради някаква си шега. Никога не вярвай на мъже, които не познаваш. Веднъж вече позволи на един негодник да ти замае главата и след това съжаляваше горчиво.

— Арман е различен — изкрещя вбесено Федра. — Той не прилича по нищо на Евън — по нищо! Арман е сърдечен, чувствителен и грижовен.

— И е един проклет лъжец! — Джили вдигна ръце към небето. — Виждам, че съм се върнал точно навреме. Ти си си загубила ума!

— Това изобщо не те засяга — изрече студено тя. — Много съм ти благодарна, че отиде чак до Франция заради мен, но...

— Благодарна? Проклятие! — Джили беше готов да я раздруса здраво, но се удържа. — Крайно време е да се заема сериозно с този въпрос. Ще открия кой е този човек и...

Федра вирна войнствено брадичка.

— Аз знам достатъчно за него. Според мен...

— Според мен! — повтори подигравателно Джили. — Ти вече нямаш свое мнение. Този мъж те е омагьосал, да го вземат дяволите!

— Вече няма да разговарям по този въпрос.

Но ентузиазмът на Джили да ѝ помогне не можеше да бъде потушен толкова лесно.

— Трябва ми само свободен достъп до проклетата ви къща, за да претърся стаята му.

— Не смей! — извика задъхано Федра. — Няма да ти позволя.

— И защо не? Ако твоят маркиз е толкова прекрасен, колкото твърдиш, защо те е страх, че ще намеря нещо изобличаващо?

— Не... не знам защо. — Как да обясни на Джили защо вече не искаше да знае тайните на Арман? Как да му разкаже за страха си, че и

най-дребната проява на любопитство би могла да ги раздели завинаги? През последните дни беше толкова щастлива. Дори ако се налагаше да си затваря очите, за да опази щастието си, беше готова да го направи.

— Чуй ме, Фе. — Джили изрече името ѝ меко и загрижено. — Трябва да бъдеш разумна... — Отново се опита да я прегърне, но тя го отблъсна.

— Не ме докосвай! Остави ме сама. Сега ми се иска да не се беше връщал. Иска ми се просто да си отидеш.

Той я погледна стъписано, но около устата му се изписа упорита линия, която много приличаше на нейната.

— Няма да си отида. Твърде много те обичам, за да стоя и да гледам как сама си докарваш нещастие.

— Ако наистина ме обичаш, ще ме оставиш на мира.

Федра не можа да продължи, защото зад гърба ѝ прозвуча дрезгав глас.

— Ей, какво става тук?

Не беше нужно да се обърне, за да познае дядо си. Дъските заскърцаха жално под тежестта на масивното му тяло.

Федра отново си пожела Джили да не се беше връщал точно днес и се обърна да види дядо си. Застана пред братовчед си като тигрица пред малкото си, за да го защити от предстоящата буря. Сойер Уейлин със сигурност щеше да се опита да го изхвърли.

Старият влезе в плевнята, пъшкайки от напрежение, тежко опрян на дебелия си бастун.

— По дяволите, момиче! — извика той. — Как може да посрещаш толкова почетни гости в обора?

Федра зяпна смаяно. Не можеше да повярва на ушите си. Обърна се към Джили, който тъкмо се оглеждаше, сякаш търсеше гостите, които бе споменал дядо ѝ.

— Ако не се лъжа, това е братовчед ти — продължи Уейлин с почти сърдечен тон. — Почтеният мистър Патрик Фицхърст. — Все пак дядо ѝ не подаде ръка на Джили, но на лицето му изгря широка усмивка.

— Аз... да, аз съм, сър — отвърна колебливо Джили.

— Имам право да виждам братовчед си, колкото пъти поискам. — Федра изпъна крехките си рамене, готова да се впусне в семеен дебат.



— Разбира се, че имаш, скъпа. — Уейлин я щипна по бузата с тлъстите си пръсти. — Но защо си поканила бедното момче в обора, а не вкъщи?

— Но аз... аз... ти винаги си казвал... — заекна Федра. Доста отдавна беше забелязала, че дядо ѝ е омекнал, но никога до днес не я беше гледал с това изражение. Изглеждаше почти мил. Заплаши я с пръст, сякаш беше малко момиче.

— Пак ви казвам — обърна се той към Джили, — не знам какво да правя с тази малка дивачка. Как да я науча да живее като цивилизована англичанка. Само погледнете косата ѝ.

Уейлин се изкиска и дръпна доста силно една червена къдрица.

— Не само тя, ами и маркизът започна да ходи без пудра. Не знам как го е постигнала...

Федра беше твърде смаяна, за да отговори. Дядо ѝ поклати глава и огледа лицето на Джили.

— Майчице, какво е станало с вас, мистър Фицхърст? Вероятно злополука?

— Не, сър — отговори провлечено Джили. — Имах временни затруднения със зрението и попаднах на няколко от вашите цивилизовани английски юмруци. Уейлин избухна в луд смях, сякаш Джили беше казал добър виц. Джили погледна многозначително Федра. Дядо ѝ беше напълно полудял! Тъкмо когато щеше да изрази съмнения в разума на стареца, Уейлин каза:

— Е, Фицхърст, братовчедка ви е твърде скромна, за да ви признае, че това лято направи много добро завоевание. — Той се засмя отново и показа жълтите си зъби. — Скоро ще изненада всички ни, като стане маркиза дьо Верне.

— Това наистина е изненада — отговори Джили и добави така, че да го чуе само Федра: — Обзалагам се, че ще се изненада и маркизът, който и да е той.

Федра енергично настъпи братовчед си по крака и го изгледа гневно и предупредително. В сърцето ѝ се промъкна неприятно чувство. Причината за внезапната промяна, настъпила у дядо ѝ, беше очевидна. Беше твърде глупава да вярва, че той не е разбрал какво ставаше между нея и Арман през това лято. Вероятно предполагаше, че е на път да осъществи най-съкровено си желание — да омъжи

внучка си за маркиз дьо Верне. Как ли щеше да реагира, когато планът му се провали — а това беше неизбежно?

Но сега имаше по-спешни проблеми за решаване — например желанието на Джили да претърси стаята на Арман. Затова изслуша с нарастваща неловкост поканата, която дядо ѝ отправи към Джили: да прекара вечерта с тях.

Джилли и Федра отговориха почти едновременно:

— Приемам предложението ви с голяма радост, сър.

— Не, Джили вече има друга уговорка.

— Е, добре, може би друг път — отговори за облекчение на Федра Сойер Уейлин, но веднага добави: — Защо тогава не дойдете утре, Фицхърст? Утре ще се радваме на някои прости забавления, които са много приятни за ирландците. Може би знаете, че всяка година организирам празник на работниците.

Федра простена задавено. Нима беше дошло време за празника? Веднъж в годината, обикновено към края на лятото, дядо ѝ организираше празник за чирачетата от Лондон. Това беше единственият вид благотворителност, който Сойер Уейлин одобряваше.

— Ще имаме обяд на открито — обясни дядо ѝ, — а после игри като бой с юмруци, теглене на въже и тем подобни.

Очите на Джили светнаха и Федра се намръщи още повече.

— Идеята ви да организирате празник на открито е великолепна, сър.

— Прав сте, момко. Хората обичат такива забавления. — Уейлин извади от джоба си голяма ленена кърпа и обърса запотеното си чело. — Тази година е адски горещо, но това няма да ни попречи да се позабавляваме.

— Чудесно, наистина. — Джили присви здравото си око и то се затвори почти като удареното. Федра не можеше да отгатне мислите му.

— За съжаление Джили не може... — започна сърдито тя, но този път братовчед ѝ излезе пред нея и я прекъсна:

— С най-голямо удоволствие приемам поканата ви, сър. — Устата му се изкриви в многозначителна усмивка и само Федра разбра двусмислието в следващите му думи: — Това е случай, който за нищо на света няма да пропусна.

Джили напусна Хийт, без Федра да е намерила възможност да поговори с него и да го убеди да се откаже от плана си. Дядо ѝ остана в обора, докато Джили възседна коня си и препусна към дома си. Очевидно нямаше да спре братовчед си в намерението му да претърси стаята на Арман. Когато Джили най-сетне си отиде, тя побърза да се извини на дядо си и пожела да се оттегли. Не можеше да понася повече доброто му настроение. По-рано беше благодарна за всяка трошица доброта, която получаваше от него, но сега, когато знаеше на какво се дължеше великодушното му, изпитваше само неприятни чувства.

Федра излезе бързо от оборите, за да потърси Арман. Трябваше да му обясни защо Джили бе заминал за Франция, да му каже всичко, което се беше случило дълго преди двамата да се влюбят един в друг. Единственото, което не можеше да стори, беше да го предупреди за намерението на Джили. Трябваше да намери начин да спре братовчед си. Да го спре, преди да е станало много късно.

За голямо свое съжаление Федра не намери Арман нито в къщата, нито в парка. Отиде чак до езерото, но той беше изчезнал. Докато се връщаше към разкошната вила, по челото ѝ се стичаха вадички пот. Изведнъж чу зад гърба си тропот на копита. Обърна се рязко и видя Немезис да се носи в луд галоп към главната порта. Искаше да извика името на Арман, но се удържа. Нямаше смисъл. Вече знаеше колко бърз кон е Немезис, но се смая от рискованото темпо, с което сега препускаше надолу по склона.

Тя влезе в къщата и бе посрещната от Хестър с коварна усмивка.

— Маркизът няма да се върне за вечеря. Предполагам, че има други... уговорки.

Федра не каза нито дума. Само събра полите си и се запъти към стаята си. Едва когато затвори вратата зад гърба си, изплака задавено. Как щеше да издържи до края на този ден? Не искаше Арман да се отдава на мъчителни мисли и да прави грешни заключения, след като тя имаше всички необходими аргументи, за да му обясни станалото.

Дяволите да го вземат, каза си тя и стисна зъби. Като си помислеше, че в този момент той я обвиняваше в ужасни престъпления — че е прекарала всичките тези дни и нощи с него, че се е любила с него само за да разкрие тайните му, — беше готова да изпищи. Е, добре, тя също можеше да бъде дебелоглава. Ако беше нужно, щеше да

остане цялата нощ будна и да чака завръщането му. И тогава щеше да го принуди да я изслуша.

Вечерта беше повече от мъчителна. Часовете се влачеха отчайващо бавно. Никога не беше прекарвала толкова мрачни часове в Хийт. Вечеря само с дядо си, отговаряше с половин дума на грубите му намеци за Арман и час по час поглеждаше към часовника, чиито стрелки се движеха потискащо бавно.

Когато узна, че дядо ѝ е поканил Джонатан, сър Норис Байръм и още няколко господа на карти и среднощна вечеря, Федра побърза да се извини. Стана от масата и каза:

— Моля те, дядо, не ми се сърди, но се боя, че днес прекарах твърде много време на слънце. Главата ми бие до пръсване. Моля те да ме извиниш пред господата.

— Естествено. Знам, че нашите вечерни развлечения не те интересуват, а и Арман го няма...

Уейлин ѝ намигна, изпи до дъно поредната чаша с портвайн и се изправи с мъчителна гримаса. Ала когато Федра направи реверанс и се наклони да си върви, той ѝ направи знак да остане.

— Не бързай толкова, момиче. Трябва да ти кажа нещо.

— Много съм уморена, дядо. Не може ли да почака до утре?

Но Уейлин не обърна внимание на възражението ѝ и ѝ заповяда да го придружи. Излязоха от трапезарията и той я отведе на място, където не се допускаха жени — в работната си стая.

Кабинетът беше с ламперия от тъмен дъб и кожа. Единственото помещение в Хийт, което не носеше следи от стремежа на Сойер Уейлин към разкош и показност. Мебелите бяха още от времето, когато е бил обикновен търговец. Писалицето беше за работа, а не за представителност, столовете бяха без украшения и с твърди облегалки.

Федра остана колебливо на прага на забраненото светилище. Дядото ѝ кимна нетърпеливо да влезе и остави многораменния свещник на писалицето си. Федра влезе, питайки се напразно каква беше причината за тази необяснима покана. Дали смяташе да я укори за посещението на Джили? Или беше открил нещо за Робин Гудфелоу?

Не, ако беше разбрал нещо за тайната ѝ дейност, дядо ѝ нямаше да се държи така... Как по-точно? Тя не беше в състояние да намери дума за поведението му. Ако беше някой друг човек, а не грубият и

самохвален Соьер Уейлин, със сигурност щеш да го определи като плах и несигурен.

Той отвори едно чекмедже на писалището и затърси нещо.

— Какво търсиш, дядо? — прекъсна мълчанието Федра, защото не можа да понесе напрежението. — Да не би сметките ми от шивача да са твърде високи? Ти настоя да си ушия още една рокля...

— Естествено, че настоях. Ако ходиш облечена в дрипи, никога няма да станеш маркиза. Не, няма нищо общо със сметките.

— Той намери, каквото търсеше, и го скри така бързо зад гърба си, че Федра не можа да види какво беше. Погледна я и кръглото му лице се зачерви. — Искам да ти направя малък подарък. Това е всичко.

Това било всичко? Федра го зяпна с отворена уста. Досега дядо ѝ плащаше всички сметки, нейните и на Евън, но тя имаше право да избира роклите, накитите и аксесоарите си. Нито веднъж не се беше случвало Соьер Уейлин да отиде с внучка си в магазин, за да избере нещо, което да ѝ подари.

— Подарък? — повтори невярващо тя. — Но защо?

Въпросът ѝ го накара да избухне.

— Как защо? Ти си една малка глупачка! Защото аз искам така, затова. Ето, вземи.

Той ѝ подаде продълговата кадифена кутийка. Очевидно смутен от втрещения ѝ поглед, хвърли кутийката в ръцете ѝ и изрева:

— Вземи я! Вземи я, казвам ти!

Пръстите ѝ се склупчиха колебливо около кутийката. Познавайки вкуса на дядо си, очакваше да види помпозен накит, биещ на очи и твърде скъп. Ала когато отвори кутийката, видя перлена огърлица. Всяка перла беше абсолютно кръгла и е млечен блясък.

— Господи... прекрасни са... — заекна тя. Не знаеше как да благодари за подаръка.

— Принадлежата на баба ти — обясни глухо той.

Федра отново зяпна.

— Някога имаше и баба, нали разбираш — обясни той и лицето му помрачня. — Не съм направил баща ти сам.

— Учудвам се, защото никога не си я споменавал — отговори Федра и плъзна пръсти по гладката, твърда повърхност на перлите. — Май не съм чувала дори името ѝ.

— Коринда. Почина млада... много млада.

— Татко също не ми е разказвал за нея.

— Какво би могъл да ти разкаже? Когато майка му почина, беше само на три години. — Уейлин потъна в мрачно мълчание и Федра си помисли, че това беше всичко, което щеше да научи за баба си. Много ѝ се искаше да го разпита каква е била тя и защо е умряла толкова рано, но се съмняваше, че ще получи отговор. Дядо ѝ рядко говореше за миналото, освен когато не се хвалеше с финансовите си успехи. За нейна изненада обаче той продължи:

— Баба ти и аз... живеехме в най-обикновена къща... не като тази тук. — Той се огледа, сякаш очакваше великолепната обстановка да изчезне. — Имахме само две стаи, Кори и аз. Аз бях само калфа в пивоварна и заплатата ми не стигаше дори да отопляваме жилището, както трябва.

Уейлин скръсти месестите си ръце под гърдите и потрепери, загледан в пламъчето на свещта.

— Тези проклети стаи никога не бяха достатъчно топли за Кори. Колко пъти съм повтарял на тази малка глупачка, че не бива да стои толкова близо до огъня! „Внимавай за полите си, момиче! На твоята възраст би трябвало да имаш повече разум.“

Федра изпита неприятното чувство, че дядо ѝ я бе забравил и се вглеждаше в отдавна отминалите дни. Той въздъхна тежко и продължи:

— Онази зима беше дяволски студена. Кори имаше настилка, а бебето беше завито с нейното палто. В деня, когато... беше сама, само с момчето. Предполагам, че ѝ е станало много студено... аз... аз не бях до нея, за да я стопля... — Той преглътна мъчително. — По-късно ми казаха, че полата ѝ се подпалила и тя избягала панически. Намериха я паднала по лице в снега... — Уейлин млькна и примигна няколко пъти. — Малка глупачка. — Обърна се с гръб към Федра и раменете му се разтресоха.

Федра беше трогната до сълзи. Вгледа се в перлите и изведнъж изпита чувството, че върху всяка се е отпечатал образът на красива млада жена с нежни очи, с крехките черти на баща ѝ и с нейната коса... Федра не знаеше как е изглеждала баба ѝ, защото никога не я беше виждала, но беше абсолютно сигурна, че тя е имала нейната червена коса.

Младата жена копнееше да отиде при дядо си и да го прегърне, но гои твърде често я беше отблъсквал и сега не посмя. Уейлин беше

скръстил ръце на гърба си и говореше като на себе си:

— Винаги казвах на Кори, че един ден ще ѝ дам всичко, за което мечтаеше — кожи, карети, накити. Но тя искаше само едно: перлена огърлица. Не ми даде сърце да я продам... затова ти я подарявам днес.

— Много ти благодаря, скъпи дядо — отговори Федра и събра смелост да целуне небръснатата му буза. Той не я отблъсна, но се извърна сметено.

— Това не е причина да правим глупости. Ти си добро, послушно момиче — много по-разумна от баща си. Аз исках да направя от него истински джентълмен, но той нямаше достатъчно разум, за да ме остави да действам. Ето че сега ти си на път да осъществиш всички желания, които имах за него. — Уейлин се усмихна замечтано. — Маркиза дьо Верне. Не е лошо за внучка на пивовар.

Федра веднага остави перлите на писалището. Радостта, която беше изпитала от подаръка, изчезна.

— Маркизът все още не ми е направил предложение, дядо.

— Ще ти направи. — Уейлин кимна уверено. — Нали виждам как те гледа.

Но вече няма да ме гледа, каза си с болка Федра. С натежало сърце си пожела да беше точно така, както си въобразяваше дядо и: Арман да е наистина онзи, за когото се представяше, и да я обича толкова силно, че да я отведе в замъка си във Франция и двамата да живеят щастливо, там до края на живота си. Невъзможно. И двамата бяха оплетени в мрежа от лъжи и не можеха да имат щастливо бъдеще.

Сойер Уейлин плесна с ръце и Федра се стресна от меланхоличните си мисли.

— Хайде, върви да си лягаш. Утре ни чака напрегнат ден. Нали знаеш колко много момчета се събират.

— А, да, празникът на чирачетата — отговори Федра без особено въодушевление.

Ала в очите на Уейлин святкаше младежка жар.

— Обещал съм на момчетата да се забавляват добре и да запомнят този ден. Не съм забравил, че и аз съм работил като роб под камшика на стария майстор Хътчинс.

Федра за пореден път зяпна смаяно. Дядо ѝ беше човек на противоречията. Никога нямаше да го разбере.

— Изминал си дълъг и труден път, нали, дядо? — попита замислено тя. — Докато стигнеш дотук.

— Така беше, момиче.

— Тогава не разбирам защо си толкова нетолерантен към нещастните работници... например към бедния Том Уилкинс.

Уейлин изхъмка пренебрежително.

— Не изпитвам съжаление към бедняците. Само към децата им. Щом аз съм успял, значи и други могат да успеят. Предполагам, че ме смяташ за дребнав и жесток старик, но аз работих упорито, без почивка, не просех и не съм извършил нито едно нещо, за което после да съжалявам.

Изведнъж лицето му помрачня.

— Само веднъж... — Той поклати глава, взе свещника и се затътри навън от стаята. — Няма да стоим тук цяла нощ. Гостите ми ей сега ще дойдат. Тръгвай, момиче, и да не забравиш перлите си.

Федра беше готова да остави перлената огърлица. Не ѝ беше приятно да приеме толкова скъп подарък, след като не можеше да осъществи надеждите на дядо си. Много добре знаеше, че никога няма да стане маркиза дьо Верне. Но когато Уейлин настоя, тя взе кутийката и се усмихна виновно. На стълбището дядо ѝ рязко ѝ пожела лека нощ. Въпреки грамадния си ръст и многото килограми тази вечер изглеждаше дребен и изгубен в голямата зала.

Федра се прибра в стаята си и веднага си легна. Събитията на деня я бяха източили повече, отколкото искаше да признае. Очите ѝ се затваряха, но беше твърдо решена да остане будна. В спалнята ѝ беше задушно, макар че прозорецът беше широко отворен. Тя захвърли на пода сатенената завивка, която лепнеше по тялото ѝ, и се изтегна на възглавниците. За да не заспи, устреми поглед към луната, която висеше на небето като златен диск, заобиколен от диамантите на звездите. Лятната нощ беше великолепна.

— Твърде красива, за да я пропилеем с дребни и глупави недоразумения, Арман дьо Лакроа — изрече високо и сърдито тя. Искеше да се ядоса, но думите, които отекнаха в празната стая, прозвучаха безкрайно тъжно. В сърцето ѝ се промъкна меланхолична мисъл: може би цялата ѝ връзка с Арман беше само едно жалко недоразумение.



Федра потъна в неспокоен полусън. Ала не можа да си почине, защото се измъчи от сънища. Беше облякла блестяща сребърна рокля и караше кънки. Плъзгаше се по безкрайната повърхност на някакво езеро, над нея беше стоманеносивото небе. Беше в обятията на непознат, облечен като за бал с маски, и двамата танцуваха.

Федра напразно се опитваше да се освободи от ръцете му. Ледът под краката ѝ беше съвсем тънък и тя виждаше отражението си във водата. Но той я държеше здраво и двамата продължаваха да се носят по опасния лед.

Някъде много отдалеч се чу глас, който викаше името ѝ: „Федра!“ Тя видя Джили, който стоеше на брега и протягаше ръце към нея. Понечи да изкрещи: „Не! Не! Остани там!“ Ледът нямаше да издържи тежестта му. Ала когато отвори уста, гърлото ѝ беше пресъхнало и не можа да произнесе нито звук. Джили се приближи към нея и към непознатия, който държеше ръцете ѝ. Раздели ги и се опита да смъкне маската на мъжа.

Движенията му бяха твърде бавни. Въпреки това Федра не можеше да го спре. Маската падна в ръцете му и тя погледна в лицето на Арман. Очите му бяха пълни с отчаяние и той протягаше ръце към нея. Тя се опита да отиде при него, но ледът под краката ѝ поддаде. Когато потъна в студената, тъмна вода, видя парчета лед в очите на Арман. Навсякъде пръсна кръв...

— Не! — изпищя Федра и заудря отчаяно с ръце и крака, докато се събуди. Сънят беше толкова жив, че тя се взря невярващо в мрака на стаята си. Беше в леглото си, обляна в студена пот. Стенейки тихо, тя се надигна и разтърка слепоочията си, за да прогони следите от кошмара. Стрелките на часовника над камината показваха два. Наистина ли беше толкова късно? Не можеше да повярва, че е спала толкова дълго. Нали трябваше да чака Арман.

Макар че се чувстваше като разбита, тя стана, отиде до свързващата врата и се послуша. В стаята на Арман цареше тишина. Федра натисна bravата и се опита да влезе, но напразно. Вратата беше заключена.

— Върви по дяволите, Арман — проговори полугласно тя. Беше толкова отчаяна, че беше готова да заудря с юмруци по вратата, независимо, че щяха да я чуят.

Ала тъкмо когато вдигна юмрук, чу подигравателно кискане. Огледа се страхливо и цялата се разтрепери. В стаята ѝ имаше призрак!

Ала смехът беше толкова добре познат, че не можеше да е на призрак. Беше го чувала и през деня — така се смееше Хестър Сиърли.

Федра остана на мястото си, очаквайки смехът да се повтори. След малко чу отвън тих разговор, отиде на пръсти до прозореца и се скри зад белите завеси.

Предпазливо погледна навън, но не видя никого. От прозореца и се виждаше голяма част от моравата и една алея, която водеше към розовата градина зад къщата. Самата градина беше само силуети на полудяващи се розови храсти. Въпреки шумоленето на листата гласът на Хестър се чу достатъчно високо, ала думите, които достигаха до Федра, бяха накъсани и неясни:

— ... много сте щедър, сър... не бих искала...

Някой ѝ отговори с тих, дълбок глас. Със сигурност беше мъж. Изоставила всяка предпазливост, Федра се подаде през отворения прозорец, за да чуе разговора. Но не разбра нищо от несвързаните думи.

— ... вече няма да чакам — каза отново Хестър. — ... утре...

Мистериозният ѝ събеседник измърмори нещо в отговор, което Федра не чу. Хестър се сбогува с него с пронизително произнесеното: „Утре!“ Скоро след това се чуха тежки стъпки и шумолене на колосани поли. Федра протегна шия, но през вратичката в живия плет не излезе никой. Нощта отново потъна в мълчание и тя предположи, че Хестър и тайнственият непознат са излезли от градината през отсрещната портичка.

Младата жена се отдалечи от прозореца и се огледа безпомощно. Какво пак беше замислила старата вещица? Потискайки прозявката си, Федра премисли отново малкото думи, които беше чула, но не можа да си ги обясни. Даже не беше сигурна дали в гласа на Хестър звучеше заплаха или тя само предаваше информация. Беше чула ясно само една дума: „утре“.

Федра си легна и се зави до брадичката. Тревогата ѝ нарастваше. Преди да затвори очи, тя хвърли изпълнен с копнеж поглед към свързващата врата.

Трябваше да изчака до утре, за да реши проблемите, които я измъчваха. Утре щеше да види Арман, Джили и Хестър... утре.

Федра затвори очи и потъна в дълбок сън. Ала в подсъзнанието ѝ остана да витае абсурдна мисъл.

Утре можеше да е твърде късно.

— Чула сте гласове в градината? През нощта? — Хестър се опитваше да изглежда сериозна, но в очите ѝ святкаха подигравателни искри. Утринното слънце, което влизаше през кухненския прозорец, по-скоро ги подчертаваше, отколкото да ги скрие.

— Сигурна съм, че бяхте там. — Федра заобиколи момчето, което въртеше огромен говежди бут над огъня, и последва Хестър към дългата дъбова маса, отрупана с кексове, дребни сладки и планини от пастетчета. С тях щяха да нахранят армията гладни момчета.

— Чух ви да говорите с някого... с някакъв мъж — продължи раздразнено тя. Беше спала твърде малко и сега се дразнеше от всяка дреболия. А и в кухнята беше непоносимо горещо-. — Беше някъде към два сутринта.

— Аз не съм от жените, които нощем забавляват джентълмени в градината — отговори презрително икономката. — Сигурно е било някое от слугинчетата или...

— Много добре познавам гласа ви — прекъсна я Федра. — Сигурна съм, че бяхте вие. Но не можах да позная мъжа.

— О, така ли? Значи не знаете кой е бил? — Хестър се ухили самодоволно и вдигна мършавите си рамене. — Милейди е сънувала лош сън. Това е, което мога да кажа.

— По дяволите, не съм сънувала! — Федра удари по масата с такава сила, че за малко не преобърна две чинии със сладкиши.

Хестър започна да дава нареждания на момичетата и те се разбързаха да нареждат сладкишите в донесените кошници.

— Трябва да се погрижа господарят да получи закуската си, преди младите дяволи да са нахлули в къщата. — Хестър взе сребърната табла със сутрешното кафе на Соьер Уейлин и хвърли дързък поглед към Федра, преди да извика на един от лакеите: — Джон, няма нужда да нареждате масата за маркиза. Съмнявам се, че ще пожелае да закуси. Когато се върна, изглеждаше... доста уморен.

Федра беше готова да я сграбчи и да изтръгне истината с бой, но когато чу името на Арман, спря.

— Значи... значи маркизът се е върнал? — пошепна тя, опитвайки се да скрие вълнението си.

— Да, през нощта. Много късно. Ако наистина сте била будна, както твърдите, непременно щяхте да го чуете. Нали сте ви са една до друга. — Хестър се ухили злобно и изчезна с таблата през вратата на кухнята.

Федра не я спря. След завръщането на Арман нощното приключение на Хестър беше загубило значението си. Когато се събуди тази сутрин, първата ѝ работа беше да се опита да отвори свързващата врата. Ала даже когато почука тихо, в съседното помещение остана да цари същата призрачна тишина както в дните след смъртта на Евън Грантъм. Отчаяна, Федра бе предположила, че Арман никога няма да се върне.

Съобщението на Хестър за прибирането му я успокои. Въпреки огромното си облекчение тя не си позволи да разпита икономката какво правеше сега Арман. Излезе тичешком от кухнята с намерението да се осведоми от Питър.

Лакеят я уведоми, че маркизът е станал и се намира в музикалния салон. Федра изтича в задната част на къщата и тихо отвори вратата на салона. Ала продълговатото помещение беше празно и тихо като църква в работен ден. Откъм спинета се чуваха неравни тонове, сякаш някой се подиграваше с изисканата, сериозна обстановка в салона.

Арман стоеше пред инструмента и безучастно плъзгаше пръсти по клавишите. Въпреки слънчевата светлина, която падаше през високите прозорци, лицето му изглеждаше мрачно и тъжно. Един поглед беше достатъчен и сърцето на Федра заби с все сила. Арман беше облечен в избродиран син жакет и кремав панталон до коленете. Тъмната коса беше скрита под обилно напудрена бяла перука. Бронзовият бог на слънцето от вчера, който я беше любил в тревата, бе изчезнал. На негово място бе възкръснал богът на зимата, който вледеняваше сърцето ѝ.

Федар въздъхна и затвори вратата зад гърба си. Щракването стресна Арман и той се обърна. Тя се приготви да посрещне студения му поглед, но онова, което я очакваше, беше много по-страшно. Никога

преди не беше виждала това изражение. Очите му бяха ужасяващо празни.

— Търсих те навсякъде — каза тя, готова да го прегърне. Вместо това само се усмихна несигурно. — Знаех, че обичаш да слушаш музика, но нямах представа, че и свириш.

— Не свиря — отговори глухо той, отдалечи се от спинета и механично се поклони. Тъй като се беше научила да възприема всички нюанси на гласа му, Федра ясно чу сарказма в следващите му думи: — Бонжур, мадам, аз ви вярвам...

— Това не е вярно! — прекъсна го остро тя. Трябваше да стисне зъби, защото беше готова да се нахвърли върху него, да смъкне перуката от главата му и да изтрие с целувки дебелия пласт равнодушие, който си беше наложил. — Знаеш, че мразя тази маска.

— Смятах, че това представление ти пречи само в леглото. — Обяснението не можа да скрие изцяло горчивината в гласа му. Той се опита да остане на разстояние от нея, но Федра не обърна внимание на старанията му. Отиде при него, прегърна го и притисна лице към гърдите му. Сатенът охлади горещите ѝ бузи. Гръдният му кош беше сякаш от желязо. Той не я отблъсна, но ръцете му останаха да висят покрай тялото.

— Моля те, Арман, знам, че си наранен и се чувстваш предаден. Но ти не ми даде възможност да ти обясня. Излезе и не се върна цяла нощ. Уплаших се, че никога няма да се върнеш.

— Това беше намерението ми. Но после си спомних защо дойдох в Лондон. Вече рискувах твърде много, за да се откажа от постигнатото заради теб. За съжаление досега не исках да забележа колко много приличаш на дядо си.

Федра вдигна глава и попита неразбиращо:

— Какво искаш да кажеш?

Той не отговори, само я погледна очаквателно. Но вместо да го пусне, тя го прегърна още по-здраво, сякаш ѝ беше за последен път.

— Е, какво е научил за мен твоят ирландския шпионин във Франция? — попита спокойно той, сякаш въпросът изобщо не го интересуваше. — Очевидно недостатъчно, за да го съобщиш веднага на дядо си и да бъда изхвърлен като мошеник.

— Джили не е узнал нищо, което аз да не зная — отговори овладяно тя. — Той замина за Франция в деня, когато се опитах да те

пратя зад решетките като крадец, т.е. още преди да се любя с теб и преди да осъзная, че те обичам.

Тя го погледна изпитателно, надявайки се, че той ще даде някакъв знак за доверие в думите ѝ. Ала очите му останаха леденостудени. Федра продължи отчаяно:

— Вчера следобед се опитах да убедя Джили, че ти наистина си маркиз дьо Верне. Опитах се да измамя братовчед си, най-скъпия си приятел. През всичките тези години той ми беше като брат...

Арман вдигна едната си вежда.

— И той повярва ли ти?

— Не. — Федра се усмихна смутено. — Аз не умея да лъжа.

— С малко повече практика човек се научава на всичко. — С тези цинични думи Арман очевидно имаше предвид и себе си.

— За мен е важно ти да ми повярваш — каза тя. — Нима наистина предполагаш, че съм спала с теб само за да...

— Няма особено значение дали ти вярвам или не.

— Как така няма значение? — Арман не се беше помръднал, но Федра имаше чувството, че я е ударил. — Защо каза това, след като знаеш, че то ще ни раздели?

— Нищо не може да раздели двама души, които никога не са били заедно. — Безчувствените му думи я тласнаха към бездънно отчаяние. — Ние живеем в рая на глупците. Но дори те понякога трябва да станат сериозни и умни.

Федра бавно отпусна ръце и остана като вцепенена, сякаш студенината му най-сетне бе намерила път към душата ѝ.

— Толкова ли глупаво беше... — пошепна безсилно тя, — ... че ме обичаше?

— Най-глупавото, което съм правил някога. — Резкият му отговор беше като удар с камшик. — Където няма доверие, любовта не може да оцелее. Знаех го от самото начало и исках да спестя мъчението и на двама ни. Ти никога няма да ми повярваш.

Федра се изправи. През последните седмици не беше искала обяснения, не пожела да узнае дори истинското му име. Какво по-голямо доказателство за любовта ѝ искаше този мъж?

Ала гневът ѝ беше примесен е чувство за вина. В продължение на много дни си бе затваряла очите за действителността. Но

самоизмамата не беше равна на доверие. Обичаше този мъж, но не му вярваше.

Може би трябваше да му разкрие и последната си тайна.

— Твърде бързо отхвърли любовта, Арман дьо Лакроа — изрече тя през здраво стиснати зъби. — Ако искаш доказателство за моето доверие, което можеш да държиш в ръцете си, аз мога да ти го дам.

Без да забележи недоверието в погледа му, тя изскочи от стаята. С типичната си импулсивност изтича в таванската стаичка и отключи тайното чекмедже. Грабна снопче документи и се върна в музикалния салон.

Арман я очакваше на прага, не знаейки дали да я последва. Федра го бутна обратно в салона и грижливо затвори вратата зад гърба си.

— Ето — каза тя. — Това ще ти покаже колко ти вярвам.

Арман я гледаше с нарастваща неловкост.

— Не те разбирам.

— Чети! — заповяда тя.

Той взе ситно изписаните с черно мастило листове и се зачете. На челото му се вряза дълбока бръчка.

— Все още не разбирам. Това са някакви политически трактати. Преписани страници от... как се казваше онзи проклет вестник? — от „Газет“.

— Не са преписани — отговори твърдо Федра. — Това са оригиналите. Това, което виждаш, е подписано с името Робин Гудфелоу.

Тя зачака трепереща реакцията му, но той я гледаше все така несигурно.

— Това е моят почерк — добави меко тя.

Най-сетне Арман разбра и я погледна слисано.

— Ти... ти си Робин Гудфелоу!

— Правилно. Така, а сега не казвай никога повече, че не ти вярвам. Сега знаеш достатъчно, за да пратиш в ада и мен, и дядо ми.

Арман стисна до болка изписаните листове. Цветът изчезна от лицето му. Федра бе обзета от първите съмнения. Не беше съвсем сигурна какво точно бе очаквала от Арман в този момент. Естествено беше да се учуди, но дали щеше да възприеме това разкритие като доказателство за любовта ѝ? Може би беше очаквала и малко



признание, за да може да се гордее със силата на перото си. Нали тъкмо той беше възвеличил умствените способности на жената? Но в никакъв случай не беше очаквала, че той ще потъне в мълчание.

— Не разбираш ли какво дадох в ръцете ти? — извика с болка тя. — В тези страници е заложен животът ми.

— Ти си тази, която не разбира.

В очите на Арман блесна гняв и Федра се отдръпна уплашено. Гневът му беше примесен със страх, с отчаянието на мъж, който се чувства в капан.

— Върви по дяволите! Опитах се да ти покажа колкото може ясно, че не бива да ми вярваш. — Той хвърли листовите в краката ѝ и те се разпиляха по пода. — Ако имаш още някакви тайни, пази ги за себе си, глупачке!

Обърна се рязко, изскочи от стаята и тресна вратата зад себе си. Федра остана неподвижна, не смеейки дори да диша. Коленете ѝ трепереха и заплашваха да поддадат, но тя не откъсваше очи от вратата, през която беше изчезнал Арман.

Най-сетне се овладя и се наведе да събере листовите от пода. Беше твърде замаяна, за да се разплаче. Чувстваше се като играч, който е заложил всичко и е загубил. Но най-много я безпокоеше това, че дори не знаеше колко висок е бил залогът ѝ.

Федра разпъна чадърчето си за слънце, за да скрие лицето си от силните следобедни лъчи. Така щеше да скрие и нещастното си изражение. Вървеше след слугите на дядо си, които тъкмо разчистваха остатъците от обяда.

Масата приличаше на бойно поле: покривката беше изцапана, имаше счупени съдове, изкривени вилици лежах между трохи от сладкиши като захвърлени оръжия. Ала участниците в битката още не се бяха оттеглили. В градината се чуваха крясъците на поне петдесет момчета. Повечето от тях бяха деца на работнически семейства, познати на Соьер Уейлин. Той и Джонатан Върнел се бяха застъпили момчетата да научат занаят при добри, честни майстори.

Някои продължаваха да хапват сладкиши, други лудуваха и участваха в предвидените от дядо ѝ игри, Федра се отдръпна уплашено, когато покрай ухото ѝ профуча подкова, и се сблъска с Джонатан, който отдавна я следеше с болезнено желание.

— Трябва да говоря с вас, Федра — пошепна той, но тя се скри зад чадърчето си. Сцената с Арман все още беше жива в съзнанието ѝ и не беше в състояние да слуша обясненията на Джонатан.

„Сигурно съм полудяла — укори се тя. — Какво ми стана? Защо така безразсъдно разкрих на Арман, че съм Робин Гудфелоу?“

Но защо трябваше да се страхува от станалото? Арман вече не беше врагът, за какъвто го беше смятала някога. Не, той беше мъжът, който я беше държал в обятията си много нощи и ѝ беше признавал любовта си. И тя му бе повярвала.

Защо беше реагирал на тайната ѝ по толкова странен начин? Никога досега не го беше виждала толкова гневен. И гневът му беше насочен колкото срещу нея, толкова и срещу самия него.

Погледът ѝ се насочи към Арман, която стоеше в другия край на моравата. По лицето му нямаше и следа от гняв. Тъкмо помагаше на едно дебеличко, луничаво хлапе да опъне твърде големия лък. Изплезило език, момчето се стараеше да опъне тетивата, за да може да сложи стрелата.

— Боя се, че с нищо няма да си помогнеш, ако си отхапеш езика, мосю — каза развеселено Арман. — Имаш нужда от повече мускули. — Силните, стройни пръсти на маркиза хванаха дребните, пухкави ръце на момчето и му помогнаха. Когато всичко отиде на мястото си, той помилва хлапето по главата и се засмя. — Сега да не вземеш да прободеш със стрелата някого от другарите си!

Момчето енергично поклати глава и побягна.

В сърцето на Федра пламна дива надежда. Арман отново приличаше, на мъжа, който вчера следобед ѝ бе помогнал да слезе от седлото. Запъти се към него, но когато погледите им се срещнаха, усмивката му угасна. Маркиз дьо Верне вдигна глава и се опита да я избегне.

— Не е нужно да бягаш, щом те доближа, мосю — изрече раздражено тя и се изсмя безрадостно. — Мога да те уверя, че повече няма да те тормозя с тайните си.

— Надявам се, че нямаш друга такава тайна — прошепна той. Понечи да се отдалечи, но изведнъж се обърна и пристъпи към нея като притеглен от магнит. — Съжалявам, че днес се забравих. — Извинението му беше студено и церемониално. — Но ти така ме изненада... — Очите му помрачняха и той се приведе към нея, за да

продължи с остър, горчив глас — Защо ми се довери, по дяволите? На какво се надяваш — може би на сделка? Твоите тайни срещу моите?

— Ти ли ще ме учиш на доверие? — Федра вдигна едната си вежда и го изгледа презрително — по-точно само се опита, защото очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Не, мосю, не искам сделка. Смятах, че ако ти дам доказателство за любовта си, ще ми повярваш. Детинска идея, признавам. Боя се, че съм твърде глупава, за да приема, че вече нищо не може да се поправи.

Този път тя беше тази, която поиска да се отдалечи. Спусна чадърчето като щит помежду им.

— Федра!

За съжаление не се разбра какво искаше да ѝ каже Арман, защото в градината отекна весел глас с ирландски акцент:

— Желая ви приятен следобед, мистър Уейлин, мистър Върнел. Много съжалявам, че закъснях. Виждам, че съм пропуснал доста забавления.

Федра се обърна към братовчед си, който изглеждаше великолепно в новия виолетов жакет. Той свали със замах тривърхата си шапка и поздрави Соьер Уейлин с небрежен поклон. Дяволите да те вземат, Джили!

Не беше забравила, че той щеше да дойде, и с каква цел. Никога през живота си не беше помисляла, че един ден ще погледне враждебно в тези зелени очи.

Тя се обърна към Арман. При появата на Джили лицето му бе станало отново каменна маска. Устата му се опъна в тънка линия.

След като поздрави дядо ѝ и Джонатан, Джили с три бързи крачки се озова при нея.

— Федра, скъпа братовчедке! И днес си красива като пролетта. — Въпреки сърдечния поздрав и подчертания ирландски акцент тя прочете решителността в очите му. Планът му да претърси стаята на Арман не се беше променил, макар да бяха минали почти двадесет и четири часа. Това беше последното, което ѝ трябваше в този момент. Арман и без това не ѝ вярваше.

Братовчед ѝ я прегърна устремно и едва не ѝ смачка ребрата.

— Джили — пошепна в ухото му тя, — кълна ти се, че ако само се приближиш до къщата, ще ти счупя главата.

Той се изсмя и я целуна по брадичката.

— Както винаги сърдечна и с невероятно остър език.

Обърна се към Арман и направи преувеличен поклон.

— Кълна се във всички светци, ама това бил маркиз дьо Верне! Желая ви добър ден, уважаеми. Изглеждате толкова елегантен, че ще омагьосате всички змии да се върнат в Ирландия.

— Мистър Фицхърст. — Арман се усмихна студено. — Защо всеки път засилвате ирландския си акцент?

— Май сте прав, но това е по-добре, отколкото да се правя на англичанин.

Федра шумно пое въздух, но Арман отговори на Джили само с подигравателна усмивка. Поклони се сковано и понечи да се отдалечи, но Джили застана на пътя му с войнствено вирната брадичка.

— Току-що се връщам от Франция. Възхитителна страна. Но не е нужно да ви го казвам, нали?

Арман кимна учтиво и понечи да мине покрай него, ала Джили отново го спря.

— Имах късмет да мина през земите на ваше благородие и знаете ли какво научих?

— Джили! — извика гневно Федра. Зад небрежната усмивка на братовчед ѝ се криеше агресивност. Не ѝ убегна и напрежението, което Арман се опитваше да скрие зад равнодушна маска.

Подчертано учтиво Арман свали ръката на Джили от ръкава си.

— Радвам се, че пътуването ви е било успешно — изрече тихо той, извади табакерата си и я отвори шумно, за да покаже, че му е досадно. — Не ми казвайте, че отново сте похарчили парите си за глупости.

— След добрия съвет, който ми дадохте последния път? Естествено, че не. — Джили се ухили подигравателно. — Този път очаквам сериозни резултати от разследванията си.

Арман щракна капачето на табакерата и Федра се запита дали съзнаваше, че не си е взел емфие.

— Наистина ли, мистър Фицхърст? — Арман погледна Джили право в очите, но в погледа му нямаше омраза. — Е, тогава ви желая дълъг живот, за да им се наслаждавате.

Джили примигна смаяно — и в този миг Арман успя да мине покрай него. Отдалечи се със спокойни, изпълнени с достойнство крачки и ирландецът кимна възхитено след него.

— Какво дяволско спокойствие! Невероятен е. Май току-що ме заплаши, а? Да ме вземе дяволът, ако добрите му пожелания са били искрени!

Федра го погледна. Ръцете ѝ трепереха неудържимо.

— Съмнявам се, че щеше да те заплаши, ако ти не беше направил всичко, за да го предизвикаш.

— Исках само да го опозная по-добре, скъпа братовчедке. — Невинното му изражение беше в ярък контраст с острия тон на гласа му. — Исках да се уверя, че наистина притежава нежността и добротата, за които ми говореше ти. Е, може би ще се сближим, преди да изтече следобедът.

Федра опря ръце на хълбоците си.

— Вече ти казах да стоиш далече от Арман и от стаята му.

— О, обещавам да стоя далече от него.

— Предупреждавам те, Джили — изсъска тя. — Ще те наблюдавам.

Той я погледна гневно и се отдалечи през моравата, въртейки шапката си в ръце. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва, защото беше сигурна, че ще се възползва от първия стоден случай, за да се вмъкне в къщата.

Държейки се настрана, Федра не откъсваше поглед от братовчед си, който се присъедини към по-големите момчета, които играеха на кегли. Когато някой я подръпна по ръкава, тя се извърна леко, без да отделя поглед от Джили.

— Моля ви, Федра — пошепна настойчиво Джонатан, — трябва да ми отделите малко от времето си.

— Не сега — отклони тя, но преглътна следващите си думи, защото се чувстваше виновна пред Джонатан. От известно време го пренебрегваше. Бедният ѝ приятел изглеждаше болен и очевидно се тревожеше за нея. Тя въздъхна и му подаде ръка, за да я отведе до близката каменна пейка, откъдето Джили се виждаше достатъчно добре.

Федра познаваше Джонатан и беше сигурна, че каквато и да беше причината за тревогата му, тя щеше да се окаже буря в чаша вода. Изобщо не се изненада, когато той заговори сериозно:

— Боя се, че се намирате в опасност, скъпа.

Федра си заповяда да остане сериозна. Очите ѝ не се отделяха от Джили, който тъкмо мятеше топката към тежките дървени кегли.

— Уверявам ви, Джонатан, че въпреки горещината нямам намерение да отида да плувам или да направя нещо друго, което би могло да ви обезпокои.

— Загрижен съм за тази история с Робин Гудфелоу — прекъсна я остро той и тя го погледна изненадано. — Последната статия, която написахте, предизвика смутове в града.

— Знам, Джили ми каза.

— А каза ли ви, че миналата нощ гълпата е щурмувала къщата на Джесъм? Счупили прозорците и настоявали да им каже истинското име на Робин Гудфелоу.

— Н... не — заекна тя. — Съжалявам да го чуя. Надявам се, че Джесъм не е бил ранен?

— Нищо му няма, но се говори, че бил готов да продаде душата си, само и само да научи кой е в действителност Робин Гудфелоу, за да отклони вниманието от себе си.

— Тогава да я продаде — отсече ядно Федра. — Само двама души... — Беше готова да увери Джонатан, че само той и Джили знаеха тайната ѝ, но изведнъж се сети, че имаше и трети — Арман. Опита се да се успокои, че той никога нямаше да я предаде, все едно колко ѝ беше ядосан. Никога! Дори ако само я беше лъгал, че я обича, нямаше причини да я издаде на властите.

— Всичко ще бъде наред — проговори успокоително тя, макар че сама не вярваше в това. — Врявата ще утихне. Освен това аз реших, че повече няма да пиша статии за „Газет“.

— Наистина ли взехте това решение, скъпа? — Джонатан засия. Лицето му се озари от надежда. Макар че по този начин пропиляваше единствения си шанс да стане независима, Федра се зарадва, че решението беше ощастливило някого.

Джонатан стисна ръката ѝ.

— Решението ви е умно. Толкова се радвам! — Той се овладя бързо и добави: — Разбира се, знам какво означаваше писането за вас. Съпругът ви ви остави без средства, а дядо ви може да бъде много труден.

Това силно смекчено описание на избухливия Сойер Уейлин я разсмя до сълзи. В същия миг забеляза как Джонатан милваше ръката

й и й стана неприятно. Макар да я докосваше съвсем леко, тя потреперваше.

— Вие сте още много млада и трябва да се омъжите повторно — изрече нежно той.

Федра енергично издърпа ръката си.

— Не започвайте и вие като дядо ми. Това лято опита всичко, за да ме сватоса за маркиза.

— За Верне? — Джонатан побледня като смъртник. — Недейте! Той е толкова студен, толкова... странен.

Федра се отдръпна рязко. Беше привързана към Джонатан, но нямаше да му позволи да говори така за човека, когото обичаше.

На челото му отново се вдълбаха познатите бръчки.

— Понякога не мога да търпя самотнието на Сойер и проклетите му амбиции. Как е могъл да си помисли, че ще сте щастлива с този...

— Престанете да се притеснявате, Джонатан! Никой не може да ме принуди да се омъжа.

— Но аз познавам Сойер достатъчно добре, за да знам, че когато си е наумил нещо, обикновено го прави. Никой и нищо не е в състояние да го спре.

— Уверявам ви, че никога няма да стана маркиза дьо Верне — отвърна остро Федра. Вече съжаляваше, че е заговорила за Арман. Всъщност намерението й беше да отклони вниманието на Джонатан от Робин Гудфелоу, а ето че му бе доставила нов материал за тревоги. Понякога загрижеността му за нея беше потискаща.

— Много съжалявам, Федра — пошепна съкрушено той. — Не исках да ви досаждам. Но нали знаете... готов съм на всичко, за да ви закрилям. — Той помълча малко и добави страстно: — На всичко!

— Знам, Джонатан, знам. — Тя въздъхна и направи пореден опит да прогони тревогите му и да го накара да се усмихне. — Преди дядо ми да ме принуди да се омъжа за човек, когото не искам, ще избягам и ще стана уличен разбойник. Някога с Джили си мечтаехме точно за такава кариера. — Тя кимна в посоката, където Джили целеше кегли и едва не запищя. Къде беше изчезнал Джили? Федра се вцепени, сърцето й за миг спря да бие. Мястото му беше заето от набито момче, чието лице беше оцапано с мармалад.

Федра скочи и се огледа ужасено. Видя само орда момчета, почервенялото лице на дядо си, който ги окуражаваше в тегленето на въжето, и слугите, които носеха сладолед и сладкиши. Джили и Арман бяха изчезнали.

— Да върви по дяволите! — изсъска през зъби тя. Не беше сигурна кого от двамата имаше предвид. Без да даде обяснение на смаяния Джонатан, тя хукна към къщата. Чу как той извика отчаяно името ѝ, но не спря нито за миг.

Останала без дъх, тя стигна до терасата, от която се влизаше в зеления салон. Хвана се за сърцето и се втурна към голямото преддверие.

В къщата цареше необичайна тишина и Федра чуваше ясно собственото си неравно дишане.

— Ако намеря Джили, ще го убия — закле се гневно тя. Разбира се, ако Арман вече не го беше направил. Тя прогони ужасяващата мисъл и се опита да си втълпи, че любимият ѝ не беше способен на такава мерзост.

Защо не беше останал нито един слуга, за да охранява къщата? Федра горчиво си каза, че при други обстоятелства Хестър Сиърли щеше да се появи веднага и да изгони братовчед ѝ. Къде беше проклетата икономка, когато имаше спешна нужда от нея?

Федра стигна до спалнята на Арман и притисна ухо към вратата. Не чу никакъв звук, но не изпита нито облекчение, нито страх. Натисна бравата и с изненада откри, че вратата не беше заключена. Открехна я съвсем леко и надникна в помещението.

— Джили? — повика тихо тя, ала не получи отговор. Стаята и малкото лични вещи на Арман изглеждаха недокоснати. Дори малкото заключено ковчеже беше на мястото си. Въпреки това Федра предположи, че коварният ѝ братовчед се е скрил някъде, за да изчака тя да напусне стаята.

Промъкна се на пръсти вътре, надникна в гардеробната, зад завесите и между дрехите, докато накрая си заповяда да спре. Пак беше станала жертва на буйната си фантазия. Вероятно Джили не беше в къщата, а някъде навън, и очакваше своя шанс. По-добре да излезе навън, преди Арман да я е заварил в стаята си.

Тя напусна помещението и тихо затвори вратата зад себе си. Опита се да си представи по кой път е минал братовчед ѝ, за да стигне



до стаята на Арман. Възможно беше да се е промъкнал по коридорите за слугите. Когато спря на площадката, за да реши в каква посока да продължи, тя погледна неволно нагоре и с изненада установи, че вратата на таванската ѝ стаичка е широко отворена.

Може би Джили се е скрил там, когато я е чул да идва? Не, невъзможно. Тя изкачи бавно стълбите, опитвайки се да успокои лудо биещото си сърце.

Протегна шия, за да хвърли поглед в помещението, без да влиза. Не беше в състояние дори да извика името на Джили. Защо досега не беше забелязала колко мрачно изглежда любимото ѝ убежище дори посред бял ден?

Накрая влезе предпазливо в стаичката си. На пръв поглед всичко беше такова, каквото го бе оставила тази сутрин, след като бе взела оригиналите на статиите си. Но тогава много бързаше и не се огледа.

Хвърли поглед към писалището си. Резбованите крака ѝ се ухилиха подигравателно както обикновено, но очевидно продължаваха да пазят тайните ѝ. Защо тогава имаше чувството, че нещо е по-различно отпреди?

Федра се огледа внимателно, за да открие какво я смущаваше. Погледът ѝ премина от прозореца към писалището, отклони се към дивана и табуретките, спря върху малката маса, на която бяха поставени два свещника, и отиде към етажерката с книги в тъмния ъгъл... която трябваше да бъде празна.

Федра отвори уста, но не произнесе нито звук. Погледът ѝ остана прикован в етажерката, сякаш виждаше призрак. Лавиците, които сутринта бяха съвсем празни, сега бяха пълни с книги.

Препъвайки се, тя отиде до етажерката и попила с треперещи пръсти подвързаните в кожа томове. Смолет, Джонсън, Голдсмит, Филдинг, дори Шекспир и Аристотел — всички стари приятели бяха тук, събудени за нов живот, възкръснали от пепелта на огъня, запален от Евън. Ала подвързиите не бяха износени. Почти всички книги, изгорени от мъжа ѝ, бяха тук, но имаше и няколко нови. Федра дълго стоя пред етажерката с възхитен поглед. Накрая посегна и извади томче с розова подвързия, което стоеше настрана от другите на най-горната редица.

„Пътешествията на Гъливер“.

Федра отиде до прозореца, за да го разгледа по-внимателно под светлината на залязващото слънце. Отвори книгата с треперещи ръце, очаквайки да види посвещението от майка си. Не, тук беше написано друго.

Думите не бяха написани с финия, изискан почерк на лейди Сиобан, а с елегантни, решителни букви: „На Федра. От твоя спътник в морето на мечтите.“

Под посвещението нямаше име, но не беше и нужно. Федра си припомни последните седмици, които беше прекарала с Арман, и изведнъж се засмя. Арман многократно я беше разпитвал за книгите ѝ. Колко ли време му беше отнело да обикаля книжарниците, за да събере цялата ѝ библиотека?

Тя затвори книгата. И този мъж щеше да издаде тайната ѝ или да стори зло на любимия ѝ братовчед? Не, никога. Арман беше прав да я укорява в липса на доверие. Колко бързо беше готова да се усъмни в него и да загуби вяра в любовта му.

Въпреки огорчението му, въпреки убедеността, че тя го е предала, той беше наредил книгите в стаята ѝ, за да я върне в света на детството ѝ. И нямаше да ѝ позволи да му благодари.

Федра се усмихна решително. Е, добре, тя щеше да го намери и да го принуди да приеме благодарността... и любовта ѝ. Наведе се през прозореца, за да охлади пламналото си лице. Изведнъж светът, който от сутринта беше толкова мрачен, просветна. Тъкмо когато щеше да се отдръпне от прозореца, тя видя на земята нещо, което я спря.

Наведе се, колкото можеше, за да види по-добре настланата с плочи алея. Странно, някой май беше хвърлил отгоре вързоп черни дрипи. Федра го огледа изпитателно и забеляза, че дрипите бяха в локва... в локва кръв. Господи!

Федра нададе ужасен вик и изпусна книгата. Тя описа дъга и падна само на няколко сантиметра от безжизненото тяло на Хестър Сиърли.

С безжизнени очи Федра проследи как по заповед на Соьер Уейлин един лакей спускаше тежките кадифени завеси в зеления салон. Тя се сви във възглавниците на дивана и се разтрепери още по-силно. В спомена за този ден винаги щяха да властват опръсканите с кръв сиви плочи и купчината смачкана черна коприна, в средата на която лежеше прекършеното тяло на Хестър Сиърли — като марионетка, чиито конци са били прерязани. Остатъкът от спомена се състоеше от лица — истерично плачещи слугинчета, любопитни чираци, Джонатан, който се давеше, ужасеният Джили, невярващото, гневно лице на дядо й. И Арман — той беше единственият, който не реагира на виковете и, единственият, който не дойде.

Погледът ѝ се устреми към Арман, който тъкмо наливаше бренди в кристална чашка. Въпреки че беше свалил жакета си и сега беше по риза, панталон и жилетка, той си оставаше съвършеният благородник. Ала на лицето му се бяха вдълбали дълбоки бръчки, каквито не се виждаха по лицата на разглезените млади аристократи в Лондон. Федра го наблюдаваше и се опитваше да си спомни кога Арман се бе присъединил към тях. Вероятно малко след като Джонатан си бе заминал и бе отвел последните чирачета с каретата си. Или не — беше дошъл по-късно, когато тя, Джили и дядо й се бяха оттеглили в зеления салон.

Федра разтри челото си и болезнено пулсиращите слепоочия. Не можеше да си спомни. Каза си, че би трябвало да бъде благодарна за присъствието му.

Арман се запъти към нея с чашката бренди. Предпазливо избягна Джили, който ходеше напред-назад пред празната камина като звяр в клетка, надушил опасност, заобиколи и протегнатите крака на дядо й. Уейлин се беше разположил във високото кресло, пиеше бренди и се мръщеше на мислите си.

Арман се наведе над нея и ѝ подаде чашата.  
— Изпий това — заповяда нежно той.

Федра поклати глава, но той взе ръката ѝ и сложи чашата между пръстите ѝ.

— Имаш нужда от нещо силно, мила — обясни все така нежно. — В салона е задушно, а ти изглеждаш полузамръзнала.

Арман беше прав. Дядо ѝ бършеше потта от челото си, а по нейния гръб пробягваха студени тръпки. Тя отпи глътка и брендите опари гърлото ѝ. За съжаление дори алкохолът не беше в състояние да я стопли. Федра погледна страхливо в леденосините очи на Арман, но не откри в зениците му нищо друго, освен загриженост за нея. Неволно погледна към малката масичка до дивана, където беше оставена замърсената книга. Някой я беше намерил и я бе донесъл в салона.

Арман седна до нея на дивана и тя изпита желание да се хвърли на гърдите му и да избухне в плач. Странно, едновременно с това изпитваше и желание да го отблъсне. Или да избяга. В затъмненото помещение се възцари непоносима тишина, не по-малко потискаща от горещината.

Дядо ѝ пръв наруши мълчанието. Остави чашата си с такава сила на масичката, че Федра подскочи.

— Хубав завършек на празника ми! Злополука с тази бедна жена стана в най-неподходящото време. Къде ще търся сега нова икономка?

Джили, който беше престанал да обикаля салона, погледна презрително Соьер Уейлин. В зелените му очи святкаха златни искри.

— Злополука? Света майко божия!

— Дръжте си мръсния папистки език зад зъбите, млади човече. — Уейлин го заплаши с дебелия си пръст. — Това беше злополука и аз няма да търпя в къщата ми да се говори друго. Какво ще правим, ако свещеникът откаже да погребее мисис Сиърли в гробището зад църквата? Ще избухне скандал. Тя и без това е прокълната. Щом е искала да се самоубие, е трябвало да скочи в Темза, както правят нормалните хора!

— Самоубийство? Виж, това е интересна теория — каза Джили, вдигна вежди и премести поглед от Уейлин към Арман. — Питам се какво ще каже ваше благородие. Вярвате ли, че мадам Хестър е от жените, които посягат на живота си?

Арман, който беше потънал в мислите си, вдигна стреснатото глава.

— Не я познавах достатъчно добре, за да мога да кажа на какво е способна — отговори глухо той.

— Наистина ли? А аз съм готов да се закълна, че мадам Хестър беше между най-добрите ви познати. Или по-скоро беше ваша довереница.

Федра видя как Арман се сгърчи, сякаш беше получил удар с камшик. В очите му светна гняв, устните му се опънаха в тънка бяла линия. Изведнъж ѝ прилоша и тя остави чашата, преди да я е изпуснала.

Единственият, който не разбра намека на Джили, беше дядо ѝ. Той се обърна мрачно към братовчед ѝ:

— Стига сте дрънкали глупости, човече! Какво общо би могъл да има маркизът с икономката ми? Даже Артър Денби не забелязва мисис Сиърли, а той ни посещава много често. Когато е пиян, преследва всяка личност в пола.

— Не говорех за този вид познанство — възрази Джили.

— За какво тогава говорите? — изръмжа раздражено Уейлин.

Арман стана.

— Боя се, че аз също не разбрах намеците на мистър Фицхърст.

Федра искаше да помоли Джили да млъкне, но се чувстваше странно безпомощна. Имаше чувството, че сънува кошмар.

Джили се облегна на перваза на камината. Острата брадичка подчерта небрежния жест.

— Може би не съм прав, но се осмелявам да твърдя, че милорд маркизът е дълбоко засегнат от кончината на мисис Сиърли. Естествено вие дойдохте твърде късно. По-точно казано — последен.

— Аз не споделям вашите предпочитания към страшни спектакли — отвърна предизвикателно Арман.

Двамата бяха готови да се сбият. Смарагдовозелените очи на Джили святкаха обвинително, леденосиният поглед на Арман беше застинал. Федра повярва, че е видяла как ръката на Арман бавно се устреми към дръжката на шпагата. Скочи, за да застане пред Джили, но се олюля и падна обратно на мястото си.

Движението ѝ отклони вниманието на Арман. Той се обърна към нея, за да я подкрепи, но Джили го изпревари и сложи ръка на рамото

й.

Федра погледна втренчено Арман и се опита да види лицето на мъжа, когото обичаше. Напразно. Пред вътрешния й взор непрестанно изникваха късчета от спомени. Чу се да предупреждава Арман да се пази от Хестър Сиърли, чу как Хестър заплаши непознат мъж в градината. После отново видя отворената врата на таванската стаичка, книгите от Арман и отворения прозорец, през който никой не можеше да падне без чужда помощ...

Федра нямаше представа какво изразява лицето й в този момент. Но прочете собствените си мъчителни мисли в очите на Арман и потрепери. По-добре да беше взела нож, за да го забие в сърцето му.

Той рязко й обърна гръб, сякаш не можеше да я понася.

— Моля да ме извините, мистър Уейлин — произнесе с режещ глас той, — но нямам желание да бъда разследван от мистър Фицхърст и внучката ви. Уверен съм, че ще произнесат присъдата и без моето присъствие.

Арман се поклони церемониално и излезе от салона.

Федра направи няколко крачки след него, но Джили я задържа.

Соьер Уейлин стана тежко от креслото си. Бузите му трепереха.

— Какво става тук, по дяволите? Фицхърст! Няма да търпя да обиждате гостите ми. Съгласих се с вашето присъствие в дома си само за да възнаградя Федра...

Джилли пребледня, но бързо си възвърна обичайното безгрижие.

— По-добре да бяхте изчакали, докато я снабдите с някое малко, пухкаво кученце. Те са по-питомни от ирландските ловни кучета.

— Каква наглост! Заслужавате да ви изхвърля за ухото. Маниерите ви може да са добри за Ирландия, но тук е Англия и... — Уейлин млъкна, пое шумно въздух и се хвана за сърцето. Лицето му се разкриви от болка и стана сиво като перуката му.

— Дядо! — изпищя Федра и се втурна към него. Джили се опита да го хване от другата страна, но старецът се освободи и от двамата, протегна се и няколко пъти пое дълбоко въздух.

— Млъкни, момиче... Няма причини да ми проглушаваш ушите с писъците си. Всичко е наред. Тази вечер обаче няма да приема никого. — Той се запъти, олюлявайки се, към вратата. — Денят беше прекалено дълъг. Трябва ми почивка.

Федра му предложи да го придружи, но той я отстрани от пътя си.

— Когато си легнеш, заповядай на ловното си куче да стои отвън. — Ругаейки подутия си от подаграта крак, той излезе в коридора. Гърбът му беше изпънат, очевидно се беше възстановил от внезапния пристъп. Федра го проследи със загрижен поглед, докато се появи Питър, който го подкрепи и го поведе към спалнята му.

Когато дядо ѝ се скри зад ъгъла, тя затвори вратата и се облегна на дебелото дърво. В стаята отново се възцари заплашителна тишина. Федра усещаше, че Джили се готвеше да ѝ каже много неща, но тя не искаше да ги чуе. Погледна го умолително и той омекна. Мрачното му лице се разведри и той я прегърна нежно. Отведе я до дивана, настани се до нея и сложи главата ѝ на рамото си.

— Старецът е прав — прошепна виновно той. — Денят наистина беше прекалено дълъг. И дяволски тежък.

— Няма да го забравя, докато съм жива — пошепна задавено Федра. — Когато се наведох от прозореца и я видях да лежи на плочите... кръвта...

— Не мисли повече за нея, Фе. — Джили започна нежно да разтрива тила ѝ. — Всичко свърши. След няколко дни ще я погребат.

Но Джили знаеше също като нея, че нищо не бе свършило. Много въпроси оставаха, заедно с тях и много болезнени подозрения, които не можеха да бъдат погребани с Хестър Сиърли.

— Предполагам, че се е самоубила — промълви Федра. — Тя беше странна жена. Злобна и жестока.

Усети как мускулите на Джили се напрегнаха.

— Не, мила, не съм съгласен с теб. Не бива да се самоизмамваш.

— Защо? — попита остро тя и отблъсна ръката му. — Защо да е невъзможно Хестър да се е хвърлила сама от прозореца?

— Първо, защото мадам Сиърли беше прекалено зла, за да посегне сама на живота си, и второ, ако беше погледнала внимателно тялото ѝ, както сторих аз, съмненията ти щяха напълно да изчезнат.

— Какво искаш да кажеш? Какво е станало с тялото ѝ?

— Лежеше по лице, но косата ѝ беше цялата в кръв. Някой я е ударил по тила. Затова съм убеден, че мадам Хестър не се е хвърлила от прозореца доброволно.

Федра стана и направи няколко крачки по стаята.

— Може пък да се е ударила някъде по време на падането. В моята стая нямаше следи от борба.

— Защо тогава никой не е чул вика ѝ? Жена, която пада от такава височина, не може да не пищи. Като си спомня как ме гонеше Хестър Сиърли, съм готов да се обзаложа, че щяха да чуят виковете ѝ чак в Уестминстър.

— Не и ако е решила да умре мълчаливо.

— Върви по дяволите, Фе! — Джили скочи и я сграбчи грубо за раменете. — Не си затваряй очите за очевидната истина. Много добре знаеш, че Хестър е била убита и че само една личност...

— Нямах никакви основания да подозираш Арман — прекъсна го рязко Федра, но изведнъж млъкна. Не Джили бе произнесъл името на Арман, а тя. Въпреки това продължи отчаяно: — Може да е бил някой скитник, промъкнал се в къщата да краде.

— Или духът на стария Лети. Няма ли най-после да погледнеш истината в очите, Федра?

Тя затвори очи, за да задържи сълзите си, но няколко капнаха по бузите ѝ.

— Ти ме питаш дали съм готова да повярвам, че мъжът, когото обичам, е убиец. Не разбираш ли, че ме боли? Все едно да ме накараш да повярвам, че ти си убил Хестър Сиърли!

Джили все още беше мрачен, но хватката му се разхлаби.

— Знаеш ли какво направи Арман за мен? — попита задавено тя. — Купил ми е всички книги, които Евън изгори, и ги е наредил в старата библиотека в таванската ми стаичка. Смяташ ли, че толкова чувствителен човек е способен...

— За да хвърли мадам Хестър от прозореца, са му били необходими само няколко минути. Да, смятам.

— Не! — Федра се отдръпна от него като опарена. — Подло е да се шегуваш с това.

— Но аз не се шегувам! За бога, Федра, ти знаеш колко любопитна беше Хестър. Цяло чудо е, че е останала жива досега. Искам само да съм сигурен, че следващата няма да си ти.

— Върви по дяволите, Джили! Достатъчно лошо е, че подозираш Арман в убийството на Хестър Сиърли, но да твърдиш, че аз мога да бъда следващата...



— Този човек крие много тайни. И двамата го знаем. Аз съм убеден, че е способен да отстрани от пътя си всеки, който го заплашва. — Джили въздъхна тежко. — Само господ знае как Хестър е разкрила тайните му. Ако се съди по онова, което видях в стаята му, маркизът е невинен като дядо ти.

— Значи наистина си бил в стаята му — промълви горчиво Федра. — Претърсил си вещите му, макар че те помолих да не го правиш.

Джали потърка очи.

— Да, направих го. Но даже заключеното ковчеже, от което очаквах най-много, не съдържаше нищо.

— Отворил си ковчежето на Арман?

— Не ме гледай така! Не съм крадец. Виж какво взех от ковчежето. — Джили пхна ръка във вътрешния си джоб.

Федра пребледня от ужас.

— О, Джили! Не биваше да вземаш нищо от стаята му! Каквото и да е, трябва веднага да го върнеш. Иначе Арман ще забележи липсата му и тогава...

— Ще го върна, но първо искам да го видиш. Не си струва да вдигаш толкова шум за една дреболия, освен ако не придадеш на това парче порцелан по-голямо значение, отколкото му придадох аз.

— Порцелан? — повтори невярващо Федра, смръщи чело и посегна към фината фигурка в ръката на Джили. Млад овчар с къдрава тъмна коса и сини очи. Сигурно имаше дузини такива фигури, но тази беше по-особена. Федра веднага разбра кой беше авторът ѝ.

Тя се взря замаяно в красивия овчар и зеленият салон изчезна пред очите ѝ. Гласът на Джили дойде много отдалеч:

— Фе? За бога, какво ти става? Това е само порцеланова фигурка! Да не си видяла призрак?

Федра отвори уста, но веднага я затвори, защото щеше да избухне в истеричен смях. Джили беше прав — наистина бе видяла призрак. Онова, което държеше в ръцете си, беше дух от преди седем години. А спътникът му лежеше в чекмеджето на тоалетната ѝ масичка.

Свещта в ръката на Джили разпръскваше слаба светлина, недостатъчна да освети таванската ѝ стаичка. Но Федра бързо намери, каквото търсеше. Пламъчето трепкаше между двете фигурки, които тя

постави една до друга на масичката: възхитителната овчарка с меланхолична усмивка най-сетне се съедини с тъжно гледащия млад овчар, който свиреше на своята флейта. Двете фигурки, замислени като подаръци за император Франц Йосиф и красивата му сестра Мария-Антоанета, най-после се появиха на бял свят.

Те бяха може би единственият спомен за двама други брат и сестра, Джеймс и Джулиана Летингтън. С приглушен глас Федра разказа на Джили всичко, което знаеше за трагедията на семейство Летингтън, за всеотдайната любов на Джулиана към Евън, която беше струвала живота ѝ, за осъждането и смъртта на Джеймс Летингтън.

Когато свърши, Джили нежно плъзна пръсти по крехката фигура на овчарката.

— Сега знаем и какво е станало с другия брат, Джейсън Летингтън — промълви той.

Федра отпрати поглед към свързващата врата, зад която беше стаята на Арман. Все още не можеше или не искаше да повярва, че любимият ѝ е в действителност Джейсън Летингтън. Макар че вече много факти говореха в подкрепа на твърдението на Джили.

Федра си припомни всичко: Арман знаеше невероятно много за производството на порцелан, бе реагирал болезнено на гълъбовосивата наметка, която беше принадлежала на Джулиана. Сега ѝ стана ясно и какво му бе причинила, когато го бяха откарали в Нюгейт. Нали ѝ беше казал, че затворът му е напомнил за смъртта на приятеля му. Сега знаеше, че не е приятел, а родният му брат, и това я потисна още повече.

— Прости ми, любов моя — проговори задавено тя.

— Може би Хестър е намерила овчаря — предположи Джили.

— След като е видяла твоята фигура, тя е разбрала какво означава фактът, че Арман държи другата фигурка заключена в ковчежето си, и е заплашила да го изобличи. Тогава той... — Братовчед ѝ млъкна, сложи ръка на рамото ѝ и я привлече към себе си. По лицето му нямаше и следа от предишната агресивност, а само тъга, каквато изпитваше и Федра.

— Разбирам какво изпитваш към този мъж, Фе. Бедният! Какво ли е преживял. Всеки на негово място щеше да полудее.

А мадам Сиърли получи само онова, което отдавна заслужаваше. Джили помилва нежно мокрите ѝ от сълзи бузи.

— Макар че вече разбирам какви са подбудите му, няма да позволя да ти стори зло. Като разбере, че си узнала тайната му...

— Арман няма да ми стори зло — прекъсна го твърдо Федре. — Само защото брат му е убил някого, ти си готов да заключиш, че цялото семейство се състои от убийци. След онова, което му причиних, Арман има всички основания да... искам да кажа, Джейсън Летингтън... — Смутена, тя зарови пръсти в косата си. Вече не знаеше как да го нарича. Беше сигурна само в едно. — Той ме обича, Джили.

— Може би. Въпреки това съм убеден, че връзката ти с него ще завърши с катастрофа. Този човек ще те унищожи, Фе.

Тя поклати глава. Трябваше да убеди братовчед си, че се лъже, но не знаеше как. Твърде често беше чувала подобни предупреждения от устата на Арман. Той се стараеше да се държи на разстояние от нея, за да не я нарани.

— Още не си обмислила случилото се на спокойствие, Фе — настоя меко Джили. — Как мислиш, защо Джейсън Летингтън се е маскирал като френски маркиз и е дошъл в дома на дядо ти?

— Нямам представа — призна глухо тя.

— Има само един възможен мотив — да отмъсти на хората, които са разрушили семейството му. А след смъртта на Евън е останал само един човек: дядо ти.

Предположението на Джили предизвика студени тръпки по гърба ѝ.

— Дядо ми? Не ставай смешен! Той няма нищо общо с враждата между Летингтънови и Грантъм. Той само е уредил брака между мен и Евън.

— Това е напълно достатъчно за човек, който търси отмъщение.

— Но Арман спаси живота на дядо! — Ала като си припомни странното поведение на Арман онази вечер, Федре разбра, че аргументът ѝ не беше убедителен. Арман отказа да приеме благодарността ѝ за спасяването на Соьер Уейлин. По лицето му се четеше не само съжаление, но и нещо като презрение към самия себе си. Тя си припомни и думите му, че е дошъл в Лондон с една-единствена цел и се бои, че когато я осъществи, тя ще го намрази.

— Въпреки това не виждам смисъла — настоя на своето тя. — Ако Арман е дошъл в Хийт, с цел да стори зло на дядо ми, защо още не е направил нищо? Имаше достатъчно възможности.

— В тази история има твърде много неясни моменти, Фе. Разказът на Хестър за Летингтънови и това... — Джили показва младия овчар — не са достатъчни да приемем със сигурност, че Арман е Джейсън Летингтън. Може би трябва да се върнем назад във времето. Преди седем години.

— И как ще го направим? — попита с неволна усмивка Федра.

— Мисля, че трябва да отидем там, където е живяло семейството. Джейсън сигурно е оставил нещо свое, което да изгради връзката с Арман дьо Лакроа.

— И какво ще стане, когато се сдобием с доказателства, че Арман е Джейсън?

Джили не отговори. Очевидно и той не знаеше. Нейната загриженост се отрази в очите му. Отново ѝ се дощя да го помоли да се откаже от търсенето. Но съзнаваше, че не може вечно да отблъсква истината. Дори за Арман беше по-добре миналото да се разкрие.

Въпреки всичко, което говореше в негова вреда, тя не можеше да повярва, че Арман е убил Хестър Сиърли. Но ако продължаваше да върви по този път, любимият ѝ можеше да загуби душата си.

Федра сведе глава и мълчаливо се съгласи с предложението на Джили. Преди седем години лорд Карлтън, подлият баща на Евън, се бе закълел да унищожи семейство Летингтън. Тя се надяваше с цялото си сърце, че няма да бъде човекът, който да завърши пъкленото му дело.

Вилата се намираше доста далече от нагъсто разположените къщи на селото в Хампстед. Цялата беше обрасла с бръшлян, през който просветваха измитите от дъждовете камъни и рушащите се стени.

В мъглата къщата изглеждаше абсолютно пуста. Федра се уви по-плътно в наметката си и се притисна до Джили. Краката я боляха след дългия ден. Бяха напуснали Хийт на разсъмване, а сега беше вечер. Не беше посмяла да се срещне с Арман, защото веднага щеше да разбере по виновното ѝ изражение, че смята да разследва миналото му.

Замина с нечистата съвест на жена, тръгнала да събира доказателства срещу любимия си. През цялото време беше до Джили, докато той търсеше сведения за Джейсън Летингтън. Започнаха в магазинчето на Оксфорд Стрийт, където Федра бе открила свещниците и за първи път бе чула за трагичната съдба на семейство Летингтън. Естествено собственикът отново прояви желание да продаде на дамата някоя от „възхитителните“ си стоки и се разочарова, че двамата искаха от него само сведения. Въпреки това се съгласи да им даде адреса на някогашната порцеланова манифактура, която се оказа в другия край на Лондон.

Когато стигнаха там, двамата установиха, че някогашното предприятие за порцелан е превърнато в сладкарски цех. Стаите, където някога Джулиана Летингтън беше изработвала проектите си, сега се обитаваха от многобройното семейство на сладкаря. Никой не знаеше нищо за Летингтънови, пито се интересувахе от тях. Федра беше готова да се откаже от разследването, но Джили настоя да попитат в съседните магазини. Най-сетне намериха една шапкарка, която ги насочи по-нататък.

Да, спомняла си Летингтънови, отговори с въздишка възрастната жена. Каква трагедия. Не, нямала представа какво е станало с мисис Летингтън и младия Джейсън след екзекуцията на Джеймс. Най-добре

било господинът и дамата да заминат за Хемпстед. Там живеел един доктор, най-близкият приятел на семейството. Ако някой знаел какво е станало с Джейсън Летингтън, това бил само старият доктор Гленхоу.

Ето че търсенето ги доведе пред тази изоставена вила край Хемпстед. Оглеждайки тежката дъбова врата и мрачните стени, Федра поклати глава.

— Невъзможно е това да е мястото, което търсим, Джили. — Тя погледна загрижено братовчед си. Обичайната усмивка на Джили беше изчезнала. Ъглите на устата му бяха уморено отпуснати.

— Тук трябва да е! Нали викарият ни го описа съвсем точно.

Да, припомни си Федра, младият духовник им отдели много време, прекъсна работата си, за да им помогне. Щом стигнаха в Хампстед, двамата спряха пред дома на местния свещеник с надеждата да научат адреса на доктор Гленхоу. Макар да им даде да разберат, че не обича да го прекъсват, когато пише проповедта си, викарият с готовност им описа пътя.

Въпреки това сега Федра оглеждаше с недоверие запуснатата вила. А когато Джили я хвана за лакътя и я бутна напред, ѝ се дощя да избяга.

— Не мога да повярвам, че тук живее някой — пошепна тя. — Дори самотен стар доктор. Вилата изглежда изоставена.

Ала думите ѝ веднага бяха опровергани, защото зад завесите се появи човешка фигура, някой постави свещ на перваза на прозореца. Светлината обаче по-скоро засили меланхоличното излъчване на къщата, вместо да я съживи.

Федра закрочи към входа, чувствайки се като натрапница. Когато Джили вдигна ръка да почука, тя направи последен опит да го спре.

— Моля те, Джили, толкова съм уморена. Защо не дойдем утре? Докторът може би вечеря и ще се ядоса на нахлуването ни.

Джили сложи ръце на раменете ѝ и я притисна до гърдите си.

— И аз съм уморен не по-малко от теб, Фе. Но тази вила е единственото място, където можем да научим нещо. Ако доктор Гленхоу наистина е бил близък приятел на семейство Летингтън, той ще ни даде доказателство, че Арман е Джейсън Летингтън.

Прав е, каза си потиснато Федра. Доказателството, което търсеха и което тя се надяваше да не намери. Онзи следобед край езерото беше

обещала на Арман да не задава повече въпроси. Ето че не сдържа обещанието си.

Тя не повдигна повече възражения и Джили удари с юмрук по дъбовата врата.

— Какво... какво ще кажем на доктора? — попита нервно тя, докато оправяше наметката си.

— Остави това на мен — успокои я Джили.

Вратата се откряна и двамата видяха дантелена нощна шапчица, сиви къдрички и две сиви очи, които се устремиха изпитателно към тях.

— Какво желаете? — попита рязък глас.

Джили изписа на лицето си учтива усмивка, но Федра се усъмни, че жената можеше да я види в мрака.

— Бихме желали да видим доктора, добра жено.

Дъбовата врата се отвори по-широко. Появи се ръка, която държеше газена лампа. Жената вдигна лампата, за да огледа неканените посетители. Федра свали качулката и отвори наметката си, за да може жената да види дрехите ѝ и да разбере, че не са някои скитници.

— Болна ли е младата лейди? — попита съчувствено жената.

Федра беше готова да кимне. Ала нейната болест беше дълбоко в сърцето и никой лекар не беше в състояние да я излекува. Затова премълча и предостави на Джили да отговори.

— Не, драга, нямаме нужда от лекар. Искаме да поговорим с доктора по личен въпрос.

— Съжалявам, но доктор Гленхоу не приема посетители по това време. Той си ляга рано, защото нощем често го викат при болни. Желая ви добра вечер.

Жената понечи да затвори вратата, но Джили ѝ попречи.

— Почакайте, моля. Сигурен съм, че той ще ни приеме. Дайте му това.

Преди Федра да е успяла да го спре, той подаде на жената пакета с двете порцеланови фигури. Вратата се затвори.

— Джили... — започна Федра.

— Тя ще се върне.

Ала Федра не беше толкова сигурна като братовчед си. Минаха няколко дълги минути, през които тя нервно пристъпваше от крак на

крак. Тъкмо когато щеше да помоли Джили отново да почука на вратата, тя се отвори.

Сивокосата жена наклони глава. Предпазливостта в очите ѝ бе заменена от любопитство. Въпреки това каза учтиво:

— Моля, последвайте ме.

Джали сведе глава, за да влезе в къщата. Жената ги преведе през лекарския кабинет и Федра неволно потръпна при вида на хирургическите инструменти, наредени върху голямата дъбова маса.

Жената отвори една врата, която водеше в малка дневна, и с кимане на глава им даде да разберат, че трябва да влязат.

— Докторът ще дойде след минута — съобщи тя и се оттегли с обичайната си бързина.

Вероятно някога дневната е била светла и уютна, каза си Федра, но сега всяка вещ в нея напомняше за минали времена — като цветове, изсушени между страниците на книга. Кадифената тапицерия на малкия диван беше протрита на много места. Килимът беше излинял, цветовете му бяха избледнели, фурнирът на махагоновия шкаф и витринката вече не отразяваше нищо, а изглеждаше матов и беше доста издраскан.

Зад стъклените врати на витринката Федра откри няколко редици подвързани в кожа томове. Тя пристъпи по-близо, за да прочете заглавията. Освен книгите по медицина и научните трудове, там бяха наредени десетки томчета с романи и лирика. Между тях бяха и „Пътешествията на Гъливер“. Федра сведе глава и се запита дали тъкмо тук, в къщата на стария семеен приятел. Арман беше започнал своето пътуване към „морето на мечтите“. Сърцето ѝ заби ускорено. Изведнъж се почувства като натрапница. Какво право имаше да прониква в сърцето на Арман?

Усети, че Джили я докосна по рамото и насочи вниманието ѝ към долния рафт на витрината. Не се изненада, когато откри там няколко дузини порцеланови фигурки. Макар че се различаваха от овчарката и овчаря, Федра веднага позна стила на Джулиана Летингтън. Между фигурите имаше и няколко овални чинии, изрисувани с миниатюрни портрети.

Като си помисли чий портрет можеше да види само след минути, Федра се вцепени. Очевидно Джили беше помислил същото, защото промърмори:



— Виж ти, миниатюри. Точно това, което търсим.

— Не го прави — помоли тихо тя, но той се наведе и потърси начин да отвори витрината, Федра умираше от страх, че ей сега в ръцете ѝ ще се озове окончателното доказателство, че Арман наистина е Джейсън Летингтън.

Ала преди Джили да отключи витрината, вратата на дневната зад тях се отвори. Джили скочи виновно и двамата бързо се обърнаха. В дневната влезе възрастен мъж със сини марокански пантофи и дебел вълнен халат, който висеше на мършавото му тяло. Кожата на скулите му беше тънка и суха като пергамент, бузите бяха хлътнали. Ала голата му глава излъчваше достойнство.

— Доктор Адам Гленхоу? — попита почтително Джили.

Лекарят кимна. Двете порцеланови фигурки бяха в ръцете му и той гледаше Федра и Джили с такова учудване, сякаш пред него стояха двама възкръснали от мъртвите.

— Аз съм, сър — отговори той с почти незабележим шотландски акцент. — Не искам да бъда неучтив, но ако някога съм чувал вашето име и това на младата лейди, тогава... знаете ли, паметта ми...

— Не, сър — прекъсна го бързо Джили. — Ще позволите ли да се представя? Патрик Джилхъли Фицхърст. А това е... това е сестра ми Федра Фицхърст.

Федра се учуди от лъжата на Джили, но веднага разбра причината и премълча. Жена от семейство Грантъм не можеше да бъде добре дошла за стария приятел на семейство Летингтън.

Но в момента това не би променило нищо, каза си тя, защото докторът се държеше крайно нелюбезно. Покани ги да седнат, но самият той остана прав и Федра и Джили седнаха крайно неудобно на ръба на малкия диван.

Джили се покашля и заговори:

— Много съжалявам, че нарушихме почивката ви, докторе, но идваме чак от Лондон, за да ви разпитаме за тези фигурки.

Когато Джили спомена статуетките, доктор Гленхоу остави овчаря и овчарката на масичката с такава предпазливост, сякаш изпитваше облекчение да се отърве от тях.

— Ах да, фигурите — повтори той. — Ще позволите ли първо да запитам как са се озовали във вашите ръце?

Джили хвърли многозначителен поглед към Федра, за да ѝ сигнализира, че не бива да го прекъсва, и започна да обяснява:

— Нашият дядо е съдия. Наскоро трябваше да разгледа делото на някакъв крадец, откраднал най-различни неща. Повечето бяха с незначителна стойност, но тези две фигури са наистина необикновени, затова искаме да ги върнем на законните им собственици. Сестра ми разпита собствениците на магазини за порцелан и узна, че са създадени по проект на Джулиана Летингтън.

Джили направи пауза, през която стисна ръката на Федра.

— Сестра ми е нежна душа и беше покъртена от трагичната история за смъртта на Джулиана и брат ѝ Джеймс. Затова реши, че трябва да върне статуетките на семейство Летингтън.

Докато Джили говореше, докторът наблюдаваше изпитателно Федра. Неприятно засегната от лъжите на Джили, тя се изчерви. Но старецът очевидно намери в лицето ѝ нещо, което го смекчи.

— Разказаха ни — продължи Джили, — че вие сте близък приятел на семейство Летингтън...

— По-точно бях — прекъсна го старият лекар. — Майда... искам да кажа, мисис Летингтън и децата ѝ ме посещаваха толкова често, че ги смятах за мое собствено семейство.

— Тогава сигурно можете да ни кажете къде да ги намерим...

Доктор Гленхоу решително поклати глава.

— Боя се, че това е невъзможно. — Той въздъхна и отново втренчи поглед в лицето на Федра. Тъмнокъфявите му очи бяха дружелюбни, но безкрайно уморени.

— Намерението ви е похвално, мис Фицхърст — продължи сериозно докторът. — Но вече няма Летингтънови, които да приемат подаръка ви.

— Но... как така... — заекна Федра. — Казаха ми, че майката и Джейсън, по младият син, са живи.

— Да, надявам се, че момчето е още живо, но не е тук. С Майда заминаха за Канада. — За момент докторът сведе глава и притисна ръка върху очите си. — Само веднъж получих вест от момчето... писа ми, че майка му не е преживяла преминаването на океана.

Въпросите им събудиха в сърцето на стареца дълбоко погребани спомени и Федра се почувства виновна. Размени многозначителен поглед с Джили и разбра, че той мисли същото. Но Канада... Канада е

била и целта на истинския Арман дьо Лакроа — факт, който беше твърде необикновен, за да е случайност.

— Нима Джейсън не ви е писал никога след това? — попита Джили.

— Не. Нито думичка.

— Това е много лошо — отбеляза тихо Джили. — Сестра ми ще бъде много разочарована, че романтичните ѝ фантазии няма да се осъществят. Разказаха ни, че този Джейсън бил много красив: тъмни коси и смайващо сини очи. Така ли беше, Федра?

Тя кимна и устата ѝ изведнъж пресъхна. Беше разбрала за какво намекуваше Джили. Надяваше се докторът да им каже, че Джейсън е дребен и рус, но надеждите ѝ бяха разбити, защото мистър Гленхоу кимна с усмивка.

— Всички Летингтънови имат тъмни коси. Но аз бих казал, че Джейсън не беше толкова красив като брат си. Бедният Джейми...

Старецът се отпусна във високото кресло насреща им и затвори очи. Протегна ръце към порцелановите фигури и на бузата му капна самотна сълза.

— Сигурно ме смятате за оглупял старик, но ще ви кажа, че приемах момчетата като свои собствени синове. След като баща им почина, бях готов на всичко, за да им стана истински баща. Но не би...

— Вие сте помогнали на Майда Летингтън да отгледа синовете си, останали без баща, нали? — попита съчувствено Джили.

Докторът се усмихна измъчено.

— Е, те останаха без баща, когато бяха вече доста големи. Когато Дениъл Летингтън почина от треска, Джеймс беше вече мъж, Джейсън — почти. А мис Джулиана беше прекрасна млада дама. На смъртното си легло Дениъл ме помоли да се грижа за семейството му — особено за Джеймс, който създаваше много грижи на майка си.

Докторът се сви на креслото.

— Той беше буен младеж, капризен и с горещ темперамент. Никога не можах да го разбера. Боя се, че предпочитам Джейсън. Той беше тих младеж и споделяше любовта ми към книгите, докато Джеймс непрекъснато търсеше приключения. Не се задоволяваше да работи в порцелановата манифактура. Накрая Дениъл се отказа от намерението си да го направи търговец и го прати в Оксфорд.

— В Оксфорд? — повтори изненадано Джили. — Малко необикновено за син на производител на порцелан, нали?

Гленхоу вдигна рамене.

— О, не. Дениъл имаше достатъчно пари, а момчето — необходимия ум в главата си.

Федра се местеше неспокойно на мястото си. Изведнъж си спомни пияния лорд Артър Денби, който бе заявил, че познава Арман от следването си в Оксфорд.

— А Джейсън? — попита неохотно тя. — И той ли е учил в Оксфорд?

— Той не, но често посещаваше брат си. — Докторът поклати глава. — Аз не одобрявах тази работа. Младите хора не могат да научат нищо в Оксфорд. Само пият, играят хазарт и ходят по жени. Джеймс беше вече покварен, но аз не исках и Джейсън да попадне в лоша компания. Джеймс дружеше с развалени младежи като Артър Денби и лорд Евън Грантъм.

— Значи Евън... искам да кажа, лорд Грантъм се е запознал с Джулиана чрез брат й? — попита с треперещ глас Федра.

— Не, слава богу не. Това злощастно познанство стана по-късно, след смъртта на бащата. — Споменът помрачи погледа на Гленхоу. — Като глава на семейството Джеймс се принуди да поеме ръководството на предприятието. Мога да кажа, че не се справяше добре. Много пъти предупреждавах Майда, че момчето не е дорасло за тази работа, но тя го обожаваше и не виждаше грешките му.

Докторът помълча малко и добави неохотно:

— Предполагам, че Джеймс се е старал много, но той просто нямаше усет към тази работа и положението се влошаваше. Тъкмо когато се опитваше да събере някои съмнителни вземания, попадна отново на Грантъм.

— Значи Джеймс се е опитал да уреди сделка между стария си приятел и сестра си? — попита бързо Джили. От известно време той изглеждаше неспокоен и нетърпеливо чакаше докторът най-сетне да стигне до същественото.

Ала Гленхоу реагира на въпроса му с дълбока обида.

— Не, в никакъв случай! Джеймс много искаше сестра му да бъде щастлива и не би си позволил да я омъжи за такъв подлец. Освен това бащата на лорд Евън беше най-порочният мъж в Лондон. Джеймс

по-скоро би държал сестра си под ключ, отколкото дал омъжи в такова семейство.

— Но хората разказват, че лорд Евън и Джулиана са били влюбени — възрази с треперещ глас Федра.

— Любов! — изпуктя презрително докторът. — По-скоро моминска влюбеност... но много опасна, както се разбра. Трябва да знаете, че Карлтън Грантъм също беше против тази връзка...

Докторът млъкна рязко и притисна ръка към устата си. Федра изпита съчувствие към стария човек и беше готова да му каже, че не е нужно да разказва по-нататък, но той продължи:

— Карлтън научи, че Джулиана и Евън искат да избягат, и отвлече Джулиана. Ето на какво беше способен този зъл човек! Отстрани от пътя си нашето прекрасно момиче, като че беше досадна муха.

— Отвлякъл я е? — извика смаяно Джили и се обърна към Федра. Тази история се различаваше значително от разказа на Хестър Сиърли.

— Защо тогава не са го арестували? — попита невярващо Федра. Погледът на доктора потъмня.

— Джеймс ги изпревари. Горещият му темперамент не издържа. Не го осъждам за онова, което направи. Но дори по време на съдебното дело, когато имаше възможност да се спаси, той се държа като същински луд. Говореше за заговор, който целял да убие сестра му. Джеймс обвини открито Карлтън Грантъм, сина му Евън и още една известна личност на име Уейлин... Бедният Джеймс полудя от мъка.

Федра не можа да скрие изненадата си, когато чу името на дядо си, но докторът беше потънал в спомените и не го забеляза.

— Краят вероятно ви е познат. Джеймс беше обесен. Издействах да го погребем тук, в нашето гробище. Майда рухна. След като загуби и сина, и дъщеря си, престана да яде. Какво мъчение беше да виждам как всеки ден става все по-слаба и бледа...

— Какво стана с Джейсън? — попита Федра. По-младият брат беше единственият светъл лъч в тази семейна трагедия.

След кратко колебание Гленхоу отговори:

— Посъветвах го да отведе майка си в чужбина. Това беше грешка. Трябваше да знам, че Майда не е достатъчно силна, за да понесе такова пътуване. Но тя не желаше да се раздели със сина си, а

аз бях убеден, че за момчето е най-добре да се махне от Англия. Страх ме беше да не загуби ума си. След като обесиха Джеймс, той се затвори в себе си. Не плачеше, не показваше чувствата си... Сърцето му сякаш се бе превърнало в леден блок.

Докторът нарисова така убедително образа на Арман, че Федра се извърна настрана, за да скрие сълзите си.

— Може би, ако бях останал през нощта при Джеймс, щях да предотвратя трагедията — продължи самообвинително старият човек, но прекъсна обяснението и поклати глава. — Не, няма смисъл да съжаляваме за миналото. Често съм го правил и знам, че няма полза.

Той помилва фигурките на масичката и се обърна към Федра.

— Съжалявам, че не можах да ви помогна, мис Фицхърст. Сигурен съм, че Джейсън щеше да се зарадва да си върне тези статуетки, създадени от сестра му, но... — Докторът млъкна и безпомощно разпери ръце.

— Сигурен ли сте, че Джейсън наистина е изчезнал? — попита настойчиво Джили. — Ами ако е решил да напусне Канада и се е върнал в Англия?

— За бога! — извика докторът и лицето му преbledня. — Дано не го е направил. Тук го чакат само огорчения. Винаги съм се молил да започне нов живот и да забрави миналото.

Федра сведе глава. Не можеше да каже на стария човек, че молитвите му са останали нечути. През това време Джили стана и се приближи до витрината.

— Виждам, че тук имате няколко прекрасни неща, създадени от самата Джулиана Летингтън, докторе. Прав ли съм? Това вероятно са портретите на семейство Летингтън? Колко добре изглеждат!

— Наистина бяха красиви — въздъхна докторът.

Федра скочи. Ръцете ѝ трепереха.

— Стига, Джили. Господин докторът има нужда от почивка.

Но Гленхоу вече беше станал и отваряше витрината.

— Само Джулиана не е тук. Но другите са нарисувани лично от нея.

Той започна да изважда миниатюрите и да ги подава една по една на Джили.

— Федра падна на стола си и заби нокти в избелялото кадифе. Погледна крадешком към Джили и разбра, че той е намерил търсеното

доказателство.

Джили се обърна към нея и мълчаливо ѝ подаде един от портретите. Федра инстинктивно скри ръката си зад гърба, но накрая все пак взе овалната порцеланова чинийка. Бавно устреми поглед към портретчето и се учуди от внезапната остра болка, която я прониза. Нима беше очаквала, че от портрета ще я погледне чужд човек?

Това беше Арман дьо Лакроа, точно както изглеждаше преди няколко дни на полянката: тъмна коса, разрошена от вятъра, засмени сини очи. С изключение на това, че мъжът от портрета беше малко по-млад — Арман без сенките, които помрачаваха лицето, — силата, дързостта и невинността на младостта бяха превъзходно предадени от талантливата му сестра.

Но това не е Арман, поправи се тъжно Федра, това е...

— Джейсън Летингтън.

Не забеляза, че бе произнесла името гласно, когато доктор Гленхоу се обърна изненадано към нея.

— Не, мила, лъжете се. — Тя погледна неразбиращо и той обясни: — Това, което държите в ръцете си, не е портретът на Джейсън.

— Как така... а на кого е тогава? — заекна глухо Федра.

Старецът се усмихна тъжно и снизходително.

— Това е нашият Джеймс. Джеймс Летингтън.

Още преди наетата от Джили карета да спре, Федра събра полите си, скочи и изчезна в мрака. Под слабата лунна светлина тя се втурна слепешком към гробището зад малката черква. Чуваше зад гърба си проклятията на Джили, но не спря нито миг. Докато връзваше конете за желязната ограда на гробището, той я викаше настойчиво.

Ала Федра не виждаше и не чуваше нищо. Страхът и ужасът я бяха завладели напълно. Забравила почитта към мъртвите, тя прескочи един пресен гроб, за да стигне до онази част на гробището, в която почиваше Джеймс Летингтън. Поне така твърдеше доктор Гленхоу.

Когато спря, за да огледа наклонените от времето надгробни камъни, сърцето ѝ биеше до пръсване. Слабата лунна светлина ѝ помогна да разчете гравираниите надписи. Мина покрай няколко непознати имена, докато най-сетне застана пред последния, най-малкия надгробен камък. „Джеймс Летингтън, горещо обичан син на Майда и Дениъл Летингтън.“

— Тук е! — изхълца задавено тя. — Не е вярно. Знаех си, че не е вярно. — Гласът ѝ прозвуча почти истерично. Спомни си ужасния миг, когато докторът заяви, че мъжът на портрета бил Джеймс Летингтън. Не, с времето зрението на доктора беше отслабнало, думите му със сигурност бяха лъжа, трябваше да са лъжа — защото това беше гробът на Джеймс Летингтън и земята отдавна тежеше над измъчената му душа.

Джили най-сетне застана до нея.

— Фе...

— Погледни тук! — прекъсна го с пронизителен вик тя. — Джеймс Летингтън почива на шест стъпки под земята. Арман не е...

Джили я обърна към себе си и я прегърна здраво, сякаш силните му ръце можеха да предпазят тялото ѝ от кошмара, който я бе връхлетял.

— Старецът е луд — пошепна Федра, притиснала лице в палтото му. — Не е възможно...



Джили въздъхна дълбоко.

— Аз бях не по-малко ужасен от теб, Фе. Но се боя, че не е невъзможно.

Федра отметна глава назад и се изсмя дрезгаво и тъжно.

— Нима се опиташ да ме убедиш, че съм влюбена в призрак?

— Не. Джеймс Летингтън е жив.

Федра се отдели от Джили и поклати глава.

— Евън го е видял да виси на бесилката. Доктор Гленхоу е донесъл тялото му тук и го е погребал.

— Да, но забеляза ли реакцията на добрия доктор, когато каза, че на портрета е Джеймс? Ти стана бяла като стената, а когато аз споменах, че може би сме го виждали, той побърза да ни изпроводи, сякаш сме чумави. Докторът знае, че Джеймс не е мъртъв. Готов съм да заложа и последния си шилинг!

— Но какво е станало? Да не би някой да е омагьосал присъстващите, за да повярват, че Джеймс е увиснал на бесилката?

— Според мен е станало нещо много по-страшно. — Винаги безгрижното лице на Джили никога не беше изглеждало толкова ожесточено. — Ти никога не си присъствала на обесване, Фе. Не можеш да си представиш... твърде малко обесени умират веднага от счупване на врата. Повечето се задушават бавно, докато въжетото се затяга около шията им.

— Дядо много пъти ми е разказвал подобни жестоки истории — възрази Федра. — Защо сега и ти... — Гласът ѝ пресекна.

— Само се опитвам да ти обясня, че Джеймс не е първият, който е оцелял. Чувал съм за случаи, при които лекарите установявали признаци на живот цял час след обесването. Има случаи, когато обесен е бил съживен.

Федра му обърна гръб, но това не го накара да замълчи.

— Хирургическата намеса се нарича бронхотомия. Хирургът разрязва гърлото под адамовата ябълка и дишането се възстановява.

Федра вдигна ръка към гърлото си. Ала не усети своята кожа, защото си представяше загорилата от слънцето шия на Арман и малкия белег точно под адамовата ябълка. Белег от рана, нанесена му от приятел — така ѝ бе обяснил той. Припомни си как пръстите ѝ се плъзгаха по белега и потрепери.

— Доктор Гленхоу призна, че е отишъл на обесването, за да вземе тялото — продължи безмилостно Джили. — Ако Джеймс е бил още жив, той го е съживил, скрил го е и е сложил в гроба нещо друго, например камъни в ковчега.

Федра бавно пристъпи към надгробния камък на Джеймс Летингтън. Наведе се да докосне гравираниите букви, сякаш те можеха да ѝ разкрият тайната на гроба. Ала не чу нищо друго, освен воя на вятъра.

Двамата напуснаха Хампстед в мълчание. Джили, който знаеше колко опасно е да пътуват след падането на мрака, зареди пистолетите си. Федра седеше до него като замаяна. Изобщо не се страхуваше от улични разбойници.

Пътуването през мъглата беше дълго и досадно. Федра смяташе да се прибере вкъщи незабелязано. Луси беше обещала да я прикрива и да твърди, че младата господарка няма да напуска леглото си през целия ден, за да се възстанови от шока, причинен от смъртта на Хестър Сиърли.

Но вече нищо не я интересуваше. Забравила предпазливостта, Федра помоли Джили да я свали пред главния вход на къщата. Полузаспалият портиер ѝ отвори желязното крило на портата.

Каретата продължи по настланата с чакъл входна алея. По това време Блекхийт хаус беше тих и тъмен. Джили спря конете и нервно нави юздите на ръката си, тъй като не знаеше дали да позволи на Федра да се прибере сама или не.

— Не очаквах, че ще се върнем толкова късно. О, Фе, толкова съжалявам. Може би трябва да вляза с теб. Какво ще кажеш на дядо си?

— Не искам да идваш с мен! — изсъска Федра и се стресна от злобата в гласа си. — Дядо сигурно вече си е легнал и не е нужно да смущаваме почивката му.

Джили сложи успокоително ръка върху нейната и заговори сериозно:

— Ситуацията е променена, Фе. Дядо ти има право да знае, че в дома му живее убиец.

— Не го наричай така — пошепна отчаяно тя.

— Не отричай очевидното, Фе.

— Нищо не отричам. Моля те само да ми дадеш малко време, за да премисля всичко. — Тя се вкопчи в ръката на братовчед си. — Искам само тази нощ, Джили. Утре ще направим онова, което смяташ за нужно.

Той стисна ръката ѝ, колебаейки се дали да се съгласи с молбата ѝ. Най-сетне кимна неохотно.

— Е, добре, Фе. Мисля, че днес преживя достатъчно. Но бъди внимателна и за бога, стой далече от Дьо Лакроа.

Федра обеща с лекота, защото се страхуваше да срещне Арман и да погледне в очите на Джеймс. Въпреки това настоя:

— Той никога не би ми сторил зло, Джили.

— Може би си права, но въпреки това те моля да заключиш вратата на стаята си — каза на сбогуване Джили. Той я изчака под светлината на фенера, докато влезе през тежката входна врата, и едва тогава потегли обратно.

Още не беше минало полунощ, но Хийт изглеждаше необичайно тих и мрачен. Когато Федра влезе в голямото преддверие, не видя нито един лакей, нито една слугиня. Без строгия контрол на Хестър слугите правеха, каквото си искаха. Домакинството се водеше небрежно. Федра имаше късмет, че някой беше оставил на расата запалена газена лампа.

Тя намери в чекмеджето парче свещ и се запъти бързо към стаята си. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване и свещта трепереше в ръцете ѝ, когато прекоси залата. Погледът ѝ падна върху оръжията, накичени по стените, и сърцето ѝ заби ускорено. Обикновено избягваше да минава през залата дори денем, какво сега я бе накарало да влезе тук? Може би искаше да си докаже, че не се страхува? Преди да започне новият ден, трябваше да признае истината за самоличността на Арман. Може би тази зала беше подходящото място, защото тук преди седем години бе започнала трагедията.

Федра пое дълбоко въздух и си заповяда да отиде в онази част на залата, която до тази нощ упорито беше избягвала. Бронята тънеше в мрак. Безжизненият железен мъж я заплаши с оръжието във вдигнатата ръка в желязна ръкавица и я проследи с развеселен поглед през прорезите на шлема.

Федра се опита да си представи Арман в бронята, но сърцето ѝ се разбунтува и отхвърли тази абсурдна мисъл.

— Значи най-после се върна.

Добре познатият нежен глас я върна рязко в действителността. Федра изпищя, завъртя се и се удари в бронята. Свещта падна от ръката ѝ и се търкулна по пода, при което помещението се освети в призрачни тонове. Пред нея стоеше Арман с кораво, бледо лице под тъмната грива, осветено от огнени сини очи. Сянката на мускулестото му тяло падна върху нея с движението на търкалящата се свещ.

Федра се вкопчи в бронята, неспособна да произнесе нито дума. Странно, но свещта не угасна, а продължи да гори в близост до стената, където скоро се образува локвичка от восък.

Арман първо се отдръпна от нея, но само след миг се втурна да я вдигне. Изправи я и освети лицето ѝ. Федра вдигна ръка, за да защити очите си от светлината.

— Съжалявам, че те уплаших — произнесе меко той. — Не бива да трепериш така. Тук няма прозорци.

Саркастичният намек за подозренията ѝ относно смъртта на Хестър не беше в състояние да успокои лудо биещото ѝ сърце. Арман се усмихна горчиво. Пухна свещта, без да я изпуска от очи. Между двамата се издигна стълбче пушек. Залата потъна в мрак. Само газената лампа на входа разпространяваше слаба светлина.

Федра се обърна към мраморната стълба.

— Аз... не очаквах да заваря някого тук — промълви тя.

Арман направи само леко движение и застана пред нея.

— Тази сутрин отидох в стаята ти, но ти не беше там — каза той. — Чаках те цял ден. Мисля, че имаш нещо, което ми принадлежи.

Обвинението беше изречено с най-мекия възможен тон, но Федра веднага усети трудно потискания гняв. Неспособна да го погледне в очите, тя се втренчи в шалчето, грижливо вързано на шията му, за да скрие известния малък белег. След малко навлажни устните си и промълви:

— Аз... не те разбирам.

Арман направи още една крачка към нея, без да крие нетърпението си.

— Фигурата от ковчезето ми е изчезнала. Взел я е или братовчед ти, или ти. За мен няма значение кой е бил, но искам да ми я върнете.

Федра бръкна в големия джоб на наметката си. За да не го задържа повече, тя извади пакета с младия овчар и му го връчи мълчаливо. Той го взе и устните му се опънаха в тънка линия. След

кратко колебание Федра извади и овчарката и развърза памучната кърпа, в която я беше увила. Вдигна крехката фигурка, за да се види по-добре в слабото сияние на лампата.

Чу как дишането на Арман се ускори. Той се взря във фигурата, после бавно се обърна към нея. Дълбоките линии около очите му ѝ показаха, че споменът, който го бе връхлетял, е много болезнен.

— Откъде я имаш?

— Преди много време я намерих в таванската си стаичка. Не знаех откъде се е взела и какво означава — докато не видях твоята. — Тя му подаде статуетката и добави едва чуто: — Вземи я. Принадлежи ти по право.

Арман не направи опит да я вземе. Лицето му почервения, в погледа му светна несигурност.

Федра направи крачка назад и се засмя сдържано.

— Ти си ме опознал много добре, Арман. Никога не усещам кога трябва да престана да задавам въпроси. Днес отново прекалих с въпросите. — Тя преглътна и реши да признае всичко. — Днес... посетих доктор Гленхоу.

Името удари помежду им като светкавица, Федра замълча и Арман попита рязко:

— Е, и? Какво стана?

— Аз знам всичко, Арман — отвърна честно тя. — Или трябваше да кажа... Джеймс?

— Можеш да ме наричаш, както си щещ, по дяволите!

Внезапният изблик на гняв я уплаши. Тя се отдръпна, но събра последните искрици надежда в сърцето си и го помоли:

— Ако ми кажеш, че това не е вярно, ще ти повярвам, дори сега.

— Ще ми повярваш? — Той избухна в грозен смях. — Не, нямам желание да претендирам за доверието ти. — Застана плътно пред нея и фино изрязаното лице се разкри в подигравателна гримаса. — Аз наистина съм Джеймс, скъпа моя. Старият Лети, легендарният убиец от Блекхийт Хол. Ходещ труп с окървавени ръце. Учудвам се, че не те е страх да стоиш тук с мен.

С всяка крачка, която той правеше към нея, Федра се отдръпваше, докато накрая опря гръб в студената, грапава стена.

— О, ти май се страхуваш, както виждам? — процеди през зъби той. — Страх те е, че всеки момент ще те ударя, нали? Само чакаш

сгоден миг, за да побегнеш по стълбата.

Федра поклати глава и се опита да отрече, но от гърлото ѝ излезе само въздишка.

— Върви по дяволите, Федра. Ти си тази, която ме убива. — Той я грабна в обятията си и я притисна до гърдите си с такава сила, че тя престана да диша. Опита се да се освободи и при това едва не счупи овчарката, която все още стискаше в ръката си.

Джеймс зацелува устремно и горещо лицето и шията ѝ и изрече отчаяно:

— Колко пъти съм те държал в обятията си, любил съм те, сякаш си единствената жена на света, а ти въпреки това мислиш, че ще те...

Без да съзнава какво прави, Федра вдигна крак и го изрита с все сила. За миг Арман разхлаби прегръдката си и този миг беше достатъчен за нея, за да избяга. Обляна в сълзи, тя затича към стълбата.

— Федра! — извика подире ѝ той и викът отекна в дебелите стени. Ръката му се протегна полуподканващо, полуумолително.

Федра притисна пръсти върху треперещите си устни и погледна в измъченото му лице. Страхът ѝ я отдалечаваше от него и тя се мразеше за този страх. Усети как той отчаяно се опитва да я сплаши, да я предизвика, не, да я помоли да нанесе ответен удар, да направи нещо — само да не го напуска.

Но тя не беше в състояние да му даде сигурността, от която той така отчаяно се нуждаеше. Вместо да му подаде ръка, сложи в дланта му овчарката.

— Моля те, Арман... или Джеймс — проплака задавено тя. — Остави ме да си отида. Утре, на светло...

Тя не завърши изречението, а просто избяга от него, когато той стисна овчарката и с гневно проклетие я метна към отсрещната стена. Навсякъде се разлетяха парченца порцелан и Федра усети как самообладанието окончателно я напусна.

Хълцайки шумно, тя изтича нагоре по стълбата в мрака. Спъна се в края на роклята си и за малко да падне по лице. Всеки момент очакваше да усети твърдата мъжка ръка на гърба си.

Едва на половината път осъзна, че Джеймс не тича след нея. Залата отново бе потънала в онази неестествена тишина, в която отекваше само собственото ѝ шумно дишане, Федра се обърна и

хвърли поглед надолу. Джеймс Летингтън стоеше като закован на мястото, където се беше пръснала фигурката. Самотен силует под слабата светлина на лампата. Ръцете му бяха стиснати в юмруци и той ги притискаше към очите. Точно когато Федра погледна към него, той се отпусна на колене между порцелановите парченца.

Страхът на Федра отлетя и в сърцето ѝ се разпростря глуха болка. Наричайки се с най-лоши имена, тя полетя надолу по стълбите и прекоси залата. Когато застана пред него, могъщото му тяло трепереше с такава сила, че тя не посмя да го докосне.

Помилва нежно сведената му глава и зарови треперещи пръсти в тъмната му коса. Забеляза как той се стегна, отпусна ръце и я погледна. Сложи ръце на талията ѝ и зарови лице на гърдите ѝ. Федра обхвана тила му и сълзите ѝ закапаха по косата му. Тя се наведе и започна да целува главата му. Дълго остана мълчалива, но самото ѝ присъствие го даряваше с утеха. Когато отново си възвърна дар слово, първият и порив беше да се извини:

— Много съжалявам... — Колко глупаво, колко неподходящо прозвучаха тези думи след всички страдания, които му беше причинила.

Той взе лицето ѝ в ръцете си. Усмивката му беше толкова тъжна, че тя трябваше да се пребори с нов потоп от сълзи.

— Аз съм този, който трябва да се извини — пошепна той. — Ти имаше нещастieto да се запознаеш с необуздания темперамент на Джеймс Летингтън. А аз смятах, че отдавна съм се излекувал от буйствата си.

Той изтри последните сълзи от бузите ѝ и очите му потъмняха.

— Когато бях млад... — каза го така, сякаш е било много отдавна — ... буквално се разкъсвах от желанието и мечти. Искях да покажа на света кой съм, исках навсякъде да виждам името си и всички да ми се възхищават.

Той се изсмя тихо и тъжно.

— Но нито веднъж не си помислих, че един ден ще плашат с името ми малките момичета.

Пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ и проследиха линията на скулите. В погледа му имаше нежност. Тя взе ръката му и притисна устни в меката длан.

— Малкото момиче е глупачка — пошепна тя. — Можеш ли да ми простиш? — Потърси думи, за да му обясни онова, което тя самата не разбираше добре — че го обича и едновременно с това се страхува от него. — Аз съм смаяна и обърквана. И в най-смелите си сънища не съм си представяла, че... че...

— Че мъртвият ще възкръсне? — Джеймс се опитваше да говори ведро, но не успяваше.

— Тогавашните ми чувства към Евън ме измамиха и ме направиха жертва — продължи Федра. — Но това беше по-скоро моминска влюбеност, нито искра от любовта, която изпитвам към теб. Ти си единственият, който може толкова лесно да ме нарани. Мисля, че именно това ме уплаши повече от всичко друго. А ти винаги си толкова силен и независим. Вероятно не знаеш какво означава да се страхуваш.

— О, напротив. Има нещо, от което постоянно се страхувам.

Когато тя го погледна въпросително, той я прониза със сините си очи.

— Това е страхът да не те загубя. — Той я прегърна и я притисна до гърдите си. — Федра — пошепна той в косата ѝ. — Отдавна исках да ти кажа истината, но ме беше страх. Страх, че ще ме отблъснеш и ще се ужасиш от мен, щом узнаеш истинското ми име и разбереш, че съм осъден убиец. Късно ли е вече да ти обясня всичко? Имаш ли желание да ме изслушаш?

Федра кимна, но не можа да каже нищо, защото в същия миг вратата се отвори и се чуха стъпки. Двамата инстинктивно се отдръпнаха един от друг, Федра се обърна и видя, че в залата бе влязъл Питър със свещ в ръка. Макар да се изненада, че вижда младата господарка и госта ѝ в слабо осветената зала, той се постара първо да прикрие собствената си немарливост. Изчерви се и бързо затвори копчетата на панталона си.

— Лейди Федра, милорд — заекна той: — Много съжалявам, че за малко напуснах поста си. После чух шум и реших...

— Счупих една порцеланова фигурка. — Гласът на Джеймс прозвуча сковано, когато описа как е „изпуснал“ най-голямото си съкровище, но скри самообвиненията си зад рязката заповед към Питър да събере парчетата и да почисти. Взе свещта от ръката му и заяви: — Аз ще придружа дамата до горе.



Федра го последва мълчаливо по стълбите, докато смутеният лакей все още мърмореше извинения. На първата площадка Джеймс се обърна към нея и запита все така сковано:

— Не ми дадохте отговор, милейди. Разрешено ли е на обвиняемия да се защити?

Макар че въпросът трябваше да прозвуча безгрижно, Федра усети с какъв страх очакваше отговора ѝ и мълчаливо мушна ръката си в неговата.

Джеймс остави свещника на перваза на прозореца в спалнята си. Луната беше скрита зад тъмни облаци и небето беше като море от мрак.

Федра седна във високото кресло, Джеймс застана пред нея и се приготви да произнесе последната си защитна реч, която трябваше да го оневини в очите на целия свят. Свещта трепкаше и потопи лицето му в игра от светлини и сенки.

Федра изпита чувството, че човекът, който ѝ говореше така спокойно, беше Арман дьо Лакроа, овладян както винаги, докато жаравата в сините очи и гневната линия около устата принадлежаха на Джеймс Летингтън.

— Историята е дълга, Федра, и повярвай, никак не ми е приятно да си я спомням.

Федра кимна и изрече тихо:

— Ще те изслушам.

Отначало думите идваха колебливо, но когато стигна до същността на нещата, Джеймс заразказва сигурно и без усилие намираще най-точните обозначения. Скоро магията завладя и Федра и тя се потопи дълбоко в миналото му.

Научи от Джеймс Летингтън неща, които вече ѝ бяха познати — за младия мъж с гореща кръв, копнеец за приключения, страдащ от неизпълнени желания, нямащи нищо общо със семейното предприятие. След това баща му починал и Джеймс бил принуден да поеме тежкия товар на семейната професия и грижата за крехката си майка, за сестра си и по-младия си брат. Федра усети със сърцето си болката и ожесточението му, че е бил натикан в една роля, която не е бил в състояние да изпълни, за угризенията на съвестта и отчаянието му, когато положението се влошило, за гнева и опасенията му, когато разбрал, че взаимното привличане между Джулиана и Евън Грантъм

все повече се засилва. Усети решителността му да спаси крехката си сестра от слабия, подъл мъж, когото презирал.

— Знаеш ли, скъпа, бащата на Евън вече имаше планове за женитбата на сина си. Смяташе да го ожени за внучката на един богаташ, за прекрасната мис Федра Уейлин, която по онова време все още живееше в Ирландия. — Джеймс млъкна за малко и ѝ се усмихна нежно. Ага усмивката изчезна веднага, когато продължи: — Евън нямаше смелост да се противопостави на баща си, затова реши да избяга с Джулиана. Ага скъпата ми сестра обичаше семейството си повече от всичко на света и не посмя да ни напусне по този начин. Преди да избяга с любимия си, ни разказа всичко.

Джеймс въздъхна тежко.

— Реагирах много лошо. Проклех Евън и ѝ забраних да го вижда повече. Ан избухна в сълзи и избяга в стаята си. Тогава я видях за последен път. Когато стана време за чай и се качих в салона, тя вече си беше отишла. Не, не беше избягала с Евън. С позволението на мама бе отишла да му каже сбогом. Бях побеснял от гняв и исках да я настигна, но мама ми забрани: „Остави я, Джеймс. Тя обича това момче, но е разумно момиче. Исква само да го види още веднъж и да му пожелае всичко хубаво в живота. Смята да му подари малката овчарка, която направи за императора. А ние ще изпратим на Франц Йосиф нещо друго...“

Джеймс скръсти ръце под гърдите си.

— Бях забравил поръчката на императора. Мислех само за сестра си. Но позволих на мама да ме убеди. Чаках я, докато слънцето залезе. Когато се стъмни, а Джулиана все още не се беше върнала, отидох при Евън Грантъм.

Естествено двамата се скарахме и си разменихме обидни думи. Той ме обвини, че съм забранил на Джулиана да се срещне с него. Тогава разбрах, че и той не е виждал сестра ми. Обзе ме страх, Евън също побледня. Очевидно се разтревожи. „Ако не сте били вие, значи... значи е бил баща ми“ — каза ми той.

Не пожела да ми обясни нищо повече, но ми разказа, че баща му го заплашил с най-страшни неща, ако не се откаже от Джулиана.

— Това звучи правдоподобно — прекъсна го меко Федра. — Чувала съм, че Карлтън Грантъм имал огромни дългове. Очевидно е

имал спешна нужда от парите на дядо ми. Уговорената женитба му е гарантирала изплащане на всички задължения.

Джеймс кимна.

— Карлтън Грантъм не беше човек, който зачита човешкия живот. При мисълта, че Джулиана е попаднала в лапите му... — Джеймс потрепери. — Принудих Евън да ми каже къде се намира баща му в момента. Той призна, че лорд Карлтън е отишъл в Хийт, за да уговори условията за женитбата му със Сойер Уейлин. Естествено Евън нямаше смелост да се изправи открито срещу баща си. Затова отидох сам.

Гласът му стана толкова тих, че едва се чуваше. Той затвори очи и Федра беше готова да го прегърне утешително, но когато очите му отново се отвориха, тя се стресна. Погледът му гореше от омраза и макар да знаеше, че тази омраза не е насочена срещу нея, а срещу една личност от миналото, която виждаше само той, тя усети как омразата изгори душата ѝ.

Джеймс продължи с натезал от болка глас:

— Не ми беше трудно да проникна в къщата. Хийт изглеждаше изоставен, не видях нито един слуга, никого... само лорд Карлтън. — Джеймс изрече името с диво презрение. — Когато му поисках сметка, той се ухили подигравателно и отрече да знае нещо за сестра ми. Тогава обаче видях смачканата наметка на Джулиана на стълбите, сякаш захвърлена, докато са я влачили нагоре. Карлтън... този проклет дявол ми се изсмя в лицето!

После ми разказа, че докато „разговарял“ със сестра ми, разбрал какво толкова бил харесал Евън в малката уличница. Аз... трябваше да се овладея, трябваше да го попитам какво точно е направил с нея, но нещо в мен експлодира. — Джеймс стисна ръце в юмруци и очите му блеснаха диво. — Можех да го разкъсам с голи ръце. Когато посегнах да го хвана за гърлото, той успя да грабне едно копие от стената и ме удари. Отнех му копието и го метнах към него.

Джеймс изтри потта от челото си. Едва сега Федра забеляза, че седеше на ръба на креслото и стискаше до болка страничните облегалки.

— Велики боже, Федра, след толкова години все още не съм наясно как точно се случи всичко. Проклетият боздуган висеше на стената. Може би, когато Карлтън е издърпал копието, куките са се

разхлабили. Знам само, че боздуганът падна точно когато той отстъпи назад, и го удари по главата. Умря веднага.

Федра поклати глава. Версията на Джеймс се различаваше съществено от всички истории за смъртта на Карлтън Грантъм, които беше чула досега. С безпогрешния си усет за състоянието ѝ Джеймс веднага разбра какви мисли я вълнуваха.

— Права си да ме гледаш със съмнение, любов моя — пошепна с болка той. — Случката беше толкова странна, че никой не ѝ повярва. Веднага ми стана ясно, че ще ме обвинят в убийство, но преди да реагирам, се появи дядо ти. Удари ме с бастуна си по главата и на сутринта се събудих в Нюгейт, Опитах се да разкажа как е умрял Карлтън, но вече беше много късно. Евън Грантъм бе дал показания, че хладнокръвно съм убил баща му.

Федра беше очаквала да чуе, че дядо ѝ е свидетелствал срещу Джеймс, и остана много изненадана, като чу името на Евън. Това беше невъзможно!

— Но ти ми каза, че Евън не е бил с теб. Защо е излъгал?

Джеймс безпомощно зарови пръсти в гъстата си коса.

— Откъде да знам? И до днес не съм сигурен. Вероятно си е въобразил, че след като съм убил баща му, ще посегна и на него. Сигурно щях да го направя, след като намериха пелерината на Джулиана на реката и казаха, че се е самоубила. Евън изглеждаше толкова уплашен, че неволно се запитах дали пък не знае повече, отколкото казваше.

Раменете на Джеймс увиснаха безсилно, от устата му се отрони въздишка.

— Естествено никой не повярва в моята история. Даже доктор Гленхоу и майка ми. Бях известен като буен младеж с гореща кръв. — Джеймс я погледна обвинително. — Ти също не ми вярваш.

Федра се опита да отговори, че му вярва, но думите ѝ прозвучаха неубедително. Джеймс бързо се извърна настрана.

— За да приключа със защитата си — продължи с отслабващ глас той, — ще кажа само, че бях осъден за убийство и обесен. — Той се изсмя дрезгаво. — Това е най-интересната част от историята. Трябва да знаеш, че никога не бях присъствал на обесване. Баща ми строго беше забранил на децата си да посещават такива „развлечения“. Ако бях малко по-опитен в тези неща, сега нямаше да съм тук.

Когато Федра го погледна въпросително, той обясни сухо:

— За да си счупиш врата колкото се може по-бързо, трябва да направиш лек скок — веднага щом въжетото се опъне. Иначе... само увисваш.

Без да съзнава какво прави, Джеймс вдигна ръце към шията си.

— Примката се стегна, връза се в шията ми и спря дишането ми... гърлото ми пресъхна. — Погледът му стана стъклен и Федра скри ръце в скута си, за да потисне треперенето им. Беше толкова завладяна от спомените на любимия си, че почти усети въжетото на шията си. Джеймс сигурно не забелязваше как изведнъж задиша ускорено и пъкна пръсти в шалчето на шията си. Когато го махна, дишането му малко се успокои.

— Аз... не можех нито да дишам, нито... нито да умра — простена той. — Нямам представа колко време съм се борил със смъртта. За мен беше цяла вечност. Навалицата се разми пред очите ми, виждах само лицето на Евън. Последната ми мисъл беше, че ако някой ден изляза от ада, ще го намеря и ще му изтръгна истината.

Джеймс разтри тила си и пое дълбоко въздух, за да доразкаже историята спокойно.

— Когато отново дойдох в съзнание, не бях нито в ада, нито на небето, а във вилата на доктор Гленхоу. На шията ми имаше превръзка, изпитвах адски болки. Но бях жив — ако това може да се нарече живот.

— Като възнаграждение за спасяването ми — продължи Джеймс с лека ирония в гласа. — Гленхоу поиска от мен да замина за Канада с мама и Джейсън. Вече не ме преследваха, защото хора, преживели обесването, биват помилвани. Но старецът се боеше, че Евън Грантъм ще се стреми към отмъщение... и най-вече, че аз жадувам да си отмъстя. Но аз исках само да науча истината за смъртта на Джулиана и се заклях във всичко свято, че ако в нея са били замесени и други хора, освен лорд Карлтън, те ще си получат заслуженото. Въпреки това заминах — заради мама и Джейсън. Събрахме, каквото можахме, от семейното имущество, и се качихме на кораб за Канада.

Мама беше крехка жена, Федра, твърде крехка за преживените изпитания. Смъртта на Джулиана, моето осъждане и екзекуция, съживяването ми и бързото заминаване — всичко това й дойде твърде много. На кораба се разболя и... мисля, че ако искаше, можеше да

оздравее, но тя беше решила да умре. Двамата с Джейсън само стояхме и гледахме как майка ни умира...

Гласът на Джеймс пресекна и той обърна гръб на Федра. Дали историята беше свършила?

— Защо се върна сега, след седем години? — попита почти плахо тя. Джеймс се обърна рязко към нея и в очите му блесна ирония. — Защо? — повтори Федра, макар да знаеше отговора. Но желанието ѝ да се е излъгала беше по-силно от всичко.

— Мисля, че е очевидно, скъпа. — Арман присви очи и лицето му потъмня. — Върнах се, за да науча истината за смъртта на сестра си и да унищожа човека, който разруши семейството ми.

— Карлтън Грантъм е мъртъв. Евън също.

— Да — отговори Джеймс с толкова мек глас, че Федра потръпна, — но Соьер Уейлин е жив и здрав.

## 19

Федра скочи от креслото и лицето ѝ пламна.

— Не Сойер Уейлин! — изкрещя тя. — Ти заплашваш дядо ми!

— Няма защо да ми напомняш — отговори кратко Джеймс. — Много съжалявам, но...

Федра умолително протегна ръце.

— Разбирам, че мразиш Евън и баща му, разбирам желанието ти да отмъстиш, но...

— Евън е мъртъв. — Съжалението в гласа на Джеймс беше очевидно.

— Сега си пренесъл целия си гняв върху дядо ми. — Федра сведе глава към пода. — А може би... и към мен.

— Не! Никога не бих ти причинил болка. Трябва да ми повярваш. По дяволите, Федра! Ти също си жертва на коварните му планове. Той те омъжи за дявол!

— Но на теб не е направил нищо!

— Той е бил част от всичко — от плана за унищожението на семейството ми. Проклет да е! — изсъска Джеймс. — Не можеш ли да разбереш?

Федра енергично поклати глава.

— Онова, което се случи между мен и Карлтън, стана в неговия дом. Убеден съм, че е видял сблъсъка ни. Само се е престорил, че е дошъл късно. Не се появи пред съда, но е насъскал Евън да изрече лъжите си. Сигурно той е виновен за показанията му.

— Но... — заекна Федра. — Дядо ми не е имал причина...

— Така ли? — Гласът на Джеймс я пронизваше безмилостно. — Ако е бил посветен в плана на лорд Карлтън да отвлече сестра ми, значи е имал всички основания да избягва въпросите за изчезването ѝ. Освен това му е било необходимо да ме обезвреди.

Федра отвори уста да възрази, но не беше в състояние да произнесе нито дума. Знаеше, че дядо ѝ е безогледен, но той се придържаше стриктно към своите специфични представи за честност и

почтеност. Ала на преден план беше стремежът му да осигури за семейството си благородническа титла. Дали старият хитрец беше готов да разруши живота на едно младо момиче и да види брат ѝ на бесилката, за да осъществи желанието на живота си? Подозрението заплашваше да я убие. Тя притисна ръка към устата си от отчаяние ѝ стана лошо.

Въпреки това главата ѝ тревога беше за Джеймс. Това не беше нейният любим — този човек гореше от омраза и жажда за мъст.

Тя отиде при него и се притисна до гърба му.

— Значи си прекарал последните седем години от живота си в коване на планове как да си отмъстиш на жалкия слабак Евън и на един измъчван от подагра старец?

— Не. — На лицето му се появи измъчена усмивка, но очите му останаха студени. — През изминалите седем години ловях животни с ценна кожа и забогатях. И аз като брат си се опитвах да погребам миналото, но не съм замесен от същото тесто като Джейсън. Не мога да забравя нищо, макар че наистина се постарях. Омразата ми ставаше все по-силна, докато най-сетне Арман каза...

— Арман? — прекъсна го смаяно Федра.

— Партньорът ми. Заедно залагахме капаните. Той е почтеният маркиз дьо Верне. Дребен французин с криви крака, който не понася коприната и кадифето. Той презира титлата си толкова силно, колкото дядо ти я желае.

— Значи си откраднал самоличността му? — попита обвинително тя.

— Нищо не съм откраднал. Той ми я зае. Той е изключително практичен човек. Именно той измисли плана за завръщането ми. Заяви ми, че е най-добре да се предреша като маркиз, защото това ще ми отвори всички врати. Каза ми, че съм длъжен да разкрия истината за смъртта на сестра си, да убия враговете си и да продължа да живея. — Начинът, по който Джеймс изброяваше заръките на французина, уплаши Федра до смърт. Той продължи безстрастно: — Имах късмет, че Евън беше вече мъртъв. Останалият свят бе забравил Джеймс Летингтън, но той щеше да си спомни. Остана само дядо ти. Рискувах много, като се запознах с него в ролята на маркиз Верне. Но той ме бе видял само за малко в нощта на злополуката, а и не е очаквал мъртвият да възкръсне. Не беше трудно да го заговоря в любимото му кафене, да



го полаская с вниманието на изискан благородник и да завоювам доверието му.

— И какво откри? — попита Федра. — Имаш ли доказателство, че дядо ми е участвал в убийството на сестра ти?

— Не — призна глухо Джеймс. — Но имах достатъчно случаи да видя с каква безогледност се отнася към хората. Помниш ли бедния Уилкинс? Това ме убеди, че той е бил способен да помогне на Карлтън да се освободи от сестра ми.

— О, Джеймс! — изплака Федра. — Нима си готов да убиеш дядо ми само въз основа на тези подозрения?

Ако имаше сила, тя щеше да го сграбчи за раменете и да го раздруса, за да го освободи от лудостта. Но можеше само да го прониже с гневен поглед.

— Защо искаш отново да те изправят пред съда по обвинение в убийство?

— Научих се да действам по-изискано — процеди през зъби Джеймс и Федра се уплаши още повече. — Прегледах документите на Уейлин, осведомих се за ролята му в парламента. Ще намеря нещо, което ще го унищожи. Не искам да умре. Искам до края на живота си да страда, както страдах аз.

— И какво, по дяволите, смяташ да... — Федра млъкна рязко, защото в главата ѝ се бе появила ужасна мисъл. — Божичко, ти вече си намерил начина, нали? Самата аз ти го показах — онази сутрин, когато ти разказах, че съм Робин Гудфелоу.

— Да, по дяволите! — Джеймс се отдалечи от нея и застана пред прозореца. — Авторката на революционните писания е внучка на Сойер Уейлин и очевидно получава важната информация от него. Скандалът щеше да е достатъчен да го унищожи. Щеше да загуби мястото си в парламента. — Джеймс въздъхна тежко. — Точно такава нещо търсех! Но сега не мога да го използвам срещу него...

— Много съжалявам, че съм пречка за плана ти — отговори гневно Федра. — Колко неудобно, че се върнах от Бат.

— Моля те, Федра! — извика сърдито Джеймс. — Добре знаеш, че нямах предвид това. Трябва да признаеш, че цялата история е абсурдна. Намерих жената, която ме дари с любовта си и събуди желанието ми за живот — и в същото време тази жена ми пречи да изпълня задачата на живота си и да намеря вътрешен мир.

— Аз виждам само едно — че по този път, по който си тръгнал, никога няма да намериш душевен мир. — Федра застава пред него, взе лицето му между ръцете си и го погледна право в очите. Гласът ѝ прозвуча умолително: — Джеймс, моля те, откажи се! Остави дядо ми да умре спокойно.

Той свали ръцете ѝ и отговори:

— Нямах представа, че изпитваш толкова силна привързаност към Сойер Уейлин. Наистина ли искаш да го спасиш?

— Не искам да спася него, а теб. Само ако можеше да видиш лицето си, докато говореше за отмъщение! Черти, застинали в студена маска, докато очите ти горяха в треска. — Тя сведе поглед. — Страх ме беше да те гледам.

Думите ѝ не оказаха желаното въздействие. Джеймс ѝ обърна гръб и се затвори в себе си. Федра вече не можеше да чете мислите му. Онова, което беше изстрадал, беше достатъчно да унищожи повечето мъже. Фактът, че бе оцелял и не беше полудял, беше доказателство за силата на волята му.

Федра го обичаше твърде силно, за да го остави сам в отчаянието му. Последва го и го подръпна за ръкава. Той не я отблъсна, но в този момент беше много по-далече от нея, отколкото вечерта, когато се срещнаха за първи път.

— Джеймс, моят дядо те е наранил дълбоко — заговори тихо и търпеливо Федра. — Признавам, все още не мога да повярвам, че е замесен в смъртта на Джулиана. Искане ми се да намериш друг начин да си отмъстиш.

Той се обърна и я погледна ожесточено.

— Какво имаш предвид?

Федра не беше съвсем сигурна, но мисълта, обсебила съзнанието ѝ, не ѝ даваше мира.

— Най-голямото наказание за дядо ми би било да му отнемат внучката.

Лицето му се отпусна, но на челото се вдълба бръчка.

— Май не разбирам какво искаш да кажеш.

— Аз те моля да напуснеш Лондон и да забравиш защо си дошъл тук. Моля те да пощадиш дядо ми. В замяна ти предлагам себе си. Готова съм да дойда с теб, където и да отидеш. — Федра бе изрекла

предложението си предизвикателно, но сега с мъка скриваше страха си от реакцията му.

Джеймс я гледа дълго, без да помръдне. Нито мускулче не трепваше по лицето му.

— Ти искаш... — изрече бавно и отчетливо той — да дойдеш с мен в Канада?

— Да, в Канада или където и да било другаде. Ще дойда с теб и в ада, ако решиш да ме заведеш там.

Очите му все повече се разширяваха, сякаш не можеше да повярва в чутото.

— Наистина ли ми вярваш безусловно? Наистина ли си готова да захвърлиш всичко — мечтата за независимост, — за да сложиш живота си в ръцете ми?

— Да, готова съм. Защото те обичам повече от всичко на света. — Федра се стараяше да говори твърдо и убедено, но вътрешно умираше от страх, че той всеки момент ще ѝ се изсмее. Ала той засия и съмненията ѝ се разпръснаха. Арман заприлича на затворник, който след много години в подземията е излязъл за първи път на дневна светлина.

— О, Федра! — въздъхна той и я прегърна.

— Достатъчно ли е това за теб? — попита задъхано тя.

— Това е сън! Дано не се събудя. — Той я отдалечи малко от себе си и я погледна със съмнение. — Сериозно ли говориш? Наистина ли ще направиш това от любов към мен, а не за да спасиш стария негодник?

Федра притисна устни към неговите, за да спре съмненията му.

— Тръгвам с теб, защото без теб ще умра.

— Не съзнаваш ли, че не мога да ти предложа дом като този? — Джеймс посочи позлатеното великолепие, което ги заобикаляше. — Канада е сурова страна, в Америка бушува война и рано или късно ще стигне и до нас.

Федра отново го целуна.

— Когато съм с теб, нищо друго няма значение. — Тя избухна в тих смях. — За мен ще бъде истинско предизвикателство да убедя канадските ти приятели, че са на грешната страна във войната.

Джеймс дълго я гледа мълчаливо, притискайки я към себе си, сякаш можеше всеки момент да му се изплъзне. Когато я целуна

нежно, Федра отново усети копнежа и желанието, които дълго време беше потискал.

Той я целуваше все по-жадно, сякаш никога нямаше да я пусне. Накрая я отнесе на леглото, за да подпечата обещанието, което си бяха дали.

Съблече я бавно, с нежни милувки. Когато легна до нея и я обгърна с топлото си, мускулесто тяло, Федра се забрави от любов. Той я милваше и целуваше с безкрайна нежност, сякаш тя беше подарък, който той не се осмеляваше да приеме.

Федра го прегърна и целуна белега на шията му, единствения видим знак за страданията му. Той я положи върху меките възглавници и зарови лице в косите ѝ. Топлият му дъх опари ухото ѝ, когато пошепна страстно:

— Кажи го отново. Кажи, че си моя.

— О, да — отговори уверено тя. — Твоя завинаги.

Когато Джеймс проникна в нея, Федра простена тихо. Той се задвижи бавно и ритмично и кръвта забуча в ушите ѝ. Тя се довери изцяло на движенията му и го последва в морето на погребаните мечти. Двата дълго се носиха по необузданите тъмни вълни, докато стигнаха върха и се озоваха на далечен пустинен бряг.

Джеймс я държа още дълго в обятията си. Щастлива, тя се притискаше до него, изпълнена с радост, но и със страх от силната му воля.

— Заклевам се, че никога няма да ти липсва нищо и няма да съжаляваш за избора си — пошепна той в мрака.

— Стига, любов моя. — Федра се сгуши на рамото му. Джеймс не биваше да говори за съжаление. Но тя се страхуваше по-скоро, че той ще съжалява за съгласието си да я приеме. Дали любовта ѝ беше достатъчно силна, за да го опази от желанието за мъст? Ами ако дойдеше време, когато желанието да отмъсти победи копнежа му към нея?

Не, каза си убедено тя. Любовта ѝ щеше да преодолее всички трудности.

Джеймс ѝ обясни, че има нужда от известно време, за да уреди отплаването. Когато най-сетне дойде денят, преди да заминат, нервите на Федра бяха опънати до скъсване.

Докато денят минаваше, тя непрестанно се люшкеше между сълзите и смеха. Слънцето бавно залезе и потопа стаята ѝ в розова и кехлибарена светлина. Докато Луси връзваше сатенената фуста, господарката ѝ се местеше неспокойно.

— Още само секунда, милейди — помоли момичето и затегна колана. — Ето, готова съм. — Тя спусна фустата върху кринолина от китови кости и помогна на Федра да облече скъпа рокля от зелена италианска коприна.

— Прекрасно изглеждате, милейди — въздъхна момичето. — Тази вечер сте красива... като булка.

Федра погледна уплашено камериерката си. Но лицето на момичето беше весело и безгрижно както винаги и тя се успокои. Не беше възможно Луси да е узнала нещо за плана за бягство.

Федра се погледна в огледалото и разбра защо Луси беше толкова възхитена: изглеждаше бледа като уплашено младо момиче преди деня на сватбата. На бузите ѝ бяха избили трескави червени петна, а цветът на роклята подчертаваше искрите в зелените ѝ очи.

Докато Луси четкаше косата ѝ, Федра си заповяда да се овладее. Припомни си подробностите на плана и се усмихна. Тази вечер щяха да отидат с дядо ѝ на опера. Там Федра щеше да припадне и тъй като дядо ѝ нямаше да си направи труда да ѝ помогне, Джеймс щеше да я изведе на чист въздух. И тогава двамата щяха да се качат в каретата, наета от него, и да потеглят в нощта — към Портсмут. На разсъмване корабът щеше да отплава и брегът на Англия да изчезне завинаги в здрача.

Колко прост план. Какво би могло да се обърка? Въпреки това ръцете ѝ трепереха, докато слагаше ръкавиците. Опита се да забрави съмненията, които я измъчваха, и се запита какво ли щеше да стори дядо ѝ, когато откриеше, че нито тя, нито Джеймс са се върнали вкъщи след представлението. Дали щеше да ги преследва или просто щеше да преглътне случилото си и да си въобрази, че внучката му е избягала с маркиз дьо Верне? Но мисълта, че много скоро щеше да разкрие истината и че щеше да я научи от други, злонамерени хора, я засегна неприятно.

Макар да се опита да се пребори с подлата мисъл, тя си каза, че е твърде странно, дето Джеймс се съгласи доброволно с този план. Наистина ли беше убеден, че това е най-добрият начин да си отмъсти

на Соьер Уейлин? Изчезването на единствената му внучка щеше да разруши завинаги мечтата му да осигури благородническа титла на семейството му. Федра беше последният член на семейството и старецът щеше да прекара остатъка от дните си в самота и разочарование.

Въпреки всичко, което и беше причинил, Федра изпита съжаление към дядо си. Но веднага се укори за подозренията си, че Джеймс целеше тъкмо това, когато прие предложението ѝ да замине с него.

Не, каза си енергично тя. Радостта, която бе озарила лицето му, не беше от това, че е намерил начин да отмъсти на стария си враг, а от мисълта, че им предстои да прекарат живота си заедно.

Луси вдигна косата на Федра в изкусна прическа и я напръска с розова вода. На рамото с цвят на слонова кост падаше само един червено-рус кичур.

— Още не му е дошла модата, но вие ще я въведете — заяви камериерката, доволна от работата си.

Федра се огледа и се обърна към Луси. Момичето беше винаги лоялно и готово да я подкрепи. Изпълняваше нарежданията ѝ, без да задава въпроси, понякога дори лъжеше, за да я прикрие. Обзета от топла благодарност, Федра стана и прегърна камериерката си.

— Не знам как ще се справям без теб, Луси — изрече дрезгаво тя. — Толкова много ми помагаш.

Момичето се изчерви от радост и я погледна учудено.

— Аз... благодаря ви, милейди. Надявам се да ви служа още дълги години.

— Да, естествено — побърза да отговори Федра. — Тази вечер не е нужно да оставаш будна и да ме чакаш.

Никога вече, добави наум тя. Въпреки че се радваше на предстоящото заминаване, тази дума я натъжи. Луси ѝ пожела приятно прекарване и излезе безшумно от стаята. Федра потърси нещо да отклони вниманието си.

Когато застана с Джеймс на палубата и се опра на силното му рамо, ще забравя тъгата си, каза си решително тя. Съмненията и потиснатостта я обземаха само когато твърде дълго оставаше сама.

Тя се опита да победи нервността си с практични размишления. Джеймс ѝ беше донесъл малък куфар и тя беше събрала в него малкото

вещи, на които държеше.

Федра отвори кутийката си за скъпоценности и огледа съдържанието ѝ. Повечето искрящи накити не означаваха нищо за нея. Извади колебливо перлената огърлица, която наскоро ѝ бе подарил Сойер Уейлин, и я вдигна към шията си.

Блясъкът на перлите угасна, когато си припомни измъченото лице на Джеймс и увереността му, че мълчанието на дядо ѝ е помогнало да го пратят на бесилката.

Сякаш част от огорчението му се бе промъкнало в сърцето ѝ и тя решително остави огърлицата на мястото ѝ. Единственият накит, който щеше да вземе със себе си в далечната Канада, беше един овален медальон.

Украшението беше съвсем скромно, но Федра го ценеше високо, защото беше подарък от Джили. Два дни преди да замине от Ирландия за Англия, за да се омъжи за Евън, той го бе сложил в скута ѝ с подигравателната забележка: „Можеш спокойно да го носиш, скъпа, платил съм го.“

Ръката на Федра потрепери, когато отвори капачето и погледна в празната вдлъбнатина. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Върви по дяволите, Патрик Джилхъли Фицхърст. Защо не си се сетил да сложиш вътре портретчето си?

Тя затвори медальона и си каза, че това не е най-важното. Винаги щеше да носи в сърцето си спомена за черната къдрава коса и засмените зелени очи. Най-страшното в плана ѝ беше, че не можеше да каже сбогом на Джили. През последните дни беше положила огромни усилия да го държи далече от Хийт. Помоли го да я посещава само когато тя го повика. Стигна дотам да го излъже, че Джеймс Летингтън е напуснал Хийт, че просто е изчезнал. И непрестанно го уверяваше, че е добре.

Боеше се да се изправи очи в очи с братовчед си, защото знаеше, че ще рухне и ще издаде плановете си. Много добре си представяше реакцията на Джили. Той щеше по-скоро да убие Джеймс, отколкото да ѝ позволи да замине с мъжа, когото считаше за опасен.

Значи тя нямаше друга възможност, освен да се измъкне тайно и просто да остави писмо на Джили, в което да го помоли да я разбере и да не се страхува за нея. Кой знае, може би един ден щяха да се срещнат пак...

Федра изтри очите си и сложи медальона на шията си. Огледа спалнята си, но не изпита съжаление, че нямаше да я види никога вече. Никога не беше изпитала щастие в тази стая, нито в другите елегантни помещения от дома на Сойер Уейлин. Само в едно помещение ѝ беше истински уютно.

Федра запали една свещ и излезе от спалнята си, за да хвърли последен поглед в любимата си таванска стаичка. След смъртта на Хестър не беше влизала там. Когато изкачи тесните стъпала, изведнъж изпита страх, но веднага се укори за глупостта си. Малкото ѝ светилище беше непокътнато.

Тя застана пред етажерката с книги и меланхолично плъзна пръсти по кожените подвързии. Не можеше да ги вземе със себе си. Каква ирония на съдбата, каза си тя — отново щеше да загуби съкровището си, този път заради мъжа, който ѝ го бе върнал.

Погледът ѝ се плъзна с горчивина по стаята. Спомни си как мечтаеше, как правеше планове да стане самостоятелна, свободна жена, никога вече да не се подчини на волята на мъж.

Естествено, каза си тя, това беше много време, преди да се влюбя в Джеймс. Ала вътрешният глас ѝ напомни, че някога беше мечтала също така силно да стане съпруга на Евън Грантъм.

Този път всичко е различно, успокои се тя. Трябваше да бъде различно, защото рискът беше много по-голям. Отиваше в непозната страна, където единствената ѝ опора щеше да бъде любовта на мъжа ѝ. Предаваше се цялата в ръцете му. Значи трябваше да му вярва.

След като беше взела решение да напусне Хийт завинаги, Федра трябваше да свърши само още едно нещо. Отиде до писалището си и отключи тайното чекмедже. Искаше да изгори всички статии на Робин Гудфелоу. Ала когато отвори чекмеджето, бе обзета от дива паника. Снопчето ръкописи, вързани грижливо с черна панделка, беше изчезнало!

Отчаяна, тя претърси чекмеджето, после и цялото писалище, но не намери нищо, освен пожълтели листа и издания на „Газет“. Изправи се и си заповяда да премисли нещата спокойно.

Видя ръкописите си за последен път в деня, когато ги бе показала на Джеймс. Той ги хвърли в краката ѝ, тя ги събра, върза ги и после...

Федра притисна ръце към слепоочията си, но в паметта ѝ имаше дупка. Не можеше да си спомни какво е станало. Досега вярваше, че е



заклучила ръкописите си в чекмеджето, но сега се усъмни. Може би ги бе скрила другаде?

Тя взе свещта и бързо слезе в спалнята си. Само след половин час беше обърнала всичко с главата надолу, но не намери нищо. Когато Луси се появи за втори път, за да ѝ напомни, че Соьер Уейлин проявява признаци на нетърпение, Федра се отказа от безплодното търсене.

Докато обличаше палтото си, тя размишляваше трескаво. Какво беше станало с ръкописите ѝ?

Една мисъл се настани трайно в главата ѝ. Или по-скоро едно име: Джеймс. Но не беше способна да домисли докрай тази ужасяваща мисъл, затова се опита да си внуши, че изчезването на изобличаващите материали няма никакво значение. Много скоро щеше да изчезне от Лондон и хората тук щяха да забравят кой е бил Робин Гудфелоу. Ако документите случайно се появят след заминаването ѝ, дядо ѝ щеше да ги унищожи по най-бързия начин — тя беше сигурна в това.

Федра се опита да потисне подозренията си и слезе в голямото преддверие, където я очакваше Соьер Уейлин. Джеймс също не беше точен и старецът се гневеше. Опрян на бастуна си, той куцукаше между броните. С огромната бяла перука и червения жакет, опънат над огромния корем, дядо ѝ представляваше ярък контраст с железните мъже.

Федра се страхуваше, че чувствата, които бушуваха в гърдите ѝ, ще проличат по лицето ѝ. Ядосан от закъснението ѝ, дядо ѝ беше по-войнствен от всякога. След като за пореден път ѝ се скара за ненапудрената коса, той изфуча:

— Защо, по дяволите, ме зяпаш с този унесен вид? Понякога си мисля, че откакто умря онази Сиърли, умът ти не е на мястото си.

— Смъртта ѝ наистина беше шок за мен — отговори Федра, старайки се да остане спокойна, и сведе поглед към пода. — Макар че не я харесвах. Тя беше крайно неприятна личност.

— Обаче дяволски добра икономка. Никога няма да намеря друга като нея за тая заплата.

Федра потисна горчивия си смях. Хестър беше донесла на Хийт повече зло, отколкото дядо ѝ можеше да си представи. Смъртта на икономката ѝ бе отворила очите и тя започна да търси отговори от Арман. Търсенето разкри истината за любимия ѝ. Въпреки това мисълта за начина, по който Хестър бе намерила смъртта си, не

преставаше да я измъчва. Тази смърт щеше да остане неразгадана загадка и да я занимава още дълго, след като напуснеше Лондон и Англия.

Погледът на Федра неволно се отправи към железния боздуган. Имаше много причини, поради които трябваше да се радва, че напуска Хийт, макар че в момента ѝ беше по-скоро тъжно. Тази вечер виждаше дядо си за последен път и никога нямаше да има случай да го попита каква роля беше играл в трагедията на Джеймс.

— Знаеше ли, че Хестър плашеше децата на готвача с историята на Джеймс Летингтън? — попита бавно тя.

Дядо ѝ спокойно извади джобния си часовник и го раздруска, сякаш беше спрял.

— Тази глупачка! Вечно си вреше носа в чуждите работи...

— Аз също мисля често за онова убийство — продължи Федра, докато внимателно наблюдаваше дядо си изпод полуспуснатите си мигли. — Евън ми е разказвал за показанията си пред съда, но така и не научих цялата история. Мислиш ли, че Евън наистина е видял как убиват баща му?

Върху месестото лице на Уейлин падна тъмна сянка.

— Естествено, че е видял. — И след дълга пауза добави: — А дори и да не е, няма никакво значение.

— Как да няма значение? — При мисълта за примката около шията на Джеймс Федра се разтрепери от гняв. — От това е зависел животът на един човек!

— Летингтън беше виновен. Видях достатъчно, за да се убедя в това.

— Наистина ли, дядо? И какво по-точно си видял?

Уейлин се направи, че не е чул предизвикателните ѝ думи, отиде до стълбището и погледна нагоре.

— Къде, по дяволите, се бави Арман? Защо никога не е точен? Защо още не е помолил за ръката ти?

Федра не му позволи да смени темата.

— Доколкото знам, Джеймс Летингтън е имал сериозна причина да нападне бащата на Евън. Карлтън Грантъм е отвлякъл сестра му. Знаеш ли нещо за това, дядо?

В отговор прозвуча само гневно ръмжене.

Федра продължи настойчиво:

— Очевидно тази Джулиана се е появила ненавреме. Евън често ми казваше, че ако не била умряла, щял да се ожени за нея, не за мен.

Дядо ѝ извади кърпичката си и изтри запотеното си чело.

— Евън беше глупак. След като от този брак дори не се роди син, за да подсигури титлата... Трябваше да го оставя да се ожени за онова момиче...

Федра спря да диша.

— Наистина ли, дядо? Наистина ли сега смяташ, че е трябвало да оставиш Евън да се ожени за Джулиана? Ще ми кажеш ли какво си направил, за да предотвратиш този брак?

Никога преди това Федра не беше виждала този израз на лицето на дядо си. Очите му се стрелкаха неспокойно насам-натам, сякаш не знаеше накъде да гледа. Изглеждаше почти виновен.

— Какво... какво? Нищо не съм направил — изгърмя той. — Само предложих на Евън Грантъм достатъчно пари, за да забрави онази Летингтън. Момичето избяга и се самоуби!

В този момент Федра беше почти сигурна, че подозренията на Джеймс са оправдани. Дядо ѝ знаеше за Джулиана Летингтън повече, отколкото беше готов да признае. Но преди да е продължила с въпросите, на стълбището се появи Джеймс.

Изглеждаше прекрасно. Силните бедра бяха стегнати в сатенен панталон, а великолепият тъмночервен жакет подчертаваше широките рамене. Федра се смути малко от напудрените му коси. Очевидно беше решил да изиграе за последен път ролята на маркиз дьо Верне, и то по най-добрия начин.

Не. Нещо не беше наред. Лицето му беше зачервено, движенията бяха трескави, неподходящи за небрежността на един маркиз. Какво щастие, каза си Федра, че дядо ѝ никога не беше виждал Джеймс Летингтън, иначе в този момент непременно щеше да го познае.

Когато погледите им се срещнаха, Федра забрави всички съмнения. В очите му светеше любов и нежност. Ала когато отправи поглед към дядо ѝ, неловкостта ѝ се върна.

Около устата на Джеймс се изписа презрителна линия и очевидно нямаше сили да я скрие.

— О, мосю Уейлин, както виждам, отново сте проявили безупречния си вкус към облеклото!

Даже нечувствителният ѝ дядо трябваше да усети остротата в думите на Джеймс. Объркан от променения тон на своя гост, Уейлин понечи да отговори, когато Федра застана между двамата мъже.

— Трябва да побързаме, за да не пропуснем началото на представлението. — С нервно движение тя връчи палтото си на Джеймс. Той погледна втренчено дядо ѝ, след което устреми нежен поглед към нея.

— Права сте. — Сложи палтото на раменете ѝ и незабелязано я целуна зад ухото. — Скоро всичко ще свърши, любов моя — пошепна страстно той.

Федра кимна утвърдително, макар че не беше много сигурна. Испита облекчение, когато излязоха от къщата. Джеймс я държеше под ръка, дядо ѝ ги следваше.

Каретата ги отведе в Ковънт Гардън. Операта беше полупразна, защото повечето благородници предпочитаха да прекарват есента в провинциалните си имения. Освен това операта беше загубила популярността си, след като великият Хендел вече не беше неин директор.

Федра не знаеше дали да се радва или да се плаши, че не е заобиколена от голямо множество. Ако операта беше препълнена, планът им щеше да се осъществи по-лесно. Не видя нито един познат, но точно когато завиха към ложата си, насреща им излезе една твърде добре известна личност.

— Виж ти! Каква изненада! Не очаквах да те видя тук, скъпа братовчедке.

Сърцето на Федра заби като безумно. Тя погледна в сериозното лице на Джили, раздвоена между радостта, че го вижда отново, и страха, че появата му може да осуети плана ѝ.

Джили я погледна обвинително и отмести поглед към Джеймс.

— О, а това е почтеният маркиз дьо Верне! Както виждам, продължавате да участвате в лондонския светски живот.

Федра не посмя да погледне Джеймс, който поздравя Джили със студено кимване.

— Джили — пошепна умолително тя, без да знае какво ще каже или направи братовчед ѝ.

В този миг се появи Соьер Уейлин.

— А, Фицхърст, ѝ вие ли сте тук? Нямах представа, че ирландците обичат операта.

— О, аз никога не пропускам възможността да чуя коректен английски. — Пронизващият поглед на Джили не се откъсваше от Джеймс и Федра. — Ще бъде ли много нахално от моя страна, ако се присъединя към вас?

Федра усети как Джеймс я стисна за лакътя.

— Сигурен съм, че ще си намерите по-добро място в партера — отговори високомерно той.

— О, не вярвам. Убеден съм, че ако не седя на балкона, ще пропусна най-важното — настоя Джили.

Соьер Уейлин ги бутна нетърпеливо напред.

— Добре, тогава елате в ложата ми. Престанете да се пазарите, че ще пропуснем цялото първо действие.

Джилли хвърли предизвикателен поглед към Джеймс и вдигна рамене. Тръгна след тях, сякаш искаше да подчертае, че няма намерение да ги изпуска от очи.

— Джеймс — пошепна Федра, — какво ще правим сега?

— Онова, което възнамеряваме — отговори кратко той и стисна окуражително ръката ѝ. — Нямах причини да се вълнуваш заради братовчед си. Всичко ще мине добре.

Федра не беше толкова сигурна. Джеймс не познаваше братовчед и така добре, както го познаваше тя. Джили не позволяваше да го мамят толкова лесно. Сигурно вече беше прочел по лицето ѝ, че предстои решаващо събитие.

Когато влязоха в ложата, Джили я дръпна настрана и изсъска в ухото ѝ.

— Нали ми писа, че Летингтън е заминал? Защо ме излъга? Какво си замислила, по дяволите?

— Дошли сме на опера — отвърна тя с нервна усмивка.

Джилли стисна китката ѝ толкова силно, че тя едва не извика.

— Каква приятна компания — рече гневно той. — Ти, Джейми и следващата му жертва.

— Млъкни! — изфуча тя, но бързо понижи глас. — Джеймс няма да стори зло на никого. Сигурна съм в това, вярвай ми, Джили.

— Да ти вярвам? Ти ме излъга, Фе. Ясно е, че си изгубила ума си и вече не знаещ какво правиш. Когато случайно срещнах Бърнъл и той

ми каза, че този вечер сте на опера, не повярвах на ушите си!

— Джили, моля те! — Федра видя, че Джеймс следеше разговора им от вратата. — Ще ти обясня всичко... след представлението.

Лъжата излезе трудно от устата ѝ, но Джили се задоволи с това обещание. Заеха местата си, като Джеймс умело осуети опита на Джили да седне до нея. Федра се уплаши, че двамата ще се сбият, но те само си размениха гневни погледи. Мърморейки, Джили седна зад нея и запали една свещ, за да прочете либретото. Когато Джеймс се обърна и духна свещта, ирландецът изруга гневно.

— Не бива да палите свещ — рече спокойно Джеймс. — Може да стане пожар.

Джали едва потисна гневния си изблик, Федра се зарадва, когато лампите угаснаха. Ала не видя нищо от представлението, а пронизителният глас на сопраното само късаше нервите ѝ.

През цялото време усещаше бдителността на Джили и решителността на Джеймс. Велики боже, планът им беше осъден на провал. Джили никога нямаше да повярва в припадъка ѝ. Знаеше, че братовчедка му не е припадала никога в живота си. А дори да повярва, щеше да тръгне след нея и Джеймс. Дядо ѝ скоро задряма, но без да поглежда към Джили, Федра знаеше, че ѝ той не вижда нищо от представлението.

Второ действие беше към края си, когато Федра усети как Джеймс стисна ръката ѝ. Това беше сигналът. Опита се да не реагира, но натискът се усили. Тя се надигна леко, понечи да каже нещо, но само въздъхна и се отпусна назад.

Усети нарастващото нетърпение на Джеймс, но преди да е измислила как да реагира, вратата на ложата се отвори с трясък и на прага застана Джонатан. Федра никога не беше виждала приятеля си в такава състояние. Бледен като смъртник, с диво святкащ поглед, той застана пред дядо ѝ и го хвана за реверите на официалния жакет, за да го раздруса здраво, докато се събуди.

— Сойер, Сойер, за бога, събудете се! Трябва да се скриете!

Дядото изпуктя сърдито и потърка очи.

— Какво... какво? Но операта още не е свършила.

Той се опита да отблъсне Джонатан, но не успя.

— Чуйте ме, Сойер, трябва веднага да напуснете Лондон и да се скриете.

— Какво става, по дяволите? — намеси се Джили.

— Върнел е полудял — обясни мрачно Уейлин, но в същия миг Джонатан извика възбудено:

— Джесъм е арестуван!

Федра замръзна на мястото си и не посмя да погледне Джили.

— Джесъм ли? — изръмжа дядо й. — Онзи негоден издател? Какво общо има това с мен?

С теб не, каза си Федра, но с мен! Понечи да се облекне на Джеймс, но той беше замръзнал в креслото си.

Джонатан отчаяно кършеше ръце.

— Не разбирате ли, Сойер? Разпитали са Джесъм и за да спаси кожата си, той им е предложил сделка. Обещал е да им даде доказателство.

— Какво доказателство? — попита нетърпеливо Сойер Уейлин.

— Доказателство, че вие, Сойер Уейлин, сте Робин Гудфелоу.

Дълбокият баритон, който се лееше от сцената, не достигаше до ушите на Федра. Трагедията, която се разиграваше там, не беше нищо в сравнение със съобщението, донесено от Джонатан. След първоначалната изненада Соьер Уейлин избухна яростно:

— Ще пратя Джесъм на бесилото! Този лъжлив негодник!

Федра скочи и застана пред Джонатан.

— Какви доказателства има Джесъм срещу дядо ми?

Джонатан я погледна умолително, сякаш искаше да ѝ каже да не се намесва.

— Доколкото разбрах, Джесъм е представил пред съда документи с печата на Уейлин.

Федра сложи ръка на челото си. Това вече беше прекалено. Ръкописите, които бяха изчезнали от стаята ѝ, изведнъж се появяваха с печата на дядо ѝ! Невъзможно! Тя се обърна към Джили, за да види реакцията му, но братовчед ѝ беше втренчил поглед в лицето на Джеймс.

Стомахът ѝ се сви на топка. Лицето на Джеймс беше вкаменено, но в очите му имаше блясък... дали това беше триумф?

— Джеймс... — В отчаянието ѝ името му излезе тихо от устните ѝ. Но той сякаш не я чу. Изплъзваше ѝ се, както винаги се беше опасявала. Жаждата за отмъщение го бе обсебила.

Федра сведе глава и се опита да спре треперенето си. Каква глупачка беше да повярва, че ще успее да го задържи! Всичко беше болезнено ясно. Той бе взел ръкописите ѝ, беше сложил върху тях печата на Уейлин и ги бе предал на Джесъм, докато в същото време подготвяше бягството им. Любовта ѝ не му беше достатъчна.

Потънала в мислите си, Федра едва чуваше как Джонатан измъкна дядо ѝ от ложата. Уейлин протестираше шумно и това привлече вниманието на зрителите.

— Няма да се крия, по дяволите! Аз съм невинен!



Сега Джеймс сигурно изпитва задоволство, размишляваше нещастно Федра.

— Моля ви, Уейлин! — настояваше Джонатан. — Само да бяхте видели хората пред сградата на съда! Не знаете ли какъв шум вдигна статията на Гудфелоу за католиците?

— Кълна се в бога, аз ще ги унищожа, и на първо място Джесъм с безсрамните му фалшификации... — Уейлин не можа да продължи, защото Джонатан го извлече от ложата.

— Това не са фалшификации, дядо — изрече горчиво Федра и понечи да го последва. Ала Джили я задържа.

— Млъкни, Фе — заповяда през зъби той.

— Братовчед ти е прав — подкрепи го тихо Джеймс и я хвана за ръката. — Това не е подходящият момент за признания.

Тя се обърна рязко към него и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ти наистина ли очакваше, че ще стоя и ще гледам как дядо ми плаща за онова, което съм извършила аз? Или си представяше, че когато го арестуват, ние с теб отдавна вече ще сме в открито море?

Лицето му помрачня и той я погледна несигурно.

— Единственото, което има значение за мен, си ти, Федра.

— Единственото, което те интересува, е да унищожиш дядо ми. Затова си взел ръкописите ми, нали?

В очите му светна гняв.

— Защо ме питаш, след като си сигурна, че съм го извършил? — В гласа му прозвуча болка.

Федра му обърна гръб, бутна Джили настрана и излезе бързо от ложата.

Джеймс я последва.

— По дяволите, Федра, аз те обичам! Само това има значение. — Сграбчи я грубо за рамото и я обърна към себе си. — Ще заминеш с мен, както ми обеща.

— Веднага я пуснете. — Федра чу предупреждението на Джили. Джеймс веднага я пусна.

— Значи си решила да пожертваш любовта ни?

— Какъв избор имам? — изплака тя. — Ти взе решението вместо мен.

Докато тичаше през фоайето навън, по бузите ѝ течаха сълзи. Джили я настигна на входа. Бледен, но с решително изражение на

лицето, той се опита да я успокои.

— Не бързай, Фе. Не искам да правиш глупости. Опитай се да разсъждаваш разумно. Ще намерим, начин да излезем от това положение. Никой няма да отиде в затвора.

Ала Федра отказваше да го слуша. Какво значение имаше, че щяха да я хвърлят в Нюгейт? Сега това не беше важно. Животът ѝ беше загубил смисъла си. Тя избърса сълзите си и излезе на улицата.

Дядо ѝ и Джонатан стояха на тротоара и се караха. Шумните им пререкания бяха привлекли вниманието на минувачите и около тях лека-полека се събираше тълпа зяпачи. Нощните пазачи, които палеха фенерите около театъра, първи спряха и се заслушаха. Последваха ги просяците и уличниците, които се предлагаха на моряците.

— Ще вземем фойтон и ще ви скрия в къщата си — говореше умолително Джонатан.

— Проклет да съм, ако се скрия! Не съм от онези подли престъпници, дето се измъкват в тъмното. — Дядо ѝ се удари в гърдите и закрещя така, че цялата улица го чуваше. — Проклятие! Аз съм уважавана личност в града и нямам нищо общо с онзи жалък писач, дето се нарича Робин Гудфелоу.

— За бога, Соьер — увещаваше го Джонатан. — Поне не крещете така!

Федра изтри сълзите си и отиде при дядо си.

— Трябва да ти кажа нещо, дядо...

Джонатан я бутна настрана.

— Моля ви, Федра, оставете аз да се справя.

В очите ѝ блесна гняв. Вече нямаше да позволи на никой мъж да я „защитава“. Дядо ѝ изскочи на улицата и се развика гневно:

— Къде е Ридли с проклетата карета? Веднага отивам в Нюгейт, за да удуша Джесъм!

Едва сега Федра забеляза любопитните зяпачи. Не можеше да каже откъде се бяха събрали толкова хора. Допреди малко те бяха само безобидни минувачи, но в следващия момент тя се видя заобиколена от любопитни лица.

— Соьер Уейлин... той не е ли Робин Гудфелоу? — Първоначалният шепот бързо премина в крясък.

Федра разбра, че трябваше веднага да измъкне дядо си оттук.

Сред тълпата се издигна глас:

— Да, той е Гудфелоу. Лично чух, когато Джесъм го каза само преди три часа. — Един моряк, тромав, порядъчно пиян момък, си проби път през навалищата. Последваха го и други, докато застанаха само на няколко ярда от Соьер Уейлин и започнаха да го сочат с пръст.

— Това е оня, дето иска да повика католиците, та да ни избият.

Федра искаше да застане до дядо си, но Джили и Джонатан ѝ попречиха. Джили се опита да я отведе обратно в театъра, но напразно.

— Якобит! Негодник! Върви в Ирландия при папистките си приятели!

Въпреки опасността от експлозия може би всичко щеше да се размине, ако Соьер Уейлин бе пренебрегнал виковете на тълпата. Ала той реагира по обичая си агресивно, размаха бастуна си в пристъп на ярост и изрева:

— Не смейте да ме наричате якобит, паплач такава! Да знаете, че скоро ще прочистят лондонските улици от такива като вас!

Един моряк излезе напред и хвана бастуна от другия край.

— Дядо! — изпищя Федра и се хвърли напред. Чу как Джили прошепна „Велики боже на небето!“ и разбра, че той щеше да я последва. Но нито тя, нито Джили стигнаха навреме до дядо ѝ.

Морякът изтръгна бастуна от ръката на Уейлин и с все сила го удари по главата. Дядо ѝ залитна и Федра се озова до него точно навреме, за да го хване. Ала не можа да удържи масивното му тяло. Перуката му падна, по лицето му потече кръв и той се свлече на колене.

Федра видя как Джили заби юмрук в лицето на моряка. В следващия миг улицата се превърна в бойно поле. Тя се наведе над дядо си, за да избърше кръвта от лицето му, но бе пометена от тълпата. Джили също потъна в бъркотията от преплетени тела.

Федра не можеше да направи нищо. Можеше само да го държи, за да не падне по лице. Внезапно две ръце я дръпнаха грубо назад. Тя погледна в грозно разкривено мъжко лице, вонящ дъх я удари в носа?

— Ей, това е една от онези ирландски курви, за които съм слушал толкова хубави неща!

Федра замахна и заби юмрук в окото на мъжа. Той изрева като ранен бик и ѝ зашлеви толкова силна плесница, че главата ѝ отхвъркна назад. Тя се олюля и падна в ръцете му.

В следващия миг усети как всички ръце, които посягаха към нея, се отдръпнаха и тя падна на паважа. Нямаше време да разбере какво се бе случило, когато видя блясък на острие. Мъжът, който я бе нападнал, се хвана за вървящото рамо и изрева от болка.

Федра вдигна глава и видя силното тяло на Джеймс, което стоеше като бариера между нея и побеснялото множество. Очите му бяха присвити в смъртоносни цепки, лицето му беше все така каменно. Той размахваше шпагата с ужасяваща методичност, готов да пронизе всеки, който посмее да се доближи до нея.

Той ѝ хвърли бърз поглед и заповяда през рамо:

— Отведете я оттук. — Федра не разбра на кого бе казал тези думи, докато Джонатан не ѝ помогна да стане.

Тя отблъсна ръката на приятеля си и се огледа търсещо. Джили не се виждаше никъде. Дядо ѝ лежеше по гръб на паважа. Лицето под засъхналата кръв беше смъртнобледо.

Федра коленичи до него и изчака Ридли да дойде с каретата. Нямаше представа как ще успеят да го натоварят вътре, но лакеите и Джонатан успяха да се справят. Търсейки Джили, Федра видя как двамата с Джеймс отбиваха спокойно и уверено напора на тълпата. Тъмнокосият ирландец с вдигнати юмруци и облеченият в коприна Джеймс с лице, което изразяваше смъртоносна решителност.

Преди да е успяла да протестира, Джонатан я грабна и я хвърли в каретата при дядо и.

— Не! — изпищя тя. — Няма да си тръгна... — Ала думите ѝ заглъхнаха в дивите крясъци на множеството. Джонатан скочи след нея в каретата и затръшна вратичката. Джили и Джеймс изчезнаха от полезрението ѝ, когато каретата се понесе в нощта.

Дядо ѝ беше все още в безсъзнание, когато го внесоха в дома на Джонатан Върнел. Ала Федра отказа да го последва.

— По дяволите, Джонатан, не разбирате ли, че трябва да се върнем?

— Федра, моля ви! — Той я сграбчи за китката и я повлече към вратата на дома си. — Не ви ли казах, че видях как мистър Фицхърст и маркизът избягаха? Братовчед ви намери отнякъде кон и Верне скочи зад него. Не ми ли вярвате?

— Вярвам ви, но... — Федра погледна надолу по улицата, сякаш Джеймс или Джили щяха да се появят всеки момент от мрака. Защо не

бе видяла бягството им? Нямахте да има спокойствие, докато не се увереше, че двамата са в безопасност.

Когато влезе след Джонатан в къщата, се почувства безпомощна. Докато чакаха лекаря, който трябваше да се погрижи за дядо ѝ, тя се настани в една от празните стаи за гости. Изми кръвта от ръцете си, свали роклята си и облече мрачната роба, която ѝ донесе възрастната братовчедка на Джонатан. Мъчеха я угризения на съвестта — в съседната стая дядо ѝ лежеше в безсъзнание, може би дори щеше да умре, а тя мислеше само за Джили и Джеймс.

Тъкмо когато бе решила да се върне в Ковънт Гардън и да ги потърси, даже ако трябваше да открадне някой от конете на Джонатан, от първия етаж се чу оживен говор. Чуването по входната врата извести за идването на нови хора.

Сърцето ѝ заби от страх и надежда. Втурна се като безумна към входната врата и безцеремонно бутна настрана възрастния иконом на Джонатан. Когато видя влизащия Джили, извика облекчено. В следващия миг обаче едва не загуби съзнание от ужас, защото видя, че Джили подкрепяше Джеймс.

— Хайде, човече, престанете да се инатите — изсъска Джили, който пъшкаше тежко от усилията да не го изпусне. — Облегнете се на мен, иначе ще се наложи да ви нося.

— Джеймс — проговори задавено Федра, но той не я погледна. Джили се обърна към нея и тя видя, че лицето му беше мръсно и окървавено.

— Какво стана, Джили? — попита глухо тя.

— Няма от какво да се притесняваш, Фе. Бихме се като лъвове, докато шпагата на негово благородие се счупи. С учудване установих, че умее да си служи и с юмруците си, но за съжаление онзи грамаден моряк имаше нож...

— Нож! — изпищя Федра. В този миг коленете на Джеймс поддадоха и той щеше да се строполи на пода. Ала с учудваща сила успя да се задържи на крака и я бутна настрана. Тя изобщо не забеляза, че я бе отблъснал, защото беше вторачила ужасен поглед в кръвта, която течеше от рамото му.

Когато си възвърна самообладанието, Федра позвъни за слугите и с тяхна помощ отнесоха Джеймс в една от стаите за гости — мрачно, оскъдно мебелирано помещение.

Когато го положиха на леглото, главата му падна върху възглавниците. Очевидно бе загубил съзнание, а лицето му беше толкова бяло, че Федра се вцепени от ужас. Но си заповяда да не губи ума си и започна да разкопчава ризата му. Когато се опита да отдели плата от раната, той отвори за миг очи и я погледна пронизващо. Обърна се мъчително към Джили и помоли дрезгаво:

— Кажи ѝ да излезе. — Опита се да седне, но Джили го натисна обратно във възглавниците.

— Не мърдайте, милорд. По-добре тя да се погрижи за вас, отколкото лекарят.

Джеймс стисна зъби и Федра внимателно дръпна плата от раната. Срязването беше доста дълбоко и Джили изкриви уста.

— Ще се наложи да се зашие.

Федра кимна.

— Виж дали докторът е свършил вече с дядо.

Когато Джили излезе от стаята, Федра натисна раната, за да спре кървенето. Джеймс не мърдаше. Сините му очи бяха вперени в лицето ѝ, погледът му беше затъмнен от болка. Когато отвори уста да заговори, тя го спря.

— Моля те, мълчи. Всичко ще се оправи. — Искаше ѝ се да вярва в това, но трепереше от ужас. Джеймс беше загубил много кръв.

— Федра — пошепна мъчително той. Думата прозвуча толкова тъжно и разкаяно, че я прониза като нож право в сърцето.

Мина цяла вечност, преди Джили да се върне с лекаря. Дребният, набит мъж я отмести от пътя си, но тя остана до леглото на Джеймс, докато се убеди в способностите му. Докторът явно познаваше занаята си, защото заши раната на Джеймс бързо и сръчно. Когато свърши, той изми ръцете си и нареди строго:

— Трябва да внимавате да не се движите и да не инфектирате раната. Надявам се, че ще се оправи, защото е млад. Шансовете му са много по-добри, отколкото на стареца отгатак.

Федра го погледна виновно.

— О, дядо... как е той?

— Още е в безсъзнание. Шокът му е въздействал дори по-лошо от удара по главата. — Докторът поклати глава, сякаш не можеше да ѝ даде големи надежди за възстановяването на пациента си.

Федра прекара дълга, мъчителна нощ. Разкъсваше се между страха за любимия мъж и чувството за вина спрямо дядо си. Непрестанно ходеше между едното легло и другото.

Въпреки големината си, дядо ѝ изглеждаше някак си дребен и сгърчен, сякаш беше остарял с години. Затова пък бръчките по челото на Джеймс се бяха изгладили и той изглеждаше по-млад. Федра беше чувала, че това се случва често с болните, които...

На зазоряване очите ѝ бяха зачервени от неизплакани сълзи. Изтощена, тя не беше способна да мисли ясно. Джили я намери да повръща над едно нощно гърне. Отведе я в леглото ѝ и каза енергично:

— Стига толкова, Фе. Или искаш да си следващата пациентка? Аз ще поседя при Летингтън, а Джонатан ще бди до леглото на дядо ти. Трябва да поспиш.

Тя се опита да протестира, но когато Джили я принуди да си легне, усети колко беше уморена. Обеща му, че ще поспи, макар че нямаше намерение да затвори очи.

Когато се събуди, беше вече вечер. Джили ѝ донесе в леглото чаша чай. Тя изпи с благодарност подсладената с мед напитка и отметна завивката, за да стане.

— Защо ме остави да спя толкова дълго? — попита обвинително тя.

— Защото имаше нужда — отговори нежно той и я натисна обратно. — Не скачай така, Фе! Дядо ти се чувства по-добре. Бузите му си възвърнаха цвета. А що се отнася до Летингтън... спи като бебе.

Федра изпита облекчение, но щеше да се успокои само когато лично провери как се чувства Джеймс. Но Джили не я пусна, преди да закуси с няколко препечени филийки. Докато преглъщаше с мъка, Федра за пръв път забеляза колко изтощен изглеждаше Джили. Под очите му имаше тъмни торбички, бузата му беше украсена с голяма подутина. Федра се пресегна и помилва лицето му.

— Толкова съжалявам, Джили. Как не се сетих по-рано... Никой не се погрижи за теб.

— Не е нужно — изсмя се кратко той. — Този път се отървах много по-леко отпреди. Виждаш ли? — Приведе се към нея и посочи окото си. — Даже окото ми не е подуто, макар че... — Когато се ухили, Федра видя, че му липсва един зъб. — Май съм го глътнал.

— Още не си ми казал как се измъкнахте.

— Ами, след като каретата потегли, разбрах, че хората вече не помнят какъв е бил поводът за сбиването. Повечето се биеха за удоволствие. — Джили я погледна виновно. Очевидно тези чувства не му бяха чужди. — Ние си вършехме работата добре, докато онзи мечок, морякът, не се разбесня. Тъкмо когато заби ножа си в рамото на Джеймс, дойдоха полицаите и се възцари още по-голям хаос. Тогава възседнах първия попаднал пред очите ми кон и...

Той млъкна и направи презрителна гримаса.

— Вярваш ли ми или не, този глупак Джеймс не искаше да тръгне с мен! Макар че кървеше като заклана свиня! Винаги съм казвал, че принципните англичани са дяволски непрактични.

Той се ухили и заяви:

— Сега очаквам да ни обещат за кражба на кон. — Джили се изчерви смутено и извърна глава. — Съжалявам, Фе. Това беше лоша шега.

— Няма нищо — отговори тя и го прегърна с обич. — Никога не бих издала негодници като вас. — Ала когато отново стана сериозна и се опита да благодари на братовчед си за всичко, което беше сторил за Джеймс, той бързо я спря.

— Не можех да го оставя да умре на улицата, макар да знам... — Джили я погледна втренчено. — Сега ще ми кажеш ли какво недоразумение стана снощи?

Федра не издържа на погледа му, но и не искаше да лъже.

— Имах намерение да избягам с Джеймс.

Джилли преглътна шумно.

— Не мога да си представя, че щеше да изчезнеш, без да ми кажеш сбогом.

— Моля те, Джили, да не говорим повече за това — прекъсна го тя. — Съжалявам. Моля те, не ме укорявай, не се сърди. Никъде няма да отида. — И добави с глух глас, в който звучеше бездънно отчаяние: — Всичко свърши. — Обърна му гръб и се загледа през прозореца. — По-скоро ще отида на съд, отколкото да се кача на кораб за Канада с Джеймс. Ако арестуват дядо ми...

— Не говори глупости! — Джили застана зад нея и обхвана раменете ѝ. — Ако се наложи, аз лично ще те затворя в някое подземие, но няма да ти позволя да правиш глупави признания. Знаем,



че се чувстваш виновна. Погледни на това като на наказание. Освен това не ми се вярва, че старецът ще стане от леглото.

Федра скри лице в ръцете си и извика през сълзи:

— Джеймс унищожи дядо ми и аз му помогнах!

Джили понечи да я прегърне, но тя се отдръпна. Не искаше никой да я утешава.

— Мисля, че Джеймс е дал ръкописите ми на Джесъм, за да обвини дядо ми — каза тя.

Запъвайки се, Федра призна на Джили всичко, което се беше случило след посещението им при доктор Гленхоу. Разказа му версията на Джеймс за убийството и спомена подозрението му, че Соьер Уейлин е участвал в заговора. Разказа и за старанията си да отклони Джеймс от мисълта за отмъщение — старания, които се бяха оказали напразни.

— Искях само да спася Джеймс — заключи с болка тя. — Но съм закъсняла с години.

В помещението се възцари потискаща тишина. Джили нежно плъзгаше пръсти по слепоочията ѝ.

— Ако това ще те утеши поне малко, Фе, аз вярвам, че Джеймс те обича. Докато седях при него, често шепнеше името ти. — Джили потръпна от ужасния спомен. — Надявам се, че никога вече няма да чуя такива викове, дори в ада, където един ден непременно ще пропадна.

— Знам, че ме обича — отвърна колебливо тя, — но омразата му е по-силна. Може би стана по-добре, че бягството ни се осуети. Сега разбирам, че щях да извърша фатална грешка.

— Господи, каква бъркотия. — Джили потърка тила си. — Мисля, че все пак е възможно ти и Джеймс...

Федра поклати глава.

— Не. Каквото и да се случи, аз ще остана тук и ще се грижа за дядо. Сега той има най-голяма нужда от мен.

Джили я погледна със съмнение, но не каза нищо.

Федра го помоли да си почине и се запъти към стаята на Джеймс. Влезе на пръсти и го огледа внимателно. Джили беше прав. Лицето му беше възвърнало част от цвета си. За да не го събуди, тя излезе безшумно и с натежало сърце се запъти към стаята на Джонатан, където беше настанен дядо ѝ. Джонатан спеше в едно кресло. Федра

мина тихо покрай него и застана до главата на дядо си. Превръзката беше напоена с кръв, винаги розовото му лице беше смъртно бледо.

Очакваше да го намери заспал, но той беше устремил поглед право към нея. Очите му бяха подути и сякаш не възприемаха нищо. Дебелите устни се опитваха да произнесат някаква дума.

— Фе... Фе...

Федра се наведе към него и разбра, че искаше нещо за пиене. Наля малко вино в една чаша, повдигна главата му и я поднесе към устните му. Той отпи малко, закашля се, после жадно изпи цялото вино. Очевидно му се отрази добре, защото когато се отпусна отново на възглавниците, очите му бяха ясни. Погледна я и промълви:

— Аз... умирам...

— Не, дядо, няма да умреш — изплака тя. Уейлин вдигна ръка, за да я спре.

— Кажи на някого... като умра. Някой трябва да знае.

Федра го зави до брадичката.

— По-късно ще ми разкажеш. Сега трябва да почиваш.

— Не! Сега... така искам.

Очевидно беше развълнуван и Федра разбра, че трябваше да го остави да говори.

— Наскоро... ти ме попита... — Гласът му пресекна.

Федра го изчака търпеливо да продължи.

— Летингтън... момичето Летингтън.

— Джулиана? — попита смаяно Федра. Дядо ѝ дълго не каза нищо и тя попита с треперещ глас: — Да не би да знаеш нещо за смъртта ѝ?

Той раздвижи глава и увисналите му бузи затрепериха.

— Джулиана Летингтън — повтори той високо и ясно. — Тя е жива. Знаем къде е.

## 21

Федра сложи ръка върху челото на дядо си, за да провери дали няма треска. Ала кожата му беше студена. Тогава предположи, че ударът е помътил разума му.

— Искаш да кажеш, че знаеш къде е погребана Джулиана, нали? — попита го тихо тя, ала Уейлин сграбчи китката ѝ с учудваща сила и я привлече към себе си.

— Не къде е погребана, а къде се намира сега. — Веднага след това я пусна и затвори очи, сякаш напрежението беше твърде голямо за него. Федра беше толкова развълнувана, че ѝ се дощя да го раздруса.

— Дядо?

Настойчивият ѝ шепот го накара да отвори очи.

— Планът беше да не я нараняваме... Карлтън каза, че само ще я отвлечем... и ще я държим скрита, докато Евън се ожени за теб. — В очите му блеснаха сълзи. Отново замълча, дишайки дълбоко, за да се успокои. — Не биваше да оставям Карлтън сам с момичето... не биваше да му вярвам... той я изнасили... не успях да го спра. Момичето рухна, загуби ума си, забрави коя е. Карлтън искаше да я убие... но аз я затворих в таванската стаичка.

— В таванската стаичка — повтори замаяно Федра. Не можеше да повярва на ушите си. Ето как се бе озовала овчарката на тавана! Джулиана е била затворена в таванската стаичка! Докато Джеймс се е борил с лорд Карлтън, сестра му е била съвсем близо до него.

— Какво стана после, дядо? — попита тихо тя. — Не си я държал дълго в таванската стаичка, нали? Къде е сега Джулиана?

Очите на Уейлин се замъглиха и Федра се уплаши, че той ще загуби съзнание, без да ѝ е казал най-важното. Хвана го за рамото и го стисна до болка.

— Къде е тя? Моля те, говори!

Уейлин събра последни сили и отговори:

— Намерих жена, която се грижи за нея... в Йоркшир. Осигурих ѝ всичко необходимо.

Всичко, освен семейството ѝ, макар че тъкмо любовта на близките ѝ би била в състояние да я излекува. Обзета от гняв, Федра забрави, че дядо ѝ беше тежко ранен и може би умираше. В гласа ѝ прозвуча обвинение:

— И през всичките тези години не си казал на никого за нея. Защо не се опита да я върнеш на семейството ѝ?

— Тя няма семейство. Джеймс уби Карлтън и го затвори... момчето беше с гореща кръв. Страхувах се от въпросите му, от отмъщението му... затова накарах Евън да даде показания срещу него... за да съм сигурен, че ще иде на бесилката. Майката и другото момче изчезнаха.

Уейлин затвори очи, сякаш искаше да се спаси от гнева на Федра и от собствените си угризения.

— Ако умра... всичко е платено. Искам да се грижиш за момичето до края на живота си.

— Кажи ми къде е — изсъска Федра. — И името на жената, която се грижи за нея.

— Мисис... мисис Линк — проговори сънено дядо ѝ. Едва успя да каже адреса и заспа с дълбока въздишка.

Най-сетне, каза си Федра. Веднага усети товара на отговорността върху раменете си. Какво трябваше да направи сега? Естествено — да каже на Джеймс. Господи, как се боеше от реакцията му!

Какво ли щеше да направи, като узнаеше, че през всичките тези години скъпата му сестра е била жива, че е загубила паметта си, че за нея са се грижили чужди хора? Федра беше сигурна, че новината ще налее още масло в огъня, който гореше в сърцето му.

През следващите дни тя избягваше да влиза в стаята на Джеймс и се задоволяваше със съобщенията на Джили за подобряването на състоянието му. Забеляза, че братовчед ѝ все повече се отпускаше. Въпреки волята си беше започнал да се възхищава на Джеймс и да го харесва.

Федра беше много засегната, че Джеймс никога не питаше за нея, но си го обясняваше с това, че двамата имаха нужда от известно отдалечаване. Ала когато мина една седмица, тя не издържа. Джеймс имаше право да научи истината за Джулиана.

На пък към стаята му сърцето ѝ биеше от радост, че ще го види отново. Намери вратата широко отворена.

Джили беше донесъл на ранения закуска и тъкмо оправяше възглавниците, за да го настани удобно.

— Ако се наведете малко напред — изрече търпеливо братовчед й, — това ще улесни работата ми.

Джеймс простена от болка, но се подчини. Мускулестото тяло под бялата ленена риза беше измършавяло до неузнаваемост, лицето му беше бледо и хлътнало.

— Доста сте груб за болнична сестра, Фицхърст — изръмжа Джеймс.

— А вие сте доста труден пациент, Дьо Лакроа... Летингтън. — Джили изтупа възглавниците с такава сила, че Федра нямаше да се учуди, ако се беше разхвърчала перушина. — Или и това не е истинското ви име?

Федра почука тихо на вратата и влезе. Усмивката на Джеймс угасна веднага, за момент в очите му блеснаха жажда и отчаяние. На той бързо сведе глава, за да го прикрие.

— О, ти ли си, Фе! — поздрави я весело Джили. — Идваш тъкмо навреме за нашата поредна битка. Трябва да накарам нашия лорд да закуси, а той е дяволски упорит.

Федра се усмихна пресилено.

— О, толкова ли е труден? — Тя отправи несигурен поглед към Джеймс. — Как се чувстваш тази сутрин?

— Уморен — Отговори равнодушно той.

Реакцията му не беше особено окуражаваща, но тя се покашля и се обърна към братовчед си:

— Джили, ще ме оставиш ли за няколко минути насаме с Джеймс?

Тя забеляза как Джеймс застана нащрек. В очите му светна надежда, но веднага угасна.

Джили първо я погледна намръщено, но после вдигна рамене.

— О, естествено, собственическото чувство никога не ми е било присъщо. — Той хвърли поглед към Джеймс и добави ухилено: — Негово благородие ще ме повика да отнесе таблата. Вече съм толкова добър, че спокойно мога да стана келнер в някой хотел.

— Никой не би ви поверил ключа от избата с вината — пошегува се мрачно Джеймс.

Джили се ухили в отговор и когато мина покрай Федра, ѝ намигна окуражително и я ощипа по ръката. След като излезе, в стаята се възцари мрачно мълчание.

Федра не смееше да се приближи до леглото. Нямаше представа как да започне. У Джеймс имаше равнодушие, което я объркваше.

Най-сетне той прекъсна мълчанието. Поизправи се малко и я повика:

— Федра?

— Да? — отговори тя, като се стараеше гласът ѝ да звучи спокойно.

Джеймс бързо се отпусна обратно във възглавниците.

— Нищо — промърмори той. — Омръзна ми да ви уверявам в невинността си. — След кратка пауза попита: — Как е дядо ти?

— Съмнявам се, че ще доживее следващата зима.

Джеймс уморено вдигна ръка към очите си.

— Бих могъл да кажа, че съжалявам, но ми омръзна и да лъжа, Федра го погледна с очакване да види нещо като съжаление, но остана разочарована.

— Защо просто не изчезна през онази нощ? Защо отново се хвърли да го спасяваш?

— Дяволски добре знаеш, че исках да спася само теб — изръмжа раздражено той. — Също като предишната вечер. Тогава само се опитах да спра онзи проклет Уилкинс, който се готвеше да направи нещо, което щеше да го отведе право на бесилката.

— Но той отиде точно там!

— О, не! — На лицето му блесна доволна усмивка и бързо угасна. — Уилкинс бе депортиран. В момента двамата с жена му са много далече от Лондон... както щяхме да бъдем и ние, ако... — Той млъкна рязко, сякаш обвиненията му бяха безсмислени.

Федра неволно пристъпи по-близо и нервно подръпна завивката му.

— Какво ще правиш? — попита тя. — Искам да кажа, когато оздравееш.

— Не разбирам за какво говориш — отвърна той.

— Какви планове имаш за бъдещето?

— Планове ли? Нямам планове. Не бях очаквал, че ще ме убедиш да загърбя миналото, а после ще ми обърнеш гръб и ще ме

лишиш от щастието, което ми обеща.

Федра го погледна обвинително. Беше подло да я обвинява в такива неща! Той беше човекът, който се бе поддал на жаждата за отмъщение и по този начин беше разрушил завинаги шансовете им за щастлив съвместен живот. Ала преглътна гнева си. Всички контраобвинения, които напиреха на устните ѝ, нямаха смисъл в този момент.

Тя пое дълбоко въздух.

— Трябва да ти кажа нещо, което със сигурност ще повлияе върху плановете ти. Говорих с дядо... за да разбере наистина ли е бил замесен в онази история... преди седем години.

— Вероятно само си си изгубила времето.

Тя пренебрегна циничната му забележка и продължи:

— Той ми каза някои неща за сестра ти. Твоето... твоето подозрение се оказа вярно. Той е играл много по-голяма роля в отвличането ѝ, отколкото аз бях склонна да повярвам.

— Защо ли това не ме учудва — промърмори мрачно Джеймс.

— За съжаление онова, което ми разказа, е много по-страшно. — И тя му предаде думите на дядо си, без да пропусне нищо. Когато свърши, лицето му беше пепелносиво, а очите му святкаха ужасяващо.

Федра се опита да смекчи злодеянието, сторено от дядо ѝ, като добави:

— Той... той се е погрижил нищо да не ѝ липсва.

Но Джеймс вече не я слушаше. Отметна завивката и стисна до болка безкръвните си устни, опитвайки се да се изправи.

— Какво правиш? — извика Федра. — Да не искаш раната да се отвори?

Тя се опита да го върне в леглото, но той остана непоколебим. Бутна я настрана и се изправи.

— Къде са ми дрехите? — Направи няколко несигурни крачки и тя повярва, че е видяла в очите му жажда за убийство.

— Моля те! — Тя застана на пътя му. — Дядо ми е тежко ранен. Каквото и да направиш, вече нищо не можеш да промениш.

— Да върви по дяволите дядо ти! Аз отивам при Ан.

Очите на Федра се разшириха от ужас.

— Не можеш. До Йоркшир е далече. Няма да издържиш. Докато стигнеш там, ще си умрял.

Ала Джеймс беше вече пред гардероба и изваждаше дрехите, които един слуга беше донесъл от Хийт.

Федра изтича до вратата и повика Джили. Когато братовчед ѝ влезе в стаята, Джеймс бе успял да свали нощницата и да обуе панталона си. Лицето му беше бяло като превръзката на рамото му.

— Какво става тук, по дяволите? — извика смаяно Джили.

Федра му обясни набързо, но не получи подкрепата, която очакваше. Джили я погледна с грозно смръщени вежди.

— Е, не мога да го обвинявам. Ако беше моята сестра, и аз щях да тръгна веднага.

— О, не, Джили! Не виждаш ли, че не е в състояние да язди? Йоркшир е далече!

Федра отново се обърна към Джеймс, който обличаше ризата си с разкривено от болка лице. Опита се да му помогне, но спря. Нямаше да си помръдне и пръста, за да подкрепи лудостта му.

— Каж ми какво очакваш от мен — може би да го спра насила? — попита Джили.

— Съветвам ви да не се опитвате, Фицхърст — изръмжа Джеймс, докато се закопчаваше.

Федра премести поглед от единия към другия и раменете ѝ увиснаха безсилно.

— Моля те, Джили — обърна се тя към братовчед си, — след като не си в състояние да го спреш, поне иди с него.

— Не ми трябва болнична сестра — изсъска Джеймс, който обуваше ботушите си.

— Няма страшно — ухили се Джили. — Никой няма да тръгне с вас. — Той се обърна към Федра и очите му засвяткаха гневно. — Ти да не си полудяла, Фе? Как ще те оставя тук с ранения старец и с цялата тази история около Гудфелоу?

— Всичко ще се оправи — отговори сърдито тя. — Джонатан ще ми помогне.

Джеймс и Джили се спогледаха скептично. Очевидно нямаха особено високо мнение за способностите на Джонатан.

— Не я слушайте — каза Джеймс. — Ще се оправя сам.

— Не, няма! — изкрещя вбесено Федра и затропа с крак. Вече не можеше да понася героичната мъжка арогантност и глупост. — Моля



те, Джили, след онова, което е направил дядо ми, аз се чувствам задължена...

— Ти не ми дължиш нищо, нищичко! — изфуча Джеймс и най-сетне обу единия си ботуш.

Федра застана пред Джили и го погледна умолително. Знаеше, че той не може да ѝ устои.

— Джеймс няма да се справи сам.

Джилли въздъхна примирено.

— Предполагам, че пътуването ще трае поне две седмици. — В погледа, който хвърли към Джеймс, светеше съчувствие. — Негово благородие няма да се радва много на компанията ми.

— Може да дойдете с мен или да останете тук. Както желаете. За мен няма значение. — Джеймс посегна към втория ботуш. — Но не очаквайте благодарности. Ще ви проклинам милия след милия.

— Твърде често са ме проклинали, англичанино — отвърна Джили, — и то на повече езици, отколкото знаете вие.

Разбрала, че Джили ще изпълни молбата ѝ, Федра го прегърна с безкрайна благодарност. Докато Джеймс събираше нещата си, Джили я засипа с куп съвети.

— Не прави глупости, докато ме няма. Каквото и да се случи, няма да си играеш на героиня и да правиш признания.

— О, разбира се, че няма — отговори Федра, избягвайки погледа му. Знаеше, че щеше да направи само онова, което смяташе за правилно.

— Кажи ѝ да ти обещае. — Федра се стресна. Джеймс се осмеляваше да иска обещание! Тя увери и двамата, че ще се държи прилично, но това не беше достатъчно за Джили.

— Е, добре, заклевам се да си мълча. Надявам се най-после да ме оставите на мира.

Джилли се ухили доволно.

— Хайде, момиче, излез, за да мога да се преоблека. Аз не съм толкова непринуден пред дамите като нашия скъп Джеймс. — Обърна се към него и поясни — Обикновено съм доста... сдържан.

Джеймс го погледна втренчено и бледото му лице се обагри в червенина.

Само след половин час Федра вървеше между двамата мъже към малкия обор зад къщата на Джонатан. Ратаите вече бяха оседлали

Немезис и скопения жребец на Джили.

След като я прегърна и целуна, Джили се метна на седлото. Федра изпитваше облекчение, че Джеймс изглежда доста по-добре. По лицето му не личеше ни най-малко топлота или сърдечност. Устата му беше толкова здраво стисната, че сякаш никога вече нямаше да се усмихне. Откакто бе разбрал, че сестра му е жива, изглеждаше напълно променен. Изведнъж бе заприличал на преждевременно остарял мъж, ожесточен от ударите на съдбата.

Когато посегна към юздите на Немезис, той спря за миг и я погледна неохотно.

— По всичко личи, че трябва да се сбогуваме.

Федра кимна като упоена.

— Желая ти... — Какво да му пожелае? Съмняваше се, че бъдещият му живот със сестра му ще му донесе щастие. Джулиана беше забравила миналото си и надали щеше да го познае. — Желая ти да намериш покой, Джеймс Летингтън — каза най-сетне тя. В гласа ѝ имаше дълбока тъга.

Той възседна коня си с очевидни усилия. Погледът му беше празен, но гласът му прозвуча твърдо:

— Няма да го намеря. Не и докато съм жив. — После, без да погледне Джили, пришпори коня си и препусна навън.

Минаха две седмици. След като състоянието на дядо ѝ се стабилизира, Федра реши двамата да се върнат в Блекхийт. Ала Джонатан се възпротиви.

— Дядо ви вече никога няма да стане от леглото. Не е по силите ви да ръководите сама онази огромна къща и да се грижите за един инвалид.

— Не искам повече да ви бъда в тежест — отговори му Федра.

— В никакъв случай! — Джонатан впи устни в ръката ѝ. — Това са най-щастливите дни в живота ми. Прекрасно е да знам, че сте на сигурно място под покрива на дома ми.

Федра издърпа ръката си.

— Искам дядо да прекара последните си дни в собствения си дом. — Но не му каза, че имаше и други причини да се махне. В последно време в погледа на Джонатан пламтеше страст, а тя не искаше да събужда в сърцето му напразни надежди.

Макар че Джонатан се опита да я разубеди, тя успя да се наложи и дядо ѝ бе отнесен в Хийт.

Беше септември и голямата градина беше гола и тъжна. Промяната не донесе желаното подобрение в състоянието на дядо ѝ. Положението му се влошаваше от ден на ден. Дясната, страна на тялото му беше парализирана. Говореше все по-рядко и почти през цялото време спеше. Въпреки злодеянието, което беше извършил, и болката, която беше причинил на нея и Джеймс, Федра се грижеше всеотдайно за него.

Добре, че хладните есенни ветрове бяха успокоили духовете. Федра всеки ден очакваше да дойдат да арестуват дядо ѝ и въпреки обещанието, дадено пред Джеймс и Джили, се беше приготвила да разкрие идентичността на Робин Гудфелоу. Но лондончани вече се интересуваха от други събития. Издателят на „Газет“ и Гудфелоу потънаха в актуалните политически събития. Кралят и министрите му бяха ужасени от перспективата французите да сключат договор с американските колонисти. Джесъм си плати глобата и бе освободен.

Федра се учуди на равнодушието, с което посрещна вестта за колонистите. Само преди месец щеше да изпита бурна радост — споразумението с французите беше огромно постижение за новите американци. Но в момента политическите новини не я интересуваха. Борбата за свобода, която се водеше отвъд океана, ѝ изглеждаше маловажна в сравнение със собствената ѝ съдба.

След смъртта на Хестър не беше назначена икономка и Федра пое всички задължения по управлението на големия дом. Тази прозаична работа запълваше дните ѝ и тя беше благодарна, защото нямаше сили за нищо друго. Беше обзета от безучастие, освен това постоянно беше болнава. Почти всяка сутрин ѝ се гадеше.

В началото беше смятала, че сутрешното и неразположение е последствие от преживените вълнения. Но след като един ден се огледа обстойно в огледалото, трябваше да признае, че увеличените гърди и леката закръгленост на корема не бяха причинени от болест.

Не биваше да се заблуждава повече: тя очакваше дете.

След първия шок Федра изпита гняв срещу съдбата. Колко пъти беше искала дете! Перспективата да стане майка беше единствената причина, поради която беше търпяла кратките, унизителни мигове на

близост с Евън. Но сега очакваше дете от мъжа, когото обичаше, и това не я изпълваше с радост, а само със страх.

Как щеше да реагира Джеймс? Федра се съмняваше, че някога ще може да му каже. Имаше чувството, че след като намери сестра си, той няма да се върне повече при нея. От заминаването му бяха минали само две седмици, но тя имаше чувството, че е минал поне месец. От Джили и Джеймс нямаше никаква вест. Федра напразно се питаше защо поне Джили не се беше завърнал. Не беше възможно да са загубили толкова много време, за да търсят момичето. Напразно се опитваше да прогони страха, че вероятно са я намерили в много лошо състояние, отколкото го беше описал дядо ѝ.

Тя обърна гръб на огледалото и побърза да се облече. Чувстваше се безкрайно потисната. Отиде в кабинета на дядо си и отново се почувства като натрапница. Но някой трябваше да се погрижи за плащането на сметките и да записва разходите.

Федра бе поела тази задача веднага след завръщането им в Хийт. Благодарение на точните сметки и записки на дядо си тя се справяше без усилия. Даже намери специална сметководна книга, в която Уейлин грижливо беше записвал всяка сума, дадена на мисис Линк за Джулиана Летингтън.

Когато привърши със сметките за домакинските разходи, тя реши да поразчисти чекмеджетата на писалището. С обичайната си любезност Джонатан ѝ беше предложил да се занимава с многобройните инвестиции на дядо ѝ и тя бе приела предложението му с благодарност.

Когато започна да вади документ след документ, изпита тъга. Това ли беше всичко, което щеше да остане от дядо ѝ?

Когато отново бръкна в чекмеджето, усети между хартиите нещо твърдо и хладно. Извади го и смаяно се вгледа в двете миниатюри с позлатени рамки.

На първата беше изобразена млада жена, която толкова приличаше на баща ѝ, че Федра не се усъмни нито за миг — това беше портрет на баба ѝ. Коринда Уейлин имаше светлосини очи, които Джордж Уейлин беше наследил. Ала косата, която заобикаляше нежното ѝ лице, беше светлокафява, а не червено-руса, както беше предполагала Федра.

Тя остави портретчето пред себе си. Другият портрет беше още по-интересен. Вгледа се в мускулестия млад мъж с трапчинки и войнствено вирната брадичка и въздъхна. Дядо ѝ оставяше впечатлението, че е позирал на художника с досада и недоволство. Въпреки това непознатият майстор бе уловил много точно упоритата линия около устата и тежките му клепачи. Но онова, което я смая най-много, беше косата му — златночервена грива!

Федра попила собствената си пламтящочервена коса и неволно се засмя. Колко пъти я беше укорявал за червените ѝ коси! Опита се да се засмее отново, но от гърлото ѝ се изтръгна тиха въздишка. Скри лице в ръцете си и изля поток сълзи върху издрасканата дъбова повърхност на писалището.

Отдадена на насъбралите се в сърцето ѝ чувства, Федра не забеляза, че вече не беше сама в стаята. Когато усети нежно докосване по косата си, скочи уплашено.

— Федра?

Стресната, тя вдигна глава и срещна загрижения поглед на Джонатан. Бързо изтри сълзите си и се опита да обясни:

— О, Джонатан, как ме уплашихте...

— Почуках, но вие очевидно не сте ме чули.

— Сложих глава на ръката си, за да си почина малко, и... и... — Федра млъкна рязко. Смешно беше да го лъже, след като той виждаше зачервеното ѝ лице и подутите очи.

— Мила моя! — Джонатан я гледаше с обичайната си дълбока загриженост. Изтри последните сълзи от бузите ѝ и продължи самообвинително: — Не биваше да ви позволя да се върнете в тази мрачна къща. Тук никога няма да сте щастлива.

— Нищо ми няма — отговори решително тя и се отдръпна. — Изведнъж ми стана мъчно за дядо, това е всичко.

— О, бедният ми стар приятел. Тъжно е да го гледам така. — Ала продълговатото лице на Джонатан изглеждаше по-скоро загрижено, отколкото меланхолично. — Аз... надявам се, че не ме обвинявате за случилото се онази нощ. Затова че не допуснах да кажете на Сойер истината за Робин Гудфелю.

— Естествено, че не — отговори колебливо тя и стана. — Намерих всички сметководни книги, които са ви нужни. Ето ги.

Но Джонатан не ѝ позволи да смени темата.

— Скъпа моя, изглеждате болна! Настоявам да повикаме моя лекар.

— Няма да има полза. Боя се, че болестта ми е неизлечима.

Като погледна в бледото лице на Джонатан, Федра веднага съжали за горчивите си думи. Понечи да отхвърли забележката си като глупава шега, но не можа да се пребори с буцата, заседнала в гърлото ѝ. Раменете ѝ се отпуснаха безсилно. Чувстваше се безкрайно сама. Към страха ѝ за Джеймс и загрижеността за дядо ѝ се прибави и товарът на една потискаща тайна. Сигурно щеше да полудее, ако не я признаеше на някого.

— Истината е, че съм в голямо затруднение — пошепна тя. — Струва ми се... боя се, че... ще имам дете.

По лицето на Джонатан се разля ужас. За няколко минути остана като втрещен, собственото ѝ страдание се отрази в тъмните му очи. Но не я укори с нито една дума. Дори не попита за бащата на детето.

— Сигурна ли сте? — това беше единственото, което се осмели да попита.

Федра кимна.

Джонатан нервно сплете ръце и попита тревожно:

— Ще се омъжите ли за бащата?

Федра го погледна смаяно.

— Не ми се вярва — отговори глухо тя. — Той замина.

Джонатан пое дълбоко въздух и бледото му лице почервения. Улови ръката ѝ и заговори страстно:

— Омъжете се за мен, Федра, знаете, че отдавна ви обожавам.

— Моля ви, Джонатан, не искам да чувам такива думи — извика уплашено Федра, но не беше в състояние да спре бурния поток, който неудържимо се изля от устата му. Джонатан взе и другата ѝ ръка и зацелува и двете със страст, каквато тя никога не беше предполагала у него. В очите му пламтеше копнеж и за момент Федра се размекна. Съзнаваше, че не може да се справи сама, и знаеше, че Джонатан винаги ще бъде добър към нея и към детето ѝ. Но сърцето ѝ отхвърли мисълта да го направи свой съпруг. Знаеше какво означава брак по разум. Затова се освободи от него меко, но решително.

— Не, Джонатан — заговори вразумително тя. — Не мога да се омъжа за вас. Нито вие ще бъдете щастлив с мен, пито аз с вас. Вие сте прекрасен човек и аз ви благодаря, но...

— Федра, моля ви!

— Не! — Тя изтръгна ръцете си. — Не правете живота ми потруден, отколкото и без това е, като настоявате за този невъзможен брак.

За момент в очите му лумна див блясък и Федра помисли, че ще я притисне до гърдите си. Ала червенината по бузите му бързо угасна, той сведе поглед и отпусна ръце.

— Какво ще правите тогава? — попита дрезгаво той.

— Нямам представа. Ако дядо... — Тя не посмя да довърши изречението. — Когато дядо вече няма да има нужда от мен, ще помоля Джили да ме отведе в Ирландия. Там никой няма да узнае истината за детето ми.

— Ирландия — повтори мрачно Джонатан и за момент Федра съжали, че го бе удостоила с доверието си.

— Ако продължавате да се тревожите толкова силно за мен, ще се разболеете — каза тя, опитвайки се да придаде безгрижие на гласа си. — Нали знаете, че с мен винаги се случват разни неприятни неща.

— И сега сте в лошо положение. — Гласът му прозвуча неочаквано рязко, но той се насили да ѝ се усмихне. Реакцията му беше странна и доста обезпокоителна. — Но аз ще намеря начин да ви помогна — както винаги.

Федра му беше благодарна за съчувствието, но се зарадва, когато не продължиха този разговор. Смръщил чело, очевидно размишлявайки усилено, Джонатан се сбогува бързо и си отиде, без дори да се отбие при дядо ѝ.

Докато каретата на Джонатан трополеше към изхода на имението, Федра отново се почувства сама и потисната. Този ден ѝ се стори по-черен и двойно по-дълъг от досегашните.

Вечерта остави яденето си недокоснато. Сама в просторната трапезария, тя непрекъснато вдигаше глава към тавана, където лежеше дядо ѝ и бавно гаснеше. По някое време не издържа, скочи и хвърли салфетката на масата. Наметна се с едно палто и излезе от къщата на кратка разходка.

Дните ставаха все по-кратки и небето вече беше потопено в тъмночервен здрач. Изгряващата луна осветяваше околността със слабо сребърно сияние.

Вятърът развя наметката ѝ и тя се зарадва, че се беше сетила да я сложи. Беше готова да се върне, но къщата зад нея изглеждаше толкова мрачна и негостоприемна, че реши да се разходи още малко.

Затова продължи напред и накрая се озова в близост до езерото. Храстите шумоляха, под краката ѝ се вдигаха облаци опадали листа. Когато излезе на полянката, някъде наблизко изпраця счупен клон.

За момент Федра спря и се послуша. Предположи, че е някое животно, вероятно някое от кучетата на оборските ратаи, излязло на нощна разходка.

Разтърси глава и бавно се запъти към езерото. Тази нощ то беше огромна тъмна повърхност, осветена от оскъдната светлина на луната. Колко се различаваше от обляната от слънце вода, която я беше приела с готовност в онзи летен ден.

Тогава езерото беше сребърно огледало, което отразяваше две прегърнати фигури — тя и Джеймс. Тогава любовта им беше страдна и гореща, без тайни и подозрения.

А сега... Колко краткотрайна и бегла се оказа тази любов — като малките вълни по повърхността, които умираха с изчезването на вятъра.

Федра застана на брега и се загледа във водата. Езерото беше черно и бездънно като реката Стикс, която според легендата разделя живите от мъртвите.

Спомни си всички истории за хора, останали без надежда, и влезли във водата, за да намерят покой. Говореше се, че в Темза са умрели повече хора, отколкото от чума или от едра шарка.

Федра не можеше да разбере какво намираха хората в тази река. Темза беше толкова голяма, толкова отблъскваща. Много по-добре да сложиш край на живота си в позната вода...

Тя потрепери и отстъпи крачка назад. Какви бяха тези глупави мисли? Беше грях дори да мисли за самоубийство. Сега не носеше отговорност само за себе си. Ръката ѝ се плъзна нежно по леката заобленост на корема. Да, тя носеше в себе си нов живот, който въпреки всичко беше плод на любовта, нейната и на Джеймс. Не можеше да го захвърли с лека ръка.

Отново я стресна изпрацяване на клон. Този път се уплаши, защото шумът със сигурност не идваше от животно. Приличаше по-скоро на ритник. Спомни си, че Джеймс се беше скрил точно на това



място, и в сърцето ѝ пламна абсурдна надежда. Обърна се и произнесе името му.

В следващия миг прозвуча сърцераздирателен вик.

Сякаш някой бе вдъхнал живот на сенките и от тях се оформи човешка фигура, загърната в наметка. Федра се обърна да избяга, но две корави ръце я сграбчиха и я хвърлиха във водата.

Тя падна тежко и в следващия миг студената черна вода се затвори над главата ѝ. Това предизвика шок.

Какъв студ... никога не беше усещала такъв леден студ. Водата моментално намокри роклята и тежкото палто, което я повлече към дъното. Не бе имала време да поеме въздух и водата я задави.

През първите страшни секунди под водата тя забрави всичко, на което я беше учил Джили. Размаха панически ръце и крака, но това не ѝ помогна. Неконтролираните движения само ускориха потъването.

Само веднъж успя да се издигне над водата, макар и само за миг, и да напълни измъчените си дробове с въздух.

Ръцете и краката ѝ се вледениха и тя почти престана да се движи. Болката в гърдите стана непоносима. Пред вътрешния ѝ взор пробягваха образи от живота ѝ — последният беше на загорял от слънцето езически бог с разрошена тъмна коса и огнени устни. Всичко в него беше топло, с изключение на ледените сини очи, които я пронизваха с безмилостна студенина.

Федра престана да се бори и мракът я погълна.

Федра се разтрепери и се зави до брадичката. Този пронизващ студ можеше да означава само едно — че смъртта приближаваше. Страхуваше се да отвори очи и да се озове в тъмния гроб, но клепачите ѝ се вдигнаха от само себе си.

Не видя черния мрак, от който се беше опасявала, но сивотата, в която се озова изведнъж, беше не по-малко потискаща. Постепенно мъглата се разсея и тесните каменни стени добиха очертания. Много ѝ се искаше да се върне отново в състояние то на забрава, но разумът я принуди да си спомни.

Сигурно беше спала — не можеше да каже колко дълго. И беше сънувала лятото, което бе прекарала с Джеймс изпълнено с ослепителна светлина, която я отклони от правия път и тя се изгуби...

Федра се намръщи неразбиращо. Къде се намираше? Погледът ѝ се плъзна по помещението, което приличаше на килия, и спря върху железната решетка на прозорчето високо в стената. На вратата също имаше прозорче с решетка. Изведнъж истината проблесна в съзнанието ѝ.

Бедлам. Тя беше затворена в Бедлам.

Федра простена и се обърна на другата страна. Всяко мускулче от тялото я болеше, но най-страшна беше болката в корема. Тя се опря на ръце и се опита да седне.

От напрежение ѝ се зави свят, затова се отпусна назад и се опита да забрави и заедно с това да си спомни. Намираше се в Бедлам от нощта, когато беше паднала в езерото. Колко време беше минало оттогава? Две седмици? Или три? Месец? Не можеше да каже със сигурност.

Спомняше си за чудодейното си спасение — един от оборските ратаи я бе извадил от езерото. Всъщност не, не си спомняше, така ѝ бяха разказали. Когато я извадили от водата, се държала като безумна и местният съдия разпоредил да я отведат в Бедлам и да я сложат в отделението на самоубийците. Никой, дори Джонатан, не ѝ повярва, че

не се е хвърлила в езерото по своя воля, а някой я е бутнал. Изобщо ситуацията беше много странна. Досега беше вярвала, че никой не може да бъде затворен в лудница или болница без съгласието на родителите си.

Всеки ден чакаше някой да дойде и да издейства освобождаването ѝ. Да, за всичко това си спомняше съвсем ясно. Но денят, когато бе рухнала в килията си, почти се бе изличил от съзнанието ѝ.

Федра се опита да размисли. Посетителите. Онази стара вещица Белда, надзирателката, за пореден път доведе в килията ѝ посетители; глупака Артър Денби и метресата му Кармел. А после се появи Джонатан с ужасната новина, че не може да я освободи от затвора. Когато той си отиде, тя се опита да хапне нещо, за да не навреди на детето си.

Кашата! Кашата ѝ е била отровна! Федра пое дълбоко въздух. Как бе могла да забрави болката, която едва не я разкъса! Сега си я спомни и стомахът ѝ отново се преобърна.

Тя отвори очи, седна на нара и обхвана с две ръце корема си.

Ръцете ѝ се вцепениха и тя заподозря, че се е случило нещо страшно. С мъка опипа корема си, отначало бавно и внимателно, после бързо и с отчаяната надежда да усети някакъв признак на живот. Но не усети нищо, освен болезнена празнота. Отвори уста и отчаяният ѝ вик отекна в каменните стени.

Зад решетката се появи брадатото лице на Белда.

— Престанете с този адски шум. Какво ви стана пък сега?

— Детето ми... — изхълца Федра, обзета от безумната надежда да чуе, че подозрението ѝ е било напразно.

Ала подигравателният смях на Белда само го потвърди.

— Пометнахте — обясни тя. — И това е добре. На света има предостатъчно копелета.

Федра нададе вик, в който нямаше нищо човешко. Дори не разбра, че беше извикала самата тя. Искеше да стане и да протегне ръце през решетката, за да издере очите на Белда, в които святкаше омраза, но се олюля и падна тежко на дъските.

Белда изчезна от прозорчето, мърморейки:

— И тази се опитва да ни убеждава, че не била луда...

Но Федра не я чу. Заровила лице в мръсната възглавница, тя избухна в отчаян плач.

Риданията, които разтърсваха тялото ѝ, сякаш никога нямаше да престанат. Когато сълзите най-сетне пресъхна, тя вече не чувстваше нищо. Душата ѝ беше празна като тялото. Със смъртта на нероденото ѝ дете бе загубила и непоколебимата си воля.

Тя престана да брой часовете. Гълташе яденето си като стара парцалена кукла и не реагираше на грубите думи на Белда. След няколко дни с учудване усети приток на сили: сякаш тялото ѝ бе взело връх над волята ѝ да умре.

Една сутрин, докато Федра безучастно се взираше в стената, Белда влезе в килията и ѝ хвърли някаква рокля.

— Облечете това.

Федра не ѝ обърна внимание.

— Казах да облечете това. — Федра вдигна роклята от пода и я изтърси. — Не ме ли разбирате? Днес ви освобождават.

Федра обърна лице към стената.

— Оставете ме сама.

Но Белда вече беше започнала да разкопчава роклята ѝ.

— Омръзнаха ми глупостите ви. Честно казано, горя от нетърпение да ви видя гърба. В Бедлам нямаме нужда от изискани дами.

Без да се колебае, тя смъкна роклята от гърба ѝ и Федра потръпна от допира на грубите ѝ ръце. Твърде често ги беше усещала върху себе си и знаеше, че не я очаква нищо добро. Затова облече роклята сама.

— Не мога да разбера защо изведнъж решиха да ви освободят — ръмжеше Белда. — Като че не им беше достатъчно да пуснат онази, бясната, та ще излезете и вие.

Федра не показа ни най-малък интерес, но Белда продължи да ругае.

— Онази, дето си въобразяваше, че била Мария-Антоанета, изчезна само преди няколко дни. Нямам представа как го е направила. Вероятно някой от посетителите ѝ е помогнал. Понякога се питам кои са лудите — онези, дето са затворени тук, или хората, които се разхождат отвън.

Клатейки глава, тя напусна килията. Федра се сети, че дори не бе запитала кой ще дойде да я посети. Със сигурност не беше дядо ѝ — доколкото си спомняше, той беше умрял.

В сърцето ѝ се появи искрица надежда. Първото истинско чувство, което пробди стената, издигната от самата нея. Джеймс. Възможно ли беше да се е върнал?

Надеждата ѝ бе разрушена с един удар, когато вратата се отвори и в килията влезе Джонатан. Хлътналото му лице беше силно зачервено и Федра разбра, че това не беше само от хладния есенен въздух. В очите му имаше трескав, триумфален блясък.

Той улови ръката ѝ.

— Дойдох да ви отведа вкъщи, мила моя.

Федра го погледна равнодушно, но той сякаш не забеляза липсата на благодарност. Загърна раменете ѝ с топло палто и тя потръпна от допира на влажните, треперещи ръце.

— Елате. Искам по-бързо да излезем от това ужасно място.

Макар че се олюляваше, Федра отказа да се опре на ръката му. Той я изведе през главния вход на Бедлам, но картината, която се разкри пред очите ѝ, не я уплаши като първия път — отворените уста, празните погледи, измършавелите ръце, които се протягаха към посетителите. Федра си спомни какво бе казала Белда за Мари и изпита кратко задоволство. Радваше се, че момичето бе успяло да избяга. Където и да беше сега, със сигурност се чувстваше по-добре, отколкото в този ад.

Когато излязоха на улицата, Федра беше изтощена до крайност. С мъка се покачи в чакащата карета на Джонатан и падна на възглавниците. През първите дни в Бедлам копнееше да види небето и да усети слънчевите лъчи върху кожата си, но сега се уплаши от светлината като ранено животно.

Каретата напредваше твърде бавно. След известно време Федра се надигна и погледна през прозореца. Когато разбра, че се движат към вътрешността на града, където цареше оживено движение, изпита нещо като гняв.

— Джонатан, това не е пътят за Хийт.

— Знам. Отиваме в моя дом. — Той избегна погледа ѝ и Федра повярва, че знае причината.

— Докато съм била в Бедлам, дядо ми е починал, нали? — попита тихо тя.

— Н... не. — Джонатан направи трескав жест. — Но положението му е безнадеждно. Сега вие се нуждаете от помощ и аз ще се грижа за вас — както съм правил винаги.

Федра понечи да протестира, но начинът, по който Джонатан я гледаше, беше повече от смуцаващ. Въпреки това не можеше да се съгласи с него.

Той се наведе към нея и стисна ръката ѝ.

— В Хийт никога няма да сте щастлива. Соьер ви пренебрегваше безобразно... на света има толкова злини, а той не се опита да ви предпази. Първо лорд Евън, после онази Хестър Сиърли, а накрая и проклетият маркиз! Най-лошият от всички.

Федра се подразни, че беше споменал името на Джеймс редом с мисис Сиърли и Евън, и в същото време изпита страх. Напрегна ума си и разбра: Евън и мисис Сиърли бяха мъртви. Но Джеймс...

Тя усети пробождане в сърцето.

— Чували ли сте нещо за маркиза, Джонатан?

— Ами да. Той е отново в Лондон — отговори сухо Върнел.

Джеймс беше в Лондон! И сигурно се забавляваше, докато тя едва не полудя и загуби общото им дете.

— Защо не е предприел нищо, за да ме освободи? — попита невярващо тя.

— Няма от какво да се притеснявате, скъпа. Аз съм единственият, който знае къде сте.

Федра усети как при тази забележка я побиха ледени тръпки, но не можа да си обясни защо.

— Джонатан! — изрече тя с необичайно остър глас. Можеше ли да разчита на отзивчивостта му? — Но аз трябва да видя Дж... да видя маркиз дьо Верне.

— Може би някой ден... — Джонатан милваше ръцете ѝ. — Някога ще го поканя.

На пръв поглед в движенията и думите му нямаше нищо обезпокояващо. Въпреки това Федра усети как в сърцето ѝ се надигна необясним страх. Отначало се опита да го потисне. Не, всичко беше наред. Това беше Джонатан, спокойният, сериозен приятел. Толкова

отдавна беше част от живота ѝ. Надежден и безобиден като книгите или писалището ѝ.

Въпреки това... когато целуна ръката ѝ и устните му опариха кожата ѝ, тя се отдръпна. Когато каретата спря в поредното задръстване, дори се премести към вратата.

— Много мило от ваша страна, Джонатан, че искате да се погрижите за мен, но аз имам нужда от усамотение. Предпочитам да взема файтон и да се прибера в Хийт.

Тя посегна към вратичката, но той беше по-бърз. Сграбчи ръката ѝ и я натисна обратно на седалката. Федра остана много изненадана от силата му. Отвори уста да изкрещи, но той притисна длан върху устата ѝ и едва не я задуши.

— Трябва да сте спокойна, скъпа моя — изрече нежно той. — Вълнението ви вреди... Знаете, че аз няма да допусна да ви се случи нещо лошо.

Каретата потегли отново. Сърцето на Федра биеше като безумно.

Беше толкова изненадана от станалото, че нямаше сили да се раздвижи, камо ли да се отбранява. Докато Джонатан притискаше устата ѝ, тя се вгледа в лицето му. Защо беше толкова сляпа? След няколко седмици, прекарани сред лудите в Бедлам, трябваше веднага да разпознае лудостта в тъмните очи на стария си приятел.

Докато Джонатан я водеше през тихата си къща, като я стискаше здраво за лакътя, тя се стараеше да не губи самообладание. Къде бяха слугите? Къде беше старата братовчедка на Джонатан, която сигурно щеше да ѝ помогне? Къщата изглеждаше абсолютно празна. Федра съжали, че не се бе обърнала за помощ към кочияша или към някой минавач. Но сега беше твърде късно. По-добре да мисли как да се измъкне.

Джонатан я въведе в помещение, което ѝ беше абсолютно непознато. Обзавеждането беше съвсем различно от другите стаи и дори сега, посред бял ден, горяха газени лампи. В средата се издигаше разкошно легло с балдахин и прозирни завеси.

Позлатената тоалетка беше отрупана с нещата, които караха всяко женско сърце да бие по-бързо: парфюми, ветрила с дръжки от слонова кост, препълнена кутия за скъпоценности. Вратите на гардероба бяха отворени и разкриваха дълга редица рокли.

Джонатан скръсти ръце под гърдите си и очаквателно присви очи. Федра потърка ръце. Беше свела поглед, за да не покаже какъв ужас изпитваше. На всички четки бяха гравирани инициалите ФБ. Отначало не откри смисъл в тях, но после разбра: ФБ означаваше Федра Върнел. Ако беше жена на Джонатан, това щеше да е монограмът ѝ. Огледа разкошно обзаведената стая и разбра, че Джонатан я беше подготвял дълго време за нея.

Тя погледна съжалително стария си приятел и потисна желанието си да падне на леглото и да се разплаче. Точно сега не биваше да изпада в истерия. От това нямаше да има полза нито за нея, нито за него.

Той се приближи и я погледна с надежда.

— Харесва ли ви?

— Пре... прекрасно е — измънка Федра.

— Цяла година съм го правил.

— О, Джонатан — осмели се да възрази тя, — преди една година още бях съпруга на Евън.

Меката му усмивка я разтрепери.

— Това не беше особено трудно — обясни той. — Евън беше безогледен ездач, жесток към конете и към хората. След като ми разказахте какво е направил с книгите ви, реших, че повече няма да ви измъчва. Трябваше да се намеся и се намесих.

— Но смъртта на Евън беше злополука — възрази дрезгаво Федра.

— Не съвсем, скъпа моя. О, да, той сам беше виновен за смъртта си. Аз само го подтикнах да излезе на езда и предложих посоката. Когато стигнахме до каменната стена, аз се обърнах, но той прояви лекомислие и се опита да я прескочи. Плугът го чакаше. Но, както казах, всичко стана по негова вина.

Джонатан говореше за планираното убийство, сякаш беше нещо съвсем естествено. Федра закри очите си. Това беше кошмар, от който не можеше да се събуди.

— Очаквах, че всичко ще се подреди според желанията ми — продължи с въздишка Джонатан и в гласа му звънна обвинение.

— Но тогава вие започнахте да пишете статии под името Гудфелоу. Мразех това ваше занимание. Знаех, че онази стара жена ще ви разкрие, и чаках със страх този ден.



— Каква стара жена? — попита с треперещ глас Федра.

— Онази Хестър Сиърли, естествено. Тя вечно душеше в стаята ви. Ужасна личност. Колко пъти казвах на Сойер да я уволни.

Но дядо ѝ не му е обърнал внимание. Никой никога не обръщаше внимание на Джонатан, включително и тя. Може би тъкмо там е причината, каза си с болка Федра. Усети как коленете ѝ омекнаха и се отпусна на стола пред тоалетката. Макар че се страхуваше да чуе следващите му признания, тя знаеше, че беше по-добре да го остави да говори. Поддържаше я плахата надежда, че някой — може би слуга или старата братовчедка, — ще се върне вкъщи и ще ѝ помогне.

— Значи Хестър е знаела кой е Робин Гудфелоу? — Федра се учуди на спокойния си глас. Все едно разговаряше с Джонатан на масата за чай. Както някога.

— Да, Хестър намери ръкописите ви и поиска пари, за да мълчи. Първо решила да иде при Сойер, но знаеше колко съм привързан към вас, затова дойде при мен.

Федра си спомни нощния разговор между Хестър и непознатия мъж в градината. Значи това е бил Джонатан, не Джеймс. Тя разтвори едно ветрило с надеждата, че ще ѝ помогне да скрие нервността си.

— Тогава ли решихте да я убиете?

Джонатан я погледна засегнато.

— Не съм искал да я убия, скъпа. Плащах ѝ редовно, за да мълчи. Само че тя беше прекалено алчна. Всеки път повтаряше, че това било само началото. Знаех, че не мога да разчитам на нея и че няма да ни остави на мира. Грешката беше само нейна.

Един ден бяхме в кухнята и когато се обърна с гръб към мен, разбрах, че трябва да направя нещо, за да спра тази алчна вещица. Край печката видях няколко цепеници. Една от тях ми се стори много подходяща.

Федра потрепери от ужас. Джонатан очевидно се гордееше със себе си.

— Никога в живота си не съм бил толкова бърз. Но тогава се сетих, че трябва да представя случилото се като злополука или самоубийство. Затова я отнесох на тавана и я хвърлих от прозореца.

Федра бързо отмести поглед. Трепереше с цялото си тяло. Джонатан сложи ръка на рамото ѝ.

— Такова облекчение изпитах, когато спряхте да пишете. Но най-страшното бяха бунтовете и Джесъм. Подслушах го в кафенето, когато заплаши, че ако го арестуват, ще разкрие кой е Робин Гудфелоу... за да спаси мръсната си кожа.

Федра мрачно си помисли, че Джесъм е имал късмет. Беше цяло чудо, че Джонатан не е посегнал на живота му. Внезапно в ума ѝ проблесна ужасяваща мисъл и тя скочи.

— Вие! Вие сте откраднали ръкописите ми, подпечатали сте ги с печата на дядо ми и сте ги предали на Джесъм.

Обвинението го развълнува.

— Това беше единственото, което можех да направя. Иначе трябваше да убия Джесъм. Мразех мисълта, че ще обвиня Сојер, но вашето щастие беше преди всичко друго. Бях готов да унищожа всеки, който заплашва сигурността ви.

Федра му обърна гръб. Страстта в думите му я уплаши. Пристъпи към прозореца и дръпна завесите с надеждата да види улицата или поне градината. Вместо това за рамката на прозореца беше закрепена дървена стена, на която беше нарисувана гора. Значи и тук беше затворница като в Бедлам — само дето надзирателят ѝ беше луд. Тя стисна ръце в юмруци, защото беше готова да заудря истерично по дървото.

Джонатан застана зад нея и помоли:

— Не се отвръщайте от мен, Федра. Трябва да разберете, че правех всичко за ваше добро. Никога не бих ви наранил. Най-трудното от всичко беше да ви помогна да се отървете от детето.

Федра спря да диша. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Джонатан...

Той изобщо не обърна внимание на плахата ѝ молба да сложи край на тези ужасяващи признания и да ѝ каже, че всичко това е било само лош сън.

— Смятах, че студената вода ще е достатъчна. Че шокът иде убие бебето. Знаех, че плувате отлично и няма да се удавите, пък и нали бях наблизо. — Той поклати загрижено глава. — Но не успях. Знаех, че щом оздравеете, ще се върнете в Ирландия, затова реших, че е най-добре да ви затворя някъде, докато реша какво да правя.

Федра с ужас, си спомни как Джонатан многократно ѝ беше разказвал, че давал щедри дарения на различни благотворителни

организации. Соьер Уейлин постоянно го упрекуваше, че хвърля парите си на вятъра. Сигурно между тези благотворителни заведения е бил и Бедлам.

— Давате ли пари за Бедлам?

— Разбира се, че давам. Затова не ми беше трудно да уредя приемането ви там. Надявах се да загубите детето си по естествен път, но не стана. Тогава не ми остана друг изход, освен да сложа в кашата ви една билка... На всяка цена трябваше да ви освободя от детето на греха.

Федра захвапа кокалчетата на пръстите си толкова силно, че потече кръв. Не изпитваше гняв към мъж, който бе убил детето ѝ, само ужас от жестоката логика на този болен мозък.

Джонатан направи крачка към нея и тя се отдръпна рязко. Но той само помилва бузата ѝ.

— Сега трябва да забравите всичко, Федра. Тук сте на сигурно място. Никой няма да ви намери.

О, не, изплака вътрешно тя, това не може да е вярно. Джеймс. Нали Джонатан беше споменал, че Джеймс е питал за нея? Тя сведе глава, за да не издаде единствената си надежда, но Джонатан отгатна мислите ѝ с наивната сигурност на лудия.

— Никой — повтори той. — Дори маркиз дьо Верне. Аз ще се погрижа да го обезвредя.

Сърцето ѝ заби като безумно. Страхът я давеше.

— Какво ще направите?

— Не се притеснявайте. — Той я целуна бегло по устата. — Сега трябва да си починете. Изглеждате изтощена.

Когато Джонатан се обърна да излезе от стаята, Федра понечи да се хвърли върху него, но бързо разбра, че няма да постигне нищо. Трябваше да остане спокойна. Животът на Джеймс зависеше от поведението ѝ. Джонатан замисляше нещо и Джеймс със сигурност щеше да се хване на въдицата му. Никой не подозираше винаги любезния и притеснителен Джонатан. Евън и Хестър Сиърли вече бяха платили с живота си за доверчивостта си.

Федра преодоля отвращението си и улови ръката му.

— Джонатан... искам да ви помогна да унищожите маркиза.

Той стисна ръката ѝ със снизходителна усмивка.

— Няма да го допусна. Не искам да се вълнувате.

— О, но аз го мразя! — Страхът придаде искреност на думите ѝ. — Той ме прелъсти и изчезна. Ако ми откажете, никога няма да си възвърна душевния мир... и да бъда щастлива с вас.

В челото на Джонатан се връза дълбока бръчка. Сърцето ѝ спря да бие. Дали щеше да го измами? Сигурно не. Но той кимна сериозно и каза:

— Много добре, мила. Ще ви кажа, когато се стигне дотам.

— Джонатан! — извика умолително тя, но той вече бе излязъл от стаята и заключваше отвън.

Федра не успя да запази самообладание. Задърпа бравата, но бързо разбра, че няма смисъл. Хвърли се към прозореца, заудря с юмруци по дървото, после се опитала разхлаби летвите. Напрасно. Очевидно Джонатан се беше погрижил да не оставя в стаята ѝ нищо, което би ѝ помогнало да се освободи.

Беше направил всичко необходимо, за да я отдели от света. Нямаше никаква възможност да избяга от помещението или поне да обърне вниманието на някого върху себе си. Значи можеше само да чака — ако и тя не полудееше, преди Джонатан да се върне.

Федра се върна мислено в миналото, опитвайки се да разбере с какво беше допринесла за лудостта на Джонатан. Дали беше събудила в сърцето му фалшиви надежди, като беше рискувала живота си за него, докато той боледуваше от едра шарка? Дали се беше държала с него твърде приятелски? Или твърде студено? Дали щеше да бъде по-добре или по-лошо, ако беше...

Тя се отпусна на леглото и скри лице във възглавниците. Не можеше да си представи, че я очаква нещо още по-страшно. Нямаше представа колко часа бяха минали, преди щракването на вратата да възвести завръщането на Джонатан.

Когато вдигна глава да го погледне, Федра видя лицето си в огледалото. Лицето ѝ беше смъртнобледо, косата ѝ ужасно разрошена. За разлика от нея Джонатан беше безупречно облечен, с пригладени коси. Всеки, който ги видеше, щеше да сметне, че лудата е тя, а не той, и тя не можеше да му се сърди.

— Време е мила моя — проговори сериозно Джонатан и учтиво ѝ подаде ръка, за да я придружи надолу по стълбата.

Отведе я в малкия салон. В камината гореше огън, докато останалата част от къщата беше тъмна и тиха. Свещниците бяха

подредени акуратно и помещението сякаш беше приготвено за траурна церемония.

— Маркизът ще дойде много скоро — каза Джонатан. — Съобщих му, че имам вест от вас.

Федра с мъка скриваше страха си. Първо трябваше да узнае какво беше замислил Джонатан, за да си състави някакъв план. Той я отведе до бюфета и ѝ показа голяма кристална кана, която изглеждаше пълна с вода.

— Чист витриол — обясни с усмивка той. — Разреших я малко и я добавих към това вино.

Джонатан вдигна една пълна гарафа.

— Подлите търговци постоянно го правят, за да придадат на жалките си вина по-добър цвят и по-голяма плътност. В тази гарафа има малко повече от нормалното. Негово благородие ще умре от несръчно обработено испанско вино.

Федра се вгледа страхливо в стъклената гарафа. Виното беше наситено червено и искреше. Смъртта беше скрита в толкова примамлива форма...

Джонатан нареди гарафата и чашите на масичката за чай и посегна към ръката ѝ.

— Вие ще чакате в съседната стая зад вратата. Оттам ще можете да видите всичко. Много скоро ще получите удовлетворение, мила моя.

Очите му заблестяха и той добави:

— Смъртта ще бъде много мъчителна, но маркизът ще получи само онова, което заслужава. Тогава вече никой няма да стои на пътя ни, любов моя.

Когато Джонатан вдигна ръка да я помилва по бузата, Федра потрепери от отвращение. Зарадва се, когато той я поведе към трапезарията. Надяваше се да затвори вратата, за да може тя да се измъкне през някой от високите прозорци и да предупреди Джеймс. Ала Джонатан я наблюдаваше постоянно — дали защото ѝ се възхищаваше, или защото ѝ нямаше доверие, Федра не знаеше: Каквато и причина да имаше, той не я изпусна от очи пито за миг, макар че трябваше да чакат почти половин час.

Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Най-сетне някой почука силно на входната врата. Джонатан вдигна пръст към устните си, за да ѝ даде да разбере, че не бива да се издава, и затвори вратата към

трапезарията. Тя чу бързите му стъпки да се отдалечават към входната врата.

Федра се обърна рязко, макар да знаеше, че вече е твърде късно. Дори да успееше да се измъкне през някой прозорец и да заобиколи къщата, нямаше да настигне Джеймс.

Когато чуکہ Джонатан се завръща, тя отвори предпазливо вратата и надникна в салона.

Извърнат назад, Джонатан покани госта си:

— Влезте и се стоплете пред камината. Ще ви предложи и чаша вино.

Появи се Джеймс, нетърпеливо сваляйки ръкавиците си. Сърцето на Федра се сви от страх, но радостта да го види отново беше още по-силна.

Без да съзнава какво прави, тя нададе силен вик, отвори вратата и се втурна към него. Хвърли се в ръцете му и погледна дълбоко в смаяните му очи.

— Федра! Слава богу — проговори задавено той. — Едва не полудях. Толкова време те търсих...

Тя се притисна към силните му гърди и от устата ѝ потекоха несвързани думи.

— Джеймс, бъди нащрек. Джонатан... той е луд... той...

Ала Джеймс нямаше време да разбере смисъла на думите ѝ, защото тъжният глас на Джонатан я прекъсна:

— Не биваше да правите това, Федра. Сега всичко стана много по-трудно.

Без да я пуска, Джеймс се обърна. Слава богу, думите ѝ го бяха накарали да застане нащрек. Федра успя да види как извади отнякъде шпага. Острието блесна, но блясъкът му не беше по-смъртоносен от фанатичните искри в очите на Джонатан.

С невероятно спокойствие, Джеймс отстрани Федра и проговори учтиво и дори приятелски:

— По-добре оставете оръжието, мистър Върнел.

Джонатан направи крачка към него и очите му засвяткаха диво. Федра знаеше, че той ще прониза Джонатан, и застана пред него, за да го защити.

Джеймс я бутна настрана и изсъска в ухото ѝ:

— Махни се оттук! — В следващата секунда Джонатан нанесе удар. Но Джеймс беше по-бърз. Избегна удара и се скри зад високото кресло. Федра следеше сцената с разширени от ужас очи.

Защо Джеймс не изваждаше шпагата си? Погледът ѝ се стрелна към мястото, където трябваше да виси оръжието му, и сърцето ѝ спря да бие. Джеймс беше дошъл невъоръжен!

Отчаяна, тя опита да спре Джонатан. Но той я блъсна така брутално, че тя се строполи върху масичката за чай. Чашите и гарафата паднаха и отровното вино оцвети килима в кървавочервено.

Джеймс се отдръпна по-далеч от смъртоносното острие. Джонатан нападнаше като бесен.

— Негодник! — крещеше той и гласът му пресекваше от хълцания. — Вие... веднъж наранихте Федра, но никога повече няма да го направите. Аз ще я закрилям — както винаги съм правил.

Той нанесе нов удар, но Джеймс успя да го избегне.

Федра успя да се изправи и видя, че Джеймс стоеше на средата на стаята.

— Успокойте се, Джонатан — помоли меко той. — Хайде да обсъдим случая на спокойствие.

Джонатан се хвърли напред и този път шпагата улучи палтото на Джеймс.

Джеймс отстъпи към бюфета. За да спре връхлитащия Джонатан, той грабна кристалната кана и я изля върху лицето му.

Лудият нададе ужасяващ вик и изпусна шпагата. Свлече се на колене и заудря очите си като обезумял.

— Какво стана? — попита задъхано Джеймс. В погледа му се четеше ужас и объркване.

— Киселина — отговори кратко тя и посочи каната, която Джеймс все още стискаше в ръката си. — В каната има киселина.

Джеймс изруга ядно и остави каната на бюфета. Хвърли се към Джонатан и се опита да го притисне към земята и да му попречи да издере обгореното си лице.

— Вода! Веднага донеси студена вода! — заповяда глухо той.

Федра стоеше като вцепенена.

— Тичай, по дяволите! — изрева той и Федра изскочи от стаята.

Часове по-късно следите от борбата в салона все още не бяха разчистени. Отровното вино беше образувало голяма червена локва на килима, никой не се беше погрижил да изправи преобърнатата маса и да събере чашите. Джеймс седеше на ръба на дивана, скрил лице в ръцете си. Очакваха да се върне лекарят, който преглеждаше Джонатан.

Федра се премести по-близо до Джеймс и сложи ръка върху неподвижното му рамо. В стаята се чуваше само пращенето на огъня в камината.

— Сляп — прошепна задавено Джеймс. — По дяволите, той ще остане сляп!

Федра приглади влажните кестеняви къдрици от челото му.

— Ти не си виновен. Нямахме как да знаеш, че в каната има витриол. Джонатан сам я е напълнил, не ти.

— Нещастникът е луд. Аз исках само да го спра, не... — Джеймс млъкна рязко и се изправи.

Федра напразно се опита да преглътне заседналата в гърлото и буца. Ето какъв беше мъжът, когото някога беше смятала за безчувствен. В сърцето на Джеймс Летингтън бушуваше истинска буря от дълбоки и искрени чувства.

Когато откъм входа се чу шум, двамата се обърнаха като по команда от вратата, където трябваше да се появи лекарят.

— Джейми? — извика някой с ясно изразен ирландски диалект. Вратата на салона се отвори с трясък и на прага застана висок, слаб мъж с разбъркана тъмна грива.

— Джеймс? Къде изчезна, по дяволите? Чаках те цяла вечност.

Като видя Федра, Джили спря като закован.

— Фе? Божичко, Фе! — Хвърли се към братовчедка си и я грабна в прегръдката си, шепнейки нещо неразбрано. За малко да я задуши. — Майчице, Фе! Вече бях готов да повярвам, че този път онази с косата наистина те е отнесла.

Федра се засмя през сълзи и отговори, че все още се радва на добро здраве. Джили я хвана за раменете и я раздруса здраво.

— Как посмя просто да изчезнеш? Какво си въобразяваше? Знаеш ли какъв страх брахме за теб? Къде беше, по дяволите?

Федра отстъпи крачка назад и лицето ѝ потъмня.



— Това е дълга история — отговори с нежелание тя. Не беше сигурна, че някога ще събере достатъчно сили да им разкаже подробностите.

Погледът на Джили се плъзна изпитателно към напрегнатото лице на Джеймс. След като постави преобърнатата маса на мястото ѝ, той попита възбудено:

— Какво, за бога, е станало тук? Къде е Джонатан? — И продължи, без да дочака отговор: — Вижте, явно е, че няма да си тръгнем скоро оттук. Джулиана е навън, в каретата. Ще ида да я доведа.

— Джулиана! — извика зарадвано Федра. В цялото вълнение на последните часове беше забравила да попита Джеймс намерил ли е сестра си. Ала преди да е попитала за подробности, Джеймс изфуча на Джили:

— Защо си я довел тук?

— А какво според теб трябваше да направя? Не можех да я оставя сама, след като ти изведнъж изчезна, без да ми кажеш какво възнамеряваш.

Джеймс сърдито му обърна гръб.

— Добре де, доведи я — съгласи се неохотно той.

Когато Джили излезе бързешком от салона, Федра се обърна възбудено към Джеймс:

— Значи си я намерил? И как беше... искам да кажа, как е тя?

— Ей сега ще я видиш.

Ожесточението в гласа му ѝ каза всичко. Треперейки, тя зачака връщането на Джили.

Когато братовчед ѝ влезе в салона, на ръката му висеше дребно, слабичко момиче. Русата коса и празните сини очи бяха почти закрити от качулката на наметката ѝ.

Поздравителните думи заседнаха в гърлото на Федра и тя зяпна момичето, сякаш виждаше пред себе си призрак.

— Фе — проговори сериозно Джили, — ще позволиш ли да ти представя мис Джулиана Летингтън?

Федра го бутна грубичко настрана и отметна качулката на момичето, за да види по-добре треперещото бледо лице.

— Велики боже! — изплака тя. — Това е Мари!

В камината гореше буен огън и в музикалния салон беше приятно топло. Помещението беше осветено от десетки свещи и двойката, която седеше пред спинета, се виждаше ясно. Джили пееше със забележително добър тенор ирландска балада и не откъсваше поглед от крехката млада жена до себе си, която плахо беше свела глава. Федра я познаваше под името Мария-Антоанета.

Откакто я бе видяла за последен път в ада на Бедлам, външността ѝ беше променена до неузнаваемост. Косата ѝ беше грижливо изчеткана, носеше красива рокля. Ала все още беше много слаба и очите ѝ светеха като на безпомощно дете. Понякога Федра имаше чувството, че Джулиана все още си въобразяваше, че е кралицата на Франция.

Федра загърна раменете си с топъл шал. Двамата с Джеймс седяха в по-хладната част на музикалния салон и наблюдаваха другата двойка. Федра седеше в едно високо кресло, докато Джеймс ходеше напред-назад пред нея и често-често поглеждаше с мрачна физиономия към двамата на спинета. Вчера се бяха върнали в Хийт, но той все още беше напрегнат. Федра не беше сигурна дали любимият ѝ страда повече от чувствата си спрямо стареца, който лежеше в стаята си на втория етаж и упорито се бореше за живота си, макар че не можеше нито да говори, нито да се движи, или от присъствието на сестра си, която дори не го познаваше.

Джулиана си спомняше, че някога е имала брат, но не беше способна да свърже спомена за младия мъж с гореща кръв с този грамаден непознат с корави черти на лицето, който ѝ вдъхваше страх.

Джили спря да пее и поведе пръстите на Джулиана по клавишите. Джеймс изкриви уста, но преди да се ядоса, си спомни какво беше обещал на Федра.

— Когато намерихме вилата, от мисис Линк и Джулиана нямаше и следа. Селяните ни казаха, че мисис Линк починала преди година. Подлият ѝ племенник прибирал парите, които изпращал дядо ти.

Когато му поискахме сметка, ни разказа някакви глупости за роднини, които отвели Джулиана в Северна Шотландия.

Той въздъхна тежко.

— С Джили трябваше да търсим дълго, докато разберем, че Джулиана е попаднала в ада.

Джеймс бе описал Бедлам толкова точно, че Федра не се осмели да каже нещо. В паметта ѝ отново се появиха страшни, болезнени картини. Джеймс очевидно знаеше какви чувства я вълнуваха, защото мрачното му изражение се смекчи. Посегна към ръката ѝ, но изведнъж спря. Отново заходи напред-назад, хвърляйки неодобрителни погледи към Джулиана и Джили.

— Бедлам беше... — Федра помълча малко и продължи колебливо: — Би било ужасно, ако настанят Джонатан в онова ужасно място.

— Няма да попадне там, бъди сигурна в това. Уредил съм да се грижат за него в собствения му дом.

Федра знаеше, че Джеймс е говорил с лекаря, който се грижеше за Джонатан, но не смееше да го попита.

— Дали ще се възстанови?

— Не! — Джеймс напразно се опитваше да скрие зад гнева си чувството за вина. — Нито зрението, нито умът му ще се възстановят. Когато го оставих, витаеше в своя собствен свят и ти говореше, сякаш си до него.

Устните на Федра затрепериха.

— Той е щастлив... макар и по свой начин — опита се да я успокои Джеймс. — Склонен съм да смятам, че е даже по-щастлив от нас, защото ние сме изправени лице в лице с жестоката реалност. И друг път съм си мислил, че е по-добре да съм луд или мъртъв, вместо да живея и да гледам как...

Той млъкна и отново погледна мрачно към сестра си.

— Ан никога не е била особено умна, но беше нежна и чувствителна. Имаше талант да рисува и вдъхваше живот на порцелана. А сега е загубила не само таланта си, но и... — Треперещият му от болка глас пресекна. — Исусе! Та тя дори не знае кой съм!

Федра преглътна мъчително и си пожела да можеше да го утеши. Ала когато Джулиана стана от спинета, Джеймс вече се беше овладял.

Джали я водеше за ръка като малко дете. Федра изпита чувството, че младата жена щеше цял живот да върви подир братовчед ѝ като послушно дете, но Джали не проявяваше никакви признаци на нетърпение. Федра никога не беше виждала необуздания си братовчед толкова нежен и го гледаше трогнато.

— Джали казва, че е време да си лягам. — Въпреки детското поведение, очите на Джулиана бяха ясни. Това беше знак, че се чувства по-добре. Тя направи реверанс пред Федра. — Лека нощ, милейди.

Джулиана беше готова да се оттегли, но Джали я задържа и едва забележимо кимна в посока към Джеймс. Макар и със страх, младата жена се приближи до мрачния си брат. Джали беше плътно до нея. Федра видя изпълнения с болка поглед на Джеймс и отчаяно поклати глава.

— Лека нощ, сър — пошепна Джулиана и излезе бързо от салона.

Джали се усмихна тъжно на Джеймс и понечи да я последва, но Джеймс го спря.

— Трябва да говоря с теб. — Обърна се към Федра и добави: — Всъщност и с двама ви.

Джали учудено вдигна вежди, но не възрази. Позвъни на Луси и я помоли да се погрижи за мис Джулиана. После се отпусна на стола до креслото на Федра. Тя не знаеше какво ще последва, но като съдеше по застиналото в мрачна гримаса лице на Джеймс, не очакваше нищо добро.

— Утре ще отведе сестра си от тази къща — започна решително Джеймс. — Не желая нито тя, нито аз да оставаме по-дълго от необходимото под покрива на Сојер Уейлин.

Федра не отговори, само скръсти ръце в скута си. Беше очаквала нещо подобно. Джали обаче реагира много остро. Скочи от стола си и изсъска:

— И къде ще отидете, ако позволяваш да попитам? Вече е много късно да отплавате за Канада.

— Смятам да настаня Джулиана в дома на доктор Гленхоу. Той със сигурност ще се радва да ни види.

Джали моментално се отпусна.

— О, в Хампстед? Не е чак толкова далече. Ще мога да идвам всеки ден и...

— Не, няма да идваш — прекъсна го рязко Джеймс. — Искам да те помоля да стоиш далече от сестра ми.

Джили го погледна слисано, лицето му стана смъртнобледо, в зелените очи пламна дива болка, Федра скочи и застана пред братовчед си.

— Как не те е срам! Да не мислиш, че Джили има други намерения към Джулиана, освен да ѝ помогне да се възстанови! Да не би да намекваш, че иска да извлече изгода...

— Стига, Фе, не му се карай — прекъсна я Джили и сложи ръка на рамото ѝ. — Не мога да му се сърдя. Ти може би не разбираш, но аз знам какво му е. Не са много хората, които биха се съгласили да омъжат сестра си за папист.

— О, върви по дяволите! Това няма нищо общо. — Гневът на Джеймс отлетя и той погледна Джили с израз на благодарност и братска привързаност. Усмихна се и заяви: — Ти си дяволски добър човек, Патрик Джилхъли Фицхърст. При други обстоятелства щях да съм щастлив... — Джеймс въздъхна и зарови ръце в косата си. — Мисълта, че сестра ми има ухажор, е абсурдна. Както стоят сега нещата...

— Не мога да се съглася с теб — прекъсна го енергично Джили. — Откакто я доведохме тук, напредъкът е очевиден.

— Отвори си очите, човече! Тя никога няма да стане, каквато беше някога.

— Но аз не знам каква е била някога — отговори спокойно Джили. — Знам само каква е сега — чувствителна, крехка жена, която има нужда от много време, за да се възстанови.

— Моля те, Джили, заради теб и заради нея, не се отдавай на напразни надежди. По всяко време може да се очаква рецидив. Джулиана никога няма да те обича като истинска жена.

— Достатъчно е, че се нуждае от мен — отговори с необичайно остър глас Джили. — Това е много повече, отколкото някой някога е правил за мен.

Джеймс гневно размаха ръце и погледна умолително Федра. Но тя не пожела да го подкрепи. Знаеше много добре какво значи да ограбят надеждите ти и в никакъв случай нямаше да разруши вярата на Джили.

— Хайде, Джеймс, не ме гледай така мрачно — засмя се Джили.  
— Не съм казал, че ще се ожения за нея утре или следващия месец, или дори следващата година. Искам само да съм до нея, да ѝ бъде приятел, когато закрепне и отново се научи да живее.

— Можеш да чакаш цял живот — напомни му Джеймс.

Джили го удари по рамото и каза с усмивка:

— Самият аз не очаквах, че мога да бъда толкова упорит.

Той се запъти към вратата, но Джеймс го спря.

— Следващата пролет, когато морето се успокои, ще замина за Канада и ще отведа сестра си.

Джили се ухили предизвикателно.

— Това не ме смущава ни най-малко. Не страдам от морска болест.

Той излезе и Федра го изпрати с доволна усмивка. Джеймс продължи да гледа като буреносен облак, но накрая избухна в смях.

— Братовчед ти е по-голям глупак дори от мен — каза ѝ той, клатейки глава.

— Това е една от най-прекрасните му черти — отговори меко Федра. Без Джили музикалният салон изглеждаше застрашително спокоен.

Погледите им се срещнаха и изразиха взаимното им дълбоко разбиране. Изведнъж бяха останали сами е всичко, което бяха преживели. Но и със съзнанието, че ужасът никога нямаше да се повтори.

Само след миг и двамата се извърнаха настрана, Федра приглади полите си и каза:

— Вече е късно. Мисля, че и за мен е време да си легна.

Джеймс кимна и изобщо не се опита да я задържи. В този момент бяха като двама непознати, а не като мъж и жена, които се познаваха интимно и бяха преживели много страстни часове заедно, Федра се поколеба, но само за миг. Не беше разказала на Джеймс, че е очаквала дете от него. Но това дете беше изчезнало в същия мрак, който бе разрушил любовта им. Затова реши, че не бива да увеличава мъченията му. Нека тази мъка си остане само нейна.

Тя се запъти към вратата, но Джеймс я спря. Докосна нежно рамото ѝ и попита задавено:

— Ти... още не си ми казала какви са плановете ти.

Тя вдигна рамене.

— Ще остана при дядо, докато... докато вече не се нуждае от мен.

Видя как Джеймс силно стисна устни.

— Колко трогателно — изрече хапливо той. — Може би и аз трябва да отвлека няколко млади момичета и да пратя невинни хора на бесилката, за да промениш отношението си към мен. Нямах представа, че подобни деяния предизвикват такава лоялност.

Жестоките му думи я накараха да се отдръпне.

— Знам, че след онова, което е направил дядо ми, би трябвало да го презирам също както го презираш ти — отвърна тихо тя, — но не мога.

Запъвайки се, тя разказа на Джеймс някои факти от живота на Сойер Уейлин — за бедняшкия му произход, за трагичните обстоятелства около смъртта на младата му съпруга.

— Мисля, че дядо просто се е ожесточил. И се е опитал да компенсира липсата на любов с честолубие. Това е много жалко. — И добави шепнешком: — Сигурно щях да го обичам, ако ми беше дал тази възможност. О, Джеймс, дядо ми не е зъл човек, какъвто е бил Карлтън Грантъм. Не очаквам някога да му простиш, но в името на душевния ти мир те моля...

— Ако се опасяваш, че отново кова планове за отмъщение, уверявам те, че се лъжеш — прекъсна я рязко Джеймс.

— Не исках да кажа това... — Федра въздъхна дълбоко. — Много съжалявам, че обвиних теб за открадването на ръкописите ми. Тогава бях убедена, че само ти би могъл да ги използваш срещу дядо ми. — Тя вдигна безпомощно ръка. — Бях твърде дълбоко наранена и не бях в състояние да разсъждавам трезво. Чувствах как ти отхвърляш всичко, което ти давах, съзнавах, че не разбираш какво означаваше това за мен...

Тя помълча малко и продължи все така тихо:

— Тогава бях сигурна, че след живота си с Евън никога не ще повярвам на друг мъж. Никак не ми беше лесно да поверя живота си в твои ръце.

— И за мен не беше лесно — прекъсна я страстно той — да забравя смъртоносния гняв, който бушуваше в сърцето ми, да загърбя

плановете за отмъщение, с които бях живял толкова години. Божичко, Федра, опитвах се, наистина се опитвах!

— Може би нито един от двамата ни не е бил достатъчно упорит — пошепна тя.

Джеймс стисна ръката ѝ и попита дрезгаво:

— Толкова ли е невъзможно да започнем отначало?

Тя вдигна глава и потръпна от копнежа в очите му. В този миг вратата на салона се отвори. Луси надникна вътре и извика страхливо:

— Моля ви, лейди Федра, трябва веднага да дойдете горе! Дядо ви ей сега ще умре.

Джеймс отдръпна ръката си и лицето му се затвори.

Светлината на лампата падаше върху неузнаваемото, хлътно лице на Соьер Уейлин, когато Федра застана до леглото му. Сама. Първата ѝ мисъл беше, че Луси се е излъгала. Дядо ѝ изглеждаше значително по-добре, отколкото през последните дни. Даже се опитваше да говори.

— Дядо... — Тя взе ръката му. Някогашните месести пръсти сега бяха само кожа и кости и постепенно изстиваха.

— Ти ли си, момичето ми?

Федра с мъка разбра шепота му.

— Да, аз съм, дядо.

Погледът му мина покрай нея.

— Кой е този?

Отначало тя не разбра въпроса му, но после забеляза, че след нея в стаята беше влязъл и Джеймс. Дори в този момент тя изпита чувството, че трябва да застане като щит между него и умирация си дядо. Искаше да го помоли да си отиде, да не се унижава, като триумфира пред леглото на дядо ѝ. Но когато го погледна, занемая: в очите му нямаше съчувствие, но нямаше и омраза.

— Добър вечер, мосю Уейлин — поздрави учтиво той и Федра се стресна: отдавна не беше чувала изискания му френски акцент. — Аз съм, Арман.

Устните на дядо ѝ оформиха думата „маркиз“.

Федра поиска да прекрати комедията. Все пак дядо ѝ беше на смъртно легло.

— Моля те, Джеймс, иди си — пошепна тя.



Но той не се помръдна. Отново устреми поглед към дядо ѝ и след кратка вътрешна борба произнесе спокойно и овладяно:

— Дошъл съм да ви помоля за нещо, сър.

Не, не сега, извика безмълвно Федра. Беше твърде късно да търсят отговори. Но следващите думи на Джеймс бяха толкова неочаквани, че тя едва не падна на леглото.

— Искам да ви помоля за ръката на внучката ви.

Федра не повярва на ушите си. Дядо ѝ сигурно нямаше да го разбере. Ала старецът задиша ускорено.

— Искам да я направя своя жена — продължи с равен глас Арман. — Маркиза дьо Верне.

Дядо ѝ отвори широко очи и в зениците се появи част от стария блясък. Той се опита да повтори титлата, но не успя. Уморено кимна с глава и затвори очи.

В стаята се възцари тишина, която сякаш щеше да трае вечно. Федра усети съвсем точно мига, когато дядо ѝ заспа вечния си сън. Грубите черти на лицето му се отпуснаха и придобиха мирно и доволно изражение.

Федра забеляза едва сега, че стискаше ръката на Джеймс. Погледите им се срещнаха.

— Много ти благодаря, че го накара да повярва...

— Не го направих за него — отговори дрезгаво той. — Направих го за теб.

Тя го знаеше и това ѝ беше достатъчно. Въздъхна тихо и се хвърли в прегръдката му.

Венчаха се в един студен февруарски ден. Само Джулиана и Джили бяха свидетели на простата церемония. Млад свещеник, който никога не беше чувал името Джеймс Летингтън, извърши венчавката.

Когато излязоха от църквата, Джили каза дяволито на Федра:

— Момчето нямаше представа, че те венчава за един мъртвец. Четиримата се събраха в зеления салон и Джили вдигна тост.

— Пия за Джеймс и Федра. За дълъг, щастлив брак и цяла сюррия деца.

Джулиана повтори с тих глас шумните му пожелания. Джили целуна нежно булката, а Джулиана плахо се приближи до брат си и протегна ръце да го прегърне.

Когато му връчи своя подарък, Федра се зарадва на тържеството, което блесна в очите на Джили.

Джеймс разви подаръка и в треперещите му ръце се появи глинена птица. Изпълнението беше малко тромаво, но даваше надежди. Разперените криле бяха изпълнени с живот, Федра видя как Джеймс преглътна, целуна Джулиана по челото и ѝ благодари със задавен от сълзи глас.

— Ела, Джули — каза ѝ Джили и сложи ръка на талията ѝ. — Както казват нашите добри приятели, французите, с теб сме излишни.

Преди Джили да излезе, Джеймс стисна здраво ръката му. Погледът, който си размениха двамата мъже, изразяваше дълбоко взаимно разбиране.

Когато останаха сами, Федра се притисна до съпруга си. Той все още разглеждаше птицата. Погледна Федра и на лицето му изгря усмивка. Посочи разперените криле и обясни:

— Както изглежда, птичето желае да се освободи. Много ми напомня за теб.

Федра поклати глава, взе птицата и я остави настрана. Свободата, която търсеше, не беше някъде далеч. Джеймс взе ръката ѝ и нежно целуна простия златен пръстен на безименния ѝ пръст.

— Разочарована ли си, че няма да бъдеш милейди, а само обикновена мисис Летингтън? — попита нежно той.

На такъв глупав въпрос имаше само един отговор, Федра го прегърна устремно и притисна устни към неговите. Джеймс отговори на целувката с цялата си страстна любов.

С дълга, блажена въздишка Федра облегна глава на рамото на мъжа си. Двамата останаха дълго прегърнати, докато наблюдаваха падащия сняг зад прозорците на Блекхийт Хаус.

— Странно, но винаги съм мразила зимата — промърмори Федра. — Досега не бях забелязвала колко е красива.

— Зимите в Канада са много сурови — обясни Джеймс и добави колебливо: — Уредил съм всичко за заминаването ни през пролетта, но ако ти не искаш...

Федра сложи пръст на устните му.

— Готова съм да те последвам до края на света. — На устните ѝ заигра дяволита усмивка. — Даже ако знам, че ще измръзна там.

— О, не, мила моя. — Джеймс целуна ръката ѝ и сините му очи се стоплиха от любов. Вдигна я в силните си, топли ръце и я понесе към брачното легло. — Обещавам ти, че никога вече няма да ти е студено — заключи с дрезгав глас той.

**Издание:**

Автор: Сюзан Копола

Заглавие: Маскарад

Преводач: Ваня Пенева

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо (не е указано)

Издател: Ирис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: американска

ISBN: 954-455-078-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12227>

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.